

Giới thiệu Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh là một trong những tác phẩm tiêu biểu thuộc thể loại truyện kiếm hiệp của tác giả Ôn Thụy An thu hút đông đảo bạn đọc ủng hộ. Vốn dĩ chốn giang hồ là nơi hiểm nguy đầy rẫy nhưng bạn bè, chiến hữu cũng nơi nơi. Dưới ngòi bút của tác giả Ôn Thụy An, những câu chuyện võ lâm dần trở nên sống động hơn bao giờ hết, có anh hùng, có bảo kiếm, có quyền pháp...

Mời bạn thưởng thức tất cả trong truyện Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh.

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hòa thượng phải lòng cô nàng (1)

Thiện Tai hòa thượng lúc mới gặp Lâm Đầu Hoa xong, sau đó sáu mươi tám ngày là xuất gia đi làm hòa thượng.

Đối với chuyện đó, Thiện Tai hòa thượng còn ôm mãi một thứ tiếc nuối trong lòng cho đến ngày xuôi tay nhắm mắt.

Dĩ nhiên là Lâm Đầu Hoa chẳng hề hay biết; ông ta chỉ vì cô mới phải làm hòa thượng đấy thôi.

Hôm đó, Lý Thi Ca vẫn như thường lệ đang ngồi bán ở gian hàng cẩm thạch của ông ta ngoài phố, bỗng nghe có tiếng phèng la inh ỏi, ông ta biết ngay chính là cái gã Trương Ngõa Từ đang lại giờ trò mải võ của y ra.

Cái thứ trò mải võ của Trương Ngõa Từ, đối với một người đã từng ngược xuôi nam bắc con đãi sông như Lý Thi Ca mà nói, thật tình chẳng ra cái gì cả, Trương Ngõa Từ đại khái cũng tự biết mình, vì vậy ngoài cái trò diễn võ của hán ra, lần nào cũng “mời” vào đó không ít những cô con gái nhỏ tuổi xinh đẹp lại ca hát múa máy, hoặc là một món Hoa Tú Quyền gì đó, cho người ta sáng mắt lên. Tai mắt đã mới mẻ lên thì cũng sẽ có cảm giác mê mẩn, và hán cũng sẽ có cơ hội thu thập được đầy mâm đầy bát. Đầy bát đem về nhà.

Lý Thi Ca không thích con người của Trương Ngõa Từ, lý do là ngoài chuyện mỗi lần hán đánh phèng la ồn ào một bên tai làm cho ông ta nhức óc khó chịu không có tâm tình gì để trả giá với khách hàng ra, còn quan trọng hơn là, ông ta không thích (thật tình là khinh bỉ) cái kiểu Trương Ngõa Từ bắt chấp thủ đoạn lừa gạt mấy đứa con gái đáng thương không ai trông lo đó, để đi hấp dẫn quần chúng kiếm tiền.

Mỗi lần thấy mấy cô con gái xinh đẹp đó bị Trương Ngõa Từ dụ đi làm quảng cáo cho hán, là Lý Thi Ca lập tức mắng chửi trong bụng Trương Ngõa Từ làm chuyện bất lương, chắc chắn có ngày phải có báo ứng thôi.

Mãi cho đến một hôm, Trương Ngõa Từ đem lại một cô gái...

Lý Thi Ca vừa thấy cô, trái tim bèn nhức buột cả lên.

Rồi từ đó về sau, ông ta chẳng còn màng gì đến chuyện Trương Ngõa Từ ngày ngày lại mải võ... Thậm chí, ông ta chỉ mở tiệm ra để bán cẩm thạch vì Trương Ngõa Từ lại mải võ... dĩ nhiên, chẳng phải ông ta muốn gặp Trương Ngõa Từ làm gì, mà là ông ta chỉ muốn nhìn nhìn cô gái ấy thêm một chút ấy thôi.

Dung nhan dưới ánh mặt trời sao mà thanh thoát diễm lệ!

Cô chính là Lâm Đầu Hoa, lúc ấy cô chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, còn lâu lâu ho khê lên một tiếng.

Lý Thi Ca chỉ nhìn Lâm Đầu Hoa lần đầu thôi, trong lòng đã cảm thấy như muốn bị nổ tung.

Ông ta không hay không biết mà đã nghĩ ngay đến bốn chữ “làm thân con trai”... còn Lâm Đầu Hoa thì, chỉ bàn tay đưa lên, gót chân đặt xuống, cái liếc mắt, một nụ cười, không có gì là không làm cho người ta cảm thấy dịu dàng. Làm như tất cả thứ gì trên người cô, không có thứ gì là không thể làm cho đàn ông cảm thấy ôn nhu ấm áp!

Buổi sáng ông ta gặp Lâm Đầu Hoa, buổi tối ông ta nằm mộng thấy Lâm Đầu Hoa; vì ông ta thường khi nằm mộng thấy Lâm Đầu Hoa không thấy mình, tỉnh dậy bèn ngơ ngác ngác ngác; rồi thường khi bởi vì nằm mộng không thấy cô mà chỉ thấy mình, tỉnh dậy bèn nổi cơn tức giận.

Đã gặp cô rồi, cả nửa đời lang bạt của ông ta, bắt đầu mới hiểu được tiếng mưa tiếng gió tại sao lại làm cho người ta cảm thấy tịch mịch đến như vậy; ông ta tịch mịch đến độ, nếu không ngồi nói chuyện với mấy con cá thì cũng đi tỳ tê cả ngày với mấy viên cẩm thạch.

Lâm Đầu Hoa đại khái chắc chẳng hề biết đến những chuyện đó đâu.

Đôi khi cô cũng cười cười với ông ta, mỗi lần cô cười là như in hệt như đóa hoa đã nở trên vết thương lòng của ông ta, do đó vẻ mặt của ông ta sẽ lập tức hiện lên nét vì được thương mà sinh ra sợ hãi quá.

Rồi ông ta rút cuộc cũng lấy hết can đảm ra.

Ông ta muốn đem hết bao nhiêu của cải dành dụm ra, tìm lại Trương Ngõa Tử, “mua” Lâm Đầu Hoa ra, lấy về làm vợ!

Chính cái hôm ông ta đã lấy được can đảm đi “cầu thân” đó, Lợi đại công tử buồn tình đi qua phố chơi. Và cũng gặp phải Lâm Đầu Hoa.

Gã cũng vừa thấy là chằm trúng ngay cô.

Gã đòi cô cho được.

Gã vừa thấy cô là đã lé cả mắt.

(Ta đòi cô này).

Do đó, gã bèn cùng một đám gia đình, bước lại dùng lời ô ngôn uế ngữ để chòng ghẹo Lâm Đầu Hoa.

Lý Thi Ca tức giận không bút nào tả xiết.

Ông ta thật tình muốn xông lại giết ngay Lợi Đoan Minh... Có điều, ông ta cũng biết Lợi Đoan Minh là con trai của Chuyển Vận Ty Lợi Trùng Diên, hạng người đó, có tiền, có thế, chẳng có thứ gì là ông ta có thể đắc tội vào được.

Ông ta đang còn do dự như thế, gã bán thịt bên kia là Lương Ngưu đã xông ngay lại.

Lương Ngưu, nếu mà so về tuổi tác, chỉ e cũng không kém gì Trương Ngõa Tử cho lắm, có điều tính tình nóng nảy kinh người. Một mình gã đánh với bảy người kia.

Kết quả, Lợi Đoan Minh và sáu tên gia đình chuyên môn hòa theo làm ác đó, toàn bộ bị đánh cho ôm đầu bỏ chạy như một bầy chuột.

Nhưng người bị trọng thương đầy mình lại là Lương Ngưu.

“Người coi chừng ta đó!” Lợi đại công tử hốt ha hốt hã vừa chạy vừa hăm dọa, “Ta sẽ không để người yên thân đâu!”

Hôm sau, Lợi Đoan Minh quả nhiên trở lại.

Lần này còn đem theo tới mười một người.

... Bọn đó hiển nhiên đều có dắt theo binh khí trong người.

Có điều bữa đó Trương Ngõa Tử lại chậm chạp chưa chịu mở cửa hàng.

Lợi Đoan Minh chẳng kiên nhẫn đầu ngồi chờ, gã bèn lại chỗ tiệm Lý Thi Ca đứng chọn cảm thạch, thứ nào không thích thì ném ra, thứ nào thích thì bỏ vào túi, một mặt thì nói chuyện với mấy tên hộ viện: “Trương Ngõa Tử mà lại, là động thủ đem người đi đó nghe”.

Hộ viện nói: “Thằng kia mà lại gan can thì, có thanh toán nó luôn không?...”

Lợi Đoan Minh trợn ngược trông trắng lên: “Sao? Còn khách khí như vậy sao! Bất quá, làm thì làm cho gọn một chút, làm sao cho nó chết bờ chết bụi đầu đó, chỉ cần không liên quan gì đến mình, thì cho nó chết quách đi!”

Bọn hộ viên dạ dạ một hồi, trong bụng đều rõ ràng minh bạch.

Lợi Đoan Minh đợi một hồi, thấy Trương Ngõa Tử còn chưa ra mở hàng, bèn xua tay phân phó: “Tụi mình lại túm hấn ra đây!” quay lưng tính bỏ đi.

Lý Thi Ca không còn nhìn nổi, chụp ngay lấy gã: “Tiền đâu?”

Lợi Đoan Minh sa sầm nét mặt: “Người có biết ta là ai không? Người dám lại đòi tiền ta?”

“Sao không đòi? Cái quăng đi, cái bỏ vãi túi, đều phải trả tiền hết!” Lý Thi Ca nói thẳng chẳng cảm kỵ: “Được, người không trả tiền thì trả hết lại cảm thạch đây!”

Lợi Đoan Minh lập tức đâm ra ngay một quyền.

Lý Thi Ca ăn phải một đấm, thấy mấy gã hộ viện ùn lại, trong bụng tức lên, chẳng còn cố kỵ gì nữa, rút ngay con dao bén giấu sẵn đầu đó, đâm cho Lợi Đoan Minh một dao vào giữa tim.

Sau đó ông ta vừa đánh vừa chạy, một mặt sai tâm phúc tử đảng đi thông tri cấp tốc cho Tổng đường chủ của Trảm Kính đường là Hoài Âm Trương Hầu, một mặt khác đem hết gia tài đi thẳng lại Lư Kim Tự, tìm phương trưng trụ trị trong chùa là Nhất Nguyệt thiền sư, kể lại rõ ràng chuyện giết người nguyên ủy ra sao, trong đó dĩ nhiên là không đề cập tới chuyện Lâm Đầu Hoa bị chòng ghẹo ra sao.

Ông ta giết người, là tội tử hình, huống gì người bị giết lại là Lợi Đoan Minh, con trai của một ông quan lớn.

Có điều sau khi làm sai rồi, ông ta lại làm đúng một chuyện!

Đương thời, chỗ đó có ba môn phái lớn đang tranh nhau địa bàn hoạt động: Ung minh, Thủ Noãn bang và Trảm Kính đường.

Ung minh và Thủ Noãn bang đều trong Đại Liên minh của “Thất bang Bát hội Cửu liên minh”, ngoài mặt thì cùng một bên trận tuyến, bên trong thì tranh chấp không thôi, không ai chịu nhận ai. Còn Trảm Kính đường thì trước giờ làm về chính đạo, vốn vẫn theo cầu kết với bọn quan lại.

Lợi Đoan Minh cũng là một phần nào bên phe Ung minh, gã bị giết, Minh chủ của Ung minh là Cửu Thập Thế tự nhiên sẽ chẳng buông tha cho Lý Thi Ca, quan phủ tự nhiên lại càng chẳng tha cho ông ta.

Có điều, cha con Lợi Đoan Minh lại có hiềm khích với Tri Khu Mật Viện Sự Tuyên Phủ Xứ Trí sứ là Lư Phiến Tuyết, Lư Phiến Tuyết đã có bụng muốn chinh trị bọn nhà họ Lợi một phen, Lý Thi Ca giết Lợi Đoan Minh giúp cho ông ta, đúng ngay ý mình, do đó hết lòng bảo hộ cho Lý Thi Ca, thêm vào đó, Hoài Âm Trương Hầu cũng xuất động vừa tiền bạc vừa thế lực, nói giúp cho Lý Thi Ca ở hình bộ, vì vậy, tuy Lý Thi Ca giết Lợi Đoan Minh, huyện vệ mượn danh “tội phạm Lý Thi Ca vì địa phương mà trừ kẻ xấu”, cho phép Lư Kim Tự Nhất Đồ thiền sư chỉ tiền chuộc mạng, thế phát cho ông ta xuất gia làm thầy chùa, miễn đi được tội trạng. Vì vậy mà Lý Thi Ca từ đó biến thành hòa thượng, pháp danh là Thiện Tai.

Ai ai cũng đều cho là Lý Thi Ca quả thật đã vì lý do “trừ trừ kẻ xấu xa”, mà giết đi Lợi Công Minh.

Thậm chí còn có rất nhiều người nghĩ rằng Lý Thi Ca chỉ vì tức giận Lợi Công Minh ăn cướp cảm thạch của mình mà nổi nóng giết gã...

Chỉ có Lý Thi Ca (Thiện Tai hòa thượng) là trong lòng rõ ràng mình bạch :

... Ông ta vì Lâm Đầu Hoa mà giết người thôi.

Ông ta vẫn còn hay tìm cơ hội để được thấy mặt Lâm Đầu Hoa.

Chỉ e rằng thấy thôi là cũng đủ.

Ông ta vẫn còn nằm mộng thấy Lâm Đầu Hoa.

Tuy rằng mộng vẫn chỉ là mộng.

Tuy rằng tất cả những con mộng đều chỉ là mộng.

Thiện Tai hòa thượng phụ trách chuyện trồng hoa.

Trồng đủ các thứ các loại hoa.

Hoa nào cũng đều đẹp.

Hòa thượng thì cũng phải cần ăn. Do đó, người coi chùa Lư Kim Tự bèn sai ông ta trồng hoa phía sau chùa.

Không chừng đúng là mệnh vận thôi, Thiện Tai hòa thượng nghĩ thầm trong bụng: mình buôn bán mà không phải là đồ trang sức cảm thạch, thì cũng là hoa cỏ, đều là những thứ trang sức làm cho đẹp mắt người.

May mắn là, bất kể buôn bán gì, chỉ cần được gặp mặt Lâm Đầu Hoa là ông ta đã thấy quá đủ, thậm chí dù có đi bán suốt luôn cái đầu ông ta cũng bằng lòng...

Trong lúc ông ta xuất gia thành hòa thượng đó, thì Lương Ngưu móc hết gia tài làm cả nửa đời của mình ra, đem lại chỗ Trương Ngõa Tử, đòu Trương Ngõa Tử giao Lâm Đầu Hoa về cho mình lấy làm vợ.

Trương Ngõa Tử không chịu.

Thì ra chính lão ta cũng đang nhắm vào Lâm Đầu Hoa.

Lương Ngưu tức quá không biết sao, bèn đánh nhau với Trương Ngõa Tử một trận.

Lương Ngưu lần này bị Âm Nhu miên chương phái Vũ Đương của Trương Ngõa Tử đánh cho mưa máu tươi, còn Trương Ngõa Tử cũng bị Bách Bộ thần quyền phái Thiếu Lâm của Dương Ngưu đánh cho nằm liệt không dậy nổi.

Mọi người đều cho rằng: nếu Dương Ngưu trước đó không bị trọng thương còn chưa khỏi, thì chắc chắn gã sẽ thu thập Trương Ngõa Tử như bôn.

Thế rồi sau đó, Trương Ngõa Tử đi tìm người của Thủ Noãn bang ra xuất đầu lộ diện cho gã, Dương Ngu cũng đi mời Ứng minh ra mặt dùm gã... người trong chốn giang hồ, còn ai mà không có lão đại đứng sau lưng đỡ? Một trận nhiễu nhương sau đó, bên Ứng minh bên phải Tam Đại Tể Tửu là Tư Đồ Lê, Âu Dương Tuyền, Mộ Dung Bá Tuyền ra giảng hòa, cùng với Phó bang chủ của Thủ Noãn bang là Hồn Phi Thiên Ngoại Quan Mộng Tấn ước pháp tam chương: đối với chuyện vừa Lương Ngu và Trương Ngõa Tử thì do Lâm Đầu Hoa tự mình chọn lựa.

Kết quả, Lâm Đầu Hoa chọn đi theo Lương Ngu.

... Lương Ngu thì có gì là hay? Gã đã gần năm mươi, người thô lỗ, xấu xí, chân tay dơ dáy, chỉ biết suốt ngày giết heo!

Ông ta vì cô, hy sinh còn lớn hơn Lương Ngu xa, vậy mà cô lại đi lấy gã! Thiện Tai hòa thượng càng nghĩ càng không kiềm chế nổi phần hận.

Ông ta tức đến độ muốn giết người thêm lần nữa!

Giết Lương Ngu!

Mỗi lần nghĩ đến Lâm Đầu Hoa con người thiên kiêu bách mị, băng thanh ngọc khiết đó, ngày ngày để cho cái gã thô lỗ không có tí gì văn vẻ là Lương Ngu ôm trong tay nằm ngủ là ông ta đau đớn không còn muốn sống, thống khổ không thể nào yên giấc.

Ông ta thống hận Lương Ngu.

Có điều, ông ta là một hòa thượng.

Cho dù có giết đi Lương Ngu, ông ta vẫn chẳng thể lấy được Lâm Đầu Hoa làm vợ... nếu mà Lương Ngu chết đi, Lâm Đầu Hoa đóa hoa không có ai nương tựa đó, sẽ có ai lại mà chiều cô cho cô?

Còn Lương Ngu lại rất thích Thiện Tai hòa thượng.

Thật ra gã kính trọng ông ta vô cùng.

“Đại sư, ông vì hàng yêu phục ma mà không sợ bước vào địa ngục, thật ra, ông không cần phải xuất gia cũng đã sớm tu thành chánh quả rồi;” nghe gã nói chuyện, hình như gã cũng chẳng phải là người không hiểu biết, “ông giết đi cái gã ác đồ Lợi Đoan Minh, ai ai cũng đều ca ngợi ông quá chừng!”

Ngoài phố xá, gã đặc biệt chiều cố Thiện Tai hòa thượng.

Ông ta khát, Lương Ngu bèn chế trà cho ông ta uống.

Ông ta đói, Lương Ngu bèn nấu cơm cho ông ta ăn.

Lương Ngu làm thế, không chừng chỉ vì Thiện Tai hòa thượng đã làm giùm cho gã một chuyện hả con tức, đó là giết Lợi Đoan Minh.

Chẳng qua, trong những chuyện giao vãng qua lại đó, Thiện Tai hòa thượng cũng dần dần biết rằng: thứ nhất, Lương Ngu xác thực là người tốt; thứ hai, Lương Ngu xác thực đối đãi Lâm Đầu Hoa hết mực, thứ ba, Lương Ngu đối đãi với mình như bạn bè, bạn bè tốt.

Lương Ngu lần nào cũng đều nhờ Lâm Đầu Hoa đem trà đem cơm ra cho ông ta.

... Đối với Thiện Tai hòa thượng mà nói, thật tình đó là chuyện sung sướng vô cùng tận.

Mỗi lần thấy Lâm Đầu Hoa khom người rót trà đem cơm cho mình để lộ cái gáy trắng nõn kia, vừa nhỏ nhắn vừa mềm mại, như một lời ca, mà còn đẹp hơn cả ngó hoa. Có lần cô cúi đầu xuống vô ý để lộn tóc mình chạm vào tay ông ta, cô thì không biết gì, nhưng ông ta thì cảm thấy mình đã nhận lãnh lộn tóc của cô, cảm thấy lộn tóc đó của cô như tiếng đàn đang vang lên hỗn loạn trong lòng mình; ông ta sung sướng quá, bàn tay đã chạm vào tóc đó, ông ta để cả ba ngày không muốn rửa. Ông nhớ đến cô, đến cả tiếng ho khê của cô.

“A Ngu nhắn rằng”, Lâm Đầu Hoa nói khê nhưng rất rõ ràng, “cái nôi chúng tôi dùng để làm cơm chay cho ngài, không được đựng đồ mặn vào đó, đại sư yên lòng dùng cơm nhé”.

Thiện Tai hòa thượng để ý nhận xét kỹ càng Lâm Đầu Hoa đối đãi với Lương Ngu ra sao, nhưng ông ta nhìn không ra chuyện gì không tốt, cũng nhìn không ra có chuyện gì là tốt, cô giúp Dương Ngu làm việc, rất bận rộn, nhưng ông ta cũng cảm thấy hình như cô băng lòng cuộc sống của mình lắm, đầy chất cũng giống như là một đứa bé băng lòng thế thôi nhĩ.

Riết rồi thì Thiện Tai hòa thượng cũng băng lòng cái lối mỗi ngày được gặp mặt Lâm Đầu Hoa, được cùng Dương Ngu và Lâm Đầu Hoa ngồi nói chuyện trên trời dưới đất với nhau, được mỗi ngày uống trà của Lâm Đầu Hoa pha, ăn cơm của Lâm Đầu Hoa nấu, dần dần rồi cũng quên chuyện muốn giết Lương Ngu.

Dần dần rồi, Lâm Đầu Hoa cũng chẳng còn là mười bảy mười tám tuổi.

Thiện Tai hòa thượng cũng được người ta xưng là Thiện Tai đại sư.

Hoa ông ta trông càng lúc càng đẹp.

Càng trồng càng đẹp.

Càng lúc càng thom.

Ai ai cũng nói: “Đại sư thiết là biết trồng hoa”.

Chỉ có Thiện Tai hòa thượng là trong bụng rõ ràng: Mỗi một chậu hoa, lúc trồng ông ta đều nghĩ đến Lâm Đầu Hoa.

... Đại khái lúc hoa nở ra rồi, không phải chỗ nào cũng có hình bóng của Lâm Đầu Hoa đó sao?

Thật ra, bao nhiêu là hoa đó, đối với Thiện Tai đại sư mà nói, đều là Lâm Đầu Hoa cả.

Hòa thượng biết trồng hoa, vẫn còn là một gã hòa thượng.

Chẳng qua, hòa thượng đã trồng hoa được mấy năm nay là Thiện Tai đại sư, đã thể ngộ ra được: chỉ cần Lâm Đầu Hoa ngày qua ngày lại thoải mái vui vẻ, chỉ cần ông ta được gặp Lâm Đầu Hoa mỗi ngày, ông ta sẽ không còn ước muốn gì hơn là đi làm gã hòa thượng trồng hoa để trồng những chậu hoa của hòa thượng.

Lúc đó, lại phát sinh ra một chuyện.

Ứng minh muốn được “tra on”.

Lúc đó, Ứng minh và Thủ Noãn bang đang trong tình trạng kiếm bặt cung giường, như lửa như trà.

Cũng cùng là một phe trong Thất bang Bát hội Cửu liên minh là Ứng minh và Thủ Noãn bang, vậy mà chỉ vì chuyện tranh chấp địa bàn thế lực mà đánh nhau toi bồi, máu chảy thành sông thành biển.

Ứng minh đã từng vì chuyện Lâm Đầu Hoa mà đỡ lưng cho Dương Ngưu, hiện tại bèn lại yêu cầu Dương Ngưu trong lúc buôn bán trong phố, tiện việc làm luôn chuyện tai mắt cho Ứng minh Dương Ngưu không muốn lọt vào trong chuyện giang hồ thị phi đầu tranh, có điều nếu không bằng lòng thì sẽ nhất định đắc tội với Ứng minh, huống gì Lương Ngưu cũng không muốn mắc nợ gì với Ứng minh.

Do đó, gã bằng lòng với lời yêu cầu của Tam Đại Tế Tửu của Ứng minh là Tư Đồ Lê, Âu Dương Tuyển và Mộ Dung Bá Tuyển, làm kẻ liên lạc cho họ, thám thính hư thực của bọn Thủ Noãn bang trong phố.

Chẳng qua, gã có một yêu cầu.

... Khi nào lập công rồi, gã sẽ lập tức rút lui.

Gã chỉ muốn trả lại “nợ” cho người ta.

Bọn Ứng minh đồng ý, Tư Đồ Lê cũng chuyển lời của Minh chủ là Cửu Thập Thế lại cho gã: muốn Dương Ngưu lại nghe ông ta đương diện nói rõ công việc, ngoài ra, “luôn tiện đem tâu phụ nhân theo luôn, Minh chủ nói các người sao lại quên đi ông ta làm mai mối năm xưa nhỉ!”

Lương Ngưu đành phải nói: “Tôi cũng tính đang đem chuyết kinh lại bái tạ Cửu minh chủ lão nhân gia”.

Cửu minh chủ chẳng già tí nào.

Mà còn rất trẻ là khác.

Ông ta còn biết viết những nét chữ rồng bay phượng múa làm cho người ta phải kinh hãi thán phục.

Ông ta còn chưa đến ba mươi tuổi, mặt mày như vẽ, gương mặt trắng trẻo như một áng mây trên trời, suốt ngày thích chấp tay sau lưng ra tới cửa sổ đứng ngắm mây, tối lại thích tản bộ ra sân ngắm sao trời, đại khái là, ông ta thích chấp tay sau lưng, thích tản bộ, còn ra là thích tranh đấu, thắng lợi và giết người.

Tiếng động mà ông ta thích nhất là tiếng đao chém vào xương cốt.

Đúng ra là ông ta chỉ muốn “gặp mặt” Dương Ngưu.

Lấy địa vị của ông ta trong giang hồ mà nói, Lương Ngưu chỉ sợ mười đời sau cũng không cách gì có cơ hội bái kiến ông ta.

Ông ta gặp Lương Ngưu, là vì muốn “khích lệ tráng sĩ”: khu phố đó chính là chỗ hai bên đang phải tranh đoạt nhau.

Kết quả, ông ta chẳng liệu được rằng mình lại gặp phải một người đàn bà như thế... một người đàn bà như đã mà chưa gì cả, so sánh với nhau, ngay cả sao trời cũng lu mờ đến mức độ thể lương, ngay cả mây trời cũng chẳng có tí gì giá trị... thế nhưng, người đàn bà này lại là vợ của Lương Ngưu!

Ông ta ráng dẫn lại tâm tình kích động trong lòng mình.

“Nói ra thì ta còn là ông mai của các vị đấy chứ nhỉ!” Cừ Thập Thế đang đề cập tới chuyện ông ta đã từng giúp Lâm Đầu Hoa chọn chồng lúc xưa, ông ta cười khan nói: “Lại đây, uống thêm vài ly nữa đi!”

Ông ta mở tiệc khoản đãi vợ chồng Dương Nguru, thật tình như là khoản đãi thượng khách.

Rượu thật no nê rồi, Lương Nguru đã có tới bảy phần ngà ngà, Cừ Thập Thế thấy vậy bèn viết xuống vài chữ, giao cho Lâm Đầu Hoa, lúc đó vì rượu có bễ hơi mạng nên Lâm Đầu Hoa ho khê lên vài tiếng, Cừ Thập Thế cười cười nhìn với cô về đến nhà rồi mới giao lại cho chồng mình.

Mấy chữ đó thật ra là “ủy nhiệm Dương Nguru ở phố tây làm Đà chủ của Tam lộ Phân đà Quảng Đông, thống lãnh đệ tử hàng chữ Xung của Ứng minh”, mấy chữ chẳng hề có tình cảm gì, Cừ Thập Thế viết ra, lại thành ra vô cùng tình cảm.

Ngay cả Lâm Đầu Hoa thấy rồi, cũng không khỏi trong lòng chấn động.

Chức vị trọng yếu như thế, cho dù Dương Nguru có liên tiếp lập ba mươi lần đại công, cũng chưa chắc gì đã được.

Từ đó trở đi, Dương Nguru bèn được Minh chủ của Ứng minh trọng dụng, thành ra một viên hãn tướng của Ứng minh, la hét oai phong một phen, từ đó cũng không tiện và cũng không thể làm chuyện “lập xong xong thoái lui” được nữa.

Phát ra cái lệnh ủy nhiệm tối hôm đó, Cừ Thập Thế cảm thấy hình như lúc mình đem tờ lệnh đó nhét vào trong bàn tay ngọc của Lâm Kỳ Hoa, ông ta đã tiếp xúc được với cô qua mấy hàng chữ.

Đợi cho bọn họ về rồi, trong lòng ông ta bỗng dâng lên một nỗi kích động không sao tả xiết, không sao đè nén nổi.

Đây chính là tình cảm kích động đến mức tột đỉnh.

... Nếu cô ta là của mình, thì mình cũng chẳng thêm cái chức Minh chủ Ứng minh này làm gì!

Đây chính là tiếng hét ngàn lời vạn lẽ không ra thành âm thanh của Cừ Thập Thế.

Ông ta ráng kiềm chế lại.

Ông ta nhốt mình vào trong phòng tập võ.

Tối hôm đó, Âu Dương Tuyên nghe có tiếng của Tổng minh chủ đang gào thét cùng với tiếng gió đao ở trong phòng.

Thật ra, tối hôm đó, hình như Cừ Thập Thế nằm mộng mà người đang tỉnh vậy.

Cứ như thế rồi hai năm trôi qua, Ứng minh rốt cuộc muốn cùng Thủ Noãn bang từ chiến một trận. Lúc đó, Dương Nguru đã được thăng lên làm Đà chủ của Thất lộ Phân đà.

Lấy thân phận của gã như vậy, gã không thể nào không ra mặt chiến đấu.

Chiến dịch hôm đó được gọi là Tam Dạ Trạch Chi Chiến.

Bang chủ của Thủ Noãn bang là Nhất Lưu Lưu Kiếm Tuyết Thanh Hàn cùng với Phó bang chủ là Hồn Phi Thiên Ngoại Quan Mộng Tán đều ra mặt ứng chiến.

Dương Nguru cũng phải đánh ra mặt.

Thiện Tai đại sư lại gặp Dương Nguru. Ông ta có gặp qua Cừ Thập Thế. Cừ Thập Thế thư Ờng hay nhữn nhận hạ mình, lại thăm vợ chồng Dương Nguru, có mấy lần, Thiện Tai hòa thượng cũng đang có mặt. Ông ta cảm thấy Cừ Thập Thế có điều gì không thoải mái lắm.

“Ông đừng có đi”. Ông ta khuyên Dương Nguru.

“Tại sao?” Dương Nguru trước giờ vốn rất thẳng thắn.

Thiện Tai hòa thượng không làm sao trả lời được, ông ta chỉ nói: “Tôi không yên lòng lắm với Cừ minh chủ”.

“Ông yên lòng, ông ta chắc không để cho thù hạ đắc lực của mình chết đi dễ dàng như thế”; Lương Nguru nói, “huống gì ông ta đối với tôi có cái ân tri ngộ rất lớn lao”.

Chẳng qua, Lương Nguru cũng có chỗ không yên lòng lắm.

“Có một chuyện, tôi muốn nhờ vào đại sư, đó là chuyện của chuyết kinh...” Lương Nguru nghẹn ngào nói: “Chắc là đại sư biết, chỉ có nàng ấy, tôi không yên lòng được...”

Thiện Tai đại sư chỉ có thể niệm hai chữ “thiện tai”.

Kết quả, trong trận Tam Dạ Trạch Chi Chiến đó, kết quả không hề là “thiện tai” gì cả: Lương Nguru lãnh quân đi tấn công, thế như chẻ tre, đại thắng trở về, có điều trên đường ca khúc khải hoàn về, gã bị trúng phục kích mất mạng, Thiện Tai đại sư lập tức lại thu xác Dương Nguru.

Ông ta phát hiện ra Dương Nguru chết vì nhát dao chém sau lưng.

... Nhát định là người đứng gần gã, làm gã không kịp phòng bị, đã giết gã.

Chẳng qua, sau trận chiến đó rồi, Ứng minh lại cùng với Thủ Noãn bang giảng hòa.

Dương Nguru chết rồi, Ứng minh làm lễ an táng cho gã rất trọng thể, theo cung cách liệt sĩ; cùng một lúc Cừu Thập Thế lấy lý do chiếu cố cho “tàu tử”, đã đem Lâm Đầu Hoa mời vào trong Tông đàn Ứng minh.

Thiện Tai đại sư trong lòng lại nổi cơn phẫn tức lên.

Ông ta lại chỗ Tổng đường chủ Trầm Kính đường là Hoài Âm Trương Hầu tự mình tình nguyện sung công, đòi đi ám sát lão đại của Ứng minh, Cừu Thập Thế.

Con phần khích quá độ đó của ông ta làm cho Hoài Âm Trương Hầu cũng phải kinh ngạc.

“Người lại giết Cừu Thập Thế, ta không phản đối, có điều, đó là chính người tự mình đề nghị ra”. Trương Hầu nói cho ông ta biết: “Nếu người bị bọn chúng giết đi, ta chẳng thể vì người mà báo thù; nếu người bị bọn chúng tóm được, ta cũng chẳng cứu gì được người... tốt nhất là người cứ nói với bọn chúng là Thủ Noãn bang kêu người làm chuyện này”.

Thiện Tai đại sư hiểu rõ ý Trương Hầu muốn nói gì.

Ông ta chỉ là một tên tiểu tốt.

Bọn họ chẳng thể vì ông ta mà hy sinh chuyện gì cả.

Nhưng ông ta lại nguyện ý vì Lâm Đầu Hoa mà làm bất kỳ nhất thiết.

Do đó ông ta bèn đi hành thích Cừu Thập Thế.

Hành thích bị thất bại.

Thiện Tai hòa thượng bị bắt.

Làm người ta bắt ngờ là: Cừu Thập Thế lại đi thả ông ta ra.

“Bất kể là ai đã sai người lại đây, người đều chẳng giết được ta”; Cừu Thập Thế khinh bỉ nói: “Hôm nay ta tha cho người, nếu người có thích, người có thể gia nhập vào Ứng minh, dưới trướng của Thập nhất lộ Phân đà Đà chủ Lâm cô nương”.

Thiện Tai hòa thượng vừa nghe, cũng chẳng kịp suy nghĩ gì kỹ lưỡng, bèn gia nhập ngay vào Ứng minh.

Thiện Tai hòa thượng gia nhập vào Ứng minh, quan phủ chẳng dám can thiệp, bởi vì lúc đó, trong Cửu liên minh còn chưa nói đến Ứng minh, Báo minh, Hồ minh, Long minh hay là Kim minh, Mộc minh, Thủy minh, Hỏa minh hoặc là Thổ minh, thế lực đều không phải là thứ quan phủ có thể đụng vào.

Thiện Tai hòa thượng gia nhập vào Ứng minh, là muốn để “bảo vệ” cho Lâm Đầu Hoa, cũng là để “thường thường được gặp” Lâm Đầu Hoa.

Có điều hôm nay đã khác lúc xưa.

Ông ta không còn có thể “thường thường được gặp” Lâm Đầu Hoa nữa.

Địa vị của Lâm Đầu Hoa trong Ứng minh, cũng càng lúc càng trọng yếu. Cô đã thành ra Minh chủ phu nhân.

Danh vọng của cô trong giang hồ, cũng càng ngày càng lớn lao.

Cô trầm tĩnh, thông tuệ, thông suốt sự việc, nghĩ rất nhiều chuyện đàn ông không bao giờ nghĩ tới được, những lúc Cừu Thập Thế bàng hoàng có thể làm cho lòng y kiên quyết trở lại, những lúc Cừu Thập Thế cảm thấy do dự có thể làm cho y nắm lại được chủ ý, những lúc Cừu Thập Thế sơ hốt có thể nhắc nhở y những chi tiết liên quan.

Lâm Đầu Hoa có những nguy kế của đàn bà có thể thắng chắc cái cách đại khai đại sát của đàn ông.

Do đó mà, tiếng ho khê của Lâm Đầu Hoa, trừ tiếng chân tản bộ của Cừu Thập Thế ra, đã trở thành một thứ tượng trưng quyền lực khác nữa trong Ứng minh từ trên xuống dưới.

Càng vào sâu mùa đông, Lâm Đầu Hoa càng ho khê khặc không ngừng.

Trong những ngày tháng mà Thiện Tai hòa thượng chỉ có thể ngẫu nhiên gặp Lâm Đầu Hoa đó, ông ta chẳng còn có thể nhìn ra được tâm sự gì trên gương mặt ngọc càng lúc càng trắng bệch của cô, những cơn ho mùa đông chỉ làm ông ta cảm thấy mùa xuân sao quá xa vời, chỉ có những lúc hồi ức lại lúc xưa mới làm cho lòng ông ta có chút gì ấm lại.

“Con mộng của mình có còn giống như thời thiếu niên nữa không nhỉ? Con mộng của mình”. Câu nói đó, trong lòng Thiện Tai hòa thượng, không biết đã được hỏi qua bao nhiêu lần, cũng không biết là hỏi chính mình, hay là hỏi Lâm Đầu Hoa. Ông ta còn muốn hỏi cô thật hẳn học thật phần hận là: “Còn nhớ Lương Ngưu nữa không? Cô chẳng còn nhớ y chết ra sao nữa à?”

Ứng minh cũng lại sai ông ta đi trồng hoa, nghe nói đó là ý của Lâm Đầu Hoa. “Y không đánh nhau được, lại là thứ hữu đồng vô mưu, chỉ bằng để cho y đi tưới nước, trồng hoa thôi...”

Thiện Tai hòa thượng thỉnh thoảng được thấy mặt cô, như một đóa hoa đang nở rộ, có điều gương mặt cô càng lúc càng trắng bệch ra, ông ta có cảm giác như đó là do Cừ Thập Thế truyền cái nét mặt ấy qua cho cô. Điều đó làm cho ông ta có cái cảm giác bờ ngõ hoang mang vô cùng tận.

Thật tình ông ta muốn cắt sinh mạng của cô đi như cắt đi một đóa hoa.

Lúc hoa đang nở rộ, thì cũng là lúc Thủ Noãn bang và Ứng minh đang có xung đột.

Nhân mã hai phái, vốn sau trận Tam Dạ Trạch Chi Dịch đã giảng hòa, nhưng bởi vì Nhất Lưu Lưu Kiếm Tuyết Thanh Hân trong lúc dự yến tiệc ở Trảm Kính đường chung với vợ chồng Cừ Thập Thế, Tuyết Thanh Hân gặp phải Lâm Đầu Hoa, mất chạm vào là đã thành hận thiên cô, ngay giữa bàn tiệc mở miệng nói năng không được nhã nhặn, Cừ Thập Thế nổi cơn thịnh nộ, hai người đánh nhau ngay trong Trảm Kính đường, ai nấy đều bị thương cả, từ đó chiến tranh lại nổ bùng, đánh nhau luôn ba năm, Thủ Noãn bang và Ứng minh đều thương vong nặng nề thảm thiết.

Tuyết Thanh Hân đồn um sùm lên rằng: “Đánh được Ứng minh rồi, chuyện đầu tiên ta làm là đi đón Lâm Đầu Hoa về làm vợ”.

Cừ Thập Thế lại càng phần uất như điên cuồng: “Cắt cái đầu chó của Tuyết Thanh Hân, để đáp lại hồng nhan tri kỷ”.

Hai phái đánh nhau kịch liệt, Lâm Đầu Hoa xuất mưu hiểm kế, địa vị lại càng lên vùn vụt.

Cừ Thập Thế còn sai Tam Tế Tửu hết lòng truyền lại vũ công cho Lâm Đầu Hoa, vũ công của Lâm Đầu Hoa một ngày tiến xa ba ngàn dặm.

Cô đã trở thành tổng thống lãnh bốn phân bộ Nhất, Phi, Xung, Thiên trong Ứng minh.

Trận chiến càng ngày càng khốc liệt, quan phủ thấy càng lúc càng lớn, không sao được phải lại mời Trảm Kính đường ra mặt để giảng hòa hai bên.

Hoài Âm Trương Hầu là người am hiểu sự tình.

Y lại gặp riêng Lâm Đầu Hoa.

Chẳng ai biết họ nói những chuyện gì với nhau.

“Đừng có tin y”. Thiện Tai hòa thượng tìm được cơ hội bèn khuyên Lâm Đầu Hoa, “Trương Hầu là một gã tiểu nhân ty bì, y muốn trừ khử Tuyết Thanh Hân, mà cũng muốn diệt Cừ Thập Thế, nhưng y lại không muốn chính diện ra mặt thù địch với Ứng minh và Thủ Noãn bang... y chỉ đứng ngoài tính chuyện có lợi cho y thể thôi”.

Lâm Đầu Hoa bật cười.

“Đại sư” Cô vừa kho khẽ lên vài tiếng vừa nhẹ nhàng nói, “không có yêu làm sao có hận? Không có ân làm sao có cừ! Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?”

Thiện Tai hòa thượng nghe rất rõ ràng.

Nhưng ông ta chẳng hiểu gì cả.

Ông ta chỉ biết người đàn bà trước mặt mình đây, làm cho ông ta cảm thấy đời người như một giấc mộng, một người ngay cả mối thù giết chồng cũng bỏ qua chẳng thèm đếm xỉa đến.

Ông ta ước mong cô là bài thơ mình làm ra rồi quên đi mất,... như đóa hoa ông ta trồng rồi cắt đem bán. Bán đi rồi thì cũng xong, không bán được thì cũng để nó tàn tạ đi, như vậy cũng khỏe.

Chẳng cần phải nhớ mãi đi hết cả một đời.

Tình hình chiến cuộc bỗng dưng gấp rút.

Không biết sao, Thủ Noãn bang lại tìm được cách tấn công từ hai mặt của Ứng minh, bên trong lẫn bên ngoài, công vào tận Tổng đàn, Mộ Dung Bá Tuyên tử trận, Cừ Thập Thế nhờ vào cái thể thần công của mình, ráng sức chống cự, vừa đánh vừa thoái, đem theo Lâm Đầu Hoa, tính nhờ vào bí thất địa đạo trốn thoát rồi tính sau.

Lúc đó, Âu Dương Tuyền và Tư Đồ Lê còn đang khỏ chiến với bọn Thủ Noãn bang đang từ ngoài xông vào.

Lâm Đầu Hoa vội vã kêu Thiện Tai hòa thượng dùng bí đạo đi vào.

Nào ngờ Hồn Phi Thiên Ngoại Quan Mộng Tán theo dõi Thiện Tai hòa thượng, đi thẳng vào trong nội thất, làm cho Cừ Thập Thế phải phản khởi Cuồng Khiếu Thần Dao của ông ta lên, chém chết kẻ đại địch ngồi ghế thứ hai trong Thủ Noãn bang là Quan Mộng Tán.

Có điều ông ta cũng đã bị trọng thương.

Thiện Tai hòa thượng đem ông ta diu vào phía sau bức bình phong bằng lụa mỏng màu trắng.

Lâm Đầu Hoa mặt lạnh như tiền, trắng bệch như giấy, phản phó với Thiện Tai hòa thượng: “Ông chờ đó”.

Thiện Tai đại sư rút cây đồ đao ra, đứng trước cửa nội thất canh giữ, bỗng nghe có tiếng rú lên thảm thiết, bức bình phong bằng lụa mỏng màu trắng kia đã ướt đẫm máu tươi.

Thiện Tai hòa thượng giật nảy mình lên, hoảng hốt không biết bao nhiêu mà kể, ông ta vội vã xách đao chạy vào, chỉ thấy Lâm Đầu Hoa đang mặt mày trắng bệch, đang ho húng hắng, chậm chậm bước ra, làm như chân đang bước trên hoa sen, mặt mày bình thản nói lời thánh thiện, “Y chết rồi”. Gương mặt mỹ lệ của cô cũng lạnh như thanh đao trong tay, lưỡi đao còn đang vấy máu, lông lánh màu đỏ rực: “Ông cứ nói là Quan Mộng Tán và Minh chủ đánh nhau chết hết cả hai”.

Thiện Tai hòa thượng nhìn cô trừng trừng: “Cô...”

Lâm Đầu Hoa cười thật duyên dáng.

“Ông ngỡ tôi đã quên đi mối thù giết chồng sao? Không phải tôi, Ứng minh và Thủ Noãn bang đã chẳng đánh nhau trở lại”. Cô ho khê lên một tiếng rồi lại nói, “bước kế tiếp, ông kêu Tuyết Thanh Hàn dẫn vào cho tôi, chẳng cần biết A Ngu có phải là bị y giết hay không, nhưng nếu chẳng có Thủ Noãn bang, thì A Ngu chẳng đến nỗi chết”.

Thiện Tai hòa thượng cảm thấy rung mình lông lá muốn dựng ngược cả lên.

“Còn đứng đó ngơ ngẩn gì nữa?” Lâm Đầu Hoa khê lên giọng trách, “Nếu mà tôi không cầu khẩn y, Cừ Thập Thế mà chịu để một người đi ám sát y một bên mình sao? Nếu không phải lo lắng cho tính mệnh của ông, thì sai ông đi trồng hoa làm gì? A Ngu cũng chẳng đi làm tiên phong rồi bỏ mình đâu!”

Cô thở dài một tiếng nhỏ, sau đó lập tức mặt mày lạnh lùng trở lại, hạ lệnh bằng giọng thật sắc bén: “Các người có thể bước vào được rồi”.

Tư Đồ Bá và Âu Dương Tuyền đều dạ lên một tiếng rồi bước vào, chỉ liếc tới thi thể của Cừ Thập Thế một cái, rồi làm lễ bái kiến tân Minh chủ Lâm Đầu Hoa: “Minh chủ, Trương tổng đà chủ của Trảm Kính đường đang chờ hảo âm của ngài đây...”

Bọn họ nói gì với Lâm Đầu Hoa, Thiện Tai hòa thượng hoàn toàn chẳng còn tâm tình đâu lắng nghe, nhất thời cũng nghe không được rõ ràng.

Ông ta chỉ là một người đàn ông đã phải lòng cô.

... Lúc đó, cô chỉ mới mười bảy mười tám, có lúc ho khê lên một tiếng, dưới ánh mặt trời, gương mặt mỹ lệ vô cùng đó của cô, một nụ cười một cái nhăn mặt làm cho tim ông đau nhói cả nửa ngày trời.

Không biết bao nhiêu lâu sau đó, ông ta đã trở thành một gã hòa thượng phải lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cừu Liên Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cô nàng phải lòng hòa thượng (2)

Ai cũng biết, cô phải lòng một gã hòa thượng.

Ai ai cũng đều tiếc giùm cho cô.

... Một người thật mỹ lệ như cô. Một người đàn bà, đã có danh, lại có quyền lực trong tay, thế mà sao lại yêu phải một gã hòa thượng chẳng có tên tuổi gì, ở trong một cái miếu nhỏ chẳng có tên tuổi gì, thật tình làm người ta tiếc muốn thò ra một tiếng “ái da”.

Vì vậy, những gã đàn ông theo cô không được toại nguyện, chẳng muốn hận cô, họ đi hận cái gã hòa thượng đó.

Gã hòa thượng đó có phật hiệu là Thiện Tai.

Trong những người phải lòng Lâm Đầu Hoa, có một người, là tổng thống lãnh của hồn đại phân bộ Nhất, Phi, Xung, Thiên trong Ứng minh, người ta xưng y là Hùng Bá Thiên Hạ Trương Mạnh Cầm.

Lâm Đầu Hoa hiện giờ là Minh chủ của Ứng minh.

Trương Mạnh Cầm là một nhân vật xuất sắc được Lâm Đầu Hoa một tay đề bạt lên, từ khi cự Minh chủ của Ứng minh là Cửu Thập Thế qua đời.

Y là tay đại tướng dưới quyền của Lâm Đầu Hoa.

Cũng là một đại hãn tướng của Ứng minh.

Có điều y lại đi yêu phải người Minh chủ của y... Lâm Đầu Hoa.

Nếu mà y không đối với cô chết mê chết mệt, như điên như cuồng vậy, y đã sớm đi đầu nhập vào Báo minh, Hồ Minh, Long Minh, hoặc môn phái thân với Ứng minh như Trảm Kính đường, hoặc thường đối địch với Ứng minh là Thủ Noãn bang từ lâu rồi.

Có điều, Trương Mạnh Cầm trước giờ chỉ vì Ứng minh mà liều mạng thôi.

... Nếu nói rằng, lấy cái tài ba như thế của Trương Mạnh Cầm mà đi liều mạng cho Ứng minh, chỉ bằng nói rằng, y chỉ trung thành với Lâm Đầu Hoa.

Đối với Trương Mạnh Cầm mà nói, yêu phải Lâm Đầu Hoa, là chuyện không thể làm sao hơn.

Trương Mạnh Cầm là một người dũng hãn. Trước giờ y vốn cho rằng: không có chuyện gì là không do ở mình. Một cặp thiết quyền của y, có thể thay đổi mệnh vận của người khác, cũng có thể thay đổi mệnh vận của chính mình, thậm chí còn có thể làm người khác khỏi có mệnh vận gì cả, bởi vì chỉ cần y không để người khác sống, không còn mạng sống, lấy đâu ra mệnh vận? Nói theo y, nếu có thứ gì gọi là định mạng, thì đó là ngày sanh tháng đẻ của y và chuyện y yêu phải Lâm Đầu Hoa.

Y yêu Lâm Đầu Hoa phải dùng biết bao sức lực.

So với chuyện chiến đấu còn hơn nữa.

... Dùng hết nhất thiết dùng lực, để làm cho Lâm Đầu Hoa vui lòng.

Y nguyện vì Lâm Đầu Hoa chiến tử được...

Y yêu Lâm Đầu Hoa phải dùng biết bao nhiêu tâm tư.

So với chuyện quyết đấu còn hơn nữa.

Y là hạng người mãnh liệt, nhưng trong lòng lại rất ôn nhu, một khi đã khai quật nhu tình trong lòng y ra rồi, y chẳng còn mãnh liệt gì được nổi. Y nhìn Lâm Đầu Hoa như nhìn phiến tuyết dưới ánh mặt trời chẳng thực tỳ nào, Lâm Đầu Hoa trong tâm mục của y, lúc nào cũng mãnh liệt mà cũng ôn nhu, ôn nhu mà mãnh liệt. Khi cô ra hiệu lệnh hoặc quyết đoán chuyện gì, ngay cả một người giết người hung hãn như Trương Mạnh Cầm, cũng phải sợ hãi nghe theo; có điều lúc cô ôn nhu, chỉ có mấy lời thôi, còn âm hơn cả lửa thiêu trong đêm tuyết giá.

“Ta xin vì nàng chiến tử!” câu nói ấy cứ gào thét mãi trong đầu Trương Mạnh Cầm, y cảm thấy Lâm Đầu Hoa mặt mày lạnh lùng ho khê mấy tiếng hai má hồng hồng lên đó thật vô cùng tịch mịch, cô đơn, “Ta muốn đem hết cả đời mình lại bảo hộ cho nàng, nàng kêu ta làm bất cứ điều gì đều có thể, chỉ cần nàng hiểu được tâm ý của ta... Có điều, tại sao nàng lại đi yêu một gã hòa thượng...”

Y hận gã hòa thượng đó cực kỳ.

Chẳng tốn chút thì giờ là y đã thám thính ra được rõ ràng chuyện gã hòa thượng đó: Gã hòa thượng, nguyên danh là Lý Thi Ca, vốn là người buôn bán cẩm thạch ngoài phố, sau này vì giết phải con nhà phú gia công tử là Lợi Đoan Minh, bèn thí phát quy y theo Nhất Nguyệt thiền sư ở chùa Lưu Kim tự, pháp hiệu là Thiện Tai. Có điều cái vị Thiện Tai đại sư này hình như không hề là thứ quy y thành Phật ngay, ông ta đã từng gia nhập Ứng minh, bất quá cũng không hề đụng tới đao kiếm, ngày tháng trong Ứng minh chỉ chuyên việc phụ trách trồng hoa, phục thị Lâm Đầu Hoa nhiều hơn là sống chết cho Ứng minh. Chẳng bao lâu sau đó, gã hòa thượng đó lại trở về Lưu Kim tự, từ đó mà làm lên đến chức trụ trì của chùa.

... Làm hòa thượng được thế lại không chịu đi làm, lại đi làm dân giang hồ, dính vào chuyện thế sự.

Đối với Trương Mạnh Cầm mà nói, hòa thượng đã là chán ngấy lắm rồi, hà huống là một gã hòa thượng háo sắc. Mà lại là hòa thượng đi chiếm đoạt trái tim của Lâm Đầu Hoa!

... Thật là một gã hòa thượng vô cùng khả ố!

Hoài Âm Trương Hầu cũng nghĩ thế.

Y là Tổng đường chủ của Trảm Kính đường, chỉ cần hai thế lực lớn ở đó là Ứng minh và Thủ Noãn bang cứ tiếp tục tranh chấp với nhau, Trảm Kính đường của y sẽ có thể thao túng cả toàn cuộc.

Vì vậy điều y muốn là loạn lạc, chẳng phải thái bình. Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, có điều chẳng bao lâu y đã phát hiện ra: hai con hổ rõ ràng là đang cắn nhau, nhưng thợ săn cũng chẳng cách nào khống chế được đại cuộc... có hôm nào, hai con đánh nhau có con bị thương lại xoay qua cắn cho thợ săn một cái. Do đó, y muốn không những chỉ loạn lạc thôi, y còn muốn mấy con hổ biến thành chó săn của y, như thế mới có chỗ dùng được.

... Có điều Bang chủ Thủ Noãn bang là Nhất Lư Lư Kiếm Tuyệt Thanh Hàn và Minh chủ của Ứng minh là Lâm Đầu Hoa đều chẳng phải là những người dễ dàng giải quyết.

Tuyệt Thanh Hàn trước giờ vốn là kẻ ngao mạn, không hề thần phục bất kỳ ai. Có những hạng người tha chết quách nhưng chẳng bao giờ chịu thần phục ai cả, Tuyệt Thanh Hàn là hạng người đó không thể nghĩ ngờ gì cả Từ hồi bà vợ của Hoài Âm Trương Hầu là Lương Nhiệm Hoa trở mặt nhau tới giờ, y bèn quay mặt vào Lâm Đầu Hoa.

Cô mỹ lệ.

Cô có tiền.

Cô nắm trong tay đại quyền.

... Không những vậy, cô còn yếu đuối đến mức làm như chỉ cần cầm cái búa lên là bàn tay cô sẽ có thể bị phóng vậy.

... Một người đàn bà như vậy, hỏi ai làm sao quên cho được?

Có điều, dưới tay của Lâm Đầu Hoa lại có một viên đại tướng: Hùng Bá Thiên Hạ Trương Mãnh Cầm, ngoài ra còn có Lương Đại Tế Tửu là Tư Đồ Bá, Âu Dương Tuyên, rồi còn có bao nhiêu binh tốt thuộc bốn phân bộ Nhất Phi Xung Thiên nữa.

Trương Hầu thì chẳng sợ gì những thứ đó, ngược lại còn lấy làm vui nữa là khác.

... Một khi y đã chinh phục được con tim của Lâm Đầu Hoa rồi, thì những thứ đó, những thực lực đó có cường đại tới đâu, cũng đều hoàn toàn thuộc về y thôi.

Y chỉ kỳ có mỗi gã hòa thượng đó.

Thiện Tai đại sư!

Bởi vì Lâm Đầu Hoa phải lòng gã hòa thượng đó.

Trương Hầu có nhận được gã hòa thượng đó.

Năm xưa, gã bán thịt Lương Ngưu, vì cứu Lâm Đầu Hoa đang bị chòng ghẹo, mà đắc tội phải người quen của Ứng minh là Lợi Đoan Minh. Lý Thi Ca là bạn thân của Lương Ngưu, y nhân cơ hội giết quách Lợi Đoan Minh, rồi để khỏi bị tội, bèn xuất gia làm thầy chùa, pháp hiệu là Thiện Tai. Sau này, Minh chủ của Ứng minh là Cừ Thập Thế lên giết Lương Ngưu đi, rồi lấy Lâm Đầu Hoa. Gã Thiện Tai hòa thượng đó đã từng lại chỗ Trương Hầu tự nguyện đi ám sát Cừ Thập Thế.

Kết quả của vụ ám sát lại làm cho Trương Hầu kinh ngạc :

Cừ Thập Thế chẳng chết, Thiện Tai đại sư cũng chẳng chết, còn đi làm bộ thuộc của Ứng minh, nghe nói là do theo lời đề nghị của Lâm Đầu Hoa.

Sau đó không lâu, Tuyệt Thanh Hàn vì nguyên do tranh đoạt Lâm Đầu Hoa, bèn quyết sinh tử với Cừ Thập Thế. Cừ Thập Thế bị giết, Thủ Noãn bang nguyên khí cũng bị tổn thương nặng nề, Trương Hầu thừa cơ bèn phát động ảnh hưởng y đã từng thiết lập bao lâu nay, muốn Lương Tế Tửu của Ứng minh là Âu Dương Tuyên và Tư Đồ Bá ủng hộ Lâm Đầu Hoa lên làm Minh chủ, rồi dựa vào quan hệ đã từng liên hệ riêng tư với Lâm Đầu Hoa, y ngỡ có thể áp chế được Ứng minh, dễ dàng như bỡn.

Nào ngờ Lâm Đầu Hoa địa vị vừa được ổn định, lập tức đề bạt Trương Mãnh Cầm lên làm thống lĩnh, chế ngự Lương Tế Tửu, ngoài ra còn tăng thêm lực lượng của bốn phân bộ Nhất Phi Xung Thiên, giữ cứng Tư Đồ và Âu Dương, làm cho Trương Hầu ngược lại hoàn toàn chẳng có cách gì thao túng đại cuộc.

... Cái lối bố trí thâm sâu như vậy, xử tâm tích lự, tầm mắt xa rộng, làm gì mà một người đàn bà yếu đuối có thể làm được cho nổi!

Trương Hầu lập tức nghĩ ngay đến cái gã hòa thượng đó.

... Sau lưng Lâm Đầu Hoa nhất định là còn có cao nhân.

(Ai là cái vị cao nhân đó nhỉ?)

... Lâm Đầu Hoa mà lại đi yêu phải một gã hòa thượng xuất thân là một kẻ hàn vi như vậy?!

(Thế thì gã hòa thượng đó phải là ra sao nhỉ?)

Vì nàng tử chiến

Nếu theo cái tính của Tuyết Thanh Hàn thì, kể gì hòa thượng hay không hòa thượng, y đều sẽ trừ khử đi quách rồi nói sau!

Nhưng lần này y lại rất cẩn thận.

Y đã từng vì một tay thủ hạ đại tướng của mình là Thương Nhân Cao Manh Lữ Thương Thương trả thù, trong một đêm đập bằng liên tiếp bảy cái trại lớn của Cô Hàn minh, đánh cho bảy mươi ba kẻ đại địch đầy mình thương tích; y đã từng vì Đa Lão hội ngộ thương con ngựa quý của y, mà không sợ trở mặt với cả Thất bang Bát hội Cửu liên minh, đánh cho lão đại của Đa Lão hội là Đao Khai Pháp Lỗ Chiêu Phong bị thương ra đó.

Bất quá, đến cái lúc phải dẫn lòng xuống, yên tĩnh suy nghĩ, y bèn nhất định sẽ dẫn lòng xuống yên tĩnh suy nghĩ.

... Lăn lộn trong giang hồ, có hai thứ phải dẫn lòng xuống cho được: đó là lúc đắc chí, phải ráng mà dẫn xuống; lúc thất chí cũng phải dẫn lòng xuống.

Tuyết Thanh Hàn chẳng phải sinh ra là làm ngay Bang chủ.

Một người có thể từ một viên tiểu tốt biến thành đầu não của một bang phái chỉ trong vòng mười năm, đã chẳng có gia thế, cũng chẳng có kẻ đỡ đầu, cho dù là vận khí của y có may mắn lắm, cũng không thể không có chút tài năng gì đó.

Cái chỗ hơn người nhất của Tuyết Thanh Hàn, chính là chỗ y rất giỏi để cho người khác nghĩ rằng y nóng tính, dễ bị chọc tức, trong lòng một bầu nhiệt huyết chẳng có nhất thiết, và cũng là chỗ y để cho người ta khinh thị mình, không cho mình vào đâu.

... Như vậy, y mới có thể thủ thắng dễ dàng.

Huống gì y rất thông minh, cơ trí.

Y rất giỏi chuyện đánh ngã địch thủ, lại càng giỏi chuyện kết thân bạn bè.

... Đánh ngã kẻ địch chỉ làm cho mình hiển lộ về cường mạnh, nhưng kết giao bạn bè có thể làm cho mình càng mạnh hơn thế.

Kiểm pháp của y cũng rất cao minh.

Do đó, y cảm thấy chỉ có mình mới xứng đáng với Lâm Đầu Hoa.

... Đây cũng chính là năm đó, trong lúc y ở Trảm Kính đường gặp Cửu Thập Thế Minh chủ của Ứng minh, gặp phải Lâm Đầu Hoa, thừa lúc mọi người không đề ý, y đã không nhịn nổi bèn nói ra những lời khinh cuồng, nào ngờ Lâm Đầu Hoa lại đem nói lại hết cho Cửu Thập Thế nghe, đến nỗi phát sinh ra nguyên do Thủ Noãn bang và Ứng minh đánh nhau mấy trận, kết quả của mấy trận chiến đó là: Cửu Thập Thế tuy chết rồi, nhưng Phó bang chủ Quan Mộng Tán cũng hy sinh tử nạn (như vậy cũng tốt, thuận tiện trừ lương một nhân vật nằm một bên mình càng lúc càng cường mạnh).

Cửu Thập Thế đã chết rồi, Lâm Đầu Hoa thuận lý thành chương dĩ nhiên là phải thuộc về y.

Vậy mà lại không phải vậy.

Y còn có bao nhiêu là đối thủ khác.

Hoài Âm Trương Hầu ở Trảm Kính đường.

Trương Mạnh Cầm ở Ứng minh.

Tể Qua Hán Minh chủ của Cô Hàn minh.

Những người đó, Tuyết Thanh Hàn đều chẳng thèm để vào mắt.

Có điều y lại hận cái gã hòa thượng đó cực kỳ.

“Chỉ cần nàng gạt đầu một cái thôi, ta có thể đem hết cơ nghiệp của Thủ Noãn bang dâng cho nàng”. Có một hôm, Tuyết Thanh Hàn nói với Lâm Đầu Hoa như vậy, “Chuyện gì ta cũng nghe theo nàng cả, chỉ cần nàng lấy ta làm chồng thôi”.

Lâm Đầu Hoa bật cười.

Cười in hệt như một bài thơ bất buộc phải học thuộc lòng và tìm hiểu kỹ lưỡng.

“Chồng của tôi tuy không chết bởi vì ông một cách trực tiếp, nhưng nếu không phải người của ông đó, y đã không chết đi, do đó có thể nói là do ông đã làm hại y”. Lâm Đầu Hoa nói, “Cho dù tôi có bằng lòng, bọn họ làm sao bằng lòng được? Bọn họ làm sao chịu để Minh chủ của mình đi lấy một kẻ thù chung như vậy?”

“Chồng nàng? Cừu Thập Thế? Lương Ngưu? Hay là Trương Ngõa Tử?” Giọng nói của Tuyết Thanh Hàn đầy vẻ châm chọc, “Nàng bỏ Trương Ngõa Tử, lợi dụng Lý Thi Ca diệt đi Lợi Đoan Minh, sau đó lại lợi dụng Dương Ngưu để đào vào Cừu Thập Thế, rồi lại để cho Cừu Thập Thế giết Dương Ngưu, còn nàng thì danh chính ngôn thuận, trở thành Minh chủ phu nhân, cái chết của Cừu Thập Thế, cũng không biết có phải là do chính tay của nàng hay không. Dù gì thì nàng cũng đã trải qua bao nhiêu bể dâu, bao nhiêu đó đời chồng, thêm vào ta cũng không gọi là nhiều”.

Lâm Đầu Hoa nhìn nhìn người đàn ông trước mắt, như thể nhìn một con bò đang nhai cỏ vậy, chẳng kinh hãi mà cũng chẳng phẫn nộ: “Tôi dù có lấy bao nhiêu lần, cứ nhất định không lấy cái người của ông. Cho dù tôi lấy phải hòa thượng, cũng không lấy ông”.

Nói xong cô cười lên thật duyên dáng.

Đúng rồi. Cô thừa nhận ngay ra trước mặt, cô đang đứng với gã hòa thượng đó. Tuyết Thanh Hàn tức vô cùng: Lâm Đầu Hoa thật đã mê cái tên trọc đầu đó! Y giết quách cái gã hòa thượng đó, xem cô còn làm gì được? Có điều sau đó y nghĩ lại, càng nghĩ càng không thấy đúng. Thiện Tai hòa thượng có phải chỉ là một hòa thượng thế thôi sao? Minh chủ của Ứng minh Lâm Đầu Hoa lại đi yêu phải một gã hòa thượng sao? Thiện Tai hòa thượng lúc còn là một gã buôn bán cẩm thạch trong phố, xuất thủ là đã giết ngay Lợi Đoan Minh, sau đó, gã lên vào Ứng minh ám sát Cừu Thập Thế, không những không chết, ngược lại còn trở thành tâm phúc của Lâm Đầu Hoa; sau đó, gã ra khỏi Ứng minh, rồi ở Lưu Kim tự lại trở thành trụ trì. Xem ra, cái gã hòa thượng này không phải là thứ hòa thượng đơn giản, nhân vật này cũng chẳng phải là một nhân vật đơn giản.

Tuyết Thanh Hàn cũng rất minh bạch có những người khác đang nhắm vào Lâm Đầu Hoa. Có điều bọn họ đều không ai động thủ. Bọn họ không động thủ, nhất định là có nguyên do. Y chẳng muốn khơi khơi đứng ra hạ thủ gã hòa thượng này, lại càng không muốn đưa đầu mình vào ổ kiến lửa một cách không rõ ràng như vậy.

Tuy vậy, y hận gã hòa thượng đó vô cùng.

Ông ta biết bọn họ đang hận ông ta.

Ông ta cũng biết sẽ có một ngày, ông ta sẽ vì cô mà chiến tử.

Năm xưa, cái tích tắc lúc ông ta gặp phải Lâm Đầu Hoa, ông ta đã biết ngay, ông ta nguyện vì cô mà chết, ông ta sẽ vì cô mà chết, ông ta sẽ không tiếc vì cô mà chết. Hôm đó, gã con nhà hư hỏng Lợi Đoan Minh chòng ghẹo Lâm Đầu Hoa, Lương Ngưu nhảy ra bảo vệ, ông ta đã biết Lợi Đoan Minh sẽ không chịu ở yên, do đó mà mượn cơ xung đột giết ngay gã ta. Vì tránh đi tội vạ, ông ta đã xuất gia làm hòa thượng. Có thể nói rằng, ông ta làm hòa thượng là vì cô.

Ông ta làm hòa thượng rồi, trong miệng thì niệm Phật, trong lòng thì chỉ niệm có mình cô. Chuyện gì cũng bỏ được, đao kiếm, phú quý, thân thích đều bỏ hết, chỉ có cô là càng bỏ càng không dứt ra được. Dần dần rồi cảm nhận ra được, cô càng đi càng xa, ông ta càng lúc càng sa lầy. Do đó, đợi đến lúc Lương Ngưu bị Cừu Thập Thế giết đi, Cừu Thập Thế công nhiên đem Lâm Đầu Hoa vào ở trong Ứng minh, ông ta bèn tới Hoài Âm Trương Hầu tự động sung quân, muốn mượn thân phận trung gian của Trầm Kính đường, đột nhập vào Ứng minh ám sát Cừu Thập Thế. Cừu Thập Thế công lực còn trên ông ta gấp mười lần, ông ta giết không được, Lâm Đầu Hoa đỡ đầu cho ông ta, ông ta chết cũng không xong. Ám sát không được, ngược lại ông ta còn trở thành kẻ phụ trách trồng hoa trong Ứng minh, cho đến lúc Ứng minh và Thủ Noãn bang đánh nhau một trận quyết tử đó, ông ta mới chính mắt thấy: Lâm Đầu Hoa giết Cừu Thập Thế, tư thái thật an nhàn thông dong tự đắc. Đến lúc đó, ông ta mới thể ngộ được thật sâu xa rằng: cái người đàn bà yếu ớt mong manh không chịu nổi một cơn gió này, trước giờ, đều chẳng hề cần ông ta bảo hộ; thật ra cô ta mới chính là người bảo hộ ông.

Do đó ông ta bèn ly khai cô, trở về lại Lưu Kim tự.

Lâm Đầu Hoa lộ vẻ kinh ngạc hỏi ông ta tại sao vậy.

“Như nếu vì cô và chiến đấu, thậm chí có thể vì cô mà chết, tôi sẽ không có đến nửa lời than oán”. Thiện Tai nói, “Nhưng tôi cảm thấy bị cô lợi dụng làm thành thứ đồ chơi trong tay cô, tôi chỉ còn nước ly khai cô mới xong”.

Ông ta về lại Lưu Kim tự, ngoài cây đèn dầu và cuốn kinh Phật ra, vẫn còn có một hồng nhan. Lần này tĩnh tâm tu trì, tìm tâm học đạo, không lâu sau đó, trụ trì là Nhất Nguyệt thiền sư viên tịch, ông tại Phật pháp tu vì thanh vọng đều trên tất cả các đồng môn, do đó bèn kế thừa y bát, trở thành trụ trì. Lúc đó, ông ta đã vạn niệm ra tro, tứ đại giải không; chỉ có mỗi chuyện không được “không” là cái đóa hoa trong lòng đó.

Cái đóa hoa không bao giờ tàn tạ.

Có lúc ông ta ngồi nghĩ: mình xem cô ta như Bồ Tát, độ hết cả chúng sinh, chúng tướng vô tướng, không phải là một chuyện hay ho lắm sao? Do đó, lúc nghĩ thì nghĩ cô thành ra đại từ đại bi của người xuất gia là ông ta, lúc niệm cũng niệm thành ra cảm giác duy nhất ông ta còn chưa thoát bỏ ra được.

Ông ta thích cái cảm giác đó.

Bên ngoài đồn đãi om sòm “Minh chủ Ứng minh Lâm Đầu Hoa mê phải trụ trì Lưu Kim tự Thiện Tai thiền sư”. Không bao lâu ông ta cũng nghe tới lời đồn đãi đó. Đối với những lời đồn đó, ông ta chẳng biết mình đang kinh hãi, hay là mừng rỡ, hay là hân hoan, ông ta biết có rất nhiều người đã bắt đầu khinh bỉ mình, mạo thị mình, hận thù ganh ghét mình, còn có người muốn giết mình đi. Ông ta biết rất có nhiều người cho rằng ông ta không đủ tư cách làm trụ trì chùa Lưu Kim tự, làm nhục đi cửa Phật. Ông ta biết Lâm Đầu Hoa cũng biết rõ ràng nhất thiết. Ông ta cũng biết rõ ràng nhất thiết. Thậm chí ông ta còn biết lời đồn đãi đó là không đúng sự thật.

Ông ta lại càng biết rõ ràng, lời đồn đãi đó là do Lâm Đầu Hoa truyền miệng ra.

Trước đây, ông ta vẫn rất hy vọng có ngày sẽ vì Lâm Đầu Hoa chiến tử, còn bây giờ, ông ta chẳng hề phải động thủ, có điều, hiển nhiên là cái giờ phút vì

cô chiến tử đã đến rồi.

... Nếu như mà chuyện có thật thì cũng hay, bất quá, cho dù là có không đúng như vậy mà chiến tử, thì so sánh chuyện gì khác, cũng còn hay hơn mà.

Đạo sau này, Thiện Tai đã trở thành một vị hòa thượng gương mặt lúc nào cũng lộ một nụ cười Thật ra, đó chẳng phải là nụ cười.

Mà là nụ cười khổ.

Tiếc là chuyện đó không có thật.

(Tuyệt đối không phải sự thật)

(... chỉ có hòa thượng phải lòng cô, làm gì có chuyện cô đi phải lòng hòa thượng!)

(Thật tình không biết cô đang nghĩ gì nhỉ!)

Cái lối suy nghĩ của Lâm Đầu Hoa như thế nào nhỉ?

... Vì muốn biết câu trả lời đó, có một hôm, Thiện Tai đại sư đã lại Ứng minh tìm Lâm Đầu Hoa.

Cho dù ông ta không tính hỏi gì cả, lúc đó, ông ta cũng nhất định đi tìm Lâm Đầu Hoa thôi.

Nguyên do là: Minh chủ của Cô Hàn minh là Tế Qua Hán rút cuộc không dẫn lòng nổi, bèn suất lĩnh thủ hạ Tam Thập Tinh Sương, đi tập kích Ứng minh.

Nhất Mao Bát Bạt Tế Qua Hán xông lại hung hãn, không những vậy, y còn được Minh chủ của Báo minh là Trương Ngao Gia đem quân lại giúp, không chừng trận tập kích đó quá đột ngột nhanh chóng, làm không ai ứng phó kịp, trong cái chỗ sống chết giữa chừng đó, Trương Hầu của Trảm Kính đường nhất thời còn chưa kịp xuất binh cứu viện, Tuyết Thanh Hàn của Thủ Noãn bang cũng chỉ đang “tình quan kỳ biến”, ngay cả thủ hạ đại tướng của Lâm Đầu Hoa là Trương Mãnh Cầm, bởi vì đang phòng phủ bên ngoài, nhất thời cũng không kịp trở đầu lại cứu.

Lâm Đầu Hoa và Tổng bộ Ứng minh, bị Cô Hàn minh và Báo minh giáp công hai mặt, sau lưng trước mặt đều có kẻ địch, càng khổ não nữa là Lưỡng Đại Tế Tửu Âu Dương Tuyên và Tư Đồ Bá làm phản thành thế trong ứng ngoài hợp, làm cho Lâm Đầu Hoa bốn bề đều bị thụ địch, tình huống thật là khẩn cấp nguy hiểm.

Do đó mà lúc Thiện Tai chạy đến nơi, ông ta đang đánh phá một đường để đi vào vòng vây, chứ không phải là đánh phá ra khỏi vòng vây.

Người của Cô Hàn minh không hề toàn lực ngăn cản Thiện Tai đại sư.

... Bọn họ chỉ phụng mạng tạm thời không để cho bất kỳ ai còn sống ra khỏi Ứng minh, nhưng bọn họ không hề phụng mạng không để cho bất kỳ ai sống sót tự lao đầu vào Ứng minh để nạp mạng.

Cao thủ của Ứng minh, thành linh gặp Thiện Tai đại sư xuất hiện, nhất thời cũng không biết đó là bạn hay là thù.

Lâm Đầu Hoa lập tức sai người mời ông ta vào, ông ta vừa thấy cô, thấy cô vẫn còn xinh đẹp vô cùng như thuở nào. Ông ta thấy cô vẫn còn sống đó, mới yên lòng đi được một chút, yên lòng xong rồi, bèn nhin không nổi bật khóc cả lên. Thì ra ông ta đi một mạch từ chùa Lưu Kim tự lại, trên đường đi chỉ sợ cô đã chết đi rồi, sợ đến mức trong bụng không còn chịu nổi nữa, cơ hồ cứ nghĩ cô đã chết thật rồi. Cho đến lúc chính mắt thấy cô vẫn còn thông dong nhàn nhã đứng trước mặt mình, không giống như đang ở trong một trận chiến, ông ta mới biết cô còn chưa chết, quả thật cô còn đang sống sờ sờ đó. Trong lòng ông ta thư thả ra một chút, nước mắt bèn rơi xuống là chảy.

Câu nói đầu tiên của Lâm Đầu Hoa là một tiếng cười.

Tiếng cười của cô thật đơn thuần, vậy mà còn hơn là ngàn lời vạn lẽ.

Câu nói thứ hai của cô là: “Quả nhiên ông lại rồi”.

Câu nói thứ ba của cô là hỏi ông ta: “Ông khóc chuyện gì? Tôi còn chưa chết mà”.

Thiện Tai hỏi: “Cô đã bị kẻ địch bao vây cứng ngắt thế này, cô còn không lo lắng gì sao?...”

Lâm Đầu Hoa cười nói: “Tôi đã bị bao vây rồi, có lo lắng thì được gì?...”

“Được,” Thiện Tai hạ quyết tâm còn kiên cường hơn cả lúc phải tự thắt cổ, “Tôi bảo hộ cô đánh một trận ra khỏi vòng vây có được không?...”

Cặp lông mày dài thật dài của Lâm Đầu Hoa hình như khẽ rung lên một chút: “Ông bảo hộ được tôi sao?”

“Không được thì cũng phải thử xem ra sao”. Thiện Tai nói: “Còn hơn là cứ chờ chết ở mãi nơi này...”

Lâm Đầu Hoa cười thật xinh thật xinh đẹp, cô khẽ ho lên vài tiếng, từ hỏi cô làm Minh chủ đến giờ, con họ kẻ đó của cô chưa bao giờ được thuyên

giảm. “Ông có biết điều gì là cho một người đàn bà dễ xao lòng nhất không?” Giờ này phút này cô lại đi hỏi Thiện Tai một câu như vậy.

Thiện Tai ngó mặt ra, phảng phất cái câu hỏi không do đâu bắt ngờ ấy, có cái âm vận cái cảm giác thật là tịch mịch thật là u nhân.

“Đó là cái lúc một người đàn bà đã sinh ra cảm tình với một người đàn ông, mà không tiếc gì sống chết”. Lâm Đầu Hoa tự hỏi mình rồi tự trả lời, tự mình đắc ý với mình, “Hoặc là, lúc một người đàn ông vì một người đàn bà mà không tiếc gì mạng sống của mình”.

Thiện Tai cười khò, ông ta cảm thấy mình học tức cả trăm dặm đường xa xôi, sát khí đằng đằng chạy lại cứu cô, xem ra chỉ giống như một hòn đá hơn là một con người. “Dĩ nhiên tôi chẳng phải là câu trước đó”. Ông ta sờ sờ cái mũi của mình rồi nói.

“Dĩ nhiên là ông không phải cái đó”. Lâm Đầu Hoa nói, “Có điều, ông chạy lại đây, rõ ràng là sẽ mất mạng vì cái trận chiến này, nhưng ông vẫn cứ chạy lại”.

Sau đó cô tha thiết nói: “Có điều, bọn họ thì không như vậy. Chỉ cần tôi bằng lòng với bọn họ, Hoài Âm Trương Hầu sẽ lại, Tuyết Thanh Hàn lập tức sẽ lại, đến cả Đa Lão hội Lỗ Vinh Tàn, cũng sẽ đi trừ Ôc sĩ tốt mà lại đây. Nhưng bọn họ không giống như ông; chỉ cần tôi thuộc về bọn họ, bọn họ sẽ vì tôi mà làm chuyện này chuyện nọ; nhưng ông thì bất kể tôi ra sao, chỉ cần tôi là tôi, ông sẽ nhất định chạy lại cứu tôi”.

“Bọn họ chỉ vì muốn thắng một trận chiến tranh mà tranh nhau sống chết, ông thì không vậy,” Lâm Đầu Hoa lại tha thiết nói, giọng nói và vẻ mặt của cô, đều tựa như cây chùy thủ mềm ra dưới ánh trăng, “Ông là vì chết mà chiến đấu, không màng đến sinh tử, chỉ màng đến mình tôi”.

“Ông không giống như bọn họ” cô nói giọng khẳng định.

Cô nói câu đó, Thiện Tai hòa thượng cảm thấy mọi chuyện nhất thiết đều đã có đền bù.

Có điều, hiện tại ông ta muốn ra khỏi nơi đây.

Ít nhất, ông ta muốn Lâm Đầu Hoa sống sót ra khỏi nơi đây.

Ông rút thanh gươm đao ra.

“Mình đi thôi”. Ông ta nói, “xông ra khỏi đây rồi nói chuyện sau”.

“Đi? Người ta nói “Bỏ xe bảo vệ chủ soái, tráng sĩ cụt tay”, đây là hành vi can đảm dũng cảm, có điều, bỏ xe đi rồi, chủ soái chắc gì đã sống nổi, mà tráng sĩ, sau khi bị cụt tay rồi, có thể còn làm hảo hán nổi không. Do đó, một kẻ đại trí đại tuệ, nếu không tới chỗ khẩn cấp nhất, nhất định không chọn con đường đó. Nếu chọn con đường đó, là đã xem như một thứ thất bại rồi”. Lâm Đầu Hoa nói, “Hôm nay, tôi mà ra khỏi nơi này, sau này làm sao còn trở lại cho được? Nằm lên được, thả xuống được là hành vi của cao nhân Nhưng nằm lên được mà thả không xuống được là chuyện thường tình thiên hạ. Chính vì thả không xuống được, mới có thể có chỗ mà tiến thoái”.

Thiện Tai nhìn nhìn Lâm Đầu Hoa, cô yếu đuối như một đoá hoa kiều diễm mọc bên bờ vực đá, nhưng những lời cô nói, lại cứng rắn tựa như nham thạch.

“Sao? Không nghĩ được ra tôi ốm o thế này, mà người thì hiện thực thế đó sao?” Lâm Đầu Hoa còn nháy mắt với ông nói, “ông có biết không, ai ai cũng đồn rằng tôi phải lòng gã hòa thượng là ông đó!”

Thiện Tai nói: “Đó là cô đã đồn đãi ra đấy chứ”.

“Sao?” Lâm Đầu Hoa liếc qua cái bóng mình trong gương, đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc, bày ra cái cổ nhỏ nhắn trắng ngần mềm mại, “Sao ông nói vậy?”

Thiện Tai nói: “Nếu không phải cô để cho người ta đồn đãi rùm beng lên, cái người bị đồn đãi đã chẳng còn mở miệng ra nói được gì nữa”.

“Quả nhiên ông hiểu tôi lắm,” Lâm Đầu Hoa vẫn còn đang đưa tay vuốt lọn tóc của mình, rồi dùng ngón tay xoắn thành một bó, cô nói: “Năm xưa, ông đi vào đi ra nhà của A Ngưu, không phải là mỗi lần đều ở sau lưng tôi ngắm nghía cái cổ của tôi, ngắm nghía muốn si đại cả ra sao? Ông đừng có tưởng tôi không biết, lúc đó, tôi đã biết ngay ông chẳng thể nào làm hòa thượng đằng hoàng nổi”.

Thiện Tai lẩm bẩm trong miệng: “Quả thật tôi không phải là một hòa thượng đằng hoàng”.

Lâm Đầu Hoa nói: “Lúc đó, Trương Ngõa Tử mua tôi rồi, đem ra phố bắt mối vợ, gặp tôi, ông đã ngờ nghệch ra đó. Sau này, Lợi Đoan Minh lại chòng ghẹo tôi, Dương Ngưu ra trước ông xuất thủ, hôm sau đó, ông giết mất Lợi Đoan Minh, ai ai cũng tưởng rằng ông vì Lợi Đoan Minh lấy bảo thạch không giao tiền mà nổi cơn tức giận lên, cũng có người cho rằng ông vì Lợi Đoan Minh đi tìm Dương Ngưu trả thù, bèn ra tay trước, nhưng chỉ có tôi là biết, ông giết người là vì tôi”.

Thiện Tai thất hồn lạc phách lập lại: “Tôi... tôi giết người là vì cô”.

“Chỉ có vậy thôi sao, ông làm hòa thượng cũng là vì tôi”. Lâm Đầu Hoa nói, “Ông giết người, không xuất gia cũng không được. Lương Ngưu lấy tôi rồi, ông bèn mượn cơ thường thường lại bán hoa cho Dương Ngưu, theo Dương Ngưu như anh em ruột vậy, thật ra là chỉ để được gần tôi. Sau này, Minh chủ của Ung minh là Cừ Thập Thế gặp tôi, bèn thăng A Ngưu chức quyền, để cho y đi quyết tử với bọn Thủ Noãn bang, rồi khi A Ngưu chết rồi, Cừ Thập Thế bèn thật tình chẳng khách khí, lấy tôi làm vợ, ông bèn không dẫn lòng nổi, mạo sung làm người của Trầm Kính đường, lại ám sát Cừ Thập Thế. Ai ai cũng cho là ông vì Dương Ngưu báo thù, cũng có người cho rằng ông muốn trừ gian diệt bạo, do đó mới đi hành thích Cừ Thập Thế... Thật

ra, tôi biết ngay trong lòng, ông đều vì tôi mà làm vậy”.

Thiện Tai hòa thượng nắm chặt lấy thanh gươm hơn chút nữa.

“Cừu Thập Thế đối đãi với tôi cũng không tệ tí nào, giao cho tôi quyền hành, dạy cho tôi võ công, tín nhiệm tôi, có điều y giết A Nguru, A Nguru tuy là người thô lỗ, không biết ôn nhu, nhưng y đối xử với tôi rất tử tế. Ông hành thích thất bại rồi, chính là tôi lại xin Cừu Thập Thế, cứu mạng dùm cho ông, giữ ông trong Ứng minh. Sau này, tôi khích bọn Thủ Noãn bang và Ứng minh trở mặt xung đột lại với nhau, tôi thừa cơ hội đâm chết cái ông chồng đó... kẻ thù đã giết chết chồng tôi”, Lâm Đầu Hoa thuật lại những chuyện giết người đó, giọng nói vẫn nhịp nhàng từng đoạn từng đoạn như tiếng ca nhẹ nhàng êm dịu, “từ lúc đó trở đi, ông mới biết tôi không phải là hạng đàn bà cần ông bảo vệ, do đó ông rời khỏi Ứng minh, về lại Lư Kim tự...”

Thiện Tai hòa thượng cầm thanh gươm bàn tay đã run rẩy lên.

“Ông về đến Lư Kim tự, rất nhanh chóng sau đó, chẳng còn ai dám khinh thị ông là người vì sợ tội mà mặc áo cà sa, ông không cảm thấy kỳ quái sao? Đây là do thế lực của tôi đó, ông về lại Lư Kim tự không lâu sau đó, trụ trì Nhất Nguyệt thiền sư bạo bệnh chết đi, ông không cảm thấy kinh dị sao? Tôi hôm đó tôi sai Trương Mãnh Cầm hạ thủ đó, ông ta chết rồi, ông bèn lên nhiệm chức ngay, ông không cảm thấy mọi chuyện đều thuận lợi lắm sao? Mọi chuyện đều là trong kế hoạch của tôi cả đấy”.

Thiện Tai đại sư nghẹn ngào nói: “Cô...”

“Tôi cũng bất đắc dĩ lắm, ông là người chân chính đối đãi với tôi tử tế, thậm chí chẳng màng là tôi có đối đãi tốt với ông hay không, không đòi báo đáp lại, tôi không thể giữ ông như vậy một bên người, làm kẻ tâm phúc, nhưng cũng không thể để cho tấm lòng của ông cứ thế mà lãng phí hư hao không đền đáp”.

Thiện Tai đại sư dùng sức hít vào mấy hơi, mới có thể mở miệng ra nói: “Cô để cho tôi lên làm trụ trì, rồi mới tuyên truyền rằng tôi là gã hòa thượng cô đã phải lòng, như vậy, những kẻ theo đuổi cô mới ghen tặc không có lý do gì để nói... cô...”

“Đúng vậy, tôi là một quả phụ, không những vậy, tôi còn là một người đàn bà. Tôi bằng xương bằng thịt, không những vậy còn có tình cảm có nhục dục”. Lâm Đầu Hoa thanh thản nói, “Nếu tôi lấy bất cứ người nào trong bọn, bọn họ sau khi được tôi rồi, người nào cũng sẽ thuận lý thành chương lại lấy hết quyền thế của tôi. Nếu tôi để bọn họ lấy hết rồi, họ có còn đi yêu thương tôi được nữa sao? Chúng huynh đệ trong Ứng minh có còn phục tùng tôi nữa sao? Còn nghe theo mệnh lệnh của tôi được sao? Còn cung kính tôi được nữa sao? Bất kể tôi lấy một người nào trong đó, tôi đều sẽ đắc tội với những người còn lại, bọn họ sẽ liên kết với nhau lại đối phó tôi; mà cái người tôi đã lấy, chưa chắc sẽ cùng với tôi chống cự lại kẻ địch. Biện pháp duy nhất của tôi là, không lấy ai, vậy thì, bọn họ cứ tiếp tục theo đuổi tôi, chúng huynh đệ trong Ứng minh sẽ càng phục tùng tôi, đây là cách mà tôi bị bất đắc dĩ lắm, không thể nào không làm vậy”.

“Nhưng cô cũng không thể không có cái cơ gì đó. Không có đối tượng gì cả, nếu không sẽ không ứng phó nổi bao nhiêu người đó lại theo đuổi, bắt lấy mình” Thiện Tai hòa thượng run rẩy từ giọng nói cho tới bàn tay đang cầm gươm, “Do đó, cô phải truyền lời đồn đãi ra là cô phải lòng một gã hòa thượng”.

“Đúng vậy”. Lâm Đầu Hoa gò má trắng bệch bật cười lên, còn ho khế mấy tiếng, “mọi người có hận ông thêm một chút, đỡ hận tôi một chút”.

“Cô không sợ bọn họ giết mất tôi sao?”

“Bọn họ cũng đều biết, ai mà giết ông, tôi sẽ hận người đó, do đó chẳng có ai chịu hy vọng làm kẻ bị tôi hận”.

“Có điều, hôm nay, Tế Qua Hán của Cô Hàn minh xông vào đây, bọn họ bất kể là Trảm Kính đường Hoài Âm Trương Hầu, hay là Thủ Noãn bang Tuyết Thanh Hàn, ngay cả thuộc hạ mãnh tướng của cô là Hùng Bá Thiên Hạ Trương Mãnh Cầm, đều chẳng ai lại cứu cô”.

“Cái đó là ông sai rồi”. Lâm Đầu Hoa cười duyên dáng nói: “Một người, có một đội cung tiễn thủ, tuy chẳng có dịp dùng ở đâu cả, y cũng sẽ tìm cơ này hoặc cơ kia để thử xem, mũi tên có bị rỉ sét gì hay không, cung có bị hư hại gì hay không, tên có bị gãy gì hay không. Nếu muốn cáo cấp, chỉ cần tùy lúc phóng ra hỏa tiễn bảy màu: tỷ dụ như màu xanh là nói cho Tuyết Thanh Hàn biết, tôi muốn lấy y; màu đỏ là thông tri cho Hoài Âm Trương Hầu, tôi là người của y đó; màu đen là ám chỉ cho Lỗ Vinh Tàn biết, y là chủ nhân của tôi rồi đó. Chỉ cần hỏa tiễn phóng lên, bọn họ sẽ lập tức chạy lại cứu ngay. Ngay cả Trương Mãnh Cầm, chỉ cần thấy khói màu vàng là sẽ đem hết bộ thuộc lại toàn lực cứu trợ. Có điều, tôi chẳng phóng ra hỏa tiễn gì cả; tôi chẳng phóng ra khói lửa gì cả, mà vẫn đánh sập hết chư hầu”.

Cô ngừng lại một chút, nhẹ nhẹ nhàng nhàng, nhịp nhàng nhàng nhàng như ca hát, cười nói: “Cô Hàn minh Tế Qua Hán cũng là người khổ sở theo đuổi tôi bấy lâu nay. Tôi để cho y lập công một lần, trước đó đã ước hẹn đầu vào đó với y, để cho y lại tập kích chỗ tôi ở, tôi muốn xem thử, ai là người có chân tình chân ý với tôi, với lại luôn tiện trừ khử quách bọn phản đồ như Tư Đồ Bá, Âu Dương Tuyền!”

Lần này cô đưa mắt nhìn chăm chăm về hướng Thiện Tai đại sư, ánh mắt lộ ra một thứ cảm tình cô chưa từng lộ ra bao giờ, không chừng là thứ cảm kích :

“Ông quả thật không làm cho tôi thất vọng”.

“Nhưng cô thì làm cho tôi thất vọng lắm”. Thanh gươm trên tay của Thiện Tai đại sư đã rút xuống đất, “Tôi vì cô mà bất kể sống chết chạy lại, nhưng rốt cuộc chỉ là món đồ chơi của cô, một hình nộm của cô, cô hứng chí thì lấy ra thí nghiệm. Cô có bao giờ nghĩ tới, tôi cũng là con người, chỗ nào tôi cũng không bằng cô, chỗ nào cô cũng đùa bỡn tôi. Tôi có thể vì cô mà chiến đấu, có thể vì chiến đấu mà chết đi, nhưng tôi không thể đem sinh mạng của mình ra làm trò chơi cho cô, để cho cô cười”.

Lâm Đầu Hoa bấy giờ mới cảm thấy kinh hãi, ánh mặt trời ngoài song cửa chiếu vào trên gương mặt trắng như ngọc của cô, trên gương mặt đó đã lộ vẻ như hoảng hốt sợ hãi: “Ông là người chân chính đối xử tốt với tôi, không phải ông đánh nhau là không chỉ vì tôi sao?”

“Đúng vậy, chiến tử vì hồng nhan, có gì mà phải than tiếc?” Thiện Tai thở dài một tiếng, “Chẳng qua, tôi có thể vì cô mà quyết tử, đối thủ có nhiều đến bao nhiêu, kẻ địch có cường mạnh đến bao nhiêu, tôi cũng sẽ bảo vệ cho cô, đến chết mới thôi; nhưng tôi không thể chịu được, cô vì khảo nghiệm tôi mà đưa bốn tôi lần này qua lần khác.... Chẳng ai có thể”.

Ông ta nhìn cô đầy vẻ bi thương, còn có thêm vẻ bất nhẫn và chết ngất trong lòng :

“... Cô không bao giờ thấy mặt tôi nữa đâu”.

Sau đó ông ta quay người lại bỏ đi, áo tăng bào hình như còn chưa ráo hết lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Giết người đi có được không?

Đao này là con mộng vô hạn kỳ

Người đàn bà đó bỗng rút cây chủy thủ ra, đi từng bước từng bước lại chỗ y. Chẳng biết tại sao, y không thể nào động đậy gì được. Y không kháng cự được, cũng chẳng tránh né gì được, và càng không phản kích gì, thậm chí ngay cả chuyện động một đầu ngón tay cũng không làm được. Mắt nhìn người đàn bà ấy đã tiến sát lại gần, y cũng chẳng biết làm sao. Y quýnh quýnh như con kiến bò trên tảng băng, con cá vùng vẫy trên bờ đá. Người đàn bà đó đã quá gần, cô ta chỉ cần động thủ là giết ngay được mình dễ dàng, nhưng y vẫn còn chưa thấy rõ mặt cô ta ra làm sao. Mặt cô ta ra sao nhỉ? Y chỉ cảm thấy được một thứ khí chất gì đó, một thứ hơi hám gì đó, ngay cả còn có chút gì phong tình nữa. Y bị làn ánh sáng xanh lè lạnh lẽo từ cây chủy thủ trong tay người đàn bà đó chiếu làm cho cặp mắt lóe lên như lân tinh, y còn cảm thấy được hơi ấm từ cây chủy thủ, hơi ấm còn dư lại lúc dẫu trong lồng ngực của cô. Người đàn bà ấy đưa cây chủy thủ lên, tay áo rủ xuống tới cánh tay, cánh tay trắng nõn muốt hoa mắt, như một con chim hạc thật khá ó. Người đàn bà đó vốn lại đây để giết y, người đàn bà đó nhất định sẽ giết y. Y chắc là sắp chết rồi đây, thậm chí y còn cảm giác được thanh chủy thủ đâm sâu vào da thịt mình xót xa làm sao. Có điều, y vẫn còn chưa biết người đàn bà đó là ai, y cũng không biết tại sao người đàn bà đó muốn giết y...

Y bỗng bừng tỉnh giấc. Điều đầu tiên, y phải khẳng định rõ ràng: đao còn nằm một bên người mình không?

Còn. Cây đao bên eo và trên lưng vẫn còn đó.

Đao còn, mạng chắc là còn.

Mười tám lần rồi, y nằm mộng in hệt.

Giấc mộng hoàn toàn in hệt. Tình tiết in hệt, nhân vật in hệt, cảm giác in hệt, giết mình tỉnh giấc in hệt.

Tỉnh dậy rồi, người y mồ hôi đầy cả lưng, cái lạnh mùa thu từng đợt từng đợt thấm vào người.

... Người đàn bà đó là ai?

... Tại sao lại muốn giết y?

... Không biết cô ta có phải là... Tạ Bảo Hoa?!

Đêm đã tỉnh lại rồi, nhưng y có cảm giác rõ ràng lắm, mộng không hề chấm dứt, tỉnh mộng chỉ để đi đến một con mộng khác.

Một con mộng cũng in hệt như con mộng trước đó.

Nhân sinh tỉnh mộng rồi thì sao nhỉ, chỉ có tỉnh mộng...

Phượng Cuồng Hoan trước giờ vốn rất thích nằm mộng. Bình sinh, tính y rất thích nhiệt náo, kết giao toàn bạn bè đáng kết giao nhất, làm những chuyện khó làm nhất, đùa với những người đàn bà thích thú nhất, giết những kẻ địch khó giết nhất!

Cho dù có những lúc ngẫu nhiên phải một mình, trong mộng y vẫn thường hô hoán bạn bè, uống rượu hào hứng, ca hát vang trời, nhiệt náo rồi lại nhiệt náo!

Có điều không biết bắt đầu từ một lúc nào đó, y bèn có cái giấc mộng như thế này: một người đàn bà, bi bi thiết thiết cầm cây chủy thủ, muốn lại giết một người không cách gì động đậy là y đây. Còn y trong giấc mộng, chỉ biết kinh hoàng thất vía mà không có chút gì thù hận trong lòng.

Lúc nào bắt đầu có chuyện này nhỉ?

Đại khái là bắt đầu từ cái lúc y chạy trốn đấy chẳng?

Y đập đập vào sau cái đầu có hơi đau đầu sau giấc ngủ, thờ nhẹ ra một hơi :

... chắc phải là cái chuyện ở bên con rạch lạnh như đá kia mà ra cả.

... cái chuyện y muốn làm mà không nên làm đó.

... nếu cái chuyện đó mà y không nhúng tay vào, từ đầu tới đuôi đều không nhúng vào, thì hôm nay y đã chẳng phải chạy trốn tới cái nơi hoang dã này, một mình run rẩy nơi đây, không một chút dễ chịu gì ở đây, mà là đã cùng một đám huynh đệ sáng lập ra cái Tiểu Mã Nghị đó uống rượu một trận thống khoái, vung tiền một trận thỏa thích, sống một đời thật hào tráng khích liệt!

Còn bây giờ nhỉ?

Tiểu Mã Nghị đã nghiêng ngả hỗn loạn, chết có, trốn có, phản có, ả náu tung tích có, chỉ còn thừa có hai người trong bốn huynh đệ là Tiết Kiếm, Châu Thiết Nhi, theo y trốn tận chân trời góc biển.

Thân ở trong giang hồ, đã cầm lấy cây đao là rơi vào con mòng không có bờ có bến.

Thậm chí, trúng đao rồi mới tỉnh ra khỏi con mòng.

Y đang cảm thấy mơ mơ màng màng, không muốn ra khỏi giường tý nào, sau đó y nghe có tiếng gõ cửa :

Phách, phách...

...

Một tiếng gõ cửa nghe sao tịch mịch.

... Chắc là Tiết Kiếm chứ ài?

“Tỉnh chưa?” Quả thật là Tiết Kiếm, y đang đứng sừng sững trước lan can, không một tiếng động không một hơi thở như bóng tối, thậm chí đã trở thành một bộ phận của nó: “Chắc đến phiên tôi rồi phải không?” Y nói.

Mấy ngày hôm nay, bọn họ chưa được thật sự ngủ ngon một giấc. Cho dù là trong lúc đang nghỉ ngơi, trong ba người ắt phải có hai người tỉnh táo. Bọn họ tỉnh táo trong lúc ngủ còn hơn là trong lúc thức.

Tiết Kiếm chậm chậm quay người lại, bước vào trong phòng.

Bước chân của y cũng in hệt như bóng đêm, mình chỉ cảm thấy bóng tối lại nồng lên thêm một chút, chẳng ai biết y làm cách nào bước vào, nhưng Phương Cuồng Hoan thì biết, kiếm pháp vị huynh đệ này của mình, chính là một thứ như bóng đêm, không thể nào đề phòng cho được.

... Bóng đêm hòa với hoàng hôn buổi chiều, có ai cản trở cho được tín hiệu của nó.

Đêm thu lạnh khác thường. Phương Cuồng Hoan cũng cảm thấy có chút lạnh buốt trong người. Không chừng có phải là vì đã nằm mòng lúc này? Thân thể mình chưa hồi phục lại trạng thái bình thường.

Hương quan vô nhật nguyệt.

(Đồng nội không mặt trời mặt trăng)

Bên ngoài nghe có tiếng chó sủa xa xa, lại càng làm nổi bật cái yên lặng của một miền hoang dã.

“Chung Nhi đâu?”

“Phía dưới lầu”.

“Nó cũng nên nghỉ ngơi chút chứ?”

“Chắc là cần thận chút xíu thì hơn”.

Cả tháng nay bị người ta truy sát như một con chuột cống chạy qua đường phố, cho dù không phòng bị sao cho hết, cũng phải đề ý phòng bị mới xong.

Phương Cuồng Hoan xuống dưới lầu, thấy Châu Thiết Nhi đang đeo dính bà chủ quán nói chuyện.

Từ lúc bọn họ vào khách sạn đến bây giờ, người nhiệt tình nhất với bọn họ, chính là mụ chủ quán.

Mụ rất chiều cổ đến bọn họ.

Có điều Phuong Cuồng Hoan cứ có cảm giác như là mụ chủ quán đang ngấm ngấm quan sát bọn họ liên tục, bên ngoài thì ân cần mời mọc. Lão chủ quán thì làm như sợ sệt, trước mặt mụ chủ quán, không dám mở miệng ra nói một câu.

... Nếu như tâm tình của y không đến nỗi tệ, hiện tại nhất định y đã lại đó kiếm một ly rượu, vừa uống vừa lê la nói chuyện với mụ chủ quán từ đầu này cho tới hết đầu bên kia.

Trong một cuộc lữ hành, thể nào cũng phải cần có bạn bè bên cạnh, nếu không, cứ cái khoảng đường dài miên man đó, không phải là sáng vượt núi cao chiều dầm bão tuyết thì cũng mạo gió sớm tái trắng tàn, cho dù là chẳng phải dân giang hồ, cũng làm sao mà chịu nổi cái tâm tình cô đơn tịch mịch vừa thõng khổ vừa chán nản đó.

Người ta thà chết lẹ thì được chứ không thể già đi nhanh chóng.

Có điều, bây giờ đang trong lúc trốn chạy...

Phuong Cuồng Hoan sức nghĩ đến chuyện bên khe suối, y bèn dẹp đi cái ý định lại la cà nói chuyện với mụ chủ quán.

Châu Thiết Nhi thấy y xuống lầu, bèn gọi: “Anh tỉnh lại thật quá tốt, lại ăn chơm thôi!”

Phuong Cuồng Hoan cười nói: “Tiết Kiếm đang nghỉ ngơi mà!”

“Kệ hần! Hần muốn ngủ thì cứ ngủ, tôi đói quá rồi!” Châu Thiết Nhi nước nước bọt nói: “Bữa cơm này là do bà chủ quán đặc biệt xuống bếp làm thết anh em mình đó!”

Phuong Cuồng Hoan nheo mắt nhìn mụ chủ quán. Mụ chủ quán ngồi phía sau quầy, như một chậu hoa để trong bóng tối không có chút nhan sắc, có điều, tia mắt của Phuong Cuồng Hoan vẫn như bị thu hút, trùng trùng không nhả.

“Thật làm phiền bà quá...”

“Thì thời tiết thế này, cũng chẳng có mấy người khách...” Mụ chủ quán nói: “Các ông ở đây cũng biết bao nhiêu ngày rồi. Thật kỳ quái, hình như các ông chẳng thấy có vẻ nghỉ ngơi tí nào cả. Ông chủ quán hôm nay nói, phải com nước đặc biệt thêm cho quý khách”.

Phuong Cuồng Hoan và Châu Thiết Nhi nghe vậy, trong lòng cũng cảm thấy ảm áp.

Hỷ, kẻ du tử có nhà có cửa thì sướng biết bao.

Có điều du tử có kẻ thù thì dù có nhà cũng về chẳng được.

Mé bên phải gương mặt phong tình

Trong cái xứ hoang dã xa xôi này, mà nấu cho được một bữa cơm ngay cả tay đầu bếp đại sư trong Kim Hoa Lâu ở kinh thành cũng phải chia ngón tay khâu phục thì, tự nhiên là chẳng trách Châu Thiết Nhi và Phuong Cuồng Hoan đã ăn uống ngấu ngiến no say như cạp như sói nhĩ.

Tiết Kiếm vừa nghe có mùi đồ ăn là tỉnh.

Chính y tự mình lò dò xuống lầu.

Y vẫn trầm tĩnh như thuở nào, in hệt như một tòa núi đang di động.

Mỗi món đồ ăn, y đều dùng ngón chân thử vào trước, chẳng qua, đối với rượu thì y ngoại lệ.

Bởi vì, Châu Thiết Nhi là một gã tửu quý.

... Cho dù nguyên cả thùng rượu chỉ bỏ vào đó một chút phần thôi, y cũng đều phân biệt được ra mùi vị của nó ngay.

Hiện giờ, y đang uống từng chén rượu lớn, chẳng kể nâng ly hay chẳng nâng ly, y đều cạn sạch.

Phuong Cuồng Hoan trong lòng rất thanh thản, chính bởi vì có Châu Thiết Nhi và Tiết Kiếm ở đó, bọn họ bị người của bảy bang, tám hội, chín liên minh truy sát cả hơn nửa năm nay, mà còn sống sờ sờ ra đó ăn nhậu là vậy.

Châu Thiết Nhi và Tiết Kiếm trong lòng cũng rất thanh thản :

... Chính bởi vì Phuong lão đại đang ở đó, bọn họ mới có thể nhắm cái hướng có đường sống mà chạy, mà Phuong Cuồng Hoan thì thể nào cũng ngủi ra được mùi, trong tích tắc trước khi kẻ địch xuất hiện tập kích mình.

Liệu địch cơ tiên, hầu như là mấu chốt quyết định sự thắng bại tồn vong trong lúc đối địch.

Lão chủ quán không vui về tý nào.

Lão cảm thấy được mấy người khách này không tin tưởng vào lão.

Đối với lão mà nói, đây là một điều sỉ nhục.

Nhưng mụ chủ quán chẳng hề để ý.

Mụ chạy từ nhà bếp ra phòng ăn, bận rộn tíu tít như một con bướm bướm trong vườn hoa.

Hoặc là vì lửa củi đun trong nhà bếp hun vào mặt đầy chằng, cái giải khăn xanh buộc trên đầu không giữ được lọn tóc đang xòa qua gương mặt mụ, che đi một bên lông mày và con mắt, làm cho mụ càng lộ vẻ xinh đẹp đến độ thần bí, kiều diễm đến mức thần thoại.

“Sao? Sợ có độc hả?” Mụ chủ quán vừa cười vừa nói: “Chỗ này của tôi, cho dù có muốn giết các ông, tôi cũng không hạ độc làm hư đi mấy món ăn của mình đâu”.

“Bà lao碌 cả ngày nay”. Phương Cuồng Hoan mời mụ: “Xin mời bà cũng ngồi vào ăn một thể”.

“Tôi đây hả...” Mụ chủ quán đang nhìn lão chủ quán hỏi ý.

Lão chủ quán chẳng có ý kiến gì.

Trước giờ lão vẫn nghe lời theo ý mụ vợ.

“Ăn luôn một thể đi,” Tiết Kiếm đột mở miệng nói ra thanh linh: “Tạ Báo Hoa”.

“Ăn, ăn,” Mụ chủ quán vẻ mặt tươi tỉnh như không ngồi xuống, còn kêu hai thằng nhỏ tiểu bảo: “Chúng mày cũng lại đây ăn luôn đi...”

Nói xong lại quay qua Tiết Kiếm: “Cái gì mà Hoa với không Hoa, cái ông này, chẳng nói chẳng rằng cả ngày, mở miệng ra là ong bướm!”

Mụ cười ra vẻ làm đổ: “Nơi đây làm gì có hoa, nhất trọng hồng khai liễu đào nguyệt quế, cúc hoa tạ liễu tự phù dung”. (Một đám hồng nở xong bên tới hoa quế, hoa cúc nở xong lại có phù dung)

Tiết Kiếm bỗng dung mở miệng la lên ba tiếng Tạ Báo Hoa, Phương Cuồng Hoan và Châu Thiết Nhi đều chấn động trong lòng, nhưng rồi hiểu ngay Tiết Kiếm đang giờ trò cũ, muốn nhân kẻ địch không phòng bị thử thử cái người đang ở trước mặt.

Hiển nhiên, Tiết Kiếm có hơi đa lự tý đỉnh.

Có điều cái nhân vật Tạ Báo Hoa đó, chắc chắn cũng là một trong ba kẻ địch bọn họ sợ hãi nhất.

Tạ Báo Hoa là một người đàn bà.

Một người đàn bà danh tiếng vang động thiên hạ.

Bọn họ không nhận ra mặt mũi bà ta, bọn họ cũng chưa từng đắc tội với bà ta bao giờ.

Người Phương Cuồng Hoan đắc tội là Trương Ngao Gia, Trương lão gia tử.

Trương lão gia tử là Minh chủ của bảy bang tám phái chín liên minh, tên là Báo minh. Dưới tay lão có ba nhân vật xuất chúng: một người là Mộng Dịch, một người là Tạ Báo Hoa, còn người nữa, chính là Đoạn Kiếm tiên sinh Đoàn Đoạn. Ba người đó, hai người đầu là đệ tử môn hạ của lão, còn người thứ ba là sư đệ của lão.

Đệ tử xuất sắc dưới trướng của Trương Ngao Gia tự nhiên là rất nhiều, như Ma Phiến đại sư Ma Thái Hy là một người, nhưng ba người đó là những đối tượng mà những tay chủ trì đại cuộc trong hai mươi bảy phái của Bảy bang tám phái chín liên minh và Đại Liên minh muốn tranh giành cho được.

Bởi vì ba người này bất kể gia nhập vào một phái hệ nào, phái hệ đó thực lực và thanh thế sẽ tăng lên rất nhiều.

Dạo sau này, Phương Cuồng Hoan và đám huynh đệ Tiểu Mã Nghị của y chọc giận đến Trương Ngao Gia, cao thủ của Báo minh bèn đổ hết từ sào huyết ra, còn thêm bốn minh hữu của Báo minh là Y Quan bang nhất đề xuất động, dùng thủ đoạn nhanh như thiên lôi đánh không kịp bung tai, đập bẹp đi hết ở Mã Nghị Oa, một lũ tiểu mã nghị dưới tay Phương Cuồng Hoan, đã bị nghiền nát như những con kiến bị bóp nát giữa ngón tay người không một chút kháng cự.

Chẳng qua, Tiểu Mã Nghị cùng đường cũng phản kích lại, làm Báo minh cũng tổn thất không ít cao thủ, Y Quan bang phải gia tăng đủ cả Chính và Phó bang chủ, mới có thể nghiền tan hết một đám châu châu đứng chặn giữa bánh xe.

Có điều, Báo minh và Y Quan bang rốt cuộc cũng bắt không được Nghị Vương là Phương Cuồng Hoan, còn có bốn tay trợ thủ đắc lực bên người y: Tiết Kiếm, Châu Thiết Nhi, và Cố Hoàng Phi, Quách Động Động.

Và đồng dạng, Báo mình cũng còn chưa phải Tạ Báo Hoa, Nguyễn Mộng Dịch và Đoàn Đoàn ba “ly rượu” của Báo mình ra.

Cũng bởi vì hơn nửa năm nay, người của Báo mình và Y Quan bang đều chưa trừ khử đi được Phương Cuồng Hoan, do đó, theo tin tức từ bỏ câu do Cửu Xích Phi Tiên Quách Động Động gọi lại báo: Trương Ngao Gia đã nổi con thịnh nộ, hạ quyết sát lệnh, sai nữ tướng Tạ Báo Hoa lại giết bọn họ.

Từ lúc biết được cái tin tức đó rồi, bọn Phương Cuồng Hoan ba người không còn nghỉ ngơi cùng một lúc. Bọn họ phải có hai người canh gác, thì người kia mới dám nghỉ ngơi.

Bọn họ nghĩ trong bụng: mình còn được sống thêm bao nhiêu ngày nữa, còn được sống thêm mấy tiếng đồng hồ nữa?

Bọn họ chỉ biết sống ngày nào hay ngày đó, đỡ lúc nào hay lúc đó.

... Và lại, tới cuối cùng rồi cũng không khỏi phải chết, chết dưới tay một nhân vật danh tiếng lẫy lừng như Tạ Báo Hoa, ít nhất cũng là một chuyện vinh dự.

Chỉ tiếc một điều, Tạ Báo Hoa là một người đàn bà.

Cờ hạng hảo hán lẫn lộn giang hồ, kiếm vấy máu đào, chân đạp núi đao, trải qua bao nhiêu sóng gió ba đào như Phương Cuồng Hoan, Châu Thiết Nhi, Tiết Kiếm, dĩ nhiên là chẳng muốn chết dưới tay của một người đàn bà.

... Cho dù bà ta là một người đàn bà thế nào đi chăng nữa.

Bọn họ chạy tới một cái trấn nhỏ.

Cái trấn nhỏ này có tên là Tướng Quân.

Trong cái khách sạn ở một nơi xa xôi này, bọn họ đã ở lại được mười sáu ngày trời. Nơi đây bọn họ đã hưởng được những ngày bình tĩnh thật hiếm có sau mấy tháng trời qua.

Nhất là bà chủ quán kiều diễm xinh tươi này, đã đối đãi bọn họ rất tử tế.

Chiều cổ rất tận tình.

Tận tình như một người trong gia đình.

Có điều, Châu Thiết Nhi, Tiết Kiếm và Phương Cuồng Hoan không vì thế mà lơ lửng đi tí nào.

Vì vậy mà Tiết Kiếm mới thử mụ chủ quán.

Nhưng mụ chủ quán không biết ý đang nói gì.

Bọn họ đều ngấm ngầm thở phào một hơi nhẹ nhõm:

... Không hiểu bọn họ nói gì, cũng còn hơn là hiểu.

“Sao?” Mụ chủ quán thấy ba người đang ngưng đũa lại, bèn lộ vẻ hiếu kỳ hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Cho dù đến lúc này, bọn họ vẫn còn không thấy rõ gương mặt của mụ chủ quán, có mấy sợi tóc dài, rủ qua một bên mặt bên trái của mụ, có lúc mụ cũng rất bỏ công ra vén nó qua một cái, có lúc không bỏ công đầu dụi qua một bên, ống tay áo đưa lên, cổ tay thò ra mềm mại nhỏ bé thật dễ thương, có bỏ công ra hay không thì, mặt bên phải của mụ cũng lộ thoáng qua một nét phong tình, làm cho người ta không khỏi động tâm, động đến thấu cõi lòng.

Cái ghế dè bẹp dí con rệp

“Chẳng có gì”. Phương Cuồng Hoan chỉ thần nhiên nói: “Mấy con chó lớn chó bé gì phía ngoài đã ăn xong chưa?”

“Đã cho ăn từ lâu,” Mụ chủ quán cười nụ nói, “không cho chúng nó ăn bây giờ đã quán quít một bên rồi”.

Phương Cuồng Hoan húp một miếng canh, gạt gạt đầu, rồi lại gắp một miếng thịt, nhưng y không ăn ngay, còn để lại trong chén.

Tiết Kiếm bày đôi đũa thành hình chữ “nhập” trên bàn.

Châu Thiết Nhi miệng thi hừ hừ một khúc ca, nói: “Tôi phải đi rửa tay đây”. khệnh khạng đứng dậy, ra phía cửa sau.

Cửa sau đi thẳng ra tới nhà xí.

Châu Thiết Nhi đẩy cửa bước ra, vừa đi vừa cất tiếng ca thật hào sảng.

Tiếng ca bật ngang, bên ngoài có tiếng ủa mưa vọng lại.

“Ông ta uống nhiều quá chắc?” mục chủ quán lộ vẻ quan hoài hỏi: “Ông ta không vui vẻ lắm phải không? Trước giờ tôi chưa hề thấy các ông vui vẻ lấy một lần”.

“Chuyện gì mà đến nỗi phải vui vẻ?” Tiết Kiềm chau mày, y chậm chậm đứng dậy, nhìn xuống cái ghế ngồi của mình: “Xui xẻo đến độ dưới ghế ngồi cũng có rận, rơi vào hoàn cảnh thế này còn gì mà vui cho nổi”.

Y đang cầm cái ghế lên nhìn kỹ lưỡng, rồi nói: “Quả thật có rận đây mà”.

Phương Cuồng Hoan cầm cái ống đựng đũa, nói tỉnh khô: “Rận cắn người đó, sao không bóp nó chết quách cho rồi”.

Tiết Kiềm nói: “Được!”

Sau đó y bèn động thủ.

Không phải y động thủ để bóp chết con rận.

Mà là cầm nguyên cái ghế ném ra ngoài.

... Không lẽ y muốn ném cái ghế đi giết một con rận hay sao?!

Cái ghế vừa ném ra, trận đầu cũng lập tức bắt đầu.

Cái ghế đụng cái cửa gỗ mở ra rồi bật tung luôn ra, rồi bay luôn ra ngoài.

Hầu như trong cái tích tắc cái ghế đang ném ra đó, ít nhất có sáu mươi ba thứ ám khí đồng thời bắn trúng vào trong cái ghế nhỏ xíu đang bay, trong sáu mươi thứ ám khí đó, ít nhất có bốn mươi một cách phóng ra không đồng một môn phái, không cùng một hình dạng, không cùng một danh xưng, trong bốn mươi một thứ ám khí đó, lại có ba mươi một thứ có tâm độc, trong ba mươi một thứ ám khí tâm độc, có mười lăm thứ, chỉ cần chạm vào là chẳng cần phải có máu đã lấy mạng người như bốn, vậy mà trong đó còn có tám loại tâm độc có thể giết được luôn cả một con voi và ba con cạp.

May mà cái ghế đó chỉ là một cái ghế.

... Nếu không thì nó chỉ thế thôi đã chết đi mất ba trăm hai mươi bốn lần, lấy cái tốc độ như tích tắc đó ra đầu thai từ kiếp này qua kiếp khác, cũng phải mất cả bữa ăn mới chết xong hết một kiếp vận.

Cái ghế vừa bay ra ngoài, người của Tiết Kiềm cũng bay luôn ra.

Người y lúc tung ra đã không còn là một con người.

Mà là một đường kiếm quang.

Y vừa ra đến ngoài cửa, ngoài cửa đã vọng vào tiếng người gào thét, và những tiếng động do kiếm bén chặt vào xương cốt vào thịt gây ra.

Cuối cùng chỉ còn lại tiếng gió kiếm.

Gió kiếm mãnh liệt tinh nhuệ.

Tiết Kiềm vừa bay ra ngoài, Phương Cuồng Hoan cũng đã nhảy vọt đến bên cửa, rút thanh đao sau lưng ra. Thanh đao của y thể nào cũng trong giây phút chính xác nhất, đâm thấu qua bức tường ra phía ngoài, không những vậy, thể nào cũng đâm trúng vào cái gì đó, đổi lại một tiếng thảm hô rồi ngưng bật.

Còn có một người, từ ngoài cửa lùi ngược vào.

Gã vừa vào nhà là gặp ngay thanh đao của Phương Cuồng Hoan.

Gã vừa vào nhà là đã mất đi mạng sống.

Còn có người muốn nhảy lên từ song cửa vào.

Gã cũng gặp phải thanh đao trên tay Phương Cuồng Hoan.

Thanh đao của Cuồng Hoan

Đao quang của Cuồng Hoan.

Do đó y vừa nhảy vào là cả đời chẳng còn ra khỏi được nơi đó.

Cửa bị đẩy tung ra, Tiết Kiếm về mặt lạnh lùng bước trở vào.

Y ra đó một mình, y đi vào hai người.

Châu Thiết Nhi đi theo sau lưng y.

“Mấy tên?”

“Tám tên”. Tiết Kiếm nói: “Tôi giết tám người”.

“Tôi chặn đường rút lui của chúng nó,” Châu Thiết Nhi phản hồi nói: “Tôi giết ba tên trong bọn,” y giương mười ngón tay ra, “vừa mưa, vừa giết người, thật là chuyện đả nưã”.

Phuong Cuồng Hoan nói giọng trầm trọng: “Lần này bọn chúng lại cũng không ít người”.

“Hạc Lập Sương Điền Trúc Diệp Tam và Hồ Hành Tuyết Địa Mai Hoa Ngũ cũng đều lại”. Tiết Kiếm trầm giọng nói: “Trúc Diệp Tam bị tôi giết rồi, Mai Hoa Ngũ chắc là lui vào trong khách sạn rồi bị chết dưới đao của anh”.

“Sao”. Phuong Cuồng Hoan chợt phát giác ra cánh tay phải của Tiết Kiếm đang thấm máu.

... Công thế của phe địch càng lúc càng mãnh liệt.

... Phe địch càng lúc càng không dễ dàng gì đối phó.

“Chú bị thương rồi” Phuong Cuồng Hoan nói: “Đi đắp thuốc vào trước đã”.

“Không, ăn com xong rồi hãy tính,” Tiết Kiếm cương quyết nói: “cũng chẳng biết có bữa com tới nữa không”.

“Uổng chúng mình một thời anh hùng,” Phuong Cuồng Hoan thở dài: “Hôm nay ngay cả một bữa ăn cũng không được có một bữa cho ngon”.

“Chỗ này chắc ở lâu không được nữa rồi,” Châu Thiết Nhi nói: “Tôi xem, chi bằng...”

Phuong Cuồng Hoan bỗng dừng hét lên một tiếng: “Cẩn thận...”

Y còn chưa hết xong tiếng đó, kẻ địch đã tấn công vào tới nơi.

Công thế lần này còn dữ dội hơn lần trước rất xa.

Người cũng nhiều hơn thế.

Tiết Kiếm chưa xoay người lại, đã làm kẻ địch thụ thương, y chưa rút kiếm ra là đã giết người.

Y rút kiếm ra rồi, lại càng khỏi phải nói.

Hai tên tiểu bảo bỗng dừng rút đao trong người ra, chém tới sau lưng Phuong Cuồng Hoan.

Có điều Châu Thiết Nhi đã sớm lưu ý tới bọn họ.

Hai bàn tay của nhi như hai gọng kềm

Mười ngón tay như sắt thép.

Bình khí chỉ có thể đâm chém vào thân xác kẻ địch, hai bàn tay sắt đó còn có thể làm tan nát ý chí của kẻ thù.

Hai gã “tiểu bảo” lập tức bị “tan nát” ngay ra đó.

Đôi bàn tay của Châu Thiết Nhi, sức giết người còn hơn cả thứ vũ khí gì trên đời này.

Có điều, y cũng bị “tan nát”.

Bị tan nát bởi một thứ vũ khí.

Một lưỡi búa.

Một lưỡi búa không có cán.

Búa, không có cán.

Một lưỡi búa nặng nề, được một người nhỏ thó nhanh nhẹn sử dụng.

Chính là Phong Ngưu Nộ Phủ.

Châu Thiết Nhi địch không lại, chỉ còn nước thoái lui.

Thanh Độc Chúc Giang Tuyết đao của Phương Cuồng Hoan và thanh Điều Minh Sơn U kiếm của Tiết Kiếm lập tức đánh ngay lấy lưỡi búa cuồng nộ đó.

Châu Thiết Nhi cũng chẳng rảnh rồi.

Ngoại Tam đường Đường chủ của Báo minh là Phong Ngưu Nộ Phủ Yến Phật Lâm đã tới thì Nội Tam đường Đường chủ Tiêu Phật Trang tự nhiên là không xa đâu lắm.

Tiểu Ngưu đao chỉ là một thanh đao mỏng dính như tờ giấy.

Đây mới chính là chỗ đáng sợ của Tiểu Ngưu đao pháp.

... Nghe nói, người bị Tiểu Ngưu đao Tiêu Phật Trang giết chết, cảm giác rất khoan khoái, bên tai còn nghe như có tiếng tiền nhạc, trước mắt còn xuất hiện tiền cảnh, người chết còn vẫn chưa biết mình đã chết đến nơi, vẫn còn cứ ngỡ mình sắp đắc đạo thành tiên.

Châu Thiết Nhi cũng xem bị “thành tiên”.

Kẻ địch đột nhiên hiện ra, như từ trên trời rớt xuống.

Tiết Kiếm, Phương Cuồng Hoan, Châu Thiết Nhi đều bị cao thủ giữ hết chân tay, những kẻ địch còn lại, có người thì bao vây họ, có người thì đứng canh giữ trước cửa lớn, có hai người nhảy vọt lại, chân thì đá văng lão chủ quán ra, thò tay ra kéo vạt áo của mụ chủ quán.

“Cô nhỏ này xinh quá...” Gã hung đồ đó nhe răng cười: “Cô đừng sợ, ta chỉ...”

Bỗng dưng, mấy ngón tay của y chẳng còn thấy đâu.

Bị một đao tước rớt xuống.

Thanh đao của Phương Cuồng Hoan.

Phương Cuồng Hoan trong lúc bận rộn, cũng chém cho gã hung đồ thụ thương, có điều y cũng trúng phải một mũi thương, trên vai thấm đầy máu tươi.

Mụ chủ quán la lên kinh hãi, lưỡi đao bén ngọt ánh lên gương mặt mụ ta.

Phương Cuồng Hoan xông về phía trước, kết liễu thêm một kẻ địch nữa.

Tiết Kiếm mắng lên giận dữ: “Đừng lo cho họ nữa, đối phó kẻ địch yếu khản!”

Phương Cuồng Hoan mặt rắng sức cảm cực, mặt hét lên: “Không được!”

Tiết Kiếm tận lực đối phó với lưỡi búa cuồng nộ của Yến Phật Lâm, vừa la lớn lên: “Lúc chúng nó lại, mấy con chó phía ngoài chẳng có con nào sủa, nhất định cả lũ đều đồng đảng với nhau, anh đừng có bị lừa”.

Phương Cuồng Hoan phấn sức lên ứng phó công thế như thủy triều của kẻ địch, vừa hét: “Ta chẳng thể thấy chết mà không cứu...”

Y vừa mở miệng nói ra câu đó, bèn sực nhớ lại chuyện mình làm bữa đó bên cạnh con rạch lạnh giá.

Chuyện đó đã làm cho y suốt ngày phải kinh hoàng chạy trốn, không lúc nào ngồi yên được một chỗ.

Chuyện đó đã làm cho bọn huynh đệ của y đều sa vào kiếp vận xấu số.

Có điều, chuyện đó y không hề làm sai tí nào...

... Vấn đề là: một chuyện sai lầm không làm sai, có thể làm lại một lần nữa không?

Mỗi người một vết thương

Tiết Kiếm hiển nhiên cũng nghĩ đến cùng một chuyện đó.

“Anh còn chưa rước đủ lấy họa sao?” Y la lên, người đã lãnh phải một búa, y bị một vết thương, công thế ngược lại càng lúc càng hung mãnh cấp thiết.

Mụ chủ quán lại bị hai tên hung đồ chụp lấy.

Phuong Cuồng Hoan nhất thời không biết mình phải cứu Tiết Kiếm hay cứu mẹ chủ quán trước.

Chính ngay lúc đó, có tiếng rú lên thảm thiết.

Bàn tay của Châu Thiết Nhi đã bị Tiểu Ngưu đao chém rớt xuống đất.

Bất quá, Châu Thiết Nhi cũng đã một quyền đâm vỡ nát đầu của Tiêu Phật Trang.

Châu Thiết Nhi cả người như một cục máu tươi, in hệt như một con hổ bị điên cuồng lên, xông xáo ra một con đường máu.

Phuong Cuồng Hoan chợt thấy bạn thân bị trọng thương, đầu chí chợt càng lên cao.

Cuộc diện càn nguy hiểm, hình thế càng ác liệt, càng khích phát đầu chí trong người Phuong Cuồng Hoan.

Thanh đao trong tay của y, đao ảnh bỗng sáng rực lên.

Ánh đao tùy theo đầu chí của y, bỗng dạt ra thêm một khoảng.

Gương mặt của y hoàn toàn trắng nhợt.

Như hệt tuyết.

Ánh đao thì biến thành đỏ như máu.

Thiếu đỏ.

Thanh đao bỗng dưng vỡ tan ra.

Vỡ thành ra hàng ngàn hàng vạn mảnh.

Chỉ trong thoáng chốc, ít nhất cũng có bốn trên trong phe địch lập tức mất mạng, ba tên bị trọng thương, còn hai tên nữa cũng bị thương, còn lại bảy tên chỉ còn nước mau mau thoái lui.

Phuong Cuồng Hoan vươn người ra bảo vệ trước mặt mẹ chủ quán.

Cái chiêu Đao Hoa đánh ra rồi, y chẳng có cách gì không chế nổi nó, rốt cuộc là đánh vào mình hay là kẻ địch.

Y cũng bị mảnh đao táng vào, mình mẩy cũng đầm đìa máu.

Sau đó, y rút cây đao ở eo lưng ra.

Thanh đao vừa dài vừa nhỏ đó, chỉ dày ước chừng ngón tay, vung lên trước gió bèn dài thêm ra gấp bội, càng đánh càng dài ra, dài như cái cần câu cá vậy: đây mới là món Độc Chúc Giang Tuyệt đao của y.

Thanh kiếm của Tiết Kiếm, cũng đánh ra thành Kiếm Hóa.

Thanh kiếm của y bản chất của nó vốn rất mềm, bây giờ vừa vung vừa xoay, mũi kiếm đụng vào sóng kiếm, cán kiếm cạ vào lưỡi kiếm, phát ra những đóm lửa.

Không những vậy còn phát ra tiếng rít.

... Cái tiếng rít như chim kêu trên ngàn.

Kiếm Hóa của Tiết Kiếm và Đao Hoa của Phuong Cuồng Hoan, vốn là hai món đao kiếm tuyệt chiêu.

Yến Phật Lâm mắt thấy không cách gì thắng nổi nữa, chỉ còn có nước thoái lui.

Như Yến Phật Lâm.

Thân pháp của y linh động, tung người lên.

Có điều, lúc y bốc người lên không, y bèn phát hiện ra, cặp chân của mình không hề theo mình bay lên.

Bởi vì chân của y đã bị chặt đứt ra đó.

Bị một thanh đao hầu như vô hình chặt mất.

Người y vừa rơi xuống đất, bèn trúng phải một mũi kiếm.

Rõ ràng là y đã dùng lưới búa lớn chặn thanh kiếm đó, nhưng thanh kiếm đó đã xoay vòng lại đâm vào người y. Y bị một thanh nhuyễn kiếm hầu như không thể nào chặn được đâm chết.

Yến Phạt Lâm vừa chết, tám chín tên còn lại chỉ còn đường chạy thực mạng.

... Khi mà giết không được kẻ địch rồi, yêu cầu tối thiểu nhất là phải bảo tồn tính mạng của chính mình.

Châu Thiết Nhi, Tiết Kiếm, Phương Cuồng Hoan không hề đuổi theo.

Bởi vì bọn họ người nào cũng đều đã thụ thương.

Thương tích không nhẹ tý nào.

Ba người đang đứng thở hổn hển.

Sau đó, Phương Cuồng Hoan rời mộ chủ quán, bước lại bằng bó vết thương cho Châu Thiết Nhi.

Tiết Kiếm thở nhẹ ra một hơi, cầm kiếm đứng dậy, bước lại chỗ mộ chủ quán.

Phương Cuồng Hoan lộ vẻ cảnh giác: “Gì đó?”

Tiết Kiếm nói: “Tôi phải giết mộ ta”.

Phương Cuồng Hoan giật nảy mình lên: “Tại sao?”

Tiết Kiếm nói: “Cho dù mộ ta không cùng một bọn với lũ kia đi, mộ cũng không thoát được tay chúng nó, chúng nó nhất định là không tha cho mộ, lọt vào tay chúng nó, không bằng để tôi giết mộ ta quách”.

“Không được”. Phương Cuồng Hoan nói.

“... Thế thì anh tính sao với mộ ta?”

“...” Phương Cuồng Hoan trầm ngâm, cuối cùng cương quyết nói: “Tôi đã là đem mộ ta theo”.

“Anh!” Tiết Kiếm nhìn không muốn nói: “Cái tính của anh thiệt là! Mệt quá!”

“Làm sao đi nữa cũng không giết người vô can”.

“Được, anh...”

“Đừng cãi nhau nữa, nơi này ở không được nữa rồi,” Châu Thiết Nhi ráng gượng nói: “Mau đi thôi”.

“Đi không được đâu”. bỗng nghe có tiếng người nói, giọng thật ôn hòa.

Sau đó có người “trở vào”.

Trở thật lùi vào.

Có tám người trở thật lùi vào.

Đều là người chết.

... Người chết không phải một lỗ hồng trên thái dương, thì cũng một lỗ hồng ở cổ họng.

Người xuất thủ đánh vào chỗ yếu hại của họ, lập tức thu tay lại, do đó, ngay cả máu không kịp chảy ra một giọt.

Một người một vết thương.

Mỗi vết thương chỉ vừa đủ cho bọn họ tắt thở.

Lập tức tắt thở.

Đợt tấn công thứ ba đã đến.

Mỗi lúc càng nhanh hơn.

Mỗi lúc càng mãnh liệt hơn.

Bọn Phương Cuồng Hoan hầu như đã hoàn toàn tuyệt vọng.

... Không phải là không tìm cách phản đấu, mà là không có hy vọng gì làm chuyện đó.

Bởi vì, bọn họ đã biết, người mới đến là ai.

Nhất Châm Kiến Huyết, Nhất Kích Tắt Sát :

... Chính Phó chương môn của Y Quan bang: Chung Cầm và Chung Thụ, đều đã đến.

Hai người thật hòa khí.

Bất kể bọn họ muốn ra vẻ hòa khí thế nào, đều không làm sao lộ ra được vẻ nào là hòa khí, đây không phải chỉ là vì lúc này không phải là lúc hòa khí, chủ yếu là gương mặt của hai người, một thì da mặt sần sùi, một thì tướng mạo hung dữ, đều không phải là những nhân vật hòa khí cho được.

Có điều, bọn họ lại cứ làm cái vẻ mặt hòa nhan duyệt sắc hòa khí sinh tài ra.

“Không thể nào chấp nhận chuyện thua chạy” Chung Cầm vẻ mặt đầy hòa khí nói: “Làm bại hoại môn phong hết”.

“Vì vậy phải giết hết cả,” Chung Thụ ra vẻ dễ dãi nói: “Các người xem có nên không vậy?”

Đương nhiên, bọn họ chẳng cần phải hỏi.

Bởi vì đã làm đầu đó rồi.

Người cũng đã chết queo.

... Bọn họ giết người “cùng phe” mà còn nhanh chóng gọn ghẽ như vậy, còn huống hồ gì giết kẻ địch!

Chung Cầm hỏi Chung Thụ: “Chú nói có nên không?”

Chung Thụ hỏi Chung Cầm: “Có gì là không nên?”

Hai người sửa sang lại áo mũ, ra vẻ lễ phép rồi cười với nhau.

Phương Cuồng Hoan hét lên một tiếng: “Các người đi mau thôi!” Thanh đao mỏng dính vung lên, một nhát chém tới một lượt vào Chung Cầm và Chung Thụ hai người.

Nhát đao vừa chém ra, địch thủ còn đang ở trước mắt.

Đao chém ra rồi, người vẫn còn y nguyên nơi đó.

Mắt thấy đao sắp chém trúng vào rồi, hai người bỗng dưng không thấy đau nữa.

Sau đó y bèn nghe có hai tiếng nghẹn ngào “bốc bốc” vang lên.

Y quay phắt người lại, bèn thấy một cảnh tượng kinh tâm động phách.

Chung Cầm đã bẻ gãy cổ của Tiết Kiếm.

Chung Thụ thì bẻ gãy lưng của Châu Thiết Nhi.

Hai người vẫn còn chưa chết đi.

... Chưa chết, nhưng đau đớn không chết còn thống khổ hơn là chết ngay đó.

Chung Cầm và Chung Thụ xem ra có vẻ thỏa ý lắm.

Cũng như cái vẻ bọn họ đã hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật gì đó.

Chỉ mỗi một điều không vừa ý là đại khái đôi bàn tay của bọn họ có hơi bị dơ đi một chút.

... Bởi trên người của Tiết Kiếm và Châu Thiết Nhi đều ướt đầm đầy máu tươi, Chung Cầm và Chung Thụ không khỏi bị máu dính vào bàn tay mình.

Phương Cuồng Hoan hít vào một hơi dài lạnh lẽo.

Y đã thấy ánh mắt hai người huynh đệ của mình.

Ánh mắt trong đó không có thống khổ.

Mà là bi ai.

Phuong Cuồng Hoan hét lên một tiếng như sấm nổ, y vùng đao ra.

Một nhát đao chém tới hai người.

... Chẳng qua, không phải là Chung Cầm Chung Thụ hai người.

Mà là hai người huynh đệ trung thành của y.

Nhát đao đó của y đã giết Châu Thiết Nhi và Tiết Kiếm.

... Giết mất hai người thủ túc luôn luôn đi kề bên mình, lúc này y đang cảm thấy gì trong lòng?

Phuong Cuồng Hoan đánh ra lần thứ hai, không phải tấn công về bọn họ, mà là giết trước đi Châu, Tiết hai người, không khỏi làm cho anh em họ Chung kinh ngạc cả lên.

Gương mặt của Chung Cầm không khỏi lộ vẻ tán tưng: “Tốt, trước sau bọn họ cũng sống không nổi, nguoi cho bọn họ đỡ đau đón đi một chút”.

Ánh mắt của Chung Thụ cũng lộ vẻ phòng bị ra mặt: “Chỉ tiếc là, bọn họ không chịu đau khổ thì nguoi đành phải thế vào chịu đau khổ thêm chút nữa”.

Phuong Cuồng Hoan không trả lời.

Y đưa ngang thanh đao, gương mặt đầy vẻ không xem sống chết vào đâu.

“Nguoi đừng có tự tận,” Chung Cầm ra vẻ khuyên nhủ nói: “Chúng ta bắt được nguoi, Trương Ngao Gia nhất định sẽ thích thú vô cùng, Báo mình liên hiệp với Y Quan bang đại cuộc sẽ rất ổn định... Ai làm cho nguoi to gan đi giết con trai độc nhất của Báo mình Minh chủ Trương Ngao Gia nhỉ!”

Chung Cầm Chung Thụ nhìn nhau cười một tiếng, mỗi người tự rút trong người ra một cây kim dài.

Một cây bằng vàng.

Một cây bằng bạc.

Có điều, chính ngay lúc đó, bỗng có giọng trong trẻo của một người đàn bà vang lên: “Chờ một chút”.

Tiếp theo đó, anh em họ Chung bèn quay phắt người lại.

Lúc bọn họ quay lại, hai cây kim đã làm thành một màn lưới dày đặc... Toàn thân trên dưới đều được bao bọc bởi một luồng kinh khí phát ra từ mũi kim.

Có điều chẳng có tí công dụng gì.

Trong màn kinh khí, vẫn cứ nở ra hoa.

Hoa máu.

... “Hoa” nở ra trước ngực của Chung Cầm!

Đụng phải tịch mạch phải kêu lên sung sướng

Chung Cầm hét lớn lên một tiếng.

... Chẳng phải vì đau đớn, mà là vì kinh khủng.

Một người bị trước ngực có thêm một lỗ hồng: một lỗ hồng máu me, không biết y sẽ cảm thấy ra sao?

Chung Thụ cũng kinh khủng không kém gì, chỉ vào mặt mũi chủ quán, run giọng nói: “Nguoi...!”

Về mặt của mũi chủ quán, hoàn toàn biến mất đi.

Mũi từ trong bóng tối thông thả bước ra.

Hai gò má trắng như tuyết của mũi, ẩn hiện lên một màu hồng như lửa.

Chung Thụ giận dữ nói: “Tạ Báo Hoa, ngươi dám hạ độc thủ vào bọn ta sao?”

Mụ chủ quán vừa nói chuyện vừa cười, nhưng vẻ mặt của mụ thì lạnh lùng như băng giá, lời nói của mụ cũng như mũi tên độc địa, bay cắm vào chỗ yếu hại của kẻ địch: “Muốn bắt Phương Cuồng Hoan để giết đi, đó là chuyện của bọn Báo mình chúng ta, muốn thanh lý môn hộ, cũng là chuyện của bọn Báo mình chúng ta, chẳng cần đến hai vị phải nhúng tay vào”.

Mụ còn thò tay ra vén lấy mái tóc một cái, cánh tay trắng ngần như trong truyền kỳ của mụ, mái tóc mây hơi rối loạn tựa như vừa qua một cơn mộng mê ly tuyệt vời, ai nhìn thấy cũng đều bất chấp hậu quả.

Chung Thụ cười thâm nói: “... thôi xong rồi, cho là anh em chúng ta hồ đồ, đi bao đồng chuyện thiên hạ”.

Chung Cầm bỗng rống lên một tiếng lớn.

Y chồm lại Tạ Báo Hoa.

Một người máu.

Còn có cây kim.

Nhưng Chung Thụ lúc đó lại làm một chuyện.

Y tung người lên, lướt ra xa hơn một trượng, người vừa hạ xuống lại tung lên, chân không chạm đất, đã ra ngoài mấy trượng: bởi vì y biết, nếu Tạ Báo Hoa đã xuất thủ rồi, cô ta sẽ chẳng để cho ai còn sống sót.

Mà y thì cũng giống hệt như bất kỳ ai: muốn sống sót.

... Muốn sống sót thì phải chạy thực mạng.

Chung Thụ nhắm mắt chạy thực mạng, để mặc cho anh mình ở đó.

Chung Cầm không kè sống chết đánh ra, công thế vô cùng hung bạo.

Cây kim đánh ra rít lên, người thì gầm lên giận dữ.

Tạ Báo Hoa chỉ nhẹ nhàng né qua, vót thanh kiếm trên mặt đất lên.

Thanh kiếm của Tiết Kiếm.

Chung Cầm đánh cú đó hệt hăng, té sóng soài ra mặt đất, không còn dậy nổi.

Sau đó, Phương Cuồng Hoan bèn thất thanh kiếm trong tay của Tạ Báo Hoa, bỗng nhiên lóe lên sáng rực.

Phương Cuồng Hoan ở chung với Tiết Kiếm lâu năm, tự nhiên y biết thanh kiếm mà Tiết Kiếm sử dụng rất danh tiếng, có điều, y chưa hề thấy qua, thanh kiếm đó, lưỡi kiếm lại có lúc tóe rực lạ kỳ như vậy.

Tạ Báo Hoa hững hờ nhặt thanh kiếm lên, thanh kiếm bèn sáng rực.

Cô ta thuận tay dùng hai ngón tay bẻ một cái, lấy từ trong vùng ánh sáng rực rỡ đó ra một đoạn kiếm.

Sau đó cô ta tùy tiện búng nó ra.

Tia sáng đó biến thành ra thực chất, soẹt một cái đuổi theo ra ngoài mấy trượng, đâm phập vào Chung Thụ đang chạy như giông như gió kia, rồi lại phập lên tiếng nữa, xuyên ra trước ngực, bay tuốt đầu vào trong bóng tối mờ ảo xa thật xa.

Bao nhiêu thứ đều bỗng yên tĩnh cả lại.

Không phải là không có người.

Mà đều toàn là người chết.

Người sống chỉ có hai người.

Phương Cuồng Hoan còn đang sống đó.

Còn người kia, dĩ nhiên chính là Tạ Báo Hoa.

“Cặp cầm thú đó đều chết cả rồi”. Tạ Báo Hoa nở một nụ cười tươi như hoa, “cũng tới đến nơi rồi”.

Cái lối thấp đèn của Tạ Bảo Hoa trông thật đẹp mắt.

Đẹp như một con mộng cổ điển.

Ánh đèn chiếu lên gò má và cái cằm của cô, nhu hòa đến mức từng mỗi phân da thịt như đang bật lên tiếng hô khẽ.

Hồng nhan đàn chỉ lão, có điều phong tư dưới ánh đèn, đã thành ra kinh điển, thành ra tuyệt đại.

Trong một đêm khuya ở một nơi quê mùa như thế này, Phương Cuồng Hoan một mình đối diện với một người đàn bà danh tiếng địa vị quyền thế trong giang hồ, lại còn có thêm một đám xác chết ngổ ngang trên mặt đất, không biết trong lòng y đang nghĩ gì nghĩ?

Huynh đệ thù tấu của y đã chết cả, y đang có cảm xúc gì?

“Tại sao phải cần thấp đèn?”

“Đèn sáng đẹp lắm,” Cô nhướn mày vừa cười vừa nói, “lửa cũng rất đẹp, anh không thấy vậy sao?”

“Huống gì, người chết rồi, hồn mò mẫm trong bóng tối không thấy đường ra” Tạ Bảo Hoa cười lên như hoa đèn ổn định ở đó, “tôi thấp đèn lên cho bọn họ thấy đường đi”.

“Tại sao cô muốn cứu tôi?”

“Tôi? Tôi có tính cứu anh đâu”.

“Thế thì cô động thủ đi thôi”.

“Giết anh đấy hả?” Tạ Bảo Hoa cúi đầu xuống rồi bật cười, nụ cười thật rực rỡ nồn nà.

Phương Cuồng Hoan thở dài một tiếng lớn: “Uổng thay cho ta Phương Cuồng Hoan tung hoành nửa đời...”

“Họ Phương nhà anh thì sao?” Tạ Bảo Hoa nghiêm mặt hỏi: “Có ngon thì chẳng tối ngày cứ nói: uổng cho ta cá một đời nửa đời!”

Tạ Bảo Hoa lời ăn tiếng nói hùng hực chẳng có tí gì là nể mặt nể mày: “Thứ nhất, anh là thứ gì! Thứ nhì, anh đã có kinh nghiệm gì! Thứ ba, anh nghĩ vậy là đã sống được đủ hết đời rồi đấy sao? Làm một tay hảo hán thì đừng ở đó mà thở dài than vãn! Người ta cảm thấy tịch mịch là phải kêu lên sung sướng, lúc không được như ý thì phải la lên khoái lắm! Chuyện đó anh còn chưa hiểu, nói gì đến chuyện học người khác làm anh hùng!”

Phương Cuồng Hoan ngó mặt ra nhìn cô.

“Đèn thấp lên lúc nào, phải xem mình cảm thấy tối lúc nào. Bất kể lúc nào, anh ra khỏi giường là coi như trời đã sáng”. Gương mặt của Tạ Bảo Hoa hình như có mặt trời mặt trăng đang lên cao sáng rực, “Còn chưa chết, còn chưa được thờ ra. Nếu đã chết rồi, còn thờ ra làm gì!”

“Cô không giết tôi?”

“Giết anh thì có gì hay ho?”

“Cô cứu tôi?”

Tạ Bảo Hoa cười phì một tiếng.

“Hy, thật không ngờ...” Phương Cuồng Hoan muốn nói lại cảm miệng, muốn ngừng lại mở miệng ra, “tôi lại được cô cứu...”

“Ý anh muốn nói là: uổng cho ta Phương Cuồng Hoan một tấm thân nam nhi sắt đá sáu thước này, lại bị một thứ nữ lưu trong giới hắc đạo là Tạ Bảo Hoa cứu cho, có phải không? Đồ hủ lậu!” Tạ Bảo Hoa trong bóng đêm, tựa như một đóa hoa nằm trong bóng tối mất hết nhan sắc, có điều cô ở dưới ánh đèn, lại đẹp đến mức khó mà quên được. Phương Cuồng Hoan tự dưng liên tưởng đến cái đêm mưa gió đó, y và tấm thân ấm áp của cô, y và con mộng tuyệt vời của cô, còn có hơi thở nhẹ của cô... “Nói cho anh biết, không phải tôi vì cái đêm hôm đó mà cứu anh đâu, cũng chẳng tiếc gì anh chết đi mà phải cứu...”

Cô u oán nói tiếp: “... Tôi chẳng phải là người đàn bà tốt đẹp gì, nhưng tôi cũng chẳng hạng đàn bà đung ai cũng vợ vào”.

“Nhưng tại sao cô lại cứu tôi?”

“Bởi vì anh giết con trai độc nhất của Trương Ngao Gia là Trương Thích Thân,” vẻ mặt của Tạ Bảo Hoa như vừa uống cạn một ly rượu mạnh, “giết, được, lắm!”

“Cô... cô có thù hận gì với Trương Thích Thân?”

“Chẳng có gì cả”. Tạ Bảo Hoa bật cười: “Tôi là thù hạ thân tín của ông già hần, hần làm gì dám gây thù với tôi”.

“Cô có... có thân thuộc gì với người đàn bà bị y lăng nhục?”

“Cũng không,” Tạ Bảo Hoa nói chận lại: “Lúc anh giết Trương Thích Thân chỗ khe suối đó, hắn đang cưỡng bạo con gái dân làng. Lại có thêm một người con gái nữa bị hại. Tôi cũng đang muốn giết hắn, nhưng cũng kệt ông già hắn, hậu quả nặng nề lắm, hạ thủ không được, anh biết rõ ràng Trương Thích Thân là con trai của Trương Ngao Gia, mà còn dám giết, do đó, tôi cảm thấy, anh làm được một chuyện tốt... vì vậy mà chẳng thể để anh vì chuyện đó mà phải trả cái giá bằng tính mạng của mình...”

Cô nói tiếp bằng giọng quả quyết: “Do đó hôm nay tôi cứu anh, chính là vì không muốn để cho chuyện không công bình xảy ra”.

Phương Cuồng Hoan thỉnh linh ngẩng phắt đầu lên.

Tạ Bảo Hoa cười duyên dáng, ánh mắt không hề trốn ánh mắt của y.

“... Cô chỉ có vì chuyện đó thôi sao?”

“Còn nữa, tôi đã từng bị thất thân vì Trương Ngao Gia, tôi hận Báo mình vô cùng, chẳng qua, tôi là người đàn bà, bản lĩnh giỏi nhất của đàn bà là nhẫn nại được. Đã lỡ nhẫn nại rồi là thành luôn thói quen, cũng chẳng có gì là thói quen với không thói quen, nhẫn nại với không nhẫn nại”.

“... không có gì khác nữa?”

“Anh còn muốn có gì nữa?”

“Cái tôi hôm đó...” Phương Cuồng Hoan đang khích động cả người đứng dậy, khích động đến độ cả ánh lửa cũng chao qua, kêu lên một tiếng lụp bụp, “không lẽ... không lẽ cô... chỉ có...!”

“Còn nữa... không chừng...” vẻ mặt của Tạ Bảo Hoa rớt cuộc cũng đổi thành ra có chút gì kinh hoàng đượm đầy ôn nhu: “Không chừng,” cô cười về một mối: “Si tình là cái chuyện ngoài dự liệu mà bực mình hử”.

Phương Cuồng Hoan không nhịn nổi chụp lấy bàn tay cô.

Cái bàn tay thò ra khỏi ống tay áo, trắng muốt như một đóa hoa sen trong bóng tối thăm thẳm.

Y nhớ lại cái đêm đó... Cái đêm mưa rơi lâm râm..

Nửa đêm không tới tí nào.

Cái đêm mưa xuống lâm râm.

Tiết Kiềm ngủ mất, Châu Thiết Nhi uống rượu say mất bảy phần, đang dọn dẹp sau nhà, Phương Cuồng Hoan đang rót rượu một mình mình ngồi uống dưới lầu, đuốc lửa lập lờ, cửa mở hé ra, gió luồn vào đem theo mưa bụi...

Đây là “mụ chủ quán”.

Ánh mắt mụ ta sáng rực diễm lệ, còn đượm chút gì vẻ gấp rút sợ hãi sao đó, cũng như mưa gió không có lấy một nguyên do gì..

Mụ cầm trong tay một hộp vuông vắn bao lại bằng tấm vải đã cũ kỹ.

Cửa không đóng lại chặt ngay liền lúc đó, đợi đến lúc đóng lại rồi, cây đuốc đã bị gió thổi tắt.

Mụ muốn quay lại đóng cửa, y cũng đang đi lại giúp mụ đóng cửa, chính cái lúc cây đuốc bị gió thổi tắt ngay đó, y đã đứng ngay bên cạnh mụ, ngửi thấy được mùi thơm trên mái tóc mụ.

Không biết làm sao trong lúc quay người lại, người mụ đã dính sát lại với người y.

Y nghe được tim mụ đang đập, dĩ nhiên là mụ ta cũng nghe được tim y đang đập.

... Cái mùi thơm làm người ta muốn điên cuồng lên đó.

Lúc y cởi chiếc áo ra cho mụ, trái tim y đập như muốn nhảy ra khỏi miệng, lúc y hôn lên môi mụ ta, nghe cái tiếng a lên đó, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sau đó rồi chẳng còn biết là tim ai đập, tiếng ai thở nữa.

Chỉ có cái đêm gió nhiều mưa nhiều mộng nhiều đó, làm người ta nhớ mãi mồn một trong ký ức, càng rõ ràng như cầm dao chém đứt cành cây, cái mùi thơm thoang thoảng còn sót lại...

Tỉnh lại rồi, mùi thơm còn đâu trong tóc trong người trong áo quần!

... Người ta thì đã không còn đó.

Bởi vì còn có dư hương, do đó mà không phải là mộng.

Lúc y gặp lại mẹ ta lần nữa, mẹ đang ở trước bếp lửa, một bên lò, đầu đó nơi phòng chứa củi, vẫn là mẹ chủ quán mặc áo xanh cái váy quần.

... Có điều, cái đêm chậm chậm đậm đặc đó, đích xác là cái mùi thơm từ người mẹ ra.

Đây cũng chính là điều Phương Cuồng Hoan đang muốn hỏi trong lòng.

“Bởi vì tôi muốn giết anh,” Tạ Báo Hoa nói: “Tôi phụng mạng đợi anh ở đây, đợi anh đến đây để giết”.

Phương Cuồng Hoan lạnh cả tóc gáy.

“Anh biết tại sao tôi không nghĩ cách cứu mấy người huynh đệ của anh không?”

Phương Cuồng Hoan thấy gò má cô đang ứng hồng lên thật mê hồn: “Bởi vì tôi chẳng hề muốn cứu bọn họ”.

“Chỉ có anh với tôi chạy trốn, mặc may còn sống thoát được, thêm vào người khác, chẳng thể nào thoát khỏi”.

Cô lại hỏi: “Anh còn nhớ tối hôm đó, tay tôi còn xách một túi đồ?”

Phương Cuồng Hoan gật đầu.

Y còn nhớ.

Cô lấy từ trong quây ra cái bọc đồ.

Y nhận ra được cái hộp đó.

Cô mở hộp ra, móc một thứ trong hộp ném lên bàn trước mặt y!

Trái tim của y giật bắn lên một cái.

Cái đầu lâu của một người... đầu của Quách Động Động!

“Tối đó, tôi giết cái gã huynh đệ phòng thủ, giữ giấy liên lạc với anh từ bên ngoài, bởi vì gã phát giác ra tôi; gã quả thật là một nhân vật cao minh”. Tạ Báo Hoa hỏi y “Sao? Anh tính báo thù đó sao?”

Phương Cuồng Hoan nắm chặt nắm tay lại, có điều y không hề động thủ.

“Đừng có động thủ, không đáng đâu, mà anh cũng chẳng phải là địch thủ của tôi!” Tạ Báo Hoa nói: “Tôi cũng muốn thoát ra khỏi Báo minh, từ nay về sau, Ngao Gia nhất định sẽ phái cao thủ truy sát bọn mình tận chân trời góc biển”.

Cô cười thật duyên dáng, đưa gương mặt đa tình đến mức không thể tưởng tượng lại gần, “Anh có muốn cưng tôi một chút không?” rồi lập tức lại đẹp ngay về mặt đó, lấy vẻ trang trọng nói: “Tôi là Tạ Báo Hoa, tôi đã từng bị thất thân vì Ngao Gia, có điều, trước giờ tôi chưa từng chung chạ với ai...” cô thông dong nói: “Sur huynh của tôi là Nguyễn Mộng Cổ, y cũng thích tôi lắm, nhưng tôi với y chưa hề bao giờ vượt qua vòng lễ phép...”

Phương Cuồng Hoan nhìn không nổi mở miệng hỏi: “Nhưng, tại sao... tại sao cô lại đối xử với tôi... tốt thế?”

Tạ Báo Hoa mỉm cười.

Cười thật ngọt ngào.

Ngọt ngào như một nụ hôn..

“Tôi đối xử tốt với anh được, vì anh mà thoát ra khỏi Báo minh được. Tôi cũng không biết sau này có sống sót nổi hay không, nhưng thế nào cũng đừng sợ chết mới sống sót nổi...” Cô nói rất nghiêm trang, cái vẻ quyết tâm của vàng đá còn bị tan, mà lại có cái vẻ tùy tiện như nước chảy xuôi xiềng, “Phương Cuồng Hoan, tôi cho anh tôi đó, thật lòng đối đãi với anh, anh đừng có phụ bạc tôi đấy”.

“Anh ngàn lần vạn lần đừng có đi phụ bạc tôi nhé,” Tạ Báo Hoa nói bằng giọng thật quyết tâm, rõ ràng như đã biết đao kiếm vô tình: “Anh mà phụ tôi, tôi sẽ lập tức giết anh, thật đó”.

Phương Cuồng Hoan nhìn không nổi lại hôn lấy cô.

Cảm giác được người cô mềm mại đang tựa vào mình, và chút dư hương đầu đó.

“Bọn mình cứ quần quít thế này, chắc là phải quây cho đến lúc chán ghét nhau mới thôi mới xong...” Tạ Báo Hoa cục cựa ra, có điều không mấy dùng sức: “Đến lúc đó, anh phải liệu mà nói cho tôi biết sớm sớm...”

“Chẳng có cái ngày đó đâu...” giọng nói của y bị lấp trong cổ họng, mơ hồ không rõ... “Em thom thế này... để anh hoang đường chút đi nhé...”

“Anh ráng mà nhớ lấy lời đấy nhé...” Giọng nói của Tạ Bảo Hoa trở thành tiếng thờ hồn hèn gấp rút.

Phuong Cuồng Hoan trầm mê vào trong cơn cuồng loạn.

Y yêu cô nồng nhiệt.

... Cái thân thể sống động, nóng bỏng như thanh đao nằm trong lòng, nồng nhiệt đến độ làm người ta nghĩ rằng cô đã qua bao nhiêu năm tháng sống trong cô đơn tịch mịch.

Ngoài chuyện sống chết giết nhau ra, Phuong Cuồng Hoan phải rõ ràng xác thực thân xác của người y yêu mến, bởi vì nơi đó có cái tình cảm và xác thịt vô cùng tận của y.

Xác thịt có xác thịt của nó, tình cảm có tình cảm của nó.

Đắc ý môn sinh

Đêm sau đó, một đêm mưa gió miên man, gió ngừng hoa thom ngát bàng hoàng.

... Hay là dư hương còn vương vấn trên người?

Lúc Phuong Cuồng Hoan tỉnh dậy, chỉ thấy bên gối có mấy sợi tóc dài, người đã đi đâu mất.

Phuong Cuồng Hoan giật mình chồm người dậy.

Y thò cổ nhìn quanh nhìn quất ra lan can, bên thấy từ xa có một người đẹp đang đi lại, dưới ánh mặt trời, miệng cười tươi tắn, đang đưa tay vẫy vẫy về hướng mình.

Trong ánh nắng ban mai người đẹp sao sáng ngời, chắc là mới tắm từ dưới suối lên đây chăng? Phuong Cuồng Hoan đang ngẫm nghĩ, trong không khí hình như phảng phất có mùi thơm thoang thoảng.

“Em đi đâu về thế?” Y cao giọng hỏi.

“Mới giết ba mạng”. Tạ Bảo Hoa đang cười thật thuần chân, “Còn chưa chịu đi, kẻ địch càng lúc càng lại nhiều nữa đó”.

Lúc Phuong Cuồng Hoan bỏ đi, y sức nhớ ra, đám huynh đệ theo y lại, toàn bộ đều đã táng mạng trong cái khách sạn bây giờ đang cháy phừng phừng này.

Bất giác y cảm thấy mê hoảng.

Bọn họ đi chung với nhau như vậy, bên không còn thấy đường xá xa xôi gì nữa.

Đến rừng núi xanh rì, đã bắt đầu thấy có tuyết rơi.

Ăn xong lương thực để khô, bọn họ múc nước rửa mặt, còn đùa giỡn tạt nước với nhau ướt đầm cả áo quần.

Sau đó, bọn họ càng lúc càng cảm thấy được cái lạnh của tuyết.

Qua quá Nhân Chi Pha, rồi lên Long Bát Đẳng, bên đến Nghi Vô Lộ.

Nghi Vô Lộ là cho người ta nghĩ là chẳng còn đường gì nữa, thế nhưng vẫn còn đường đi đó, Giữa hai vách đá thiên nhiên đứng dựng thẳng lên như bị búa rìu cắt ra, có một con đường nhỏ xíu u ám, chạy chừng tới nửa dặm, vừa đủ cho một người đi; đây chính là con đường thông đạo duy nhất.

Bọn họ hai người một trước một sau cứ đi mãi.

Phuong Cuồng Hoan chợt thấy một bên mái tóc của Tạ Bảo Hoa có cài một đóa hoa đại màu trắng, trắng rõ trắng ràng, sau đó y lại phát giác ra, giữa vách đá đen sì đó, cả người Tạ Bảo Hoa thật trắng, trắng như một bông hoa tuyết.

Y muốn thân nhiệt với cô, giữa vùng trời tự nhiên bao la ôm choàng lấy hai người.

Tạ Bảo Hoa bỗng nắm cứng bàn tay y lại.

Bàn tay lạnh lắm sao.

Lạnh như tuyết.

“Em muốn buồn mưa”. Tạ Bảo Hoa nói nhỏ: “Kẻ địch đang lại, rất có thể là bọn Trảm, Tức, Đoạn”.

Đông lôi chán chán hạ vũ tuyết, nãi cảm vu quân tuyết (???). Long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng (*). Màng mang trong trời đất, bao nhiêu là thứ, Phương Cuồng Hoan nắm bàn tay nhỏ bé này của Tạ Báo Hoa, trong khoảnh khắc bé nhỏ đó, y cảm thấy được, y không thể nào rời xa cô được, không thể nào đánh mất cô được, nhưng mà, rất có thể y sẽ mất cô bây giờ, hoặc là, y cũng sắp rời xa cô bây giờ.

Đòi người trong thế gian này, sao chỉ có một chút lưu luyến thôi mà cũng không được?

... Nhưng lại có chuyện không thể nào không chia lìa, bởi vì, những kẻ sắp lại đây, là “Trảm”, “Tức”, “Đoạn”!

Trảm, Tức, Đoạn là tên người.

Ba người này đều là những đệ tử đắc ý của Đoạn Kiếm tiên sinh.

... Có đệ tử như vậy, chẳng còn có chuyện gì đắc ý được hơn.

“Trảm” xuất thủ ra là một cái nhát chém.

“Tức” xuất thủ ra là làm người ta tắt thở.

“Đoạn” là bất kể y xuất thủ hay không xuất thủ, thân thể của kẻ địch thể nào cũng bị đứt ra làm hai khúc.

Ba người đó đang sóng vai đi lại.

Phương Cuồng Hoan chẳng còn thoái lui được gì nữa.

Bọn họ thấy Tạ Báo Hoa trước, rồi hầu như là đồng thời, cũng thấy luôn Phương Cuồng Hoan.

Nhất thời, bọn họ không kịp điều chỉnh nét biểu lộ trên gương mặt mình.

“Tôi đã bắt sống được hắn đây,” Tạ Báo Hoa bỗng xoay tay chụp cứng mạch môn của Phương Cuồng Hoan: “Tôi đang chờ mấy anh lại”.

Trảm, Tức, Đoạn bật cười.

Bọn họ quay qua nhìn nhau một thoáng.

Một người nói: “Báo tỷ bản lĩnh cao cường”.

Còn người nữa nói: “Tôi đã nói rồi mà, Báo tỷ mà lại, còn chỗ nào dùng tới bọn chúng tôi!”

Lại một người nữa nói: “Đến đây rồi cũng tốt, đúng lúc áp giải hắn dùm cho Báo tỷ về Báo minh”.

Tạ Báo Hoa cười tươi như đóa thủy tiên trắng nõn nà: “Đúng vậy”. Cô xoay Phương Cuồng Hoan một vòng, hất cả người y qua hướng bọn Trảm, Tức, Đoạn vừa nói: “Đón lấy đi!”

Phương Cuồng Hoan giận dữ nói: “Ngươi...!”

Trảm, Tức, Đoạn cười ha hả, đưa tay ra tiếp lấy.

Phương Cuồng Hoan chỉ thấy toàn thân nhẹ bồng, không có tí sức lực, y vừa gấp vừa giận, giữa không trung, rút thanh đao ra, nhưng lại tìm không ra đâu là mục tiêu, bỗng thấy bên cạnh có một người lướt xẹt qua, y không kịp suy nghĩ, xuất thủ đánh ra một đao, mặt mày và cánh tay lập tức chan hòa chảy ra.

Chính ngay lúc đó, dưới chân bỗng nghe có tiếng hừ lên giận dữ.

Trảm, Tức, Đoạn vừa đưa tay lên, Tạ Báo Hoa đã xông ngay lại, so với Phương Cuồng Hoan lại sau mà đến trước gần ba người đó hơn.

Cô móc trong người ra một làn sáng xanh.

Tức ngã âm ra mặt đất.

Ngã trong vũng máu của mình.

Trảm và Đoạn tung ngược người lại cũng nhanh cực kỳ, sau đó lập tức hò hét xông lại tấn công Tạ Báo Hoa.

Nhưng Tạ Báo Hoa cũng bị trúng phải Phương Cuồng Hoan một nhát đao.

Thân hình cô rùn xuống một chút, Trảm té ngửa mặt lên trời, người ngã xuống trước đó đã có ít nhất hai nuroi một chỗ đang rỉ máu.

Có điều Tạ Bảo Hoa cũng mửa ra máu.

Làn ánh sáng xanh lè trên tay cô cũng đã bị đánh bay đi đâu mất.

Trảm chẳng buồn lại công kích cô, y đang quay qua công sát Phuong Cuồng Hoan.

Phuong Cuồng Hoan gắng gượng hết sức chống đỡ, Thiên Không Trảm của Trảm đang xoay vù vù bay lại.

Chiều đao oai mãnh đó, ngay cả nham thạch cũng còn bị chém tan thành hai mảnh.

Phuong Cuồng Hoan biết mình chẳng phải địch thủ của tên này, y liễu mạng chẳng kể gì nữa, hét lớn lên một tiếng: “Đón lấy!” thanh trường đao trong tay, bay xẹt qua, nhắm tới hướng Tạ Bảo Hoa.

Tạ Bảo Hoa một tay chống xuống đất, phần chân hết sức mình, đón lấy thanh đao, mắt thấy Phuong Cuồng Hoan đã bị bức lọt vào trong chỗ chết, Trảm đang biến đao thế từ xoay sang đâm, đâm vào Phuong Cuồng Hoan một nhát.

Tạ Bảo Hoa không biết tìm đâu ra được sức lực, cô lướt người lại trước mặt Phuong Cuồng Hoan.

Nhát đao đó của Trảm, mũi đao đã đâm vào mé giữa ngực và vai, nhưng đao đã bị thanh Độc Chước Giang Tuyết đao chặn đứng lại, không thể đâm thêm vào lý tắc nào, chính trong khoảnh khắc nhỏ xíu đó, hai ngón tay phải của Tạ Bảo Hoa đã kẹp lại, bẻ gãy mũi đao của đối phương.

Trảm quay người lại bỏ chạy.

Y phải chạy ra khỏi Nghi Vô Lộ, về báo cáo cho Ngao Gia, Tạ Bảo Hoa và Phuong Cuồng Hoan vẫn còn chắc chắn là chỉ có đường chết.

Có điều hai ngón tay của Tạ Bảo Hoa bung ra một cái, một làn ánh sáng xẹt ra, phập một tiếng xuyên qua phía sau ngực của y.

Trảm chạy được hơn một trượng, mới cảm thấy ra trước ngực mình đang đâm đĩa máu; chạy thêm hai trượng nữa, y mới biết rằng mình bị thương rất nặng; chạy thêm hơn ba trượng nữa, máu tươi phun vọt ra ngoài, rốt cuộc té lăn ra mặt đất không dậy nổi nữa.

Tạ Bảo Hoa dựa vào lồng ngực khô vì của Phuong Cuồng Hoan, cô nắm lấy bàn tay của y, liếc mắt nhìn xéo lại y rồi cười, tuy trên người cô đầy những máu tươi lấm tẩm, mà còn bị thương nặng nề đến thế, nhưng chỉ nụ cười đó, phảng phất như đã rọi sáng lên chỗ thâm nghiêm nhất của một linh hồn...

“Nhát đao đó của anh chém em đau quá...”

Phuong Cuồng Hoan cảm thấy bàn tay cô sao thương quá. Y thật tình sợ cô dễ thương quá muốn mất luôn cả mạng sống.

Y chẳng thể nào để cô mất đi đâu được.

Thật tình không thể nào được.

Non xanh, tuyết phủ giá băng, rừng thiêng nước độc, đối với y chẳng liên quan gì, chỉ có cô là của y.

Chẳng có chuyện giúp hay không giúp, chỉ có kẻ mạnh hay không mạnh

Tạ Bảo Hoa và Phuong Cuồng Hoan giờ đây bắt đầu cuộc sống bên nhau thực mạng của bọn họ.

Tạ Bảo Hoa biết rõ cái đường lối truy nã của Trương Ngao Gia, vì vậy mà cô có thể kịp thời tránh thoát được rất hữu hiệu kẻ địch truy lùng tung tích mình và lúc bị truy kích.

Bọn họ nương tựa vào nhau, chiến đấu bên nhau, trải qua bao nhiêu sóng gió ngàn dặm bên nhau, đi qua bao nhiêu là những con đường không bao giờ hết.

Cho đến bắt đầu cái ngày hôm đó, Tạ Bảo Hoa chẳng còn thấy cười nữa.

Cô rất dễ bị mệt, cô rất dễ bị mọi.

Ở mỗi một trạm ngừng, cô thể nào cũng chẳng chịu ăn, tự một mình đi ra phía sau quán, có lúc còn đi tìm mấy bà nhà quê to nhỏ với nhau, chẳng biết là nói chuyện gì.

Phuong Cuồng Hoan hỏi: “Chuyện gì thế?” Tạ Bảo Hoa cứ nhất định chẳng trả lời gì y cả.

Rồi một hôm đến một cánh đồng cỏ, Tạ Bảo Hoa thấy một đóa hoa bên cạnh khe suối, cô chợt bật cười lên. Làm như đang ở tận cùng nước non hiểm hóc bỗng giật mình thấy có chấy rùng.

“Sắp đuổi kịp mình rồi”.

Phuong Cuồng Hoan bước lại nắm lấy tay cô, y cảm thấy bàn tay nhỏ bé đó càng lúc càng mát, càng lúc càng lạnh đi.

“Ai lại?”

“Đoạn Kiếm Đoàn Đoàn”. Tạ Báo Hoa nói: “Lão ta muốn lại báo thù cho đệ tử của lão”.

Phương Cuồng Hoan vừa nghe thấy, ngay cả bàn tay của y cũng muốn lạnh cả đi.

“Còn có sư huynh của em là Nguyễn Mộng Dịch,” Tạ Báo Hoa vén một bên tóc mai, Phương Cuồng Hoan chăm chú nhìn đóa hoa màu đỏ một bên mái tóc của cô, có mấy cánh đã muốn úa đi, “em không phải địch thủ của lão”.

Phương Cuồng Hoan lạnh buốt đến trái tim.

“Không những vậy, em còn muốn nói cho anh nghe chuyện này” Gò má của Tạ Báo Hoa bỗng đỏ hồng lên, không phải vì mắc cỡ, mà là rạng rỡ: “Em sắp có con với anh”.

“A”. Phương Cuồng Hoan trong lòng cảm thấy đang lơ lửng, nhất thời y không biết mình đang kinh hãi hay là mừng rỡ.

Phân biệt không ra.

“Hiện tại, chúng mình không thể nào có con được,” Tạ Báo Hoa nói giọng vô cùng bình thản, vô cùng cương quyết: “Em muốn phá nó đi. Em đã biên ra mấy thang thuốc, thuốc điều chế đầu vào đó rồi, lúc này em có uống hai thang. Nếu còn không được, sẽ dùng nội lực bức nó ra... Làm gì thì cũng không thể nào có nó đó”.

“Anh có biết tại sao lúc sau này em không yêu thương anh nhiều không?” Cô hỏi Phương Cuồng Hoan rồi tự trả lời với chính mình: “Chính là vì cái chuyện ầm ứ đó”.

“Trời ơi, thật uổng cho anh...” Phương Cuồng Hoan bao nhiêu là tâm là ý là thần đều hỗn loạn vào với nhau, “có ai giúp bọn mình được đây?”

“Chẳng có chuyện giúp hay không giúp, chỉ có kẻ mạnh với không mạnh thôi,” Tạ Báo Hoa quật cường cắn lấy môi mình, hình như cô đang mỉm cười, “Dĩ nhiên, cũng phải xem thử có may mắn hay không nữa”.

Sau đó cô nói: “Đúng vậy, tối nay đến Ngũ Nghĩa trang, chắc là phá được nó”

Có điều chẳng kịp về đến Ngũ Nghĩa trang.

Bọn họ đi đến vùng phụ cận Dã Nhân Động, Tạ Báo Hoa uống xong thang thuốc ở tiệm thuốc, đã hoàn toàn chẳng còn phát tác theo đúng thời gian mà gã thầy thuốc lang băm đã nói, Tạ Báo Hoa lập tức biết ngay rằng, cứ thế này, cái thai đã chẳng phá được, để đó sẽ thành quái thai, mà e rằng ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi.

Lúc đó, cũng vừa lúc tuyết rơi xong, mặt trời cũng vừa ló dạng. Ánh dương quang mỹ miều như thế, vốn là cảnh sắc vô cùng hiếm có vào khoảng thời gian cuối xuân sang thu này, có điều, bốn bề đều phủ đầy những tuyết trắng xóa. Ánh dương quang chiếu vào, lại rơi lên cái lạnh lùng băng giá, thấm sâu vào thịt xương người ta.

Phương Cuồng Hoan không biết làm thế nào cho phải, y bỗng Tạ Báo Hoa tính quay đầu lại, có điều đi qua cánh đồng cỏ đã quá xa, như nếu tiếp tục về phía trước, Ngũ Nghĩa trang lại không tới nổi.

Cặp môi của Tạ Báo Hoa đã tím đi lại vì đau đớn.

... Rốt cuộc là vì đau đớn hay vì lạnh, Phương Cuồng Hoan cũng không rõ.

“Anh chỉ cần tìm cho em một nơi nào kín đáo và khô ráo”. Tạ Báo Hoa chụp lấy bàn tay y, nở một nụ cười rồi mới nói. “Em cảm thấy khỏe lắm, có anh bên cạnh em chẳng sợ gì cả”.

Phương Cuồng Hoan lúc ấy mới hơi yên lòng, khổ nỗi lúc y đang nhắm hướng tây bắc Dã Nhân Động đi, y đi nhầm đường.

Tạ Báo Hoa bình tĩnh nói cho y biết, lúc bị lạc đường thì phải nhắm hướng ra làm sao, lúc cô đang nói, cô cứ ngỡ cây chùy thủ trong người mình đã đâm xuyên qua y phục, đâm thấu vào trong dạ dày, sau đó cô mới dần dần hiểu rằng: trừ chuyện uống lầm thuốc ra rộp thang thuốc đó ắt hẳn là thang thuốc độc.

... Trương Ngao Gia vốn chẳng hề buông tha cho cô.

Rốt cuộc Phương Cuồng Hoan cũng phát hiện ra, phía dưới người của Tạ Báo Hoa đang đầm đìa những máu. Y muốn lau dùm đi cho cô, nhưng cô đang đau ngất đi mất, gương mặt lúc thì tím lúc thì trắng bệch. Phương Cuồng Hoan hiểu được, đây là do hàn khí xâm nhập vào cơ thể, y muốn truyền chân khí vào người cô để giúp sức, nhưng chân khí trong người của Tạ Báo Hoa vốn đã cao hơn y, trong lúc gấp rút y không thể nào đem nội lực đẩy vào cơ thể cô.

Đang lúc ấy, Tạ Báo Hoa bỗng bừng tỉnh lại, cô thấy y đang mở đôi mắt nhắm nhắm ra trán, bèn thương hại đẩy tay y ra một bên: “Anh đừng có vì em mà cảm lạnh đó”.

Phuong Cuồng Hoan bật khóc lên: “Báo Hoa, em đừng chết, em đừng chết...”

“Em đã chết đâu,” Tạ Báo Hoa mặt nhợt nói: “... nếu không được chung với anh một chỗ, chi bằng chết quách”.

“Em chết thế này, thế nào anh cũng nhớ tới em,” Tạ Báo Hoa cười yếu ớt vừa nói: “Chia tay mà sung sướng thế này thảng gặp mấy cùng với nhau mà buồn hận”.

Phuong Cuồng Hoan phát hiện ra mảnh áo sau lưng bị máu thấm ướt sũng.

Y ôm người ngọc đầm đìa máu mà trong lòng hỗn loạn không sao tả xiết, chân loạn choạng muốn té mấy lần.

Tạ Báo Hoa cảm thấy cái thai và chất độc đang đồng thời cùng phát tác, cái thai trong bụng cô mà không giết đi, giữa trời đất này chẳng còn dung tha cho cô được mạng sống.

Cô dùng toàn bộ nội lực giữ cứng lại chất độc, rồi lại ráng hết sức muốn bức cái thai ra, có điều, cái mạng sống cùng một cốt nhục với cô không hề muốn bỏ đi, cứ dai dẳng cùng cô chống cự cho tới phút cuối cùng.

Chính lúc đó, truy binh đã theo đến nơi.

Tổ Chương Ân của Thú Tự trong Y Quan bang là Ma Thái Hy, đem theo hai tên thủ hạ rượt theo đến nơi.

Bọn họ thấy tình hình của Tạ Báo Hoa như vậy, bèn yên bụng.

Yên bụng để toàn lực đi đối phó với Phuong Cuồng Hoan.

Phuong Cuồng Hoan phát hiện ra Tạ Báo Hoa đang gục người ngay ra mặt đất, trong lòng y bấn loạn cả lên.

Ba người phe địch, ngay cả một người y còn chưa giải quyết xong.

Ma Thái Hy thấy đánh lâu không thắng, bèn nghĩ ra được một kế, y chồm lại, xốc ngay lấy Tạ Báo Hoa lên, oai hiếp Phuong Cuồng Hoan: “Mau mau bỏ binh khí xuống...”

Còn chưa nói xong, Tạ Báo Hoa đã đâm cho y một nhát đao vào sườn, tiếp theo đó, bất kể Ma Thái Hy có vùng vẫy, có đẩy xô thế nào, Tạ Báo Hoa cũng cứ kiên trì, kiên quyết đẩy thanh đao lên tới trái tim y.

Lúc Ma Thái Hy đang ngã gục ra đó, Phuong Cuồng Hoan cũng đã giết đi được một kẻ địch.

Tên còn lại hoảng hốt bỏ chạy.

Phía dưới thân thể của Tạ Báo Hoa đều ướt sũng máu me và chất ô uế, cái thứ hình dạng như hải nhi kia, cùng một lượt với chất độc thấm lẫn vào trong máu, cũng đã bị cô dùng nội lực và quyết tâm, trực xuất ra khỏi cơ thể.

Phuong Cuồng Hoan hoàn toàn hoảng loạn quỳnh quít tay chân.

... Bởi vì cái “người” cho dù chưa thành hình dạng đó, rốt cuộc cũng là con của y.

... Con của y rốt cuộc cũng đã được sinh ra theo cái lối đó.

... “Sinh” ra là lập tức chết ngay.

Phuong Cuồng Hoan muốn òa lên khóc lớn một phen.

Tạ Báo Hoa còn kịp dọn sạch mấy thứ ô uế phía dưới thân thể của mình, sau đó mới hôn mê đi. Cô vận nội lực bức chất độc và cái thai ra, thể lực đã đến mức cạn dầu khô đèn. Trước khi mất hết đi tri giác, cô còn không quên dặn dò Phuong Cuồng Hoan: “Tìm chỗ chôn đứa bé đáng hoàng. Tìm chỗ nào khô ráo cho em nằm, nếu em có hai mạng sống, em sẽ sống hết với anh nửa đời còn lại”.

Nói xong cô bèn hôn mê bất tỉnh ra đó, hai tai cô đang lạnh muốn hư hoại cả đi.

Lúc cô tỉnh lại, trong cái tòa miếu sơn thần, nhìn ra chỗ hư nát có thể thấy tuyết đang rơi rả bên ngoài, gió bắc đang hú đang nhíp theo từng cơn tịch mịch.

Cô vẫn còn sống ra đó.

Cô đã thấy Phuong Cuồng Hoan.

“Đứa nhỏ đâu?” Hỏi xong câu đó, Tạ Báo Hoa cất tiếng khóc đầu tiên của một đời, khóc cũng như bao nhiêu thiếu phụ nhỏ bé nào khác.

“Có nhớ không? Cái buổi tối em chịu anh đó, đêm đó trời mưa...” Phương Cuồng Hoan nhẹ vuốt ve mái tóc đen nhánh ẩm ướt những tuyết đang tan kia: “Đây là bộ y phục em mặc lúc mình ôm nhau tối hôm đó, hôm nay còn có dính máu đây...”

“Ừ, còn sống là hay quá rồi...” Tạ Bảo Hoa hé nửa mắt lên nhìn, cô cảm thấy núi non mưa tuyết, ngày tháng có trôi đi thế nào, không chừng có thần minh lạnh lùng ngồi đó mà nhìn, chỉ cần cái người trước mắt này còn đang ở đó, thì cuộc đời mới gọi là thực. Cô cảm thấy trong người như trống rỗng, trong ngực như có một cây lao đang đâm đang chọc. Cô không hỏi “đứa bé” chôn ở chỗ nào, đây là sinh mệnh do cô và y đã tạo ra, sinh mệnh thậm chí còn chưa được thành ra hình dạng. “... Đây là máu của nó, nó đã đi rồi, em và anh cũng nên có dính chút vào đó...”

Đình viện sâu thẳm, sâu mười một trượng sáu thước ba

Qua lần đó rồi, Tạ Bảo Hoa nhận định rằng, mình đã chẳng thoát khỏi được kẻ địch truy sát, chỉ bằng đi dật đãi lao, dĩ tĩnh chế động, giết cho hết mấy tay sát thủ trước đã.

Cô vận dụng địa vị trong giang hồ lúc xưa của cô, đi kiếm được một số tiền, rồi mua một cái tòa trang viện lớn gần quan ải, bố trí xong rồi thì chung quanh trang viện đều có đình viện bao bọc.

Phương Cuồng Hoan không hiểu cô bố trí như vậy làm gì, y chỉ nghe theo lời Tạ Bảo Hoa chỉ điểm, giúp cô bày nơi này cái hoa nơi kia bụi cây, bãi cỏ, hòn đá.

Phương Cuồng Hoan trong lòng tuy buồn bực; tại sao lại đi phí công phí sức làm chuyện vô duyên như vậy! Có điều y không dám mở miệng hỏi, và y rất tin tưởng vào khả năng của Tạ Bảo Hoa.

... Tạ Bảo Hoa là người có bản sự hơn mình.

Mãi cho đến một hôm, y bị “lạc” đường

“Lạc” trong đám hoa nhỏ xíu trước cửa nhà của mình!

Lúc đó Phương Cuồng Hoan mới biết, trong cái đình viện đã được bày bố ra một kỳ trận.

Đang lúc Tạ Bảo Hoa dẫn đường cho y ra, cô cười hỏi: “Anh xem cái đình viện này có sâu không?”

Phương Cuồng Hoan cứ thực tình nói: “Không sâu”.

Tạ Bảo Hoa cười hỏi y: “Thế nhưng sao anh lại bị lạc đường?”

Phương Cuồng Hoan không biết sao trả lời.

“Cái đình viện này chỉ sâu có mười một trượng sáu thước ba, tứ bề đều như nhau, em đã căn cứ theo độn giáp bát trạch đồ mà bố trí. Lúc bày trận, đã có ăn chay tắm gội sạch sẽ, án theo tứ thời, hóa ra ngũ hành, hợp với tam tài, bố theo cửu cung, cứ vào phi tinh, đi qua đầu vị, trấn giữ bát quái, mai phục lưỡng cực, ẩn đi tứ tượng, chuyển qua lục hợp, rồi dùng lục độn giáp, bố trí kỳ môn sinh khắc, một loại cửa giữ một chữ, gọi là hưu, sinh, thương, đồ, cảnh, tử, kinh, khai... Em muốn mấy người rượt theo giết mình, vào được không ra được”.

Phương Cuồng Hoan chỉ còn nước nhăn mặt nhẹ nhàng cười nói: “Thật tình em có cái bản lĩnh quỷ thần không đoán ra nổi, tài ba không kém thiên địa tạo hóa, đúng là trong bụng cả một huyền cơ, chẳng qua... anh vẫn thích em còn có bộ ngực bao la rộng rãi...”

“Em rộng rãi vậy sao?” Tạ Bảo Hoa cười cười nói: “Sao? Vậy mà tự em lại chẳng biết”.

“Đâu chỉ có rộng rãi vậy thôi, còn cao lên thế này nữa nhì!” Phương Cuồng Hoan dùng tay đo một cái, bấy giờ Tạ Bảo Hoa mới hiểu ý của y, cô đỏ mặt lên, đưa tay ra đánh.

Phương Cuồng Hoan vòng tay ôm lấy cô một cách cuồng nhiệt, y bỗng thấy từ khung cửa sổ phía ngoài đình viện, có một người mặc chiếc trường bào cổ phục, đeo trên lưng một cái túi, đang đứng trước sân nhìn chăm chú một hồi, chỉ có trong một thoáng chốc đó, rồi y lại tiếp tục bước tới.

Người đó chỉ trong khoảnh khắc đã bỏ đi mất, và lại cũng vì y cách xa quá, Phương Cuồng Hoan cũng chẳng thấy gì rõ ràng, vì vậy y cũng chẳng buồn đề cập chuyện đó với Tạ Bảo Hoa.

Cách khoảng mười mấy ngày, có một buổi sớm mai, Tạ Bảo Hoa “lượn” được trong đình viện hai người.

Bọn họ bị khốn quẫn trong đình viện đã năm ngày năm đêm, bây giờ chỉ còn đang thoi thóp.

“Xem nhé, trận pháp của em hữu hiệu lắm không?” Tạ Bảo Hoa đắc ý nói với Phương Cuồng Hoan: “Đỡ được bao nhiêu là chuyện bao nhiêu là sức”.

Thường khi lúc cô đang tắm, cô vốn rất sạch sẽ, thế nào cô cũng dùng tay chà mạnh lên da thịt mình.

Người của cô rất cân xứng, da thịt căng tròn như muốn bật tung cả ra.

Chạm tay vào chỗ mềm mại mà rắn chắc, ngay cả cô cũng cảm thấy bất giác động lòng.

Bàn tay cô đụng phải vết sẹo, cái vết sẹo do Phương Cuồng Hoan sảy tay chém vào lúc trước... nghĩ đến đó, cô bèn nghĩ đến Phương Cuồng Hoan, trong lòng lại dấy lên một nỗi ân hận như không biết từ đâu lại.

Có điều, bỗng dưng, cô lại cảm thấy có cặp mắt nào đó đang nhìn cô.

... Có người đang nhìn trộm cô.

Nhưng cô tìm không ra người đó.

Cô không biết người đó đang ở đâu, rốt cuộc có thật là có người đó hay không.

Cô chỉ có cái cảm giác của một kẻ bị người nhìn trộm, nhìn muốn nhột nhột.

Cô vội vã mặc nhanh quần áo vào rồi ra ngoài, lập tức hỏi ngay Phương Cuồng Hoan: “Lúc này có phải anh nhìn trộm em tắm không?”

Phương Cuồng Hoan quả thật đã từng làm vậy. Đây là chuyện đùa giỡn vợ chồng với nhau, vốn là một trong những lạc thú trong phòng the thể thời.

Phương Cuồng Hoan nói: “Đâu có”. rồi y lại tính lừa loi chọc ghẹo cô. Tạ Bảo Hoa nghiêm mặt hất tay y ra, cô đỏ sẫm mặt nói: “Không được”.

Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa vang lên.

... Ai, chưa được họ cho phép, lại qua hết sân, đến trước nhà họ gõ cửa.

Tạ Bảo Hoa toàn thân phòng bị mở toang cửa ra, vừa nhìn là đã cảm thấy như muốn xỉu xuống.

Người đứng trước cửa, trường bào cổ phục lưng thụng, để năm chòm râu, thắt lưng đội mũ cao, chính là Đoàn Kiếm tiên sinh Đoàn Đoan!

... Người phải lại, rốt cuộc cũng đã lại.

“Chỉ có ông lại thôi sao?” Tạ Bảo Hoa gắng giọng hỏi bằng vẻ trấn định: “Sur huynh của tôi đâu?”

“Y cũng đã đến đây rồi”.

Đoàn Đoan rút thanh kiếm của lão ra.

Trong cái vỏ kiếm dài ba thước bảy tấc là một thanh kiếm gãy dài một thước bảy tấc.

Thanh kiếm gãy đã làm cho giang hồ nghe đến là tăng đảm kinh hồn.

“Đến rồi?”

“Ừ”. Đoàn Đoan nói: “Y đang ở trong nhà đó”.

Đoàn Đoan tiên sinh không hề nói hoang.

Nguyễn Mộng Dịch lông mày lưỡi kiếm, mắt sáng như sao, vẫn vẻ ung dung, quả thật đang ở trong nhà, đang tự mình rót rượu uống, làm như trong lòng đang có cả một bụng tâm sự vậy.

Tạ Bảo Hoa cười thầm.

Tạ Bảo Hoa vốn biết trận thế mà mình bày ra đây, chắc gì đã cản trở được hai người đó, nhưng cô còn cho rằng, ít ra nó cũng chống đỡ cho cô được một hồi. Có điều, hai người vào nhà như vào chỗ không người.

Tạ Bảo Hoa rút thanh chủy thủ trong người ra, xóa tóc mình xuống, dùng răng ngậm lại, “Được lắm, các người muốn gì đây?”

“Ta thế nào thì người cũng đã biết quá rồi”. Đoàn Đoan thông thả ung dung nói: “Người làm được chuyện bội phản Ngao Gia, tự nhiên là phải có ngày trả giá”.

Tạ Bảo Hoa ráng tấn công bảy lần, để Phương Cuồng Hoan có cơ hội phá vòng vây chạy ra trước, nhưng chẳng những không thoát ra được kiếm thế của Đoàn Đoan, ngược lại còn làm cho Đoàn Kiếm tiên sinh thấy rõ ràng chỗ yếu hại của cô... chỉ cần lão công về hướng Phương Cuồng Hoan, là Tạ Bảo Hoa ráng tận cùng sức lực ứng phó.

Chính ngay lúc đó, Nguyễn Mộng Dịch đột nhiên xuất thủ.

Y chỉ ra tay một chiêu đã khống chế Phương Cuồng Hoan. Tạ Bảo Hoa bèn tấn công như điên như cuồng lại Nguyễn Mộng Dịch.

Đoàn Đoan cười lớn, lão vươn người lên lướt tới cản Tạ Bảo Hoa lại.

Bỗng dung, phía sau lưng lão có tiếng gió xé lên, thì ra thanh trường đao của Phương Cuồng Hoan đã chém xả vào lưng lão!

Đoàn Đoan tiên sinh bỗng dung biến thành phía trước bụng phía sau lưng bị kẻ địch tấn công một lúc, nhưng lão lâm nguy không hề hoảng loạn, tung lướt người lên, thỉnh linh, hai bàn tay của Nguyễn Mộng Dịch bỗng sáng rực lên...

Một cây độc tạt lê, một cây thiết liên tử, một cây ngũ mai tiêu, đã cắm phập vào người của Đoàn Kiếm tiên sinh Đoàn Đoan!

Đoàn Đoan chỉ tay vào Nguyễn Mộng Dịch, rống lên một tiếng: “Ngươi...” nhảy vọt tung người ra, máu tươi rãi xuống thành một đường dài.

Nguyễn Mộng Dịch không hề biến sắc, hai bàn tay y đang ra thật nhanh, người của Đoàn Đoan còn chưa kịp ra khỏi phòng, đã trúng phải mười một thứ ám khí, người lão lướt tới giữa đình viện, lại trúng thêm mười bảy thứ ám khí nữa, ra khỏi đình viện rồi, lại trúng thêm tám thứ nữa, toàn thân lão cơ hồ dính đầy những ám khí, nhưng lão vẫn cứ đề khí chạy như bay.

Phương Cuồng Hoan và Tạ Báo Hoa đang lúc kinh hoàng, còn muốn rượt theo truy sát, chỉ nghe Nguyễn Mộng Dịch đang thở nhẹ ra một hơi nói: “Không cần đâu!”

Y chưa nói hết lời, Đoàn Đoan tiên sinh đã ngã sấp người ra ở đằng xa.

“Tại sao anh lại làm như vậy?” Tạ Báo Hoa nhất thời không biết đối xử thế nào với người sư huynh của mình.

“Đều là vì cô thôi. Tôi đối đãi cô thế nào, cô còn chưa biết rõ sao?” Nguyễn Mộng Dịch nói về thành khẩn: “Các người như vậy, thế nào cũng không thoát nổi tay của Ngao Gia truy sát đâu”.

“Anh...”

Phương Cuồng Hoan cũng nhìn ra được liên hệ đặc biệt giữa hai sư huynh sư muội bọn họ.

“Các người theo ta...” Nguyễn Mộng Dịch dẫn hai người lại một gò đất, trên gò đất trong vũng nước mưa có bảy tám xác người, Tạ Báo Hoa nhận ra được, đều là những tay cao thủ trong Báo minh, trong đó còn có hai cái xác, làm cho cô kinh hãi khôn xiết, đó là xác một người đàn ông và một người đàn bà, trên mặt đều có vết thương nặng, một người xương mặt bị vỡ nát, một người gương mặt bị đao chém phải, có điều xem đáng diệu, cách ăn mặc đều rất giống với mình và Phương Cuồng Hoan! “Ta kiếm cho các người hai người này, bố trí thêm chút xíu nữa, chắc là Ngao Gia sẽ tin, các người đã chết rồi, chỉ cần các người đổi tên đổi họ, dị dung thay đổi diện mạo, tìm đến chỗ nào xa xôi mà ở... Tạ Báo Hoa và Phương Cuồng Hoan vĩnh viễn biến đi khỏi thế gian này...”

“Sư huynh,” Tạ Báo Hoa khan giọng nói: “Làm sao... làm sao tôi báo đáp được ân tình của anh...?” “Báo Hoa, chỉ có một điều,” Nguyễn Mộng Dịch nói: “Bất kể ở chân trời góc biển nào, cô cũng phải cho tôi biết cô đang ở đâu, đừng có như lần trước,... làm tôi đi tìm thật là khổ sở!”

“Không có nữa đâu,” Tạ Báo Hoa bước lại gần y, một mùi thơm thoảng qua mũi Nguyễn Mộng Dịch, làm cho y cảm thấy trong lòng bất giác băng khuâng, cho đến lúc bị một cảm giác đau đớn thấm tận xương tủy, Tạ Báo Hoa đã đâm một nhát đao vào giữa tim y, “bất kể ra sao... tình cảnh bây giờ, sẽ không giống như lần trước nữa đâu”.

Nguyễn Mộng Dịch trừng cặp mắt cho đến chết còn chưa tin được của mình, cơ hồ như muốn lọt ra khỏi tròng, cái xác của y ngã ầm xuống vào trong vũng nước mưa.

Phương Cuồng Hoan kinh hãi quá: “Tại sao em...”

“Tại sao? Bởi vì em là thứ đàn bà tà đạo!” Tạ Báo Hoa hằn học nói: “Đúng vậy, y làm như vậy là vì em. Nhưng chúng mình thiếu y cái món nợ tình cảm này là chung thân không thoát nổi y cứ theo quấy phá. Trước đây y trăm phương ngàn kế đeo dính em, đều không được, hiện giờ mục đích của y vẫn có bao nhiêu đó. Y giết Đoàn Đoan rồi, địa vị trong Báo minh lại tăng thêm được một tầng, mà còn đổ tội giết Đoàn Đoan lên đầu chúng mình nữa... Rốt cuộc rồi sẽ có ngày, y cũng muốn giết chúng mình để bịt miệng”.

“Hiện tại y chưa giết em, là vì muốn cho em được vui lòng theo y..., một khi đã được em rồi, anh và em đều chẳng còn cách chi sống sót nữa”. Tạ Báo Hoa chùi sạch vết máu trên thanh chủy thủ vào y phục của một xác chết: “Anh muốn người nào giữ kín bí mật, biện pháp tốt nhất, là làm cho y không còn có cơ hội gì nói ra. Tin em đi, em là con mụ đàn bà tà ma ngoại đạo, em phán xét được chuyện gì là nên làm, chuyện gì là không nên làm, chuyện gì là không làm không được, còn chính xác hơn bọn đàn ông tự xưng là chính đạo của các anh nhiều!”

Phương Cuồng Hoan cảm thấy ánh đao lóe lên xanh lè từ cây chủy thủ, tuy thanh chủy thủ còn đang nằm trong bàn tay trắng nõn của Tạ Báo Hoa người mỹ nhân tựa thiên tiên kia, nhưng là như nó đang từ một nơi cổ đại xa xưa nào bay lại cắm vào tim y.

Rồi sau...

Rồi sau đó, quả nhiên Phương Cuồng Hoan và Tạ Báo Hoa chẳng còn bị ai truy nã, chẳng còn bị ai truy sát.

Bọn họ trốn về tới dãy Ôn Châu, trốn ngay giữa chợ, Phương Cuồng Hoan đổi tên thành Đồ Nguyên Ý, Tạ Báo Hoa đổi tên thành Hà Cự Bạ, mở một cái tiệm nhỏ, sinh hoạt cũng đâu ra đó hân hoi.

Tạ Báo Hoa vẫn còn nuôi hy vọng mình sẽ có đứa con, có điều từ cái dạo dùng nội lực bức cái thai chưa thành hình ra khỏi người đến bây giờ, muốn có

con xem ra không còn dễ dàng như xưa.

Bọn họ đã ổn thỏa rồi, sinh hoạt không còn bất an như hồi xưa, có điều trong lòng của Phuong Cuồng Hoan lại ngược lại trở nên bất an.

Bởi vì nổi tịch mịch.

... Ở một nơi với Tạ Báo Hoa dĩ nhiên là sung sướng, có điều Tạ Báo Hoa quá mạnh đi, mạnh đến độ làm cho y không có chỗ nào để nhúng tay vào làm gì được.

Tạ Báo Hoa tuy vẫn đối đãi uyển chuyển chịu đựng y hết mực, nhưng Phuong Cuồng Hoan cảm giác được rất thâm sâu rằng, cô chỉ đang làm y vui lòng thôi.

... Không giống như các cô nương ở Lộng Ngọc Lâu, nào là Tiểu Khí cô nương, Tiểu Đăng cô nương, bọn họ ai ai cũng sùng bái y thật tình.

Chỉ cần Phuong Cuồng Hoan nói đùa, bọn họ đã bỏ ngã lăn chiêng ra, vui không tả xiết; Phuong Cuồng Hoan chỉ hơi nhắc qua một chuyện xưa kinh hiểm thối, là bọn họ đã nghe như say như mê, vừa tán thán vừa ca tụng.

Phuong Cuồng Hoan cảm thấy, mình ở trước mặt bọn họ, không những là một người đàn ông, mà còn là một tay anh hùng.

Vì vậy, y cứ thác lời này lời nọ để đến Lộng Ngọc Lâu chơi.

Có lần, Tạ Báo Hoa đang bận rộn vô cùng trong tiệm, hỏi y cầm mấy lượng bạc đi đâu chơi vậy, y thuận miệng bèn trả lời: “Đi tìm bọn Đại Tiểu Khẩu uống rượu”.

... Đại Tiểu Khẩu thật ra là trác hiệu của người huynh đệ của y năm xưa Cổ Tinh Phi.

Đợi đến lúc sinh hoạt yên ổn rồi, tiền đồ hình như không còn gì hung hiểm, bởi vì Phuong Cuồng Hoan chịu không nổi tịch mịch, y bèn liên lạc với bọn huynh đệ hồi xưa là Cổ Tinh Phi.

Y không hề nói cho Tạ Báo Hoa biết, bởi vì y biết nhất định cô sẽ không tán thành chuyện y đi tìm mấy người huynh đệ cũ năm xưa.

Từ đó về sau, Phuong Cuồng Hoan bắt đầu nói dối với Tạ Báo Hoa.

Chỉ cần có cái bắt đầu, thì dù nói dối để lấp đi một chuyện dối khác, y đành phải tiếp tục nói mãi.

Huống gì, Cổ Tinh Phi có biết một vị tài nữ nổi danh ở Ôn Châu, Tổng Tiểu Nhĩ cô nương: Tiểu Nhĩ biết làm thơ biết ca hát biết múa, Cuồng Hoan biết uống rượu biết múa kiếm trả được tiền, lại càng là một ân khách trong trường hoan lạc.

Phuong Cuồng Hoan đối với Tổng Tiểu Nhĩ lại rất động lòng, thậm chí còn động luôn cả chân tình.

Tiểu Nhĩ là người đàn bà sầu mộng.

Cô trước giờ rất chịu đựng theo ý của Phuong Cuồng Hoan, trước mặt y, cô không hề có lấy một chủ ý.

“Cái vẻ sầu mộng của em đúng là phong kín được cái buồn của anh,” Phuong Cuồng Hoan đang lúc triền miên với Tổng Tiểu Nhĩ đã nói: “Gặp em là tim anh thương đến muốn xót xa luôn”.

Tiểu Nhĩ không tin, cô cười nói: “Thế còn cô vợ của anh ở nhà thì sao?” Phuong Cuồng Hoan nhất thời sa sầm nét mặt, không nói gì nữa.

Cho đến một hôm, Phuong Cuồng Hoan về nhà trễ, Tạ Báo Hoa sáng sớm đã ở nhà đợi y, thấy y uống đã say đến bảy tám phần, bèn giúp y thay áo quần mặc áo khoác vào, rồi bỗng chẳng lai do gì hỏi y một câu: “Cuồng Hoan, anh đối xử với em đừng có tệ bạc mới phải”.

Người cô đang thu vào trong góc tối, cô thở ra một tiếng, rồi nói tiếp: “Em vì anh mà chặt đứt hậu lộ, giết sư huynh đi. Bởi vì em biết y chắc chắn sẽ không tha cho anh đâu. Anh xem đó, em chẳng còn đường nào khác để mà đi...”

Phuong Cuồng Hoan mới nghe, giật bắn cả người lên, bàn tay lạnh ngắt cả đi.

Y vội vã dỗ dành cô, hỏi cô tại sao lại đi nghĩ ngợi gì lời thối, Tạ Báo Hoa bấy giờ mới đốt đèn lên mỉm cười nói: “Không có gì là tốt lắm rồi”.

Trong lòng Phuong Cuồng Hoan không khỏi có chỗ hốt hoa hốt hoảng.

Lần này, Phuong Cuồng Hoan lại chỗ Tổng Tiểu Nhĩ, Cổ Tinh Phi cũng có mặt trong sảnh, chẳng qua, hai người đều vẻ mặt không vui vẻ chút nào, ngược lại gương mặt lộ đầy vẻ sợ hãi là khác.

Phuong Cuồng Hoan lấy làm kỳ lạ quá.

Cổ Tinh Phi mặt mày nhăn nhó nói: “Lão đại, chúng tôi làm chuyện không phải với ông, nhưng cũng bắt đắc dĩ quá”.

Sau đó, chung quanh đại sảnh có vài chục người nhảy ra.

Xem đáng điệu cử động của mấy người đó, không có lấy một tiếng động, nhanh nhẹn cực kỳ, chưa động thủ đã biết toàn là cao thủ.

Sau đó có một lão già như con sư tử vĩ đại xuất hiện.

Lão ta ngồi chễm chệ ra đó, chễm chệ nói: “Ta họ Trương, một chữ Ngao, người ta gọi ta là Trương Ngao Gia. Ta đã truy lùng ngươi bao lâu nay, lần này bắt Cố Tinh Phi và Tống Tiểu Nhi đem ngươi dẫn ra đây, ngươi thoát không nổi đâu, tốt nhất là đừng có bỏ chạy”.

Chỉ có mấy lời đó thôi, Trương Ngao Gia cũng đã làm vỡ tan đi đầu chí trong người Phương Cuồng Hoan.

Huống gì, bao nhiêu tháng ngày sống an ổn với lại hưởng thụ sắc đẹp, Phương Cuồng Hoan cũng chẳng còn gì đầu chí.

Sau đó, Trương Ngao Gia giao cho y một nhiệm vụ, và cũng là một nan đề:

“Ta cũng không nhất định là phải giết ngươi, chỉ cần ngươi làm được cho ta một chuyện, thậm chí ta còn chẳng giết ngươi”. Trương Ngao Gia nói: “Ngươi cầm bao thuốc này, đi thuốc chết con vợ ngươi. Dĩ nhiên, ta có thể giết nó bất kỳ lúc nào, nhưng ta muốn ngươi giết nó, như vậy nó mới hàm hận mà chết, chết mà không cam lòng”.

“Ngươi giết con trai của ta, nó đang hăm hiếp phụ nữ yếu đuối, chết là đáng lắm, tuy ta rất đau lòng, nhưng ta cũng là người hiểu chuyện”. Trương Ngao Gia không để cho Phương Cuồng Hoan có cơ hội để suy nghĩ sâu xa, “nhưng nó là người của ta, ta đã tính chuyện tục huyền với nó, nó phản bội ta, không có lý do gì cả, ta có nhận ra được, Đoàn tiên sinh và Nguyễn Mộng Dịch đều chết vì âm mưu, nhất định là Tạ Báo Hoa hạ thủ. Do đó, ta nhất định muốn nó chết...”

“Chỉ cần ngươi giết nó, ta có thể tha cho ngươi, ngươi cũng có thể lấy Tống Tiểu Nhi rồi chạy đi đâu khuất mắt, ta nói câu này trước mặt bao nhiêu đó thủ hạ, tự nhiên là giữ lời”. Trương Ngao Gia không để cho y có cơ hội từ chối, nói giọng chắc nịch: “Nếu ngươi không giết nó, nó cũng chết, ngươi cũng nhất định sẽ chết, ngươi chẳng có gì phải nghĩ thêm nữa cả”.

Lão lập tức đưa cho Phương Cuồng Hoan một cái bao nhỏ vuông vung.

Một cái bao thuốc.

Thuốc độc.

... Thuốc độc để giết vợ y.

Hai ly rượu, hai người.

Ánh đèn như thế đó, hình như đã từng thấy qua.

Trên mặt Tạ Báo Hoa có chút trang điểm, tuy lúc nào cũng có nụ cười, nhưng làm cho người ta cảm thấy được cô đang cảm thấy tịch mịch vô cùng tận.

“Lâu lắm rồi anh không ăn cơm chung với em có phải không nhỉ?” Tạ Báo Hoa đưa ánh mắt trìu mến nhìn y, “thành ra lúc mình đang bồn đảo ngược lại ở chung với nhau nhiều hơn”.

“Yên ổn làm người ta truy lục, có phải không?” Cô sửa cái bông hoa cài một bên mái tóc lại, ánh mắt liếc về hướng Phương Cuồng Hoan: “Lạnh lùng là muốn che dấu đi cái thống khổ, tàn bạo cũng là để phá tan đi tịch mịch”

Phương Cuồng Hoan cảm thấy mình trong lòng đang hỗn loạn.

Y nâng ly đưa ra: “Chúng mình uống ly này rồi nói tiếp!”

“Sao?” Tạ Báo Hoa tựa cùi chỏ lên bàn, gương mặt lơ lơ như phù dung kia, có cái vẻ phong tình như chưa uống đã say: “Anh xem cái tình cảm chân thật của anh trước giờ chẳng bao giờ giấu được ai!”

Trái tim của Phương Cuồng Hoan cùng với ly rượu trên tay như muốn rót xuống hết mặt đất.

“Anh cho rằng em không nhìn thấy gì sao? Em ngủ ra được đấy”. Tạ Báo Hoa mơ màng nói: “Tắm áo anh mặc, không phải chỉ là thứ có mùi thơm của em; có lần em lại Lộng Ngọc Lâu, gặp phải một người đàn bà, cảm thấy trên người cô ta cũng có mùi thơm của mình, đó chắc là anh đã đưa mùi đó qua người cô ta đấy phải không? Mùi thơm trên người em đã đi qua người cô ta rồi”.

“Anh cho là em không biết gì sao?” Cô đưa tay chạm vào ly rượu, cười cười như muốn uống, chính ngay khoảnh khắc đó, Phương Cuồng Hoan muốn kêu lên không để cô uống, có điều, tiếng nói đưa đến cổ họng, đã biến thành ngàn tiếng hô vạn tiếng gọi không lời.

“Sao?” Tạ Báo Hoa nghiêng đầu, ánh đèn chiếu lên gương mặt nước da của cô, nhu hòa vô cùng tận. “Anh không uống sao?”

Phương Cuồng Hoan sợ cô sinh nghi, trong lòng hỗn loạn không có một chút chủ ý, y vội vã uống cạn ngay ly rượu.

“Không những em biết được chuyện đó thôi,” Tạ Bảo Hoa nhìn y cười duyên dáng: “Anh gặp Cố Tĩnh Phi nữa phải không?”

“Đó là... ngẫu nhiên gặp ấy mà,” Phương Cuồng Hoan nhắc: “Em... em uống ly rượu này trước rồi mình ăn cơm thôi”.

“Anh muốn em uống thì em uống đây mà”. Tạ Bảo Hoa đang tính uống ly rượu, bỗng cô lại hỏi: “Tại sao anh nhất định bắt em phải uống ly rượu này?”

Phương Cuồng Hoan giật nảy mình lên.

“Nếu anh không ân cần khuyên em uống ly rượu này, không chừng, em sẽ bỏ qua cho anh,” Tạ Bảo Hoa từ từ đứng dậy, nói bằng giọng đau khổ: “Có nhớ bao nhiêu hoạn nạn trên đường mình cùng nhau gánh chung không? Bao nhiêu tháng ngày tuyệt vọng đến mức ngay cả thất vọng cũng được xem là một thứ hy vọng, lúc đó mình ngược lại cảm thấy chẳng có gì! Có nhớ đoạn đường chỗ Nghi Vô Lộ không? Anh vì em mà ném thanh đao, em đưa thân ra gánh lấy nhất đao thế cho anh, vết sẹo còn trước ngực em đây... lúc ở khác sạn Lộ Viên, anh vì em mà lãnh một nhát thương, vết sẹo chắc còn trên vai đây chứ?...”

Phương Cuồng Hoan ráng sức muốn đứng dậy.

Nhưng y đứng dậy không nổi.

Y muốn rút đao.

Nhưng ngay cả sức rút đao cũng biến đi đâu mất.

Gân cốt trong người y hình như đã bị bẻ gãy đi hoàn toàn, không nối liền được với nhau, chẳng có chỗ nào để tựa sức lại.

Nhất định là vì ly rượu đó!

Y chỉ chú ý đến ly rượu độc y đưa cho Tạ Bảo Hoa, mà không phòng bị đến chuyện mình cũng đã uống ly rượu độc!

“Có điều, chỉ cái nháy mắt, anh đã quên sạch, chỉ cố đi kiểm mùi hương trên người đàn bà khác...” Tạ Bảo Hoa đưa tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn nà như bạch ngọc, như một con bạch hạc khả ái. Thành linh cô rút thanh chủy thủ ra, dưới ánh đèn lồng lánh màu xanh lè, mà mũi dao hình như còn có hơi ấm trong người cô chuyển qua. “Yên tâm đi, ly rượu đó của anh chỉ là thuốc mê, không phải thuốc độc”.

Phương Cuồng Hoan bỗng sức nhớ lại cơn mộng đó.

... Một cơn mộng đã lâu lắm rồi không xảy ra.

Thậm chí y còn cảm thấy được cái đau đớn xót xa lúc thanh chủy thủ đâm vào da thịt mình.

“Anh ngu lắm, anh nghĩ xem: cho dù anh giết em đi rồi, Trương Ngao Gia làm sao để cho một người giết con trai của lão còn sống trên thế gian này được?” Tạ Bảo Hoa đi từng bước lại chỗ Phương Cuồng Hoan, vẻ mặt của cô như vạn lần lưu luyến: “Cho dù lão có đáp ứng với anh, là chỉ cần anh giết được em, lão sẽ không giết anh, bất quá, không lẽ lão không biết sai người khác đi giết anh sao? Đây vốn là cái tác phong trước giờ của lão... Vậy mà anh chỉ vì cái lời hứa chẳng có ăn nhằm gì đó mà đi giết em!”

Phương Cuồng Hoan cảm thấy mình coi như đã xong rồi.

“Trước giờ em cứ ngỡ anh là một người mà em có thể phó thác chuyện chung thân được, thế mà anh lại đi phụ em!” Tạ Bảo Hoa nói giọng thật bi ai: “Thì ra cái người đã từng cứu phụ nữ bị hãm hiếp cũng chẳng đại biểu gì những người không hiểu sắc, không dâm dật!”

“Anh giết Trương Thích Thân cứu người đàn bà lúc đó, vốn không hề biết rằng hắn là con trai của Trương Ngao Gia!” Phương Cuồng Hoan chẳng còn kể gì nữa cả, chuyện đó đã làm cho y không còn được lấy một ngày yên tĩnh, “Nếu mà anh biết vậy, có nói cách mấy anh cũng không làm kẻ thù gì với Bảo mình làm gì!”

Y không động đậy gì được.

Nhưng y chẳng còn kẻ gì nữa, y hét lên: “Anh không giết em không được!”

Tạ Bảo Hoa ngẩn mặt ra một thoáng, cô nghiêng đầu, lắng nghe y nói tiếp “Cái người tài bồi cho em là Trương Ngao Gia, em còn phản bội được! Cái người thương yêu em là Nguyễn Mộng Dịch, em còn giết đi được để bịt miệng, em còn giết đi đám huynh đệ của anh, thấy thủ hạ của anh chết không chịu cứu! Quyết định giết cái thai trong bụng em cũng chẳng thêm thương nghị với anh! Làm sao anh biết được, có ngày nào đó, em sẽ không giết luôn anh?” Phương Cuồng Hoan rống lên: “Em mạnh quá! Trước mặt em, anh chỉ là một người chỉ đầu làm đó, anh có ra gì đâu!? Phương Cuồng Hoan này một đời anh hào, lọt vào tay em...”

Y bỗng nhớ lại lời nói năm xưa của cô, lời nói bị cắt ngang nửa chừng không nói thêm được chữ nào.

Tạ Bảo Hoa dưới ánh đèn, trông giống hệt như một đóa hoa đang úa tàn trong một khoảnh khắc.

“Làm sao anh biết được em cứu anh vì lý do gì?” Phương Cuồng Hoan đang sợ tính mạng mình tùy lúc sẽ bỏ mình đi mất, do đó y nói giọng vô cùng chắc nịch: “Anh có phải là người đàn ông thứ nhất trong đời em đâu”.

Tạ Báo Hoa cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người như muốn ngã ngồi cả ra.

“Thì ra giữa chúng mình lại có bao nhiêu đó là oán hận!” Cô nói giọng thương cảm.

Dưới ánh đèn, cô đang cầm ly rượu màu hổ phách ngắm nghía.

Sau đó cô lại nhìn vào thanh chùy thủ đang lỏng lẻo hàn quang trong tay.

“Giết anh đi có được không?” Cô hỏi giọng bi ai: “Hay là em uống cái ly rượu anh muốn cho em uống đây?”

“Trương Ngao Gia và bọn thủ hạ của lão chắc đang bao vây em phía ngoài phải không? Em ra đó giết lão quách có được không?” Khóe miệng cô hé lên một nửa nụ cười thê lương: “Hay là đốt quách cái quán cho bọn mình cùng chết cả trong này?”

Cô xê người lại gần Phương Cuồng Hoan, vẫn cái mùi thơm thanh thoảng hầu như không có trên trần thế: “Chúng mình lúc chưa quen biết nhau có sung sướng hơn không? Lúc đang cùng bọn đào với nhau có vui vẻ hơn không?”

... Thật ra, bất kể cô giết đi Phương Cuồng Hoan, hay là Trương Ngao Gia, hoặc là chính cô, cả đời cô, đều sẽ không còn cảm thấy khoái lạc.

... Đại khái Phương Cuồng Hoan chắc là cũng thế thôi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhất định không được chọc đến ta

Kinh hãi biết đến Đồ Ái Hoa

Gã thiếu niên ấy sau ba lần đi lạc đường, đã giết đi mất bốn mạng. Bọn họ giữ cứng y lại đó, có điều chẳng ai dám lại gần. Riết rồi, rốt cuộc chuyện đó đã kinh động đến Báo minh Minh chủ Trương Ngao Gia.

“Nó là ai vậy?” Trương Ngao Gia rống lên, “Cố Tinh Phi làm sao mà chết đi?!” Ai cũng biết dưới tay Trương Ngao Gia có Báo minh Tam tử: “Liệt Tửu Lôi Niệm, Độc Tửu Ôn Tâm Lão Khất, Hoa Tửu Đường Thanh Hồng. Nghe nói, Cố Tinh Phi gần đây có nhiều đại công với Báo minh, đã muốn được vào chức Tửu đệ tử rồi... có điều, Cố Tinh Phi còn chưa được thưởng thức cái chức Mỹ Tửu, đã uống chén rượu đắng cuối cùng cuộc đời mình.

Có người đã giết y. Trước đó, Cố Tinh Phi cũng biết có người đang tính lấy mạng mình, ngay cả Trương Ngao Gia cũng có nghe phong thanh. Mấy năm nay, Cố Tinh Phi đã bán mạng cho lão, đã dốc tội không biết bao nhiêu bằng hữu trong giang hồ, nếu như Cố Tinh Phi bị ai giết mất, còn ai dám trung thành được với Trương Ngao Gia nữa? Do đó mà lão đã sai Thập Hiệu Cửu Không mười chín tên đệ tử theo bảo vệ Cố Tinh Phi... Thập Hiệu Cửu Không là mười chín tay sát thủ... Sát thủ có nghĩa là cao thủ làm cò hết kẻ địch... Ngay cả Trương Ngao Gia cũng ít khi có dịp phải điều động mấy người đó... Dùng sát thủ để bảo vệ kẻ bị truy sát là một thủ đoạn cao cường, bởi vì, chỉ có những tay sát thủ chân chính mới giết được những tay sát thủ.

Không ai hiểu được hơn một tay sát thủ, lúc đi giết một người thì phải làm sao; chỉ cần biết người nào lúc nào chỗ nào hạ thủ thế nào là nhất định sẽ cản trở được và tóm ngay được tay sát thủ. Có điều, vậy mà cần không nổi.

Đệ tử của Trương Ngao Gia, thêm vào thủ hạ của Cố Tinh Phi, bao vây chỗ lão ta ở là Khùng Tước lâu chặt chẽ còn hơn là võng sắt, mười hai tiếng đồng hồ, bất kể ngày đêm, đều có người canh giữ, hễ gió lay cỏ động là toàn thể cao thủ đều nhất tề cử động, không những thế, Cố Tinh Phi cũng không hề thò đầu ra ngoài, mỗi ngày ba bữa, đều sai bộ hạ tâm phúc hầu hạ bên cạnh, ngay cả cửa sổ cũng không mở ra.... Bao nhiêu đó, chỉ bất quá vì nghe nói có một người tên là Phương Nộ Nhi đòi giết lão, thế là Cố Tinh Phi bèn khấn trương cả lên.

Lão khóc lóc cầu cứu Trương Ngao Gia. “Phương Nộ Nhi? Nó là ai?” Lúc đó Trương Ngao Gia cũng chẳng để tâm lắm, “Làm gì vậy? Sao lại muốn giết người?”

“Phương Nộ Nhi là một trong đám Tiểu Mã Nghị, cũng là một trong hai tay còn sống sót trong Tiểu Mã Nghị”. Cố Tinh Phi nhăn nhó mặt mày, “Ngao Gia muốn bắt Mã Nghị Vương Phương Cuồng Nộ, tôi bắt hãn giao cho Ngao Gia, Phương Nộ Nhi biết được, bèn đòi giết tôi”.

“Thì ra chỉ là một con kiến”. tuy Trương Ngao gia không thêm để mắt tới, lão vẫn sai thủ hạ Thập Hiệu Cửu Không đi theo bảo vệ Cố Tinh Phi... Cố Tinh Phi đã thành ra mặt mũi của Trương Ngao Gia, không thể nào chết đi được, không thể nào sức mẻ đi được. Vậy mà Cố Tinh Phi vẫn cứ chết được.

“Hôm đó, cũng như thường ngày, Cố công tử vẫn rúc người trong Khùng Tước lâu. Trong lâu có bọn chúng tôi, bên ngoài cũng có bọn chúng tôi, tất cả đều là bọn tôi cả. Lãnh đầu Thập Hiệu Cửu Không là Không Tổ Đàm Không Không nhớ lại: “Đến giữa trưa, trời nóng nực quá, Cố Tinh Phi tính mở hé cửa sổ một tý cho thông gió, lão muốn tự mình làm, tôi nói để tôi lại làm thế. Rồi tôi mở cửa sổ ra, một trận gió thoảng vào, tôi bỗng nghe sau lưng có tiếng gì lạ, quay lại nhìn một cái, Cố công tử đã ngã gục ra đó, trong phòng còn có thêm một người, chính là...” Trương Ngao Gia lập tức ngắt lời:

“Người nói là, người chưa thấy một ai, kẻ địch đã vào tới trong phòng rồi, không những vậy còn ra tới sau lưng người”. Đàm Không Không trả lời: “Đừng vậy”. Trương Ngao Gia lại hỏi: “Người còn chưa kịp thấy hấn xuất thủ ra sao, Cổ Tinh Phi đã thành ra xác chết rồi?” Đàm Không Không trả lời: “Đừng vậy”.

Trương Ngao Gia lại hỏi: “Lúc Cổ Tinh Phi bị giết đó, cũng chẳng kịp phản kháng tránh né thậm chí là lổi gì cả?” Đàm Không Không nói: “E rằng lúc y chết còn chưa biết mình đã chết mất rồi”. Trương Ngao Gia nói: “Hấn sử dụng thứ binh khí gì?” Đàm Không Không nói: “Kiếm”. Trương Ngao Gia nhướn mày lên: “Kiếm nhanh thật”. Đàm Không Không nói: “Thân pháp của hấn còn nhanh hơn thế”. Trương Ngao Gia nói: “Đo đó mà các người chẳng ai tóm được hấn”.

Đàm Không Không nói: “Hấn xông ra ngoài, chúng tôi lập tức phát động ngay trận thế, hấn trốn không thoát, đành phải trở ngược lại. Đến giờ, hấn đã xông ba lần, đều không ra khỏi, có điều thủ của Thân là Triệu Tử Không và Không Văn hòa thượng, thủ của Sứ là Hình Tự (Hiệu), thủ của Thìn là Lộc Băng (Hiệu) đều chết hết dưới lưỡi kiếm của hấn. Hấn không ra không được, nhưng bọn họ cũng không sống nổi, chúng tôi cũng tóm không được hấn”. Trương Ngao Gia nói: “Người muốn nói là, bọn chúng giữ cứng hấn đó, hễ lại bắt hấn là hấn bèn giết người?” Đàm Không Không Không đáp: “Đừng vậy”.

Trương Ngao Gia nói: “Nếu hấn đã thoát không ra khỏi Tiềm Tường Bất Trận của chúng ta, thì nhất định là xông không lọt vào trận thế đó”. Lần này đến lượt đầu lĩnh của (Hiệu) tổ trong Thập Hiệu Cửu Không là Ngật (Hiệu) Lang Trung hỏi: “Ý Ngao Gia nói là, hấn đã tìm phục trong Khung Tước lâu từ lâu, cũng không biết đã bao lâu rồi, chỉ đợi có mũi kiếm đó thôi?” Trương Ngao Gia vuốt râu nói: “Hấn tên là Phương Nộ Nhi?” Ngật (Hiệu) Lang Trung đáp: “Đúng vậy”.

Trương Ngao Gia hỏi: “Hấn có liên hệ gì với Phương Cuồng Hoan?” Ngật (Hiệu) Lang Trung trả lời: “Phương Cuồng Hoan là Nghị Vương, Phương Nộ Nhi chỉ là một thứ Tiểu Mã Nghị”.

Trương Ngao Gia hỏi: “Hấn giết Cổ Tinh Phi, chỉ là để báo thù cho Phương Cuồng Hoan thôi sao?” Ngật (Hiệu) Lang Trung đáp: “Nghe nói là vậy”.

Trương Ngao Gia nhếch cặp lông mày bạc trắng nói: “Ta hỏi người thêm câu nữa, người nhất định không được trả lời ‘nghe nói’ hai tiếng đó; Hấn rốt cuộc có liên hệ gì với Sinh Tiền bang hay không?”

Ngật (Hiệu) Lang Trung hít vào một hơi thật dài, rồi mới trả lời: “Không liên hệ gì cả” Y biết câu nói đó có sức mạnh phán quyết sinh tử. Trương Ngao Gia gật gù đầu, hỏi: “Thế thì, hấn là một nhân vật ra sao?”

Ngật (Hiệu) Lang Trung vì câu trả lời nặng như ngàn cân lúc này của mình làm cho cảm thấy muốn nghẹt thở, chẳng thể mở miệng ra nói thêm được câu nào. Đàm Không Không lập tức trả lời thế dùm y... Bọn họ đều biết Trương Ngao Gia tinh minh cán luyện, nhưng lại rất thiếu kiên nhẫn, có lần bộ hạ trả lời chậm một chút, lão bèn cắt ngay lưỡi của gã; có lần một vị khách nhân không cười lớn lên ngay sau khi lão nói chuyện khôi hài, Trương Ngao Gia bèn đồ ngay lên đầu y một mâm cá Thanh Chung Ngũ Liễu Ngư.

“Phương Nộ Nhi chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhưng đáng điệu mặt mày tươi tắn, xem ra còn chưa đến hai mươi, như một thằng bé con. Hấn luyện một thứ kiếm pháp kêu là Phi Thủ Bất Khả. Trước giờ qua lại một mình, ai đối đãi tốt với hấn, hấn đối đãi tốt lại; ai đối đãi hấn tệ, hấn đối đãi tệ lại”. Trương Ngao Gia lâm bảm “Ai đối đãi tốt với hấn, hấn đối đãi tốt lại; ai đối đãi hấn tệ, hấn đối đãi tệ lại”. Ngật (Hiệu) Lang Trung cũng vội vã bổ sung vào: “Bọn thuộc hạ biết phải đối phó với hấn, bèn đi thỉnh giáo Đồ Ái Hoa, Đồ cô nương chỉ nói: ‘Phương Nộ Nhi hả? Hạng người của hấn ta là, ai kính nể hấn một thước, hấn kính lại người ta tám trượng! Ai dám chọc đến hấn, hấn đung phải ngón chân chặt ngón chân, ngón tay chặt ngón tay, thấy đầu chém đầu, hấn là vậy! Ác đầu ác, hấn chẳng ngần; bình sinh hấn chỉ sợ người tốt’. Còn võ công của hấn ra sao, Đồ cô nương không nghe nói gì cả”. Trương Ngao Gia bật cười. Gương mặt vô cùng nhăn nhoe của lão, cười lên giống như biển cả nộ sóng, “thôi khỏi nói nữa, đủ lắm rồi”.

Sau đó lão hạ lệnh: “Đừng giữ hấn lại nữa, thả hấn ra, đem hấn lại đây, ta có chuyện muốn nói với hấn”.

Nhưng Phương Nộ Nhi chẳng lại. Y không chịu lại... Mà Ngật (Hiệu) Lang Trung và Đàm Không Không cũng chẳng thấy y đâu. Y chẳng còn bị khốn trong trận.

Y đã phá ra khỏi trận. Chính cái lúc Trương Ngao Gia nói muốn đem y lại nói chuyện, y đã xông ra khỏi “Tiềm Tường đại trận”, tới Lâu Thượng Lâu, gặp phải Đồ Ái Hoa.

Y gặp phải Đồ Ái Hoa lúc đó, nằng đang ựa mưa.

Đồ Ái Hoa của Lâu Thượng Lâu, Hoa Trung Hoa, mỹ danh vang động thiên hạ, không biết bao nhiêu đạt quan quý nhân, công tử ca nhi, xin được ghé thăm phương trạch, mà đa số đều không biết ngõ vào, còn không thì cũng bị Đồ Ái Hoa từ chối ngay ngoài cổng.

Lâu Thượng Lâu là chốn thượng khách lại tìm phút giây khuây khỏa, là cội tiên bông nơi những tay giang hồ lãng tử, tao nhân mặc khách lại uống rượu tìm vui.

Nơi đây bóng hồng tha thướt, ca vũ thanh bình, những tay công tử có tiền, ai ai cũng đều là quý khách, chi bất quá, Hoa Trung Hoa của Lâu Thượng Lâu, ai cũng yêu mến cô, nhưng cô thì không nhất định là hoan nghênh khách nhân. Đồ Ái Hoa thích thú ai thì tiếp người đó, thích gặp ai thì gặp người đó.

Hai bên hắc bạch, quan trường hùng hồ, giang hồ nhân vật oai danh hách hách, cũng đành phải chịu theo cô, bởi vì Đồ Ái Hoa chính là bạn mật hữu của Tổng đà chủ của Trảm Kính đường Hoài Âm Trương Hầu, cũng là bạn chí hữu của Bang chủ Sinh Tiền bang Thịnh Nhất Diệu, và lại có liên hệ rất mật thiết với Bảo minh Trương Ngao Gia, còn qua lại thường ngày với Khu Mật Viện Hoàn Phủ Trí Lại Lưu Phiến Tuyết, quen biết uyên nguyên, qua lại thông dong, Đồ Ái Hoa chính là hạng người có bản lĩnh.

Bởi vì cô có bản lãnh như vậy, không ai dám chọc đến cô.

Đỗ Ái Hoa cũng thường hay dùng liên hệ đó của cô, đi bang trợ cho những người cô cần phải giúp đỡ. Cô khuyên Lưu Phiến Tuyết đừng trừng trị nghiêm ngặt quá những nông dân vì đói mà phải đi ăn cướp. Cô xin Hành Tương Tự Mộc Thịnh Nhất Điều đừng nhăm vào hai tỉnh mười lăm huyện Cấp Hành vùng phụ cận, cô khẩn cầu Báo minh tha cho Tiểu Mã Nghị một lần, cô nhường cho Trầm Kính đường thông qua chỗ địa bàn trú thủ của Độc Cô Minh dễ dàng. Tuy lời của Đỗ Ái Hoa không nhất định bọn họ sẽ nghe theo, nhưng thế nào cũng nhân nhượng vài phần. Chẳng ai biết được tương lai sẽ có ngày phải nhờ Đỗ Ái Hoa đi cầu xin giùm mình, do đó, ai ai cũng để ra một chút lòng cho mai sau lỡ có gì. Đỗ Ái Hoa là kẻ có cái bản lãnh đó.

Bởi vì cô có bản lãnh như vậy, không ai muốn chọc đến cô. Cô có bản lãnh như vậy, do đó mà chẳng cần phải năn nỉ gì nhiều lắm.

Cô thích uống rượu, nhưng nếu cô không muốn uống, là cô chẳng uống. Cô thích thưởng thức, nhưng phải là lúc thích uống mới uống. Có điều, hôm nay cô không uống không được. Bởi vì đôi phương là một tay “Liệt Tửu”. Một trong Tam Đại Tê Tửu của Trương Ngao Gia: Liệt Tửu Lôi Niệm.

Lôi Niệm muốn mời cô uống rượu. Cô không uống không được.... Bởi vì cô biết, uống được hết rượu Lôi Niệm mời uống, mới khỏi bị y mời rượu phạt. Rượu phạt của Lôi Niệm, chẳng ai uống trôi.

... Có điều trước hết muốn uống rượu mời của y, y đã cho uống còn hơn cả rượu phạt. Lôi Niệm tửu lượng rất cao, nếu không y chẳng được xưng là Liệt Tửu rồi. Có điều, lúc Lôi Niệm ra khỏi đó, y đã uống chừng tới bảy phần say sưa rồi. Đỗ Ái Hoa thì uống tới tám phần.

Lúc đó, khổ nỗi lại có Thiếu bang chủ của Sinh Tiền bang là Thịnh Hồ Tú lại. Thịnh Hồ Tú trước giờ vẫn thòm thèm nhan sắc của Đỗ Ái Hoa. Do đó y muốn cô uống rượu. Cô không uống không được.

... Cô chịu uống rượu với gã họ Lôi chỗ Báo minh, rồi không uống rượu họ Thịnh này sao! Những câu nói đó, Đỗ Ái Hoa không làm sao được, cô đành phải uống.

Cô vốn đã say tới tám phần, bây giờ dùng hai phần còn lại, chuốc cho tay bọm rượu nổi tiếng đệ nhất của Sinh Tiền bang là Thịnh Hồ Tú, say mị trời đất. Phải tới mười một tay thủ hạ vừa khiêng vừa chụp vừa túm vừa kếp, mới đem được Thịnh thiếu bang chủ của bọn họ ra khỏi Lâu Thượng Lâu. Nhưng Đỗ Ái Hoa cũng cạn sạch cả khí lực. Thịnh Hồ Tú một bọn vừa đi khỏi, Đỗ Ái Hoa cũng len lén ra khỏi cửa sau.

... Lâu Thượng Lâu rốt cuộc cũng chẳng phải nhà cô.

... Mỗi tối cô đều muốn về nhà.

... Chỉ có “nhà” mình, mới có cái cảm giác ấm cúng của một cái “nhà”.

Gió lạnh thổi qua, nguyên cái đầu nóng hực lên, hai bàn chân như nổi lên khỏi mặt đất, qua con hẻm tối tăm của Lâu Thượng Lâu, tới sau bức tường ô uế phía sau lầu, Đỗ Ái Hoa cảm thấy trời đất quay cuồng, cái bụng như muốn nước chùng lầy cái dạ dày vậy, ọc lên một tiếng mưa ra đầy cả trên mặt đất.

Mưa là cái cảm giác của bán sống bán chết. Chẳng ai đẹp để trong lúc ụa mưa cả. Ụa mưa đến độ ngay cả cây đèn lồng cũng dính đầy cả vào.

Đỗ Ái Hoa đưa tay đỡ vào bức tường, đang cảm thấy vô cùng khó chịu mệt nhọc. Cô đang tính chùi sạch miệng và ống tay áo, nhưng lại thêm một trận cảm giác muốn mưa trào lên, trong bụng như đang có nồi cháo sôi ùng ục, không ngớt muốn trào ra tới miệng.

... Cô cũng đã quá ba mươi rồi, thế mà còn một mình ở đây ụa mưa trong con hẻm tối tăm, thật tình sao mà bi ai quá chừng.

... Lâu Thượng Lâu huy hoàng trong đó, còn con hẻm sau lưng đây, lại đen tối thối tha làm sao, rốt cuộc đâu là bên trong, đâu là bên ngoài? Có phải bên trong phía sau của những thứ gì quan niệm đường hoàng, cũng đều như một người con gái đẹp: lúc ụa mưa ra bất quá cũng là một đám uế vật thể thôi? Chính ngay lúc đó, bỗng trong bóng tối góc tường có tiếng người nói :

“Đáng cô ụa mưa ra, trông thật dễ thương”. Thì ra, trong bóng tối còn có người đang đứng đó. Chuyện đó thật tình làm cho Đỗ Ái Hoa giật nảy cả mình lên, hầu như muốn ném luôn cả cây đèn lồng trên tay.

... Gã này này giờ đang nhìn nàng ụa mưa.

... Gã này lại còn nói nàng ụa mưa trông thật dễ thương.

... Ụa mưa cũng dễ thương được sao? (Mình ụa mưa dễ thương lắm sao?) (Thì ra ụa mưa cũng có thể dễ thương được?) (Người khen mình mưa dễ thương là ai nhỉ?)

Cô đưa cây đèn lồng lên cao, bèn chiếu ngay vào mưa mặt lộ ra từ trong bóng tối của một gã thiếu niên thân hình thật ốm, lông mày thật rậm, vẻ mặt thật ưu uất.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Ái Hoa gặp Phương Nộ Nhi.

Cũng là lần đầu tiên Phương Nộ Nhi kinh hãi biết đến Đỗ Ái Hoa... đúng lúc cô đang ụa mưa thật hót hổi. Ụa mưa vô cùng mỹ lệ.

Gặp Đỗ Ái Hoa lúc đó, cô đang ụa mưa. “Cô ụa mưa thật dễ thương”. Lúc đó, sau này, Phương Nộ Nhi cũng chỉ nói được thế.

Đối với Đỗ Ái Hoa, cô thà để người ta thấy cô trần truồng, còn hơn để người ta bắt gặp cô trong dáng vẻ hốt hoảng dơ dáy đó.

Lúc cô mới chỉ là một cô bé, cô đã bị nghĩa phụ hãm hiếp, sau này vì muốn phá cái thai trong bụng, cô bị nó hành, tuy qua cơn đại nạn chưa chết, nhưng hận chết được lão đại phu, bởi vì dáng điệu thâm trầm của cô đều lọt vào trong mắt lão. Sau này, lão đại phu đó còn ồ nhục cô, thật cô muốn giết lão ta đi bịt miệng cho xong.

Bởi vì cô là một người đàn bà xinh đẹp, bị dọa lạc chốn phong trần, bèn như một đóa hoa rơi rụng đi mãi không quay đầu lại, còn biện pháp gì hơn? Cô còn có chọn lựa gì được bây giờ? Cũng xong, đã vậy thì vậy luôn, chẳng quay đầu gì cả. Cũng tốt, như thế cô có thể trang điểm cho mình thành xinh tươi đẹp đẽ, phong hoa tuyết nguyệt, phong thái áp hết cả bao nhiêu đàn bà khác, phong tình cho hết bao nhiêu đàn ông có muôn ngàn lý do để quay đầu.

Rồi bây giờ, cô lại gặp phải Phương Nộ Nhi.

“Ông là ai?” Cô lúng túng hỏi, đưa đèn lồng lên chiếu vào y: nếu như là một kẻ không hay ho gì, nhất định sẽ không thích bị đèn chiếu vào.

“Một tay sát thủ”. Đối phương trả lời, hình như không phân biệt ánh lửa và bóng tối.

“Ông muốn giết tôi?” Cô tit mắt lại, trong cái vẻ vừa đẹp vừa mê mẩn đó lộ ra cái ý muốn tháo chạy. “Bọn họ đang chờ cô ngoài hẻm kia kìa”. Gã thiếu niên chẳng chú ý đến cô, y nói, giản dị như không đang nói chuyện gì, thân thiết như bạn bè quen biết lâu nay.

“Bọn họ?” Đỗ Ái Hoa không hiểu, “Ai?” Thiếu niên chẳng cần phải trả lời. Đỗ Ái Hoa đã nghe có tiếng chân. Không chỉ một người. Đồng thời cô còn nghe cả tiếng người nói chuyện với nhau.

“Sao? Lâu vậy còn chưa chịu ra nữa sao, rõ ràng cô ta đã rời khỏi Lâu Thượng Lâu rồi mà”.

“Không lẽ chết nghệt trong con hẻm tối tăm đó sao? Cô ta núp trong đó không chịu ra, hay là mình vào đó kéo ra cho rồi!”

“Không chừng cô ta nghe phong thanh gì đó, ta xem tối nay cô ta trốn đi tới đâu cho biết!” Tiếng nói bỗng ngưng bật. Bọn họ đã phát hiện ra, trong con hẻm tối đó có đèn. Có người.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Đỗ Ái Hoa cũng nhìn ra được “bọn họ”.

“Trông ai,” Đỗ Ái Hoa nhìn con đường thoái lui phía sau con hẻm, bèn phát hiện cũng có người đang lù lù lại, một, hai, ba, bốn, năm... không xong, không dư không thiếu, thêm Thịnh Hồ Tú vào vừa chẵn mười hai người... Cả mười hai tên này ai cũng uống rượu vào, còn bao nhiêu phần tinh táo trong mười hai người cộng lại, không đủ để cho một người đi thấp mười hai nén hương, huống gì mười hai tên này đều là thứ lang hổ trong hắc đạo, gian dâm giết người như ăn cơm uống rượu hằng bữa, tình hình nguy hiểm thế nào, chỉ cần nghĩ tới là biết.

“Thì ra là Thịnh thiếu bang chủ”.

“Ta cứ ngỡ chuyện gì, núp trong hẻm tối mịt này giờ không chịu lộ mặt ra”. Thịnh Hồ Tú ngẩng đầu lên trời nói trống không, “Thì ra là hẹn hò với tình nhân đây”.

Đỗ Ái Hoa liếc qua gã thiếu niên một cái. Rượu trong người nàng đã đi mất ba phần. “Thịnh thiếu gia nếu mà dư hứng còn chưa hết,” Đỗ Ái Hoa nói, “Chúng mình lại lên Lâu Thượng Lâu uống với nhau một trận say sưa nữa nhé”.

“Cô đừng có dụ tôi! Tôi đã biết quá rồi, đi với cô về lại, cô cứ chối này chối nọ, thật tình chẳng có gì hứng thú!” Cái gan rượu của Thịnh Hồ Tú đã phình vỡ cả ra, chỉ còn thừa cái gan dâm dật đang hung hăng muốn thử, “Ta lại đây chờ cô, anh em đang muốn xem ta với cô ở đây làm với nhau thoải mái một trận. Lần này cô chẳng trốn đi đâu, tối nay không làm cô, ta không về lại Sinh Tiền bang! Nghe nói chẳng ai trị được cô, con đi này thật ngạo mạn... chẳng qua, con đi nào có đẹp để có ngạo mạn đến đâu, vẫn là một con đi! Cô mà nghe lời ta, ta tự mình làm thôi; còn nếu không biết điều, ta cho anh em cả lũ làm luôn!”

Sau đó, y lại chao qua chao lại ba cái, đi đến trước mặt Đỗ Ái Hoa, đưa bàn tay sờ sờ vào gương mặt trắng trẻo xinh như hoa của cô trong bóng tối, rồi lại đi chân nam đá chân chiêu tới trước mặt gã thiếu niên, đưa ngón trỏ dí vào gương mặt ngũ quan hiển lộ rõ ràng của gã thiếu niên: “Nói cho người biết, ta chẳng hề chuyện người làm trước người ta... Ta chẳng thèm để ý, chẳng thèm đâu, ta chỉ muốn làm với người... làm... mà người, ta chẳng cần biết người là ai, người đừng có xía vào, đứng đó nhìn thôi, thì chẳng liên can gì đến người, nếu không, người rước họa...”

Thiếu niên không tránh né. Cặp mắt của y, chỉ nhìn chăm chăm vào ngón tay của Thịnh Hồ Tú. Ngón tay trỏ đang dí vào mặt y.

“Đừng có chọc vào tôi,” Y nói, “tuyệt, đối, không, được, chọc, vào, tôi”.

“Chọc người rồi sao...” Thịnh Hồ Tú bật cười, đưa cái mồm đầy mùi rượu và hàm răng vàng khè lại gã thiếu niên, còn túm lấy cái cằm đầy râu ria lởm chởm của gã thiếu niên, “... ta cứ muốn chọc người”. Câu nói đó của y nửa đường đã bị tắt nghẹn.

Bởi vì y thỉnh thoảng phát hiện ngón trỏ của mình bỗng dừng lại mất một nửa. Ánh lửa lập lòe một cái. Làm như có rêu xanh mắt mèo xẹt qua. Còn nhanh hơn cả Toát Thanh Quỷ hiện hồn.

Y ngỡ mình uống rượu nhiều quá hoa mắt.... ngón tay mới tíc tắc đó còn đang ngon lành, tại sao bỗng dừng lại chẳng thấy đâu nhỉ?

Xém tý nữa y còn tính dí ngón tay cụt (còn chưa kịp chảy máu) tiếp tục vào mặt gã thiếu niên. “Trời!” Y rú lên một tiếng hãi hùng: “Cái gì thế này!” Cái

chỗ bị cụt ngón tay đó, vẫn còn đang có vẻ xanh lè, nhưng bây giờ máu đã bắt đầu phụt ra.

“Không sao cả”. Gã thiếu niên nói, “Chỉ cần ông không chọc đến tôi”. Bàn tay của y đang cầm kiếm, kiếm rất ngắn, cán kiếm rất dài, lóe lên một cái, đã lọt lại vào trong vỏ, vỏ kiếm đã dắt vào lưng đầu đó.

Mười một gã tùy tùng của Thịnh Hồ Tú đều bị chấn động kinh ngạc thộn mặt ra, đỡ lấy Thịnh Hồ Tú, kẻ thì an ủi, kẻ thì mắng chửi, kẻ thì băng bó, kẻ thì rút đao.

Thiếu niên quay người lại nói với Đồ Ái Hoa: “Minh đi đi, tôi còn có chuyện muốn hỏi cô nhỉ”.

Bây giờ rượu trong người của Đồ Ái Hoa cũng đã tiêu thêm ba phần nữa, ánh mắt cô sáng rực lên có đến ba phần phong tình bảy phần kiêu diễm, “Tôi biết anh là ai rồi,” Cô tươi rói mặt mày nói, “anh là kẻ trong giang hồ có danh hiệu Nặc Bất Đắc, Phương Nộ Nhi!”

Rượu trong người cô đã đi gần hết, hiện tại chỉ còn thừa chút ý vị, lại càng làm thành vẻ say sưa muốn chết người, cho dù người đang ở trong hẻm, chỉ có ánh đèn leo lét chiếu vào, cũng lộ vẻ xuân sắc sinh động.

“Rốt cuộc anh cũng đã được thả ra rồi đó”. Cô nói.

Bây giờ, mười một tên hảo thủ trong Sinh Tiền bang đang rút hết cả binh khí ra, trong tiếng kêu la đau đớn của Thịnh Hồ Tú, bao vây cả lại.

“Không được chọc đến ta,” Phương Nộ Nhi nói, “không chọc đến ta là không phải say rượu”.

Y nói xong câu đó, bọn bang chúng trong Sinh Tiền bang, chỉ còn thừa lại sáu người trong sân.

... Một lũ say sưa quá cỡ đến nỗi không đứng vững được sao.

Thật ra là không phải vậy. Năm người ngã ra kia, xem ra ngược lại còn có vẻ tỉnh táo hơn những người kia.

Bởi vì còn tỉnh táo, do đó xuất thủ có vẻ nhanh nhẹn hơn những người kia đôi chút.

Chỉ đôi chút. Bọn họ vừa xuất thủ, đã ngã lăn ra. Bọn họ tại sao ngã lăn ra, không những sáu người còn đứng đó không thấy gì, ngay cả chính họ cũng không biết làm sao ngã, là thân thể đã bị trọng thương rồi. Rốt cuộc Thịnh Hồ Tú nằm lăn qua một bên kia lại thấy rõ ràng hơn ai. Ngón tay của y đã bị cụt, hình như rượu cũng theo máu chảy hết cả ra ngoài.

Y thấy gã thủ hạ sử cây đại đao, chém một đao tới Phương Nộ Nhi, Phương Nộ Nhi đâm một kiếm vào thanh đại đao của gã, thanh đại đao chấn lên, quay qua chém vào chủ nhân mình.

Y cũng thấy tay hảo thủ sử cây Lư Kim đáng, cây đáng đập vào Phương Nộ Nhi, Phương Nộ Nhi đâm một kiếm vào binh khí của gã, Lư Kim đáng bèn dạt trở lại, đụng vào trong ngực chủ nhân của nó.

Y lại thấy gã đệ tử sử cây Cửu Tiết Kim Ngân thoa, cây thoa đánh tới Phương Nộ Nhi, Phương Nộ Nhi chỉ đâm một mũi kiếm vào đầu thoa, Kim Ngân thoa bèn quay đầu lại đâm vào bụng dưới chủ nhân của nó. Cứ thế mà suy theo. Cả năm người đều bị thương. Trọng thương.

Thịnh Hồ Tú thấy không rõ lắm, thanh kiếm của Phương Nộ Nhi, chỉ vì nhanh quá, y chỉ biết nó là lưỡi kiếm xanh lè dài chừng hai thước, như một chiếc lá dài trong suốt. Y nhìn bao nhiêu đó, rượu trong người càng biến mất nhanh chóng.

Sáu người còn lại hoàn đang tính xông lại chỗ Phương Nộ Nhi, Thịnh Hồ Tú đã hét lên một tiếng lớn: “Dừng tay”.

Tiếng hét còn vang vọng trong con hẻm một thời gian thật dài. Có tiếng cọt két, có người đang hé cửa sổ nhìn ra, rồi lại đóng ập ngay vào. Tỉnh mệnh xem ra còn quan trọng hơn hiếu kỳ. Thời buổi này, chẳng ai dám đi tìm chuyện rắc rối vào mình.

Sáu người đó, động tác còn chưa sử tới nửa đường, làm như bị điểm trúng huyệt đạo, đã ngừng lại ngay đó.

Bây giờ, chỉ có ánh lửa là đang lung linh lập lờ yếu ớt trong cây đèn lồng.

“Xin thứ lỗi, vị thiếu hiệp này, tôi có uống hơi quá chén, vì vậy mà đi làm những chuyện thật là hoang đường hồ đồ,” Thịnh Hồ Tú bước lại, bước thật chậm, hai tay đưa ra trước, tỏ vẻ mình không có gì ác ý, “Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, tối nay ông tha dùm một lần, ngày mai chúng tôi sẽ không ai dám quên chuyện tối nay”.

Phương Nộ Nhi gật gật đầu.... Người ta không đụng đến y, y chẳng làm gì tổn thương đến ai.

“Lũ nhỏ kia, hôm nay chúng ta đi làm cái chuyện mất mặt thế này, cả bọn còn không cho Phương thiếu hiệp thấy mình đã hối cải rồi sao?!”

Thịnh Hồ Tú đưa bàn tay như móc sắt, móc một miếng thịt nơi cổ bên phải, ném tới Phương Nộ Nhi, vừa nói: “Tiểu huynh đệ, đây là để chứng tỏ cho chú thấy Thịnh mỗ chịu nhận thua đây”.

Phương Nộ Nhi nhướng mày lên một cái, nói: “Cũng chẳng cần phải...” Nhưng Thịnh Hồ Tú đã móc một miếng vừa thịt vừa da ra rồi, người ta đã làm vậy, y còn biết làm sao!

... Trước giờ y không hề bức bách người khác, cũng chẳng ép người ta vào đường cùng.

Trong con hẻm tối tăm, y thò tay ra bắt lấy khối thịt máu me lâm ly... Cái cảm giác lạnh lẽo tron tuột đó, hình như lại giống như đang bắt một con rắn.

Bỗng nghe Đỗ Ái Hoa la lên một tiếng: “Không được chụp lấy...” tiếng la thật kinh hãi cấp bách.

Phương Nộ Nhi giật nảy mình.

Bấy giờ sáu tên hảo thủ Sinh Tiền bang, mỗi người đã móc một khối thịt máu me dầm dề trên cánh tay mình ra, cũng đều ném lại Phương Nộ Nhi.

Phương Nộ Nhi vội vã tránh né, bỗng nhiên, y cảm thấy, bàn tay trái chẳng còn là bàn tay, mà chỉ còn là thứ cảm giác: cảm giác của hủ nát!

Bấy giờ y mới nghe tiếng cười của Thịnh Hồ Tú. “Phi Tiền của Sinh Tiền bang, người dám chụp sao?” Y vừa cười vừa thụt lùi lại, lùi thật nhanh mà cũng thật khước chiết không biết đâu mà suy đoán, “Nghe nói người còn muốn tỷ đấu với đệ nhất sát thủ trong bang chúng ta là Trương đại phu sao? Ta phục người thật”. Nói xong câu đó, y đã thoái lùi ra khỏi trận thế.

... Y đã thành công rồi, chỉ mất có ngón tay, mất một miếng da, giờ đây chẳng cần phải đi mạo hiểm gì khác.

Những người ngã lăn ra mặt đất bây giờ đang ráng lờm còm bò dậy. Người còn đang đứng vững đang bắt đầu bao vây Phương Nộ Nhi lại. Mười một tên, làm thành một thứ trận thế. Dưới cặp mắt bọn họ, người nào trúng phải Phi Tiền, kẻ đó còn không bằng một xác chết.

Phương Nộ Nhi cảm thấy trong người như có ít nhất mười ba cây khoát đao đang chém ngang chém dọc vào ngũ tạng lục phủ của mình. Y đang cảm thấy trời đất hỗn mê tam tối.

... Tăm tối không phải từ bên ngoài, mà ở ngay bên trong người. Y đau đớn quá nghiêng gậy đi mất một cái răng. Càng kinh khủng hơn là: bàn tay trái không đau đớn tí nào.... Hoàn toàn không có tí cảm giác.... Hoàn toàn mất đi hết cảm giác!

“Có lừa không?” Y hỏi Đỗ Ái Hoa, “Lừa”. Đỗ Ái Hoa đập vỡ kính lồng đèn ra, đưa cây đèn cây cho y.

“Đỗ Ái Hoa, cô giỏi quá ha”. Thịnh Hồ Tú cười châm chọc nói, “Thật là vì tình lang đứt đầu cũng cam mà”. đã thế rồi, y còn cần gì phải đánh nhau. Y đã thắng chắc trong tay.... Chẳng ai trúng phải Phi Tiền của Sinh Tiền bang mà còn bảo toàn được tính mạng.

... Trừ phi là Bang chủ của Sinh Tiền bang, Phó bang chủ Trương đại phu và chính y chịu giải độc, hoặc là con cháu thân thích gì của nhà họ Ôn Lão Tự Hiệu một tay tổ tông sử dụng độc tới đây. Đó đều là chuyện không thể xảy ra. Hiện tại chuyện duy nhất y đang chờ đợi là: đứng xem Phương Nộ Nhi chết ra làm sao.

Một người còn sống dĩ nhiên là tìm đủ trăm phương ngàn kế, nhưng cho dù sắp chết, thì cũng phải chết cho đúng kiểu của mình, chết cho mau mắn nhanh chóng.

Ai cũng biết, ai cũng nhìn ra được, trúng phải Tiền độc, lọt vào tay của bọn người như Thịnh Hồ Tú, thật tình sống còn không bằng chết, nhưng lại muốn chết mà không được. Phương Nộ Nhi rút kiếm ra, lưỡi kiếm xanh lè như rong rêu.

Thịnh Hồ Tú cười nhạt: “Sắp chết còn muốn vùng vẫy”. Kiếm khí lạnh buốt, thanh ý bức vào thân thể, làm cho y phải thụt lùi lại một bước. Phương Nộ Nhi một nhát kiếm vung lên đã chặt đứt đi bàn tay trái của mình. Tay trái đứt xuống, máu phun ra có vòi. Máu phun ra có màu đen. Máu đen.

Sau đó Phương Nộ Nhi cầm cây kiếm xuống đất, đưa cây đèn cây lại hun vào chỗ vết thương. Dưới ánh đèn, mồ hôi như hạt đậu. Một bọn Sinh Tiền bang, toàn bộ đều đã hết tình hết cả rượu, thậm chí còn quên luôn cả hô hấp. Vẫn là Thịnh Hồ Tú người đầu tiên mở miệng mắng lên: “Tôm lấy hân, không, giết ngay hân!”

... Hạng người đó quá đáng sợ đi, quá nguy hiểm thôi, không còn có thể bắt sống, chỉ có thể để cho hân tiêu diệt vào thế giới khác.

Lúc y mở miệng ra phát xuất mệnh lệnh, Phương Nộ Nhi đã hun chết chỗ vết thương bị cụt bàn tay, phong bế hết chất độc. Y ném cây đèn cây ra, cây đèn cây bay lại chỗ Đỗ Ái Hoa.

Cây đèn cây trong gió chỉ còn có chút lửa lập lờ. Đỗ Ái Hoa chụp vào trong tay, lòng bàn tay nóng bỏng lên, một chút sắp lỏng rớt vào trong đó.

Cô chụp cây đèn cây xong, chỉ bắt quá là một khoảng thời gian cái chớp mắt, bọn Sinh Tiền bang chỉ còn thừa một kẻ sống sót.

Người còn sống sót là Thịnh Hồ Tú. Thịnh Hồ Tú vốn đang tính cùng bọn thủ hạ nhất tề tấn công Phương Nộ Nhi, có điều, bỗng dưng, bao nhiêu đó thủ hạ đều chết cả, do đó y quay người lại tính chạy trốn, có điều lúc y quay người lại, Phương Nộ Nhi như một con sói một tay đã đứng chặn ngay trước con hẻm, thanh kiếm trong tay đang hiện lờ mờ ánh trắng lưỡi liềm lạnh ngắt, ánh hàn quang lóng lánh ghê người. Thịnh Hồ Tú rút kiếm, kiếm có mùi thui thui.

... Đối phương có lợi hại đến đâu, cũng đã bị trúng độc, cụt một tay, mất đi nhiều máu. Y không tin Phi Kiếm của mình chặt không được cánh tay còn lại của Phương Nộ Nhi. Bởi vì y không tin chuyện đó, mà làm cho Đỗ Ái Hoa cơ hồ không dám tin vào cặp mắt của mình.

Cô thấy Thịnh Hồ Tú rút kiếm. Không biết Phương Nộ Nhi tránh không được, hay là không tránh gì cả. Y dùng cánh tay cụt lại “ngón lấy” nhát kiếm đó,

sau đó chỉ một nhát kiếm kết liễu tính mạng Thịnh Hồ Tú.

Mãi đến sau này, Đỗ Ái Hoa hoàn toàn hiểu được cá tính của Phương Nộ Nhi ra làm sao, cô mới biết rằng, Phương Nộ Nhi đã quá biết mình chỉ còn có một tay, y bèn dùng cánh tay sau này chẳng còn xài được gì nữa để đi làm một chuyện hữu dụng lần cuối cùng.

Lúc đó cô chỉ biết đỡ lấy Phương Nộ Nhi đang mặt mày trắng bệch lão đảo muốn ngã xuống.

“Anh...” Đỗ Ái Hoa cảm thấy, nếu không phải vì mình, Phương Nộ Nhi ắt là không phải giết người, cũng chắc gì phải bị cụt tay, lại càng không phải kết một món nợ máu với Sinh Tiền bang. “Tại sao lại phải làm vậy?”

“Hiện tại tôi chẳng còn nợ gì cô nữa,” Phương Nộ Nhi trước khi bất tỉnh còn nói với cô, “Bình sinh tôi không thích nợ gì ai, và lại, tôi chỉ có một thứ kiếm pháp như thế”.

Y nói: “Đây là thứ kiếm pháp Phi Thử Bất Khả, đây là thứ kiếm pháp cô cho tôi luyện...”

Ba hôm sau, Phương Nộ Nhi mới tỉnh lại. Năm hôm sau, y mới ăn vào được. Bảy hôm sau, y mới có thể nói chuyện được.

Trong bảy hôm đó, y trú trong khuê phòng của Đỗ Ái Hoa trên Lâu Thượng Lâu. Đợi đến lúc y nói chuyện được rồi, Đỗ Ái Hoa bèn hỏi y: “Tôi hôm đó, tại sao anh lại tìm tôi?”

“Bởi vì tôi vừa mới từ trong Tiềm Tường đại trận của Trương Ngao Gia thoát ra, vừa đúng lúc nghe Ngật (Hiệu) Lang Trung và Đàm Không Không đang nói chuyện với Trương Ngao Gia, bọn họ đề cập đến lời bình phẩm của cô về tôi, hình như cô rất hiểu biết cá tính tôi lắm, tôi nghĩ, mấy năm nay ở trong tù, có người cứ đang đặc biệt chiều cô cho tôi lắm, ắt hẳn phải là cô, do đó, tiện đường đi qua xem thử cho biết”.

“Tiềm Tàn đại trận? Đó là một thứ trận thế không phá được, anh làm sao phá vậy?”

“Tôi cũng phá không được. Đó là tự bọn họ chỉ đường cho tôi phá. Lỗi tại tôi rất thính, trí nhớ cũng tốt, khinh công lại càng khá hơn nữa. Bọn họ thấy tôi phá không được, có điều bọn họ cũng bắt không được tôi, chắc là tính đi hỏi ý Trương Ngao Gia. Tôi bèn ráng nhớ bước chân của bọn họ, rồi theo đó mà đi. Kết quả, lúc bọn họ đi gặp Trương Ngao Gia, thì cũng như đồng thời đem tôi ra khỏi đó”.

“Trương Ngao Gia tại sao lại muốn xuất động Tiềm Tường đại trận để đối phó với anh?”

“Bởi vì tôi giết mất ái tướng của lão là Cố Tinh Phi”.

“Tại sao anh lại đi giết Cố Tinh Phi?”

“Bởi vì tôi từng là một viên Tiểu Mã Nghị, Cố Tinh Phi vốn từng kết bái với Nghị Vương là Phương Cuồng Hoan, nhưng lão đi bán đứng Nghị Vương làm Nghị Vương và phu nhân của ông ta là Tạ Bảo Hoa tự tương tàn sát, lão không có nghĩa khí, tôi phải giết lão mới xong”.

“Anh biết rõ ràng Trương Ngao Gia muốn bảo hộ lão, giết lão là đắc tội Báo minh, anh còn dám hạ thủ?”

“Lão ta dám bán đứng bạn bè, tôi cũng dám hạ thủ”.

“Anh chỉ muốn giết Cố Tinh Phi là kẻ bán đứng Phương Cuồng Hoan, nhưng lại không giết kẻ ép Phương Cuồng Hoan vào tuyệt cảnh là Trương Ngao Gia?”

“Trương Ngao Gia và Phương Cuồng Hoan đối địch với nhau, bất kể ai thắng ai thua, kẻ mạnh là kẻ thắng, chẳng có gì để oán trách, cũng chẳng cần phải báo thù cho ai”.

“Có điều lần này anh giết Cố Tinh Phi, cũng như anh đã bẻ mặt lão ta lắm, lão nhất định phải giết anh mới xong”.

“Lão ta vốn không có ý giết tôi, mà chỉ muốn dùng tôi, có điều tôi không muốn trong lúc đang bị lão ta vây khốn mà bức bách phải để lão sử dụng”.

“Do đó mà lão vẫn phải giết anh mới xong”.

“Ai muốn giết tôi, tôi phải giết họ”.

“... Nếu như anh không bị vây khốn lúc đó, anh có gia nhập vào Báo minh không? Chỉ cần anh gia nhập Báo minh, lão ta nhất định sẽ không đòi giết anh”.

“Lão ta cũng không nhất định sẽ trọng dụng tôi. Tôi đã hoàn thành xong chuyện tôi muốn làm, tôi sẽ về lại chỗ tôi ở lúc trước”.

“Anh từ đâu lại?”

“Hoàng Sơn, Chi Nhi Động”.

“Hiện tại, làm một tay sát thủ, khó một người mà làm nên việc. Trong giang hồ, chẳng còn một tay hán tử nào qua lại một mình. Bàn về chuyện khảo sơn, thực lực, có ai mà không như vậy? Chẳng ai muốn một mình đi đối diện với núi đao, biển lửa, thế cô sức yếu, không chút thanh danh, cũng chẳng làm gì

nên được chuyển! Anh đã đắc tội với Trương Ngao Gia, lại giết mất con trai của Thịnh Nhất Điều, huống gì lại là cái đĩnh trong mắt của Lưu Phiến Tuyết và Ưng minh, anh không tìm một tòa núi nào để dựa lưng vào, rất dễ dàng lọt vào cảnh “trắng sí nan thù, tử vô táng thân chi địa” thôi”.

“Nghe nói cô quen thân với bọn Trương Ngao Gia của Báo minh, Thịnh Nhất Điều của Sinh Tiền bang, Cừu Thập Thế của Ưng minh, Trương Hầu của Trảm Kính đường, còn có Hoàn Phủ Lại Lưu Phiến Tuyết lắm phải không?”

“Một người đàn bà như tôi thế này, còn có gì không bán được? Tôi muốn sống sót, là phải còn làm quỷ nhiều, làm người ít, lại càng không đi làm chuyện thần thánh”. Đổ Ái Hoa cười gượng bảy phần cười khổ ba phần, “Tôi quen thân với bọn họ? Nói thẳng ra, tôi xin xỏ được này kia với bọn họ, nhưng cũng chỉ là chút chút tự cầu an toàn cho mình thế thôi! Chính là tôi và bọn họ cũng một phường với nhau, vì vậy, tôi hôm đó anh cứu tôi phải mất đi một cánh tay, thật tình không đáng tỷ nào”.

“Tôi dùng kiếm pháp cô đưa cho tôi luyện để cứu cô,” Phương Nộ Nhi nói, “Chẳng có gì là đáng với không đáng”.

Y lại nói: “Tôi làm chuyện gì cũng chỉ có thích hay không thích, nên hay không nên, chẳng bao giờ nói đến chuyện đáng hay không đáng”.

“Tôi không biết cái thứ kiếm pháp đó lợi hại đến thế. Rất nhiều kẻ đạt quan quý nhân, phú thương đại hộ, đều lại chỗ tôi đây tìm nguồn an ủi, nhưng cũng có những tay lăng tử, giang hồ hiệp khách thân ôm tuyết kỹ, kỳ tài mà không gặp vận. Có những người trong người không có đồng xu, rất bất đắc chí, đi đâu cũng bị người ta khinh bỉ, xua đuổi, chỉ cần là kẻ có tài, nếu gặp tôi, sẽ được giữ lại cung cấp đồ ăn ngon, áo quần đầy đủ mặc. Có người hôm sau lẳng lặng bỏ đi không một lời, có người mất luôn ở đây, có người bỏ lại binh khí, quyền phổ, bảo ngọc gia truyền những đồ tương tự, tôi chẳng cần biết mấy thứ đó trị tiền hay không, từ chối được thì từ chối, nếu đối phương kiên trì muốn tôi nhận thì tôi cũng nhận, đem giao lại cho những kẻ có duyên cần phải dùng nó”. Đổ Ái Hoa nói, “Cái thứ kiếm pháp Phi Thử Bất Khả cũng là vậy. Tôi quên mất ai là người để lại đó, cũng chẳng biết người đó đã luyện thành thứ kiếm pháp đó hay không? Cũng chẳng biết thứ kiếm pháp đó là do y chế ra? Lại càng không biết nó có bao nhiêu đó oai lực. Tôi chỉ biết có một tay thiếu niên sát thủ, bởi vì người ta chọc đến y, mà y làm người ta bị thương, không những vậy, người bị thương là Chu Dương Hảo, cháu kêu Hoàn Phủ đại nhân là cậu. Chu Dương Hảo tên đó tôi biết rõ, hẳn ý thế hiệp đáp người ta, không có chuyện gì ác độc không làm, thật là đáng đánh đáng giết từ lâu, có điều tôi biết chắc là anh thế nào cũng bị đụng chuyện. Quả nhiên, về sau tôi nghe anh bị giam vào tù, tôi bèn lại xin Tổng đường chủ Trảm Kính đường Trương Hầu vốn quen thân với Lưu đại nhân nói dùm anh vài tiếng, rồi cũng có nhân riêng với Lưu Phiến Tuyết, rồi đem tiền lại cho Tiết Cấp Lao Tử, cho anh được đối xử tử tế trong nhà lao, rồi lại sợ anh nóng ruột, sinh ra chuyện, bèn sai người đem cuốn kiếm phổ lại cho anh, để cho anh ở trong lao tập luyện đầu đủ ba năm, không ngờ cái thứ kiếm pháp đó lại bá đạo như thế!”

“Cô chưa bao giờ gặp tôi,” Phương Nộ Nhi nhìn đắm đắm vào Đổ Ái Hoa từ trên giường, cánh tay cụt của y chẳng còn gì đau đớn, nhưng thân thể vẫn còn rất yếu đuối. “Nhưng sao cô tử tế với tôi quá vậy”.

“Một người đàn bà như tôi,” Đổ Ái Hoa thích nói cái câu này, “làm sao chỉ tử tế với anh như vậy thôi!” cô thấy Phương Nộ Nhi nhất thời không hiểu câu nói của mình, bèn nói tiếp theo: “Tôi cũng giống anh vậy, tôi làm chuyện tôi muốn làm hoặc nên làm. Tôi cảm thấy có rất nhiều người đều rất có tài rất dễ thương, nhưng lại bất hạnh, rất bất đắc chí. Gặp những người như vậy, thế nào tôi cũng bảo vệ họ, được chút nào hay chút đó! Tôi sai người đi thăm anh, đưa quần áo cơm nước, bọn họ trở về đều nói anh cứ hỏi: Ai kêu các người lại?! Đại khái anh cho rằng có người đang đối đãi tử tế với anh để mua chuộc anh chăng? Bọn họ đều nói anh không biết điều, có điều trước giờ ăn oán rất là phân minh. Ai chọc vào anh, anh sẽ gây chuyện với họ! Tôi nghĩ, người trong cảnh túng quẫn như vậy còn có bản sắc, ra khỏi đó nhất định sẽ là kẻ bất phàm. Quả nhiên, anh ra khỏi tù đã làm được hai chuyện lớn: giết Thiếu bang chủ của Sinh Tiền bang là Thịnh Hồ Tú, phá được Tiềm Tường đại trận của Trương Ngao Gia ở Báo minh”.

Phương Nộ Nhi nói: “Tôi chưa phá được trận”.

“Ra được khỏi trận là phá được trận rồi”. Đổ Ái Hoa nói, “Trương Ngao Gia coi trọng anh vậy, mới bố trí Tiềm Tường đại trận”. Rõ ràng trước khi bay cũng phải tiềm phục mới bay nổi... Anh ở trong lao chịu nhục chịu khổ, cũng là một thứ khuất nhục rồi mới thì triển ra, phục xuống rồi mới nhảy lên đây thôi”.

Phương Nộ Nhi đưa cặp mắt nhìn cô thật kỳ quái, chỉ nhìn một cái thôi, rồi lại hỏi phục nét ưu uất thân nhiên, y chỉ hững hờ nói: “Tôi hiểu ý cô, cô đang nói lòng vòng để khuyên tôi đừng có vì mất đi một cánh tay mà bị thôi chí!”

“Không chừng tôi có ý như vậy, cũng không chừng là không, nhưng tôi có cảm giác như thiếu anh cái gì đó”. Ánh mắt của Đổ Ái Hoa đưa về chỗ vết thương bị cụt tay bằng bó kỹ càng đó của y, “không chừng tôi nợ anh một cánh tay”.

“Không phải cô nợ tôi một cánh tay, chỉ là bây giờ chúng ta không ai nợ ai chuyện gì cả”. Phương Nộ Nhi nói, “cô bảo trợ cho tôi trong lao tù, cho tôi luyện thành được thứ kiếm pháp tuyệt thế này... thật ra, cuốn kiếm phổ đó chỉ có một cái ý chính, nó chỉ đường cho tôi biết, bất kỳ mỗi kiếm chiêu nào sử ra đều có một phương thức Phi Thử Bất Khả (không thể đó không được), tôi cứ dựa vào đó mà phát huy, chế biến, thành ra kiếm chiêu tôi dùng bây giờ... cánh tay của tôi không phải vì cô mà bị cụt, đó là vì quá khinh địch mới bị cụt. Tôi sẽ không mắc vào lầm lẫn đó kỳ tới. Chỉ tiếc là cô cứ đem tôi cứu về lại đây, nếu không, bây giờ tôi đã cảm thấy không còn thiếu cô điều gì cả”.

Đổ Ái Hoa đưa người lại, nhìn gã thiếu niên ngồi trên giường, lông mày của y thật ưu uất, cặp mắt thật ưu uất, cái mũi cũng ưu uất, ngay cả cặp môi mím chặt đó cũng ưu uất, cộng bao nhiêu đó lại thành ra một thứ tịch tịch thật hiếm có: “Đề tôi ngắm anh kỹ càng chút cái về...” cô nói, “... cái về tịch tịch thật hiếm có của anh”.

Cô bật cười, có điều cho dù lúc cô mở miệng cười, xem cô có cái vẻ gì lạnh lùng sao đó. Người đàn ông trên giường, dưới mắt cô, ngay cả đầu tóc của y thôi hình như cũng có sinh mệnh. Những sợi tóc rớt trên gối, cô không nỡ phui nó xuống giường, cô nhặt lên đem đầu hết vào trong hạp. Từ hồi gặp y đến giờ, quá khứ của cô hình như đã mất đi hết thời gian tính. Dù trong lúc y đang bị trọng thương nằm ra đó, y vẫn có một thứ lực lượng, có thể làm người cô phấn chấn lên, tình cảm sôi động lên, nhưng chính bản thân y lại rất tịch tịch, ưu uất, không sống cùng một thế giới quanh mình. Cô cảm thấy y giống như một con rồng, nếu không có một thời gian dài bị đè nén, sẽ không có ngày bay cao lên cứu thiên vạn lý.

“Nghe nói có nhiều cô thích anh lắm mà phải không.” Đổ Ái Hoa ngồi xuống thật duyên dáng bên cạnh giường, cô bỗng sực nhớ, bèn mở miệng nói, “có điều anh chẳng thích ai cả, có phải không?”

Phương Nộ Nhi mặt mày vẫn không thay đổi, y chỉ nhẹ nhàng nói: “Sau lưng cô có người”.

Đổ Ái Hoa nghe không rõ: “Hử?” Phương Nộ Nhi vẫn không thay đổi nét mặt nói: “Có người lại”. Đổ Ái Hoa nhất thời không hiểu y đang nói gì: “Ồ?”

Phương Nộ Nhi bỗng hét lên một tiếng, búng người dậy, rút kiếm chém ra, dù đang trong thời kỳ dưỡng thương, kiếm vẫn còn ở nơi y có thể với tay lại. Kiếm ở ngay bên mé tóc của Đổ Ái Hoa, bên cạnh đầu, bên gò má, lông lánh, Đổ Ái Hoa có thể cảm giác được ánh lửa tóe lên lúc lưỡi kiếm của Phương Nộ Nhi chặn ngang kiếm của đối phương, thật là hung hiểm... Bởi vì muốn bảo vệ cho cô, Phương Nộ Nhi mới phải làm chuyện thật nguy hiểm như vậy. Tiếng kiếm chạm vào nhau bỗng ngưng bật.

Đổ Ái Hoa quay đầu lại, bèn thấy một người mặt mày trắng nhợt, cả người một tấm trường bào màu trắng, ngay cả tròng mắt cũng trắng dã, chỉ có mặt mày là tua tủa râu ria xanh lè, trong tay cầm một thanh kiếm mỏng dính vừa dài vừa hẹp, y đang ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế đầu. So hai thanh kiếm với nhau, kiếm của Phương Nộ Nhi còn chưa dài đến một nửa thanh kiếm của người đó.

Đổ Ái Hoa mặt mày biến sắc: “Trượng đại phu?”

Người đó cười nhạt nói: “Người đứng qua một bên cho ta! Cái kiêu của ngươi, đừng có hòng mà dụ được ta! Năm xưa nghĩa phụ của ngươi muốn ta trục cái thứ trong bụng ngươi ra, cái gì ta cũng đã biết rảo hết rồi, chẳng có gì đáng nói!”

Đổ Ái Hoa vừa thấy mặt người đó, toàn thân bao nhiêu năng lực đều như bị mất hết đi cả.

Phương Nộ Nhi nhìn nhìn vẻ mặt thâm thúy của Đổ Ái Hoa, rồi nhìn vẻ mặt lạnh lùng như băng của Trượng đại phu, y bỗng hỏi: “Cô hận y lắm phải không?” Đổ Ái Hoa ráng ngậm nước mắt, cô gật đầu. Trước giờ cô không rơi nước mắt bao giờ. Cho dù cô đang ngậm nước mắt, cô cũng không để nó rơi ra.

... Một khi nước mắt rơi ra, hình như bao nhiêu thứ sẽ theo đó mà tan rã, cũng giống như kinh hô lên vậy, dẫn đến con đường chỉ còn cầu khẩn van xin người ta mà thôi.

“Chuyện đó quá đơn giản,” Phương Nộ Nhi hững hờ nói: “giết hắn cũng được thôi”.

Đổ Ái Hoa run rẩy cả toàn thân. Câu nói đó giống như một nhát đao đâm vào chỗ vết thương đã làm khổ cô bao nhiêu năm nay.

Trượng đại phu nói: “Ngươi là Phương Nộ Nhi?” Phương Nộ Nhi nói: “Còn phải hỏi nữa”.

Trượng đại phu nói: “Nghe nói ngươi sử một thứ kiếm pháp tên là Phi Thử Bất Khả?”

Phương Nộ Nhi nói: “Ta dùng thứ kiếm pháp đó để giết Thiếu bang chủ nhà ngươi đó”. Lưỡi kiếm trên tay y lông lánh chiếu lên mặt ba người trong phòng thành ra xanh lè.

Trượng đại phu nhìn nhìn thanh kiếm của y, rồi lại nhìn nhìn y một hồi, rồi nói: “Nghe nói ngươi còn muốn giết ta?”

Phương Nộ Nhi nói: “Ba tháng trước, ta có người bạn tên là Vệ Xung Xung, y nói chuyện với ngươi về kiếm pháp của ta, ngươi nói: ‘Đây là thứ đồ chơi của con nít, kêu không bằng cả cái đánh rắm’. Vệ Xung Xung tranh biện dùm cho ta, ngươi bèn đánh đập cho y một trận tàn nhẫn”.

Trượng đại phu nói: “Đúng vậy, ta chỉ bẻ gãy hai cái chân của hắn, đáng lý ra phải bẻ gãy luôn cả cái lưng”.

“Có điều sau đó y bèn tự sát”. Phương Nộ Nhi nói: “Ngươi chọc đến bạn bè của ta, là chọc đến ta”.

Trượng đại phu nói: “Ta chọc ngươi rồi thì sao?” Phương Nộ Nhi nói: “Ai chọc đến ta, người đó sẽ chết”.

“Ngươi chết đi,” Trượng đại phu nói: “Bất quá con kia phải chết trước”. Y bỗng rút kiếm ra. Kiếm đâm tới Đổ Ái Hoa. Y tính đúng Đổ Ái Hoa là nhược điểm của Phương Nộ Nhi, chỉ cần y lại cứu cô, cô chính là chỗ nhược của y; còn bản thân của Phương Nộ Nhi thì không có chỗ nhược.

Trượng đại phu đâm vào Đổ Ái Hoa một kiếm, Phương Nộ Nhi quả thật bèn nhảy tới trước mặt Đổ Ái Hoa. Trượng đại phu thấy đúng vào ý định của mình. Kiếm của y dài, kiếm của Phương Nộ Nhi ngắn. Đồng thời y cũng phóng Phi Tiên ra. Phương Nộ Nhi không hề tránh né. Y tránh không được.

Y tránh được, nhưng Đổ Ái Hoa tránh không được. Y đâm một kiếm lại Trượng đại phu.

... Y dùng thanh kiếm ngắn đâm tới người cầm thanh kiếm dài, rốt cuộc y đang tính chết, hay y là kẻ khùng?

Người chết lại là Trượng đại phu.

... Lúc y chết, cặp mắt còn đang mở trừng trừng, bởi vì thật tình y không hiểu: tại sao kiếm mình dài, kiếm của Phương Nộ Nhi ngắn, mà kiếm của Phương Nộ Nhi lại đâm vào tim mình, không phải kiếm mình đâm vào Phương Nộ Nhi trước? Rốt cuộc Phương Nộ Nhi đã sử thứ kiếm pháp gì? Tại sao lại “Phi Thử bất khả” (không như thế thì không được)?

Lúc Phương Nộ Nhi đưa cho Trương đại phu một kiếm, y cũng trúng phải một viên Phi Tiền.

... Nếu như y còn chưa bị cụt tay, nhất định y đón được ám khí đó.

... Nếu y muốn tránh né, nhất định y đã tránh né được.

... Nếu y không cần phải bảo vệ Đồ Ái Hoa, nhất định y đã tránh né được.

Y trúng Phi Tiền, bèn dựa người bên thành giường, cầm mũi kiếm đưa thanh kiếm lại cho Đồ Ái Hoa, vẻ mặt chẳng hề quan tâm như không có chuyện gì, thờ hồn hèn vừa cười ra chiều nguy hiểm vừa nói với cô: “Giết tôi đi thôi, xin cô làm ơn”.

Kiếm xanh lạnh lẽo. Lưỡi kiếm hình như dày đặc một tầng rong rêu xanh lạnh.

... Thanh Đài kiếm.

Đồ Ái Hoa đón lấy thanh kiếm.

Đời người thế nào cũng có những chuyện, mình không thể nào ung dung làm được. Ví dụ như đối với một người mình thương yêu, đối với chuyện mình sợ hãi, cho dù có muốn ung dung cũng ung dung không nổi. Đối với Đồ Ái Hoa, cô chẳng màng gì đến quá khứ, gặp chuyện có khăn cấp đến đâu, không được thì cũng không sống. Không sống thì có sao? Sống có gì vui? Chết có gì khổ? Thấy được chuyện, thả được chuyện, là tự tại rồi. Có điều, ai bảo cô gặp phải Phương Nộ Nhi nhỉ?

Cô đón lấy kiếm rồi, chuyện đầu tiên là đi tìm một lão già hình dạng như một con sư tử.

Cô đưa thanh kiếm lại cho Trương Ngao Gia.... Cây Thanh Đài kiếm của Phương Nộ Nhi.

“Y đang ở trong tay tôi, đây là thanh kiếm của y”. Đồ Ái Hoa nói, “Ngao Gia, chỉ cần ông cao hứng, ông có thể cầm thanh kiếm này của y lại giết y”.... Xem ra, không những cô hiến cho lão thanh kiếm của Phương Nộ Nhi, cô còn hiến luôn cả Phương Nộ Nhi cho lão.

... Bất quá, đã bán đứng thanh kiếm của một tay kiếm thủ rồi, bán đứng luôn kiếm thủ cũng là chuyện lý sở đương nhiên.

Lão già trông có vẻ như con sư tử đó đang nhìn cô lom lom như một con sư tử, lão cầm lấy kiếm, dùng bàn tay thử thử vào lưỡi kiếm, hình như đang suy nghĩ: thanh kiếm này đóng bao nhiêu dây rong rêu, vậy mà giết Cố Tinh Phi, giết Trương đại phu dễ dàng như bỡn. “Cô muốn ta giết hẳn?”

“Không”. Đồ Ái Hoa nói, “Tôi muốn ông dùng y. Trọng dụng y”. “Sao?”

“Bởi vì một hạng nhân tài như y, nếu ông trọng dụng y, so sánh với bồi dưỡng ba ngàn binh tốt đệ tử còn được chuyện hơn nhiều”. Đồ Ái Hoa nói, “Trước giờ ông vốn là người biết dùng người, thích dùng người”.

Trương Ngao Gia nhìn Đồ Ái Hoa ra chiều thích thú, nhìn từ ngực nhìn tới, rồi lại nhìn eo, sau đó nhìn nhìn vào mặt cô, phảng phất người đàn bà lãnh đạm mỹ lệ trước mặt mình hình như không có tí vãi gì trên mình: “Sao cô biết được ta muốn dùng một người như hẳn?”

“Bởi vì ông là một người làm chuyện lớn. Người làm chuyện lớn, quan trọng nhất là biết dùng người. Hạng người như Phương Nộ Nhi, giết đi là mất đi, vĩnh viễn không trở lại được”. Đồ Ái Hoa ráng giữ cho mình vẫn có cái vẻ tươi cười, mặc dù bàn tay cô đang đầy cả mồ hôi, chân cô đang lạnh ngắt, nhưng đã đến nơi đây rồi, là chỉ còn đường tiến, không có thoái, chỉ được thành công, không được thất bại. “Ngao Gia, trước đây không lâu, Báo minh Tam tử của ông là Tạ Báo Hoa, Nguyễn Mộng Dịch và Đoàn Đoàn, có điều bọn họ một người phản hai người bị giết, mà ông có thể chỉ trong một thời gian thật ngắn đã tìm ra được Ôn Tâm Lão Khất, Đường Thanh Hồng, Lôi Niệm ba tay cao thủ tuyệt đỉnh về ám khí, chất nổ, sử độc, để làm việc cho ông, nhất định ông có khả năng hơn người, không những vậy còn đang mưu đồ đại sự, ngay cả Cố Tinh Phi cái hạng bất cô đạo nghĩa kia, ông còn dùng được, do đó ông không có lý do gì bỏ đi một Phương Nộ Nhi không dùng tới”.

Trương Ngao Gia nhìn Đồ Ái Hoa như nhìn một con gà con: “Làm sao ta biết Phương Nộ Nhi sẽ trung thành cả đời với ta được?”

“Kẻ địch số một của Báo minh hiện giờ là Sinh Tiền bang, mà, Phương Nộ Nhi đâm chết Thiếu bang chủ của Sinh Tiền bang là Thịnh Hồ Tú, rồi lại giết đi tay đệ nhất sát thủ của Sinh Tiền bang là Trương đại phu, ông nghĩ, Thịnh Nhất Điều làm sao buông tha cho y được?” Đồ Ái Hoa hỏi ngược lại, “Phương Nộ Nhi không làm cho ông, còn làm cho ai được bây giờ?”

Trương Ngao Gia bật cười lên, cười như một vùng biển nộ sóng. “Không sai tí nào, lúc đầu ta cũng đang tính dùng y, có điều, y ngạo mạn quá, không chịu làm việc cho ta. Hiện tại, y chỉ còn có một cánh tay”.

“Đừng quên, Ngao Gia,” Đồ Ái Hoa lập tức đề tỉnh, “Phương Nộ Nhi giết Trương đại phu lúc y đã bị cụt tay”.

Trương Ngao Gia nghiêm mặt lại, cặp mắt lóe lên tia sáng mãnh liệt của một vị vua trong muôn thú: “Nếu ta muốn dùng y, cô muốn ta làm gì cho cô?... Nếu không phải có chuyện gì không có ta không làm được, cô đã chẳng lại đây cầu ta nữa”.

“Được”. Đồ Ái Hoa cũng rất thẳng băng, “Y trúng phải Huyết Tiền của Trương đại phu, trừ nhà họ Thịnh ra, chỉ có cao thủ nhà họ Ôn ở Lão Tự Hiệu Mai huyện là giải được độc”.

“Quả nhiên là vậy”. Trương Ngao Gia cười kha kha lên, vừa vắn về hàm râu màu vàng mọc lưa thưa vô trật tự, “cô muốn ta hạ lệnh cho Ôn Tâm Lão

Khất giải độc cho Phương Nộ Nhi?”

“Ông giải độc cho y, là cứu mạng y,” Đỗ Ái Hoa nói, “cái mạng của y thành ra là của ông đó”.

Trương Ngao Gia thè cái lưỡi đỏ hoặ ng của mình ra, liếm ngay lên cái mũi sư tử, chắc chắc lưỡi ra chiều thích thú nói: “Xem ra, ta chiếm nhiều tiện nghi quá hà”.

Đỗ Ái Hoa không hề chịu thua nói: “Đó là do tôi giới thiệu cho ông đó”. Trương Ngao Gia cười tít mắt lại nói: “Nói vậy, cô thật làm ta cung quá đi, phải thường cô mới được”. Đỗ Ái Hoa cười hỏi: “Thường tôi gì đây?”

“Thường cho cô lấy tôi, làm hầu thiếp thứ hai mươi tám của ta. Cô đừng sợ, lấy ta rồi, cô có làm trò quý với ai khác, chỉ cần đừng để cho ta bắt gặp, ta chẳng màng gì đến cô. Cô yên tâm, chỉ cần ta cung cô, cô làm gì cũng được, cô giết vợ lớn được, ta cũng chẳng hề trách gì cô”. Trương Ngao Gia đang cười tươi trên mặt, nhưng ánh mắt chẳng thấy có tí nụ cười gì cả, “Cô cho đây là điều kiện cũng được đây. Đỗ Ái Hoa, mấy năm nay, ta và Thịnh Nhất Diệu, Trương Hầu, Tế Đại Hán, Lưu Phiến Tuyết, Cửu Thập Thế, Lưu Vĩnh Tăng... ai mà chẳng nghĩ đến chuyện được cô? Nhưng cô cứ dậm đông xẹt tây, làm mọi người chẳng ai dám đụng đến cô... Bây giờ, chính cô tự mình tìm lại, đây là điều kiện tôi đặt ra: muốn cứu Phương Nộ Nhi, cũng được; muốn dùng Phương Nộ Nhi, cũng được... nhưng cô không thể không tỏ vẻ chút gì đó, để báo đáp lại”.

Lão cười lớn như đang ho sù sụ: “Trương Ngao Gia ta đây trước giờ là người ăn nói chỉ một lời, nhưng chẳng phải là người đi làm chuyện tốt cho thiên hạ... Ai biết được Phương Nộ Nhi sau này có ngày sẽ phân bội Báo mình hay không?”

Lão ngồi cao hơn hết cả ai. Bàn tay lão còn lớn hơn cả eo lưng của người thường. Cái kiêu lão ngồi trên chiếc ghế bọc da sư tử, vòng tay ngắm nghía người đàn bà trước mặt, y hết như một con hồ ly, đang nhìn một con gà con; lại cũng giống như một con gà trống, đang nhìn một con giun nhỏ.

... Con gà con đang nghĩ gì?

... Con giun nhỏ đang nghĩ gì?

Chẳng ai biết được Đỗ Ái Hoa đang nghĩ gì.

... Nhưng nếu cô là một con giun nhỏ, thì lúc này về mặt của cô, phải là của một con giun rất sung sướng.

Lúc Phương Nộ Nhi bừng tỉnh dậy, y phát giác ra cặp môi mình đang bơi đầy những gì lúc nhúc như kiến, mà cũng giống như miệng mình đang quét đầy từng lớp lớp bột hồ vậy. Sau đó, y phát giác đó không phải là kiến. Mà là thuốc, một thứ thuốc biệt động đầy nhúc nhích. Y bật người dậy. Từ chi không có lấy chút sức lực, trời đất quay cuồng, nhưng kiếm thì vẫn còn đó. Dưới ánh đèn, Đỗ Ái Hoa vẫn còn đang ngồi nghiêm chỉnh ở đó, như một y phục thật hoa lệ, như một chiếc bóng hơn là một người.

Ngoài ra còn có một người nữa, mặt mày trắng trẻo, mặt mày có vẻ khôi hài, cũng chẳng biết bởi vì đầu tóc của y, hay là cái eo lưng của y, làm Phương Nộ Nhi liên tưởng ngay đến trái phụng lê. Người giống phụng lê đó đang nói: “Tình rồi đây?”

“Bây giờ tôi đã trở cả người đây,” Phương Nộ Nhi bực dọc nói, “chẳng phải là tình còn gì nữa?” “Người đừng có tức giận,” gã hán tử như trái phụng lê nói, “gì gì thì ta cũng là ân nhân cứu mạng cho người”.

Phương Nộ Nhi cảm thấy không tự tại tí nào với những thứ đang trét đầy môi và cằm của mình, y chỉ vào những thứ lúc nhúc đó rồi hỏi: “... gì vậy?” Người giống phụng lê nói: “(Khất) (Đáp)”. Phương Nộ Nhi lộ vẻ kỳ quái hỏi: “(Khất) (Đáp)?”

Người giống phụng lê nói: “Một loại thuốc, một loại có thể chữa khỏi được chất độc trong Huyết Tiên. Không có thứ thuốc đó, người sẽ hai má hồng hồng lên, cặp môi bóng lên, sau đó hô hấp khó khăn, cho đến lúc tắt thở mà chết”. Phương Nộ Nhi hỏi: “... Người là ai?”

Người như phụng lê bật cười. “Thật ra ta cũng không hẳn là ân nhân của người,” Y chỉ vào mỹ nhân đang ngồi nghiêm trang dưới ánh đèn, “là cô ta mới phải” Nói xong y bèn bỏ đi mất. Như một trận gió thổi đến chân trời.

Trong phòng chỉ còn lại có y đang lộ vẻ hồ nghi ở đó, và cô duyên dáng mỹ lệ dưới ánh đèn, còn có màu sắc lung linh của ánh đèn. Rõ ràng là ai cũng ở trong phòng, chẳng có ai ly khai ai cả, nhưng sao có cái cảm giác như xa vời như chân trời góc biển.

“Y là Ôn Tâm Lão Khất, một nhân vật không ai thấu đáo nổi”. Đỗ Ái Hoa cười cười nói, “y chữa lành bệnh cho anh đó”.

Phương Nộ Nhi bình thân hỏi: “Y chữa cho tôi mất mấy ngày?” Đỗ Ái Hoa nói: “Mười một ngày trời”.

Phương Nộ Nhi hỏi: “Mười một hôm nay cô vẫn cứ ở mãi nơi đây?” Đỗ Ái Hoa nói: “Không, tôi còn có chuyện phải làm: tôi đi lấy chồng”. Phương Nộ Nhi nói: “Lấy Trương Ngao Gia phải không?” Câu hỏi làm cho Đỗ Ái Hoa giật nảy mình lên, “Sao anh biết được?”

Phương Nộ Nhi hững hờ nói, “Trương Ngao Gia chẳng vô duyên vô cớ sai Ôn Tâm Lão Khất lại chữa độc cho tôi”. Đỗ Ái Hoa vội vã nói: “Ngao Gia muốn cứu anh, là vì muốn trọng dụng tài năng của anh”. Phương Nộ Nhi nói: “Tôi chẳng có tài”.

“Anh có tài, nhưng anh không có chọn lựa. Tôi đã nói rồi, trong giang hồ, một người không thể nào làm gì nên chuyện được. Anh đã đắc tội với Lưu Phiến Tuyết, Trầm Kính đường cũng chẳng muốn buông tha anh, bây giờ anh lại kết thù với Sinh Tiên bang, anh không lại Báo mình đầu kháo, là chỉ còn có mỗi đường chết”. Đỗ Ái Hoa ra chiều hốt hoảng nói: “Trương Ngao Gia vì muốn triệt để đối phó với thế lực của Sinh Tiên bang mà phải trăm phương ngàn kế mới cho được cao thủ của nhà họ Ôn ở Lão Tự Hiệu là Ôn Tâm Lão Khất về, để chuyên môn phá giải chất độc tuyệt môn của Sinh Tiên bang.

Cũng giống vậy, Thịnh Nhất Diệu ở Sinh Tiền bang vì muốn đối phó với Đại Chiết Chi Thủ của Trương Ngao Gia, mà đi mời Chiến Dường Dường ở Đại Cô Sơn phái về, đem vị trí Phó bang chủ để hờ dõ cho y. Thần Thủ Đại Phích Quan của Chiến Dường Dường chính là thứ khắc tinh của Đại Chiết Chi Thủ, Trương Ngao Gia muốn tiêu diệt Sinh Tiền bang chắc một, ông ta nhất định phải dùng anh để khắc chế Thịnh Nhất Diệu và Chiến Dường Dường”. Phương Nộ Nhi nói: “Cô nói cho lắm này giờ, chi bất quá là muốn tôi theo làm việc cho Báo minh?” Đồ Ái Hoa ra chiều oan ức nói: “Tôi chi vì không muốn thấy anh sinh thù với cả thiên hạ”.

Phương Nộ Nhi cười một hồi, “Cô yên lòng, tôi đã tính tìm người đầu kháo từ lâu. Bấy lâu nay xông xáo một mình trong giang hồ cũng đã thấy mệt rồi, tê bại rồi, tinh thần chẳng còn tập trung nữa. Tôi cũng tính có vài tên bộ hạ là hét một phen, cho cuộc đời oai phong lên chút”.

“Cô yên lòng đi thôi, cô đã làm cho tôi biết bao nhiêu chuyện, tôi không thể nào không chịu làm việc cho Báo minh”. Phương Nộ Nhi nói.

Thần tình của y đối với Đồ Ái Hoa mà nói, giống như cô đơn tịch mịch đang dùng lưỡi kiếm không người chăm sóc không chế, đâm cho cô một nhát đau đớn.

Gia nhập vào Báo minh rồi, Trương Ngao Gia bèn giao Phương Nộ Nhi một nhiệm vụ đầu tiên: giết người... Giết Yêu Thần Chiến Thông Thông. “Người phải đối phó đây là một tên hảo thủ đệ nhất lưu của Sinh Tiền bang. Cao thủ của Sinh Tiền bang có một đặc điểm, đó là sức chịu đựng rất mạnh, quanh năm có thể chỉ cần ăn rong rêu, nắm hoang là đủ sống, giống như những thứ động vật quy tức hoặc ngủ qua mùa đông vậy, có thể chịu nổi khổ sở quá người thường rất nhiều. Người phải nhất định giết bọn chúng, không được chỉ đánh cho trọng thương thôi, bởi vì bất kể bị thương có nặng đến đâu, bọn chúng đều có thể hồi phục lại rất nhanh, nhanh không thể nào tưởng tượng nổi”.

Lúc Trương Ngao Gia hạ lệnh cho Phương Nộ Nhi, lão đã nghiêm khắc cảnh cáo với y. Lão sai Ôn Tâm Lão Khất đi theo với Phương Nộ Nhi làm nhiệm vụ đó. “Vạn nhất người trúng phải Tiên Độc, bên cạnh dù gì cũng có người giải độc cho”. Trương Ngao Gia nói.

... Xem ra, Trương Ngao Gia vẫn chưa “yên lòng lắm” với cái gã Phương Nộ Nhi chỉ một cánh tay này.

Phương Nộ Nhi mất mười bảy ngày lấy mạng Yêu Thần Chiến Thông Thông.

Ôn Tâm Lão Khất phải khó khăn lắm mới theo dõi được tung tích Chiến Thông Thông, khó khăn lắm mới đợi được cơ hội y đi một mình, khó khăn lắm mới tại một khu rừng toàn những cây đã bị đốn xuống hạ thủ. Mười lăm người trong Thập Hiệu Cửu Không bao vây lấy Chiến Không Không, trong lúc ác chiến, Phương Nộ Nhi chỉ đứng đó xem, chẳng động thủ tí nào.

“Đồ phản!” Ôn Tâm Lão Khất tức giận điên cuồng, chính lúc y đang tức đến độ đã quyết tâm một khi về tới Báo minh lập tức báo cáo Phương Nộ Nhi là một tên phản đồ, Phương Nộ Nhi bỗng xuất thủ. Một nhát kiếm đâm vào khúc cây bị chặt nằm đó.

“Khúc cây” la lên thảm thiết, nhảy dựng lên, rồi bật ngửa ra.... Thì ra Chiến Thông Thông mà mọi người đang bao vây đánh đó chẳng phải là Chiến Thông Thông. Chiến Thông Thông thật đã “hóa thân” thành một khúc cây.

Chiến Thông Thông rốt cuộc chết dưới lưỡi kiếm của Phương Nộ Nhi.

Về tới Báo minh, Trương Ngao Gia lập tức tấn phong ngay cho Phương Nộ Nhi làm hương chủ của Thất Lộ trong Báo minh, sau đó bèn giao cho y một nhiệm vụ thứ hai... giết Tàn Hải công tử Chiến Mạo Mạo.

“Người phải đối phó đây là một tên cao thủ tuyệt đỉnh của Sinh Tiền bang. Cao thủ bậc thượng thừa của Sinh Tiền bang vũ công luyện đến cực cao, trên người bèn kết lại một tầng “tiền” độc, có người ở giữa ngón tay, có người ở dưới bàn chân, có người ở ngay trên mặt, có người nằm trên đầu. Người có công lực càng cao chừng nào, tiền độc càng tích tụ vào dày chừng đó, chừng lực chuyển không qua, kiếm bén chọc không lủng... mà không biết thanh kiếm của người...” Trương Ngao Gia nói giọng lần này, nghe ra ôn hòa hơn mười bảy ngày hôm trước nhiều lắm.

Lão còn hỏi: “Thật tình, làm sao người biết được Chiến Thông Thông đã hóa thân thành một khúc cây? Người đâm ra chiêu Thích Mộc Nhất Kiếm ấy ra sao?” “Tôi chẳng biết,” Phương Nộ Nhi bình thản nói: “Tôi chỉ biết không thể nào không đâm ra nhát kiếm đó thôi”.

Phương Nộ Nhi giết Chiến Ma/o Mạo, phải mất đi hai mươi bảy ngày. Về lại nhà, y đã kiệt quệ sức lực. Ôn Tâm Lão Khất lúc về báo cáo lại với Trương Ngao Gia, giọng nói đầy vẻ khâm phục: “Phương Nộ Nhi mỗi sáng đều tìm tới Chiến Mạo Mạo, tổng cộng đâm cho y hai mươi bảy lần, hai mươi sáu lần trúng vào chỗ yếu của hắn, nhưng đều đâm không trúng. Chiến Mạo Mạo toàn thân đều kết dày đặc cả tiền độc, thật tình không có chỗ nhược nào cả. Đến ngày thứ hai mươi bảy, Phương Nộ Nhi không dùng mũi kiếm đâm y, mà dùng giải buộc chuôi kiếm đâm vào, thế là đâm lủng ngực Chiến Mạo Mạo...”

Trương Ngao Gia cười lớn. Lão bày tiệc thết đãi Phương Nộ Nhi, mời rượu, xem ca vũ, tặng vải vóc, áo quần đồ dùng, liên tiếp ba mươi ba ngày, thăng chức cho Phương Nộ Nhi làm đàn chủ Thập Nhị Lộ, còn nói nhỏ bên tai Phương Nộ Nhi một câu. “Ái Hoa tuy là lấy ta rồi, nhưng cô ta vẫn cứ nhất định ở mãi bên Lâu Thượng Lâu,” lão nhắm một mắt lại... một lão già giống con sư tử như lão, bỗng dưng làm một thứ động tác như vậy, không khỏi có chỗ buồn cười chết luôn, “chắc cô ta tịch mịch lắm nhỉ”. Mà trong ba mươi ba ngày đó, Phương Nộ Nhi đã thấy có vẻ mệt mỏi.

Đến ngày thứ ba mươi tư, bỗng nhiên, Trương Ngao Gia vẫy tay lên một cái, âm nhạc bèn ngưng lại, ca vũ cũng ngừng, hý kịch cũng ngừng, tiếng ồn ào vui vẻ cũng ngừng, người cũng ra về hết, sau đó Trương Ngao Gia lại ban ra nhiệm vụ thứ ba... Giết Đại Lôi Thần Chiến Dường Dường.

“Người phải đối phó đây là Phó bang chủ của Sinh Tiền bang Chiến Dường Dường. Chiến Dường Dường tuy là người của Sinh Tiền bang, nhưng võ nghệ của y là ở Đại Cô Sơn phái, y tinh luyện sở trường là tuyệt kỹ Thần Thủ Đại Phích Quan, thứ này dùng để khắc chế Đại Chiết Chi Thủ của ta... ta chẳng nói gì thêm, nếu người giết được hắn, cái ghế Phó minh chủ của Báo minh là của người ngồi đó”.

Phương Nộ Nhi giết Chiến Dương Dương, mất ba mươi bảy ngày. Y về lại nhà, bèn ngất ngay ra đó.

Lần này giọng báo cáo của Ôn Tâm Lão Khất tràn đầy vẻ kinh sợ: “Tôi... tôi nhìn bọn họ đánh nhau... nhanh quá,... nhanh đến mức kinh sợ... quá... tôi chẳng theo kịp bọn họ...”

Trương Ngao Gia cao hứng quá giựt mạnh hàm râu. Trước giờ mỗi khi lão cao hứng, lão bèn vắn về hàm râu. “Người giết Chiến Dương Dương rồi phải không?” Trương Ngao Gia chờ lúc Phương Nộ Nhi vừa ngất đi tỉnh lại đó hỏi ngay vào mặt y: “Tốt! Phải vậy chứ! Người làm sao giết được y?”

“Y là người không thể giết được, Chiến Dương Dương,” Phương Nộ Nhi nói không ra hơi, giống một gã hán tử say rượu hơn là kẻ kiệt quệ sức lực, “tôi chỉ có thể ép y rút xuống Vạn Trọng Nham thế thôi”.

“Vậy là đủ rồi!” Trương Ngao Gia cao hứng đến độ râu ria tóc tai đều lọt vào cả trong tay, lão đập mạnh cho Phương Nộ Nhi một cái vào vai, làm cho y cơ hồ như nghe có tiếng xương bả vai đang gãy vụn: “Tốt! Từ nay về sau, người là tay bang thủ đắc lực của ta!”

Nhưng lão tuyệt không hề mở miệng đề cập tới chuyện “Phó minh chủ” mà lão đã từng đáp ứng lúc trước. Phương Nộ Nhi cũng chẳng hỏi.... Hai người hình như đã quên mất có chuyện đó.

Lần đầu y gặp Đồ Ái Hoa, cô đang ụa mưa. Lần đầu y gặp Tiểu Chi, cô đang chảy máu. ụa mưa và chảy máu, đối với Phương Nộ Nhi mà nói, chính là cảm giác lúc giết người. Y là một tay sát thủ, giết người rồi, đối thủ không khỏi bắt buộc phải chảy máu, nếu chính y không chảy máu, thì y sẽ có cảm giác muốn mưa. Có người khi ngửi thấy một mùi thơm gì đó, sẽ liên tưởng tới một người đàn bà đó; có người thấy một loại hoa nào đó đang nở, sẽ liên tưởng đến một buổi hẹn hò nào đó. Phương Nộ Nhi thì không giống vậy. Mưa làm y nghĩ đến người đàn bà mỹ lệ đến từng mất nát gan là Đồ Ái Hoa, chảy máu làm cho y nghĩ đến cô bé thanh tú mỹ lệ muốn kiến huyết phong hầu là Tiểu Chi cô nương.

Lần đó, y lên Lâu Thượng Lâu tìm Đồ Ái Hoa, tình nói cho cô biết: y vừa mới nhận ba nhiệm vụ của Trương Ngao Gia giao phó, mấy ngày tới đây nhất định sẽ không có thời gian lại gặp cô.

Có điều hôm đó, dưới lầu đang có một đám người tụ tập xem nhiệt náo, lúc Đồ Ái Hoa xuống lầu, chỉ có vài người trong đám là ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Đó là chuyện hiếm có vô cùng. Cho dù lúc Đồ Ái Hoa băng qua đường, có người đang nhảy xuống lầu tự sát, người ta vẫn còn muốn nhìn người đàn bà mỹ lệ ấy vài lần, và tình nguyện mất đi cái giây phút sống chết xảy ra trước mặt. Nhưng Phương Nộ Nhi không phải là người lăm chuyện, y cũng chẳng phải người hay xía vào chuyện nhàn rỗi.

Y bước lại đón Đồ Ái Hoa, Đồ Ái Hoa đứng trên y hai bậc thang bèn nói: “Anh lại xem cô bé ấy ra sao, cô ta đang chảy máu thì phải”. Phương Nộ Nhi từ phía trên nhìn xuống, bèn thấy ngay cái vết sán hỷ cười oán nộ phần bi của cô bé, thấy ngón tay của cô bé đang chảy máu, nước mắt đang rơi xuống gò má, có điều bất kể là chảy máu hay rơi nước mắt, cô đẹp đến ức làm Phương Nộ Nhi trong lòng cảm giác được không quen, kinh giác được thân thiết, không những vậy còn hỗn loạn quay cuồng, không biết làm sao lấy thăng bằng lại. Gặp người con gái đó, y cảm thấy được tận đáy lòng phát ra một tiếng gào thét điên cuồng. Lúc y nhìn cái nốt ruồi bên môi của cô, còn hơn gì cả, do đó y nhìn hoài ở đó, nghe hoài ở đó, còn vẫn chưa biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Đồ Ái Hoa hỏi y: “Anh sao rồi vậy?”

Phương Nộ Nhi như một người vừa trong mộng tỉnh dậy: “Cô ta sao rồi?” Phương Nộ Nhi hỏi người ta mới biết chuyện là: Thì ra Lâu Thượng Lâu ngoại trừ là nơi ong bướm qua lại, còn có thiết lập nơi ăn uống, khách nhân có thể vào đây đặt những món ăn thượng hạng, thưởng thức tận tình. Hôm nay, thứ công tử của Lưu Phiến Tuyết Lưu Chi Ổ lại đây vui chơi, y đến Thủy Các trước, chọn một con cá mập mập chưng một món ăn chơi: Lưu Chi Ổ chỉ ngay một con, lại đứng phải con mà tiểu cô nương đang thích thú lắm... tiểu cô nương muốn đem về nhà nuôi, không phải giết đi để ăn. Do đó mà gây ra chuyện xung đột với Lưu Chi Ổ, Lưu Chi Ổ công tử thấy cô xinh đẹp ngây thơ, nhỏ tuổi dễ khi lòng, bèn tính giờ trò ăn hiếp. Nhưng tiểu cô nương đi có mấy gã hán tử tùy tùng theo, cũng không chịu bị lòng. Tiểu cô nương giành lấy con cá vào trong tay, bỏ lại vào trong hồ, nào ngờ, bị con cá đó cắn cho một cái vào ngón tay trỏ, thế là đầu ngón tay máu chảy chan hòa. Tiểu cô nương thấy con cá mạng on trả oán, bèn khóc òa lên, thật là thương tâm. Bọn Lưu Chi Ổ bèn thừa cơ chọc ghẹo cô, mấy gã hán tử đi theo cô bèn gây lộn với bọn người nhà của họ Lưu, nhưng chẳng phải là đối thủ của Lưu Chi Ổ Chi, do đó y lại càng nóng giận chọc ghẹo tiểu cô nương thêm nữa.

Phương Nộ Nhi hỏi: “Cô bé này cô biết sao?” Đồ Ái Hoa muốn nói nhưng ngừng lại, cô chỉ nói: “Cô bé rất ngoan. Đừng để cho bọn họ làm khó cô”.

Phương Nộ Nhi lập tức nhảy xuống lầu, đứng chắn ngang trước mặt tiểu cô nương, xua tay đẩy mấy gã đang ụa lại chọc ghẹo ra. “Các người đừng chọc cô ta nữa!” Y nói. Lưu Chi Ổ kêu lên giọng quái gở: “Người là giống gì?”

Phương Nộ Nhi lạnh lùng nói: “Các người tốt nhất cũng đừng chọc đến ta”. “Ta đâu chỉ chọc đến người thôi đâu?” Lưu Chi Ổ la lên the thé: “Ta còn muốn đánh cho người một trận nữa!”

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, Lưu Chi Ổ bèn bỏ đi ngay. Bởi vì y đã mất đi ba cái răng cửa.

... Bọn thủ hạ của y, cũng chẳng một ai “hoàn chỉnh” ra khỏi Lâu Thượng Lâu.

Đuổi bọn khách hàng khà ó ấy ra xong, tiểu cô nương bèn hỏi y giọng thật hiếu kỳ: “Anh là ai vậy?”

Phương Nộ Nhi vội vã nói: “Tôi là Phương Nộ Nhi”. rồi lại hỏi: “Ngón tay cô ra sao rồi?” Tiểu cô nương cho y xem ngón tay. Ngón tay nhỏ xíu, xinh xắn, thò ra, máu đang ứa ra đầu ngón, đỏ vô cùng tuyệt lệ. Phương Nộ Nhi chưa bao giờ thấy máu đỏ nào mỹ lệ đến mức đó, không những vậy, ngón tay nhỏ xíu đang đưa thẳng lên nơi đó, hình như không phải đang bị thương mà là một thứ mật ngọt ngào đang nhờ y bảo vệ.

Phương Nộ Nhi quýnh quýnh tay chân bao ngón tay lại cho cô, làm như một người trước giờ chưa bao giờ gặp phải kẻ bị thương. “Sao anh chỉ có một

cánh tay thôi vậy?” Tiểu cô nương chẳng úy kỵ gì hỏi thẳng với y: “Bị người ta chặt lúc đó nhất định là đau lắm phải không? Cái người đó thật là kẻ xấu xa”.

Phương Nộ Nhi nhất thời không biết trả lời sao cho phải. Y nhìn cặp mắt đang nheo nheo của cô, cặp mắt của y cũng muốn nheo lại. “Tên cô là gì vậy?”

Cô bé vén lọn tóc trên trán qua một bên... hình như cũng không phải là lọn tóc, mà chỉ là một sợi tóc tình cờ nghiêng qua một mé thật điểm lệ... cô đưa một ngón tay ra ngay trước mũi y, cười hi hi nhìn y không nói gì.

Phương Nộ Nhi nói: “Sao?”

Cô bé cười hi hi nói: “Tên tôi là thế đó”. Phương Nộ Nhi cười nói: “Tiểu Chi?” Cô bé nghịch ngợm cười khúc khích, rồi dùng hàm răng thật trắng cắn nhẹ vào nốt ruồi phía dưới môi của cô.

Phương Nộ Nhi lo lắng cô cứ cắn mãi như thế, có ngày rớt cuộc cô không cẩn thận nuốt phải cái nốt ruồi đó.... Không chừng tới hôm đó, y còn có thể hỏi cô rằng: “Cái nốt ruồi trên môi cô ngon không?”

Không chừng cô sẽ không hiểu, y bèn có thể đắc ý giải thích với cô rằng: lần đầu tiên y gặp cô, y đã biết cô là người tham ăn, nhất định sẽ ăn luôn cái nốt ruồi trên môi.

Trong cơn hoảng hốt đó, y đang từ trong ảo tưởng của biết bao năm tháng chạy một vòng trở lại thực tế, sau đó mới như người vừa từ trong mộng vực tỉnh hồi tiếp: “Cô họ gì?” Cô bé rút ngón tay lại, ngón tay thu lại sau lưng, nói: “Không nói cho anh nghe”.

Phương Nộ Nhi hóm hỉnh nói với cô bé: “Thế thì tôi gọi cô là Tiểu Chi cô nương nhé?” “Kệ anh”. cô bé lại đi nhìn ngón tay bị thương của mình, sau đó quay qua mắng con cá trong chậu: “Cái đồ không có lương tâm kia, ta cứu mi, mi lại đi cắn ta, làm ta thật đau lòng”. Phương Nộ Nhi cười nói: “Sao cô lại xem nó như người được?”

Cặp mắt linh xảo của cô bé chớp chớp, “Anh không xem nó là người, nó có xem anh là cá đâu!”

Phương Nộ Nhi chẳng cách nào giận chi được, y chỉ nói: “Cái miệng nhỏ nhắn mà lợi hại quá chừng nhì!” Mấy gã đại hán đi theo Tiểu Chi cô nương đều lại cảm ơn Phương Nộ Nhi, đòi cô bé theo họ về lại nhà.

Phương Nộ Nhi thật tình quýnh quá, y chỉ sợ chia tay xong là chẳng còn có ngày gặp lại. Đòi người có biết bao nhiêu điều như thế, mất đi rồi, là không còn có dịp trở lại. Y chỉ đứng đó với cô bé có một lát, mà lập tức có cảm giác cả người đang sáng khoải ra, đó là chuyện y chưa từng gặp phải bao giờ, chưa từng cảm thấy bao giờ. Y ấp úng: “Cô...” gấp quá, câu nói phía sau, lại không biết phải thốt ra như thế nào.

Tiểu Chi chớp chớp mắt, đợi y nói tiếp.

Y vẫn còn chưa nói ra được lời, chỉ nhìn chăm chăm vào nốt ruồi trên môi cô, không nói thêm được tiếng nào. Cô bé cười hỏi: “Anh có ăn cá không vậy?”

Phương Nộ Nhi thật thà trả lời: “Ăn”. Cô bé thật thà nói: “Anh còn ăn cá nữa, tôi chẳng thèm ngó đến anh nữa”.

Phương Nộ Nhi cũng thật thà nói: “Cô không cho tôi ăn, thì tôi không ăn”. Cô bé cười tươi cả mặt lên. Lúc cô cười, cô có cái mùi hương hoa thật thanh nhã. “Mai một tôi dẫn anh đi xem mấy con cá tôi nuôi”. Sau đó cô nói tên một địa danh.

Cô nói xong bèn đi mất, cô đi rồi dư âm còn phảng phất như ở đó. Phương Nộ Nhi quyết định từ rày về sau sẽ không bao giờ ăn cá. Y còn đặc biệt mua luôn “con cá biết cắn người” đó của Lâu Thượng Lâu... Y cảm thấy con cá đó chẳng hề là thứ “vong ân phụ nghĩa” tý nào, mà là thứ “tri ân đồ báo”: cách báo đáp là cho y gặp được Tiểu Chi cô nương, Tiểu Chi cô nương gặp được y.

Lúc y đang nói chuyện với Đồ Ái Hoa, y mới phát giác ra, vạt áo mình có dính một chút máu.... Nhất định đó là máu của Tiểu Chi cô nương.

Nghĩ đến đó, ngón tay trở phảng phất hình như cũng đang cảm thấy đau đau, nhưng trong lòng thì lại cảm thấy ấm áp. Còn thái độ của Đồ Ái Hoa lại rất lãnh đạm. “Hôm nay anh đến đây có chuyện gì vậy?” Cô hỏi, “Trước giờ nếu không có chuyện gì đặc biệt anh có bao giờ lại đâu”.

“Tôi tính lại nói cô một tiếng, Ngao Gia giao cho tôi ba nhiệm vụ, sớm lắm phải là ba ngày nữa tôi mới về lại được”. Phương Nộ Nhi bây giờ mới nhớ lại mục đích mình lại đây làm gì. “... À” “... sao?”

“Chẳng sao cả”. Đồ Ái Hoa nói nhanh, “Chừng nào thì anh đi?” Phương Nộ Nhi bây giờ mới phát giác y đã bị trễ quá, “... hiện tại là đi ngay”.... Trương Ngao Gia giao cho ai nhiệm vụ gì, tự nhiên là không dễ nước, nhưng y không thể không làm, không làm không được.

“... Đáng lý ra tôi có chuyện muốn nói với anh, chuyện dính lứu tới Tiểu Chi cô nương, chẳng qua,” Đồ Ái Hoa cười cười nói, “nhất thiết đợi cho anh làm xong chuyện rồi nói cũng được, mà cũng chỉ có ba ngày chứ có lâu gì đâu”. do đó Phương Nộ Nhi bèn đi ngay.

Đem theo vết máu trên áo của y.... Cái vết máu trên vạt áo đó, phảng phất đã thành ra nỗi sung sướng đắc ý dương dương nhất của y.

Đồ Ái Hoa nhìn Phương Nộ Nhi hồi hã lại rồi hồi hã đi, trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó, y hoàn toàn như đã thoát hẳn thai hoá hẳn cốt, làm cho cô, ngoại trừ cái cảm giác ngậm ngùi ra, còn thêm vào cảm giác bi ai. Bất kể là ngậm ngùi hay bi ai, có một điều, cô nhất định phải nói cho Phương Nộ Nhi biết: Tiểu Chi cô nương họ Ôn.... Cô là con gái út của Bang chủ Sinh Tiền bang Thịnh Nhất Điều.

Đỗ Ái Hoa ngỡ là ba hôm sau cô sẽ nói cho Phương Nộ Nhi biết được chuyện đó.... Đây chỉ bất quá là trễ đi ba ngày thế thôi. Có điều ba ngày đã qua, Phương Nộ Nhi còn chưa trở lại.

Cô dò hỏi và biết y đã làm xong hết chuyện, không những vậy đã trở về lại rồi... Thậm chí lúc còn chưa làm xong chuyện, mỗi lần y làm xong một chuyện, y lập tức vội vã trở về trước khi trời tối, hôm sau lại đi làm nhiệm vụ kế tiếp.

Y hỏi hà đi đi về về như vậy, hiển nhiên là muốn gặp một người. Ba ngày hôm sau y vẫn chưa lại, ba mươi hôm sau vẫn còn chưa thấy bóng dáng của Phương Nộ Nhi đâu.

... Phương Nộ Nhi trước giờ chưa từng thất tín, chưa từng thất ước, bây giờ lại thất tín, thất ước với cô.

Ngày thứ ba mươi mốt, Đỗ Ái Hoa tìm đến Phương Nộ Nhi. Cô nói cho y nghe Tiểu Chi cô nương là ai. “Không được gì rồi. Tôi đi với cô ấy ba ngày sau mới biết ra chuyện đó”. Phương Nộ Nhi lộ vẻ kiên quyết mà bi thương nói với cô, “nếu trước khi tôi còn chưa nhảy xuống lầu mà biết được cô ấy là ai, không chừng còn được việc”. Y tự cười mình và nói, “Hiện tại, nhất thiết chẳng có chuyện gì quan trọng cả”. Y hay cười, vẻ mặt không còn ra chiều u uất, nụ cười cũng không giống như thuở xưa.

Đỗ Ái Hoa muốn hỏi y: y có từng nghĩ đến chuyện Thịnh Nhất Diệu sẽ nghĩ ra sao không? Có điều cô không hề hỏi. Cô biết, dĩ nhiên là Phương Nộ Nhi đã nghĩ đến... cho dù Phương Nộ Nhi chưa nghĩ đến điều đó, Thịnh Tiểu Chi nhất định cũng đã nghĩ đến, không những vậy, đã gặp phải khó khăn rồi.

Đỗ Ái Hoa muốn hỏi y: y đã biết Trương Ngao Gia phản ứng ra sao chưa? Có điều cô không hề hỏi. Bởi vì cô biết Phương Nộ Nhi cũng chẳng màng. “Cũng tốt”, cô nói, “Chuyện đó, anh đã biết nhất thiết hậu quả ra sao, thì bây giờ cứ đi làm chuyện gì anh và cô ta muốn làm đi thôi. Anh đừng có lo gì tôi. Tôi chỉ là một người bạn tốt của anh thế thôi”. “Trước giờ tôi đều làm chuyện tôi muốn làm,” Phương Nộ Nhi nói với cô, giọng đầy cảm kích, “có lúc, tôi chẳng phải là một tay sát thủ, tôi chỉ là một thằng điên”.

Y nói giọng sáng khoái: “Chỉ có lúc này, tôi là một thằng điên may mắn”.

Một người điên may mắn và một người điên không may mắn có gì là phân biệt? Người điên may mắn là thiên tài, mà người điên không may mắn là kẻ ngốc, thế thôi.

... Nói thế, Phương Nộ Nhi rốt cuộc là thiên tài hay là kẻ ngốc? Cái kiểu của y là buồn cười, ngu ngốc, hay là “biết rõ làm không được mà vẫn làm”? Y đối với Đỗ Ái Hoa là cảm ân, đối với Thịnh Tiểu Chi mới là cảm tình. Cái thứ luyến ái, bắt người ta một khi gặp phải, là chẳng còn tiếc gì sống chết, chẳng kể gì tiền nhân hậu quả. Phương Nộ Nhi đã gặp phải, cái may mắn mà y đã cảm thấy, cũng là cái số kiếp khó mà thoát khỏi. Có điều cái may mắn lớn lao, tràn đầy đó cũng như sao tuế tinh vậy, đem theo lại biết bao điều bất hạnh: trước hết, Thịnh Nhất Diệu phát giác ra chuyện đó.

Lão tùm Thịnh Tiểu Chi về nhà, nghiêm cấm không cho cô ra ngoài.

Phương Nộ Nhi bất chấp nhất thiết, một mình xông vào Sinh Tiền bang.... Y giết tả hộ pháp của Sinh Tiền bang là Yêu Thần Chiến Thông Thông, y giết hữu hộ pháp của Sinh Tiền bang là Tàn Hải công tử Chiến Mạo Mạo, y giết con của Bang chủ Sinh Tiền bang là Thịnh Hồ Tú, y giết tay đệ nhất sát thủ của Sinh Tiền bang là Trương đại phu, y giết Phó bang chủ của Sinh Tiền bang là Đại Lôi Thần Chiến Đường Đường, nguyên cả cái Sinh Tiền bang, bị y giết cho điều đứng, điều linh hết cả nhân tài, Sinh Tiền bang hận y tận xương tận cốt tủy, vậy mà bây giờ y còn dám một mình xông vào Sinh Tiền bang, đòi lấy con gái của Bang chủ.... Thịnh Tiểu Chi lại không biết trước được chuyện đó.

... Bang chủ Sinh Tiền bang Thịnh Nhất Diệu từng đã lợi dụng cô con gái lớn của mình, kết thân với Đa Lão hội, để tiến đoạt quyền hành trong hội, kết quả lại biến thành thảm kịch, Thịnh Tiểu Nha vì chuyện đó mà chết đi, Thịnh Nhất Diệu càng nghĩ càng đau, quyết tâm không để cho con gái nhỏ dính vào chuyện giang hồ.... Vì vậy mà Thịnh Tiểu Chi hoàn toàn không hay biết, người phá hoại điều linh cả cái Sinh Tiền bang lại là Phương Nộ Nhi. Lúc cô biết được chuyện đó rồi, cô và Phương Nộ Nhi đều có chung một cảm giác, đồng dạng, nhất trí: quá muộn.

... Bọn họ đã muộn đến mức không còn rút chân ra được; muộn đến mức không thể cũng không hiểu phải đi “hận thù” đối phương thế nào được. Phương Nộ Nhi xông vào Sinh Tiền bang, ráng sức mình không làm ai bị thương, đến lúc y không còn cách nào khác hơn để tiến tới, y bèn ráng sức mình chỉ làm bị thương thôi, không làm mất mạng ai. Rốt cuộc y xông vào được tới nơi.

... Có điều Thịnh Tiểu Chi lại mới vừa trốn ra khỏi nhà, cô muốn lại chỗ Báo minh tìm Phương Nộ Nhi. Biết được như vậy, Phương Nộ Nhi cơ hồ muốn ho ra máu. Y đã bắt đầu cảm thấy được, trong cõi u minh, hình như có ý trời, và ý trời hình như đang đùa giỡn với y. Y lập tức hỏi hà về lại Báo minh, đem theo về trên người mười một vết thương. Nhưng Thịnh Tiểu Chi đã lọt vào tay Liệt Từu Lôi Niệm. Lôi Niệm đích xác là một tay Liệt Từu.

... Bất kể là rượu kính hay rượu phạt, đều thật khó nuốt. Tuyệt đối khó nuốt.

Phương Nộ Nhi trước giờ không chủ động đi chọc thiên hạ, nhưng thiên hạ cũng không được chọc đến y.

... Hiện tại y thà người chọc đến y, tuyệt đối không đụng tới Thịnh Tiểu Chi. Tuyệt đối không được chọc đến cô.

Đây là một gian mật thất thiết lập như tường đồng vách sắt. “Trương Ngao Gia đã biết hết chuyện của ngươi rồi”. Đây là câu nói đầu tiên của Lôi Niệm với y. Giọng nói của Lôi Niệm như tiếng động của cánh cửa sắt đang bị kéo ra. Mười một chỗ thương tích trên người Phương Nộ Nhi đang đau đớn cả lên.

Đau đớn nhất là trái tim. Bởi vì đã thấy Thịnh Tiểu Chi bị đánh cho sưng một bên mặt, nước mắt rơi đầm đìa trên gò má, ngay cả đầu tóc cũng bị kéo đứt ra mấy lọn nằm trên mặt đất, nhưng cô không hề khóc. Cô ráng không khóc.

... Khóc và rơi nước mắt rốt cuộc là hai thứ khác nhau: có người rơi nước mắt, không khóc; có người chỉ khóc, nhưng không rơi nước mắt. Dĩ nhiên cũng có người vừa khóc vừa rơi nước mắt. Thịnh Tiểu Chi không muốn để Phương Nộ Nhi phân tâm vì cô.

Phương Nộ Nhi thấy Thịnh Tiểu Chi, bởi vì trái tim nhói lên, thành ra vẫn cứ bị phân tâm. “Ngao Gia nói, nếu như ngươi còn trung tâm với Báo mình, ngươi giết ngay cô ta trước mặt ta đây!” Gương mặt của Lôi Niệm hình như cũng được nung bằng sắt thép.

“Ngươi giết cô ta, Ngao Gia là kẻ đại nhân có đại lượng, không tra xét chuyện cũ”. Nói xong y bèn cười. Nụ cười của y như chảy ra hết cả gương mặt. Phương Nộ Nhi biết Lôi Niệm là cao thủ của Lôi gia bảo Phong Đảo Quái Kiếm Phích Lịch đường ở Giang Nam... Nhà họ Lôi ở Giang Nam từ lúc tuyên dương không còn sử dụng dao đánh kiếm một kiểu như các nhân vật vũ lâm, bên đi mài cứu cách sử dụng về chất nổ thuốc độc và nội lực, chỉ công, và đã đạt được đến mức tuyệt đỉnh trong thiên hạ.

... Lôi Niệm lại là tay hảo thủ trong các hảo thủ nhà họ Lôi, nếu không thế, Trương Ngao Gia đã chẳng đem lễ vật mời y lại. Chỗ đáng sợ nhất của Lôi Niệm là nội lực. Nhưng đối với Lôi Niệm mà nói, chỗ đáng sợ nhất của Phương Nộ Nhi là: gã này không nhường ai bước nào.

Đối với Phương Nộ Nhi, chiến đấu là phải đánh cho đối phương thua, không những y không nhường một bước, mỗi nhát kiếm đánh ra, đều không thể không xong, nhường một bước là từ vong!

“Ngươi không chịu giết cô ta?” Lôi Niệm cười lạnh như sắt thép, “Ngao Gia đoán quả không lầm: ngươi có dị tâm mà”.

“Ngươi không chịu buông cô ấy ra?” Phương Nộ Nhi phần nộ còn nhiều hơn là nhịn đau.

“Không những ta không thả cô ta ra, ta còn muốn giết ngươi”. Lôi Niệm nói: “Thật ra cô ta lọt vào tay ta hôm nay mà không phải là Đường Thanh Hồng là đã may mắn lắm rồi đây”. Phương Nộ Nhi biết y nói đó là thật tình.

“Toàn thân ngươi đều thương tích,” giọng nói của Lôi Niệm còn cứng rắn hơn sắt thép, “ngươi chưa bị thương còn không phải là đối thủ của ta. Thời được, ngươi lên tới địa vị thế này trong Báo mình cũng không phải dễ dàng, ta giết cô ta dùm cho ngươi cũng xong”. Y đưa một tay kéo Thịnh Tiểu Chi đang nhũn người ra đó lên.

Phương Nộ Nhi giận dữ hét lên: “Không được đụng vào cô ấy!” Y đánh kiếm ra. Kiếm của y đã hợp làm một với tâm ý của y, cơ hồ còn đi ra trước lúc y xuất kiếm. Nhưng Lôi Niệm đã dự liệu được chuyện đó từ lâu.

Thân hình của y xoay qua, dùng một thứ thân pháp Đại Quân Áp Cảnh, kẻ mạnh đập như kẻ yếu, đánh một chưởng tới Phương Nộ Nhi. Y xoay người qua như vậy, nhát kiếm của Phương Nộ Nhi biến thành ra đâm vào Thịnh Tiểu Chi. Phương Nộ Nhi chỉ còn nước thu kiếm lại. Thu thật vội vã.

... Thu kiếm lại xong, tiên cơ đã mất, y chỉ còn nước bỏ kiếm đưa tay ra ráng đỡ lấy cú chưởng của Lôi Niệm.

Cú chưởng ấy đánh đúng vào chính giữa, Phương Nộ Nhi lúc đầu chỉ cảm thấy một luồng đại lực dồn tới, y thoái lui mười một bước cho bớt đi kinh lực như bài sơn đảo hải kia. Phương Nộ Nhi khó khăn lắm mới thở ra được một hơi, y bỗng cảm thấy còn có dư kinh, bèn thoái thêm ba bước nữa, bỗng dưng dư kinh rõ ràng là đã áp hết rồi biến thành ra oai lực như sóng lớn tràn tới, làm cho y ọc ra một búng máu, thoái thêm ba bước nữa, mới bình tức lại một chút.

Nào ngờ, kinh lực còn chưa tiêu tan hết, pháo lực lại tới, Phương Nộ Nhi lại thoái bộ, mửa máu ra, vừa té vừa nhũn, đưa tay ra chống xuống đất. Y thở hắt ra một hơi, bỗng nghe Thịnh Tiểu Chi la lên kinh hãi: “... Anh sao rồi...” Y đang tính nói vài câu an ủi cô, dư kinh lại ùn tới, lại đánh vào thân thể một đòn xát xờ nữa, y vừa mở miệng, lại phún ra thêm một búng máu tươi!

Đây chỉ là một cú chưởng của Lôi Niệm.

Món rượu mới khó nước làm sao!... Chẳng ai nước cho nổi!

Lôi Niệm cười như sắt đá chạm vào nhau: “Đúng chưa? Ta đã nói, ngươi chẳng phải là đối thủ...” Còn chưa nói xong câu... Câu nói đó y chẳng bao giờ nói xong.

Phương Nộ Nhi đã búng người dậy, rút thanh kiếm trên mặt đất, phóng ra, ánh kiếm xanh lè lóe lên, dính cứng vào sườn bên phải của Lôi Niệm. Trong khoảnh khắc đó, Lôi Niệm dùng tám thứ thân pháp, năm thứ bộ pháp, còn có mười ba thứ ứng biến, đều không kịp thời, đều không tránh được, đều không ăn thua gì cả.

Lôi Niệm trúng kiếm. Y tập trung lại toàn thân nội lực, còn đang tính hoàn kích, nhưng nội lực ngược lại bởi vì đau đớn quá đã bùng phát ra ngay trong người, cơ hồ muốn nổ tung ra chính mình.

“Ngươi không chọc đến ta, ta không chọc đến ngươi. Ngươi có biết tại sao ta tha mạng cho ngươi không?” Phương Nộ Nhi thở hắt ra nói, “Bởi vì lúc này ngươi không hề đem Tiểu Chi cô nương ra oai hiếp ta... Ngươi có thể làm vậy, nhưng ngươi không làm vậy”.

Nói xong câu đó, y bỗng loạng choạng lùi lại thêm bảy tám bước nữa, thì ra cú chưởng lúc này của Lôi Niệm, dư lực còn chưa tiêu hết. Lôi Niệm thở ra một hơi dài. Giọng nói của y chẳng còn như kim loại va chạm vào đá. Máu tươi đã rút đi hết cái sát khí và hào tình trong người y.

Y móc trong người ra một viên thuốc trị huyết, xem ra chỉ bằng một hòn đạn sắt, đưa cho Phương Nộ Nhi: “Trúng phải Chưởng Tâm Lôi của nhà họ Lôi, ngươi phải uống vào cho xong đi... Ngao Gia sẽ không tha cho ngươi đâu”.

Lôi Niệm mặt mày như sắt đá, xem ra thì ngỡ là trong bụng cũng ruột gan sắt đá, nhưng y thật ra là một người yếu mềm, nếu không thế, y chẳng đưa cho Phuong Nộ Nhi thuốc giải. Phuong Nộ Nhi mặt mày xem ra yếu mềm, thần tình ưu uất, nhưng y có ý chí của chín con báo cộng lại và sức kiên cường của mười con trâu không bằng. Chẳng qua, trong lúc đang chạy trốn nơi chân trời góc biển, Phuong Nộ Nhi mới phát giác ra, Thịnh Tiểu Chi còn kiên quyết hơn là y tưởng tượng nhiều. “Anh giết mấy người trong bang hội của em”.

“Em biết. Lúc anh giết đó, anh chưa quen em”. “Anh làm cho cả bang hội em điều linh lạc phách”. “Em biết. Anh không làm thế không được”. “Anh làm cho ba em phần nộ vô cùng”. “Trước giờ ông cũng làm ông trời nổi giận thiên hạ oán ghét”.

“Anh giết ông anh của em...” “...” “... bởi vì anh giết anh của em, em có thể chặt luôn cánh tay kia của anh cũng được”.

“Em chặt cánh tay của anh thì được gì? Chém một nhát, em được thêm một ông anh sao?” Về mặt thiên chân của cô vẫn rất thiên chân, nhưng cái thiên chân đó đến từ tấm lòng chí thành chí chân, “nếu anh đối xử tốt với em thật tình, em cũng đối xử tốt với anh thật tình, những thứ hối tiếc nhỏ nhặt ấy chẳng cần phải đề cập tới. Bất kể mình làm chuyện gì, và sẽ làm chuyện gì, chỉ cần mình vẫn còn với nhau là tốt rồi”.

Nghe Thịnh Tiểu Chi nói như vậy, Phuong Nộ Nhi bèn đem cô theo, chạy trốn một cách phấn khởi, lại càng có lòng tin, lại càng nhắm phía trước thẳng tiến không chút sợ sệt.

Bọn họ rút cuộc trốn ra được tới đất sống.

Cho đến một hôm đó, bọn họ trốn tới Chi Nhi Động, gặp được người bạn hồi xưa trước khi Tiểu Mã Nghị bị Báo minh tiêu diệt đã thoát ly tổ chức là Như Đào Dã Hà Nguyên Da.

Cho đến khi Hà Nguyên Da nói cho y biết, các gia các phái các lộ anh hùng hảo hán trong giang hồ đều đã nhận được Quyết Sát lệnh của Báo minh đối với Phuong Nộ Nhi, một trong những lý do phải giết Phuong Nộ Nhi: trừ chuyện phản bội Báo minh ra, còn chỉ trách Phuong Nộ Nhi đã giết bạn trong hội là Lôi Niệm.

... Dĩ nhiên Lôi Niệm không phải là Phuong Nộ Nhi giết.... Ai giết, trong bụng Phuong Nộ Nhi đã biết quá rõ.... Chuyện đó nghe nói cũng đã làm kinh động đến những tay cao thủ Phong Dao Quái Kiếm nhà họ Lôi, muốn đi giết Phuong Nộ Nhi để báo thù cho Lôi Niệm.

Ngoài ra, Quyết Sát Lệnh còn chú giải thêm một điều nữa: Đồ Ái Hoa đã lọt vào tay Trương Ngao Gia. Đồ Ái Hoa là người đã tiến dẫn Phuong Nộ Nhi vào Báo minh nằm vùng. Trương Ngao Gia có quyền xử trí Đồ Ái Hoa, nếu Phuong Nộ Nhi là một tay hán tử, thì cũng phải nên quay về hoặc cứu cô ta ra hoặc thể thân cho cô ta ra.

“Dĩ nhiên là người đừng về”. Hà Nguyên Da nói xong hết tin tức rồi vội vã nói thêm: “Người cũng không nên về, không những vậy, cũng không thể nào về”. Phuong Nộ Nhi nghe hết tin tức rồi, cũng chẳng lộ vẻ gì cả, chỉ bầu bạn đùa giỡn với Thịnh Tiểu Chi vui vui cười cười cả một ngày trời.

Đến hoàng hôn, Thịnh Tiểu Chi bỗng dùng những ngón tay lạnh giá của mình, bắm chặt lấy cánh tay của Phuong Nộ Nhi, đưa đầu áp vào bộ ngực rộng của y, cặp lông mày khẽ run lên, cho đến lúc màn đêm sắp buông xuống, sao đêm bắt đầu hiện ra, cô mới nói nhỏ, giọng run run như bị lạnh: “Có phải anh tỉnh về lại phải không?” Phuong Nộ Nhi nói: “Ừ”. Sau đó y cảm thấy ngón tay của Tiểu Chi càng thêm băng giá. Một hồi thật lâu, Thịnh Tiểu Chi mới hỏi: “Tại sao?”

Phuong Nộ Nhi nói: “Tiểu Chi, anh xin vì em mà sống, nhưng nếu cô ấy gặp chuyện gì, anh xin vì cô ấy mà chết”. Thịnh Tiểu Chi không nói gì. Khói chiều nhà ai đang tắt. Nguyên cả khu vực, đèn đuốc bắt đầu hiện lên. Những cây cỏ thụ đang có hơi thở.

Mặt đất cũng đang thở. Nhưng cô đang cảm thấy thật thê lương. Người đàn ông bên cạnh cô, vai bên trái hơi nghiêng, nhưng buồng ngực rất ấm, không một tí gì có vẻ là sắp lìa bỏ cô ra đi, phảng phất như bọn họ có thể vĩnh cửu ở với nhau tại nơi này, từ rày về sau sẽ sống một đời vô ưu vô lự sáng làm chiều nghỉ cho đến trời già đất lão.... Nhưng cô đang cảm thấy thật thê lương. Xa xa trong chuồng hình như có con heo đang nằm mộng kêu lên, (Àch) Từ Hoa ban đêm thơm hơn ban ngày, thậm chí cô còn ngửi được mùi bánh bao ngày mai thơm ra sao, cô đại đang quần quýt bên cô chân cô... Ôi, thế nhưng sao cô cảm thấy lạnh quá. Lạnh quá chừng.

Hôm ấy lúc đi rồi cô, Phuong Nộ Nhi hỏi cô một câu: “Tiểu Chi, cái nốt ruồi trên môi em có ngon không?” Lúc đó, cái nốt ruồi trên môi cô đã nhạt như một chút ký ức bị quên lãng.

Mỗi một gia tộc, cũng giống như một tổ chức vậy, chỉ cần thành viên đông lên, là sẽ có “giống xấu” xuất hiện. Cái đáng sợ nhất của “giống xấu” là ở chỗ: làm hại người ta, làm hại nhà mình, làm hại nguyên cả tổ chức, nhưng chính y lại cảm thấy mình mới là người không may, không những vậy, tuyệt đối có thể là một đại công thần đáng được thờ cúng trên bàn thờ. Đường môn ở Tứ Xuyên đất Thục là một nhà thế gia, cũng vậy, cũng có “giống xấu”. Đường Thanh Hồng chắc chắn không nghi ngờ gì nữa, là một thứ “giống xấu trong giống xấu”.

... Nhưng Trương Ngao Gia đem Đồ Ái Hoa giao cho Đường Thanh Hồng. Lão làm chuyện đó dĩ nhiên là tràn đầy ác ý.... Ai cũng đều biết Đường Thanh Hồng là một gã đàn ông chịu đựng thương yêu đàn bà theo cái kiểu độc ác chua cay của y, nếu không, ngoại hiệu của y đã không được gọi là “hoa tửu”.

Hiện giờ, y đang đề cập chuyện đó với Đồ Ái Hoa: “Dĩ nhiên ta có biện pháp bắt cô nói ra, nếu không, ta đã không xứng cái danh hiệu “hoa tửu” nữa. Uống Hoa tửu là phải trả tiền. Tốt nhất là cô nên nói mau ra, nếu không, rượu uống càng nhiều, e rằng không có tiền trả”. Y đưa bộ răng vàng khè ra, cười nói: “Đây là lần thứ bảy ta hỏi cô, cô còn không trả lời, trên người cô sẽ thiếu đi mất một thứ đó, chắc chắn chắc, thật ra, đâu cần phải như thế này nhĩ”. Trên mặt đất có máu. Có đồ uest vật bị ụạ mưa ra.

Có một vành tai. Ba cái răng cửa, một cái răng nanh. Một lọn tóc đen nhánh có dính da lẫn thịt tán loạn trên mặt đất. Còn có một ngón tay út.... Bấy thứ vốn đang ở trên thân thể của một người.... Bấy câu hỏi giống nhau không được câu trả lời.

Đỗ Ái Hoa ngã vật người trong vũng máu, thờ hào hển, cười khanh khách thê thảm. “Tôi không biết y đang ở đâu,” Trước giờ cô vốn sợ đau lắm, mà Đường Thanh Hồng lại dùng phương pháp đau đớn nhất vào chỗ dễ đau nhất để hành hạ cô. “Ông bảo làm sao tôi nói cho ông biết được?” Cái ngón tay út đỏ của cô, không phải là bị chặt đi, mà là bị bẻ gãy đi, mấy thứ kia thì khỏi cần phải nói. Đường Thanh Hồng cười vẻ như không biết phải làm sao hơn: “Cô có biết tại sao Ngao Gia sai ta lại hỏi cô không?”

Tiếp theo đó y thấy ánh mắt của Đỗ Ái Hoa tràn đầy những hận thù, bèn lập tức nói tiếp: “Đừng lo, lần này xem như ta trả lời cô miễn phí: thứ nhất, Ngao Gia biết cô đem Phương Nộ Nhi vào Báo minh năm vùng, ông ta muốn dạy cho cô một bài học đáng giá; thứ hai, Ngao Gia biết rõ hạng người như cô, không bán đứng người dễ dàng, do đó đặc biệt sai ta lại; thứ ba, ông ta tin là chỉ có ta mới làm cho cô nói thật được thôi. Thứ tư...”

Đường Thanh Hồng tựa hồ như đã mệt lắm rồi đưa hai ngón tay dè dè vào mi tâm, lập tức hiện ra một vết đỏ thật kỳ dị tà quái trên đó: “... cũng như là, ông ta chẳng hề để ý ta làm gì cô. Cô là người đàn bà ông ta đã vọc qua rồi, chẳng còn xài được gì. Ông ta giao cô cho ta... cho cô làm một cao thủ thủ hạ dưới tay một cao thủ, ta nhất định không thể làm ông ta thất vọng, ta hy vọng tốt nhất cô hiểu cho ta cái điểm đó”.

Đỗ Ái Hoa bò trên mặt đất, nhìn ra ngoài song cửa, khung cửa sổ tựa như góc trời sao mà xa thế. Ngoài song là ngoài lầu. Bên ngoài lầu sao xa cô quá thế.

Trong phòng ánh đèn thật sáng, động phòng hoa chúc chắc là đèn đuốc sáng trưng như vậy chẳng? Một người đàn bà như cô đây, vậy mà còn chưa động phòng bao giờ, thật tình cũng bị ai đến thế nhỉ? Hoàng Sơn, Chi Nhi Động. Đỗ Ái Hoa còn nhớ lúc cô biết tới Phương Nộ Nhi, Phương Nộ Nhi đã từng nói cho cô biết, Hoàng Sơn, Chi Nhi Động. Y từ nơi đó lại đây. Chẳng nói đến chuyện y đối với cô có tốt như cô đối với y không, trước giờ y chưa hề gạt cô bao giờ. Hoàng Sơn, Chi Nhi Động. Chắc y đang ở nơi đó với Tiểu Chi đây chẳng? Còn mình thì vẫn còn đang ở Lâu Thượng Lâu nhận lấy cái kiếp số. Cái kiếp số này cũng phải đi đến tận đâu thôi nhỉ? Hoàng Sơn, Chi Nhi Động. Sao lúc ấy mình không nghĩ ra, thật tình, cái tên đó đã chủ định sẵn nhân duyên của Phương Nộ Nhi và Thịnh Tiểu Chi đây rồi, đáng buồn cười là mình lại là người giới thiệu Tiểu Chi cho y, kêu y đi cứu cái vị cô nương mà số mệnh đã chủ định là người sẽ sống chết với y. Đỗ Ái Hoa, một đời mi thật là sống thừa quá, đẹp thừa quá, làm người thừa quá. Hoàng Sơn, Chi Nhi Động. Thưa xưa y chẳng dẫu mình điều gì, hôm nay mình cũng không thể bán đứng y.

Cô mơ hồ nhắm chỗ ánh đèn bò lại,... cái đóm lửa xa như ánh trăng trên mặt nước. Đường Thanh Hồng nhìn cô. Y biết cô không tới nơi đó.

“Ta hỏi lại cô lần nữa, được không?” Y nói từng chữ từng chữ như vàng bạc châu báu: “Phương Nộ Nhi trốn ở đâu, cô nhất định là biết, có phải không? Bấy giờ, cô nói cho ta nghe chỗ nào đi...”

Đỗ Ái Hoa nằm trong vũng máu, cô bị đánh gãy mất mấy cái răng làm cho giọng nói trở nên hàm hồ: “Tôi... không... biết... ông... bảo... tôi... làm... sao... nói... đây...” Đường Thanh Hồng lại động thủ.

Y đưa một tay chụp ngay vào giữa ngực của Đỗ Ái Hoa, máu tươi rùng rùng, vừa da vừa thịt, mọc một nhúm ra, thuận tay đâm một đâm vào ngực Đỗ Ái Hoa làm cô lại ụa mưa ra.

“Ta lại hỏi thêm lần nữa đây...” Đường Thanh Hồng đang thương thức chỗ da thịt bày ra khỏi lớp áo bị xé nát đang nhuộm đầu máu tươi, “Lần này cô không trả lời, cô chẳng còn cái mặt đẹp nữa đây”.

Đỗ Ái Hoa một mặt vừa ụa mưa ra, một mặt ráng tiếp tục bò. Chỗ thịt bị chụp đứt ra đang chảy máu rỏ ra áo quần bên ngoài, như từng cuốn từng cuốn ruột. Đường Thanh Hồng bỗng dừng lại xuất thủ. Lần này y chẳng cần mở miệng ra hỏi.

Đỗ Ái Hoa sung vù lên cả một bên mặt, sung gấp cả ba bên kia, xương mặt hoàn toàn biến hẳn hình dạng. “Tự dưng ta cứ muốn đánh cô chơi, do đó, chẳng cần hỏi, khỏi mất đi cái cơ để đánh cô;” Đường Thanh Hồng cười như con dã thú, “hiện tại cô chẳng còn là mỹ nhân gì. Hỏi thêm lần nữa, cô còn không trả lời, là biến thành con mụ xấu xí một mặt bấy giờ đó.... Cô nghĩ xem, một người đàn bà xấu xí, còn chột đi một con mắt, còn khùng bỏ tới chừng nào. Chắc chắc chắc, ta mà là chồng bà ta, ta giết ngay nấu heo”. “Đừng đánh nữa,” Đỗ Ái Hoa bò đến cạnh bàn, khó khăn lắm mới chụp vào được chân bàn, bàn tay run rẩy mồ nhễ trên bàn, “đánh nữa, tôi sẽ bán đứng bạn bè mất thôi”.

“Bạn bè vốn là để đem ra bán đứng mà, nếu không, còn xài bạn bè vào chỗ nào?” Đường Thanh Hồng sáng mắt lên. “Có điều, cũng kệ cô”. Đỗ Ái Hoa cười cười, “Còn chưa đủ tư cách cho ta bán đứng bạn bè”.

Nói xong câu đó, cổ họng của cô đã nhắm tới cây đèn đâm vào. Phập lên một tiếng, cây đèn tắt lụi, cây sáo cũng bị gãy ngang, chân đèn bằng thép cắm sâu vào trong cổ họng cô, lập tức, máu đều chảy ào ra cổ họng. Hoàng Sơn, Chi Nhi Động, không biết Phương Nộ Nhi còn nhớ lúc y mới gặp cô, đã từng ném lại cho cô cây sáo? Một đóm lửa tí xíu đó chiếu không rõ cả con hẻm tối tăm đâu.

Lúc Phương Nộ Nhi nhìn thấy thân thể bị tàn khuyết không hình dạng còn bị ô nhục đó của Đỗ Ái Hoa, y không hề phần nộ, cũng chẳng bi thương, đã không la hét, cũng chẳng đau đớn hối tiếc... y chỉ giống như đang trong ngày tết nhất bắn một cây pháo bông bảy màu vàng, ba màu lam, một màu hồng lên trời để ăn mừng vậy. Sau đó y bèn nhắm chỗ Báo minh chạy lại, dặt theo bên hông một cây đèn: cây đèn đó là cái đã đâm chết Đỗ Ái Hoa.

Từ giây phút đó, y đã không còn nghĩ đến chuyện sống.

Lúc y xông vào trong Tổng đàn của Báo minh, trên người tổng cộng có mười bốn chỗ bị thương. Mười bốn chỗ bị thương không thể xem là nhiều, trước khi y xông vào Báo minh, y đã có mười một vết thương trên người, ngoài ra còn có vết thương từ cú chưởng của Lôi Niệm. Báo minh hình như cũng chưa dùng hết toàn lực ngăn trở y tấn công vào Tổng đường.

Trương Ngao Gia ở Tổng đường chờ y, vẻ mặt tươi cười mời mọc. Lão già như con sư tử đó câu nói đầu tiên là: “Rốt cuộc kéo người về lại rồi đó”.
Phùng Nộ Nhi câu đầu tiên hỏi là: “Đường Thanh Hồng đâu?”

Trương Ngao Gia cười lớn: “Y đang chờ người này giờ đó!” Đường Thanh Hồng cái mặt trắng trẻo, cái mũi khoằm khoằm, cái trán cao cao, ra vẻ như rụt rè bước ra.

... không chỉ có Đường Thanh Hồng, còn có Ôn Tâm Lão Khất như trái phong lê và còn thừa Bát Hiệu và Cửu Không trong Thập Hiệu Cửu Không cũng lại. Bọn họ hình như cũng đang chờ từ lâu.

“Người đã xong rồi”. Trương Ngao Gia ra vẻ đồng tình, thương tiếc nhìn con mồi của mình. Phùng Nộ Nhi nhìn đám người đang bày trận ra đối địch với mình một cái, rồi nói: “Mấy người này đều là cao thủ cả”.

Trương Ngao Gia cười như mặt biển dậy sóng: “Bọn chúng đều là cao thủ trong tay ta”. Phùng Nộ Nhi bỗng hỏi: “Lôi Niệm là do lão giết phải không?”
“Y đã bị trọng thương, huống hồ, y còn cho người giải được nữa,” Trương Ngao Gia nói, “y đã phạm phải hai lỗi lầm, và lại, vũ công của y cao quá chừng, đã tâm của bọn Phích Lịch đường ở Giang Nam trước giờ chẳng phải nhỏ, ta chẳng ham hy vọng chuyện Tạ Báo Hoa năm xưa trùng diễn lại. Ta chẳng thể chẳng đề phòng”. Phùng Nộ Nhi lãnh đạm hỏi: “Do đó tiên hạ thủ vi cường phải không?”

“Trong võ lâm,” Trương Ngao Gia đang vâng về mấy sợi râu của lão, “trước giờ đều là hậu hạ thủ tào uơng cả”. “Lão nói đúng lắm!” Phùng Nộ Nhi hét lên một tiếng: “Tiên hạ thủ vi cường!” Nói xong, y bèn rút kiếm. Kiếm đâm tới Trương Ngao Gia.

Đường Thanh Hồng hai vai rung lên, ít nhất là ba trăm viên hồng đậu, ba trăm viên lục đậu, đồng thời nhắm Phùng Nộ Nhi phủ tới. Những thứ hồng đậu lục đậu đó tuy nhỏ, nhưng kinh lực phi phàm, mỗi hạt đều có thể xuyên thấu trước ngực ra sau lưng.

Chính ngay lúc đó, một người bỗng nhảy xẹt ra. Ông tay áo rộng vung lên. Ôn Tâm Lão Khất đã biến hẳn hình dạng. Thần thái phi dương. Y vung một ông tay áo lên, còn ông tay áo kia dất vào sau thất lưng phía sau. Y đứng ra ngay giữa đó, mọi người đều biến sắc.

... Đây chính là độc môn tâm pháp của nhà họ Ôn Lão Tự Hiệu ở Lãnh Nam Mai Huyện: Đơn Tự Thanh Phong!

Hồng đậu lục đậu đều bị phản xạ bay ngược lại chỗ Đường Thanh Hồng... Chỗ bắt đồng là: bao nhiêu đó đậu chẳng phân biệt thanh hồng gì cả, đều biến ra những thứ độc vật!

Đường Thanh Hồng đang tính toàn lực thoái lui tránh né, nhưng thanh kiếm trên tay của Phùng Nộ Nhi đã ở phía sau chặn y lại! Y lấy tận sức lực, vừa tránh né những hạt đậu của mình phát ra bây giờ đang quay trở lại mình với gấp mười lần lực lượng, còn có; thanh kiếm của Phùng Nộ Nhi, đang định tung người thật mạnh lên ra khỏi chiến trường rồi tính sau, nhưng Phùng Nộ Nhi đã sáp gần lại y, y ở khoảng cách gần gửi đó phát ra ba viên thiết đạn... Phùng Nộ Nhi chịu trúng ba viên thiết đạn, đến viên thứ tư, Đường Thanh Hồng không kịp phát ra, đành phải dùng cầm nã thủ tính đoạt thanh kiếm trên tay Phùng Nộ Nhi, nhưng cổ họng của y đã có cây đèn chọc thẳng ngay vào.

Trong khoảnh khắc đó, y sợ hãi, cuồng nộ, kinh khủng, mà vẫn còn đang thắc mắc: tại sao Ngao Gia không chịu lại cứu mình? Sao Ngao Gia không cứu mình?

Không những Trương Ngao Gia không lại cứu y được, ngay cả Bát Hiệu, Thất Không cũng chẳng rảnh để phân thân ra cứu y. Bởi vì lúc bấy giờ đã có hai người đồng thời xông vào, như sói như cọp. Một người thân cao chín thước, kiếm dài mười ba thước là Hà Nguyên Da.

Một mình y, một thanh kiếm, giữ cứng Bát Hiệu Cửu Không mười lăm tay địch thủ. Còn người kia chính là Thần Thủ Đại Phích Quan Chiến Đường Đường. Y từng bước từng bước sáp gần lại Trương Ngao Gia, phảng phất mỗi bước xông lại đều mang theo cả vạn cân lực lượng.

Trương Ngao Gia gặp phải Chiến Đường Đường, nét nhăn trên gương mặt hình như bỗng hiện ra trăm đường... Dĩ nhiên lão không hề quên tuyệt kỹ Thần Thủ Đại Phích Quan của Chiến Đường Đường, chính là khắc tinh của tuyệt chiêu Đại Chiết Chi Thủ của mình!... Bởi vậy mà lão đã kêu người đi giết Chiến Đường Đường.

... Nhưng không biết tại sao Phùng Nộ Nhi lại không hạ sát thủ!... Những người này đều là những tay hảo thủ, không biết sao lại đi giúp cho Phùng Nộ Nhi hồi nào vậy!

Bây giờ, Phùng Nộ Nhi mình mẩy trọng thương, còn có Ôn Tâm Lão Khất và Chiến Đường Đường, phân ra ba hướng bao vây Trương Ngao Gia. Trương Ngao Gia thờ dài hướng về Phùng Nộ Nhi nói: “Ta nhìn người không sai tý nào... người là một tên nằm vùng!”

“Lão sai rồi!” Phùng Nộ Nhi bị phản nói: “Ta vốn có phải đâu! Vì lão giết chết Đồ Ái Hoa, ta mới phản lão!” Trương Ngao Gia cười nhạt, chẳng nói gì.

“Lần đó, y đánh nhau với ta, làm ta bị trọng thương. Nhưng y muốn giết ta, chỉ e cũng đến chỗ đồng quy ư tận thôi. Ta chẳng muốn chết, nhưng ta thấy rõ Ngao Gia chẳng dung tha được y, bèn vỗ tay giao ước với nhau: nếu lúc nào người đối phó với y thì ta mới được phép trở lại giang hồ”. Chiến Đường Đường than thở: “Thật không may, người để ta đoán trúng phong phúc. Thấy y phóng cây pháo bông lên, ta cười muốn vỡ cả bụng nhĩ”.

“Ngươi sai ta đi giám thị bọn họ đánh nhau, ta đã thấy rõ ràng mình bạch nhưng làm bộ không biết. Người muốn hỏi phục Báo mình lại nhanh chóng mà đi tìm bọn Ôn, Lôi, Đường ba nhà hảo thủ chúng ta lại giúp người, nhưng lại nghi ngờ bọn ta, ta đành phải giả vờ làm người vô dụng, cũng là người người ít đề phòng nhất;” Ôn Tâm Lão Khất cười hi hi nói, “lần này người đoán không lầm: Bọn Ôn Gia Lão Tự Hiệu chúng ta, đối với Báo mình quả thật ý đồ không chỉ bao nhiêu đó”.

Trương Ngao Gia phát ra một tiếng thờ dài thườn thượt, nhìn Phùng Nộ Nhi đang hận thù muốn nổ tung cả thân thể ra, rồi gãi râu nói: “Hy, ta thật

không nên chọc đến người”.

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Xin mượn phu nhân dùng tạm

Khoái Chiến Phong

Rốt cuộc y đã gặp phải tay cao thủ.

Lúc y vừa cúi đầu xuống tính uống nước, bèn thấy trên mặt suối có một tầng mỏng màu sắc long lanh khó mà nhận thấy ra, phải có ánh mặt trời chiếu rọi rõ mới thấy được hình như là có. Có điều, trời có âm đạm đến như áo xám tro của nhà sư trong chùa, cặp mắt của y cũng sáng như hai ngọn đuốc. Không những vậy, y còn phát hiện ra, trong suối chẳng có con cá nào, chẳng có tôm, chẳng có ốc, cũng chẳng có thứ gì còn sống. Mỗi lần y muốn uống nước, y đều phát hiện cái lớp mỏng mỏng đẹp để mà chết người đó. Trời lạnh như bàn tay người chết, không những vậy, tuyết trên đỉnh núi phủ xuống như tấm vải trắng liệm trên xác người chết. Y muốn đốt một đồng lửa, nhưng mỗi lần cúi xuống đánh lửa, là lập tức phát hiện ra, sau khi lửa lóe lên mấy cái liền có màu sắc xanh lè, còn có mùi khét lẹt xông lên. Mỗi lần đánh lửa là mỗi lần đám khói mỏng mỏng chết người đó hiện ra. Y không dám uống nước, dập tắt hết lửa. Trong nước trong lửa đều có người đã hạ độc vào. Không những vậy, còn là thứ sáu mươi tám năm nay trong võ lâm chưa từng xuất hiện lại là chất kịch độc chuyên môn Khoái Chiến Phong. Chỉ cần có gió, là có thể hạ độc. Thứ độc này, gặp gió là chuyển đi, gặp nước là tan ra, gặp lửa là lẫn vào, lọt vào họng là chết, gặp nóng là nổ tung lên. Người hạ độc dĩ nhiên là một tay cao thủ.

Lâu lắm rồi y mới gặp phải một tay cao thủ như vậy.

Đừng có ép ta vào đường cùng thế. Vì Thanh Thanh Thanh vừa tức vừa sợ nhủ thầm trong bụng. Y biết ai là người hạ độc.

Hoài Âm Trương Hầu, nếu không phải ý của ông, còn ai sai sử được Bát Hoại hòa thượng? Vốn là cùng một nơi ra, tại sao mà ăn tươi nuốt sống nhau quá thế? Ông không để cho ta sống, nhất định muốn vu oan giá họa cho ta, không cho ta con đường sống, thì ta chỉ còn nước quay đầu lại, liều mạng với ông một trận thôi.

Vì Thanh Thanh Thanh đã hạ quyết tâm, không chạy nữa.

Y muốn hỏi Hoài Âm Trương Hầu một câu rõ ràng: tại sao đi ép người ta vào trong tuyệt lộ, nhốt vào trong tứ địa mới xong!

Lúc cần lắm thì chắc phải liều một trận tử chiến với Hoài Âm Trương Hầu thôi.

Không ngờ rằng, cái câu hỏi y muốn đi hỏi đó lại hỏi đứt luôn hai mạng tay hảo hán và cuộc đời một người đàn bà mỹ lệ.

Vì Thanh Thanh Thanh và Hoài Âm Trương Hầu tính ra thì cũng có chút liên hệ, không chỉ một chút thôi, mà còn liên hệ rất nhiều.

Hoài Âm Trương Hầu, tính bồi phận, còn là sư huynh của Vì Thanh Thanh Thanh. Bất quá, tuy hai người đều là đệ tử đời thứ bảy của Trảm Kính đường, hai bên chưa hề học võ với nhau bao giờ.

Sư phụ của Hoài Âm Trương Hầu là Tùy Phong Bồ Ý Long Bách Khiêm, làm Tổng đà chủ của Trảm Kính đường lúc toàn thịnh nhất, oai phong tám mặt, hiển đạt vô cùng, chắc chắn là chẳng xem tứ sư đệ của mình không lấy gì làm hiển hách, tính tình chậm chạp chỉ biết suốt ngày luyện tập là Lâm Phong Bồ Trận Đình Uất Phong ra gì.

Sau này, Đình Uất Phong cũng ưu uất không mảy may vui vẻ, lia bỏ Trảm Kính đường, lẳng lặng dạy dỗ đệ tử, rất ít khi cùng đại sư huynh là Long Bách Khiêm gặp mặt.

Dĩ nhiên là Vì Thanh Thanh Thanh lại càng ít khi có cơ hội gặp đại sư huynh của mình... là tay luyện thành một ngàn lẻ một chiêu Phong Dao Sương Kiếm Đà Biên Đại Giang Nam Bắc Vô Định Thủ kinh hồn tái ba, Hoài Âm Trương Hầu.

Long Bách Khiêm và Đình Uất Phong kế tiếp qua đời... lần này chính là Đình Uất Phong được một phen “đi trước một bước” hơn Long Bách Khiêm, bất quá, Đình Uất Phong chết xong một năm, Long Bách Khiêm cũng buông tay lìa trần luôn.

Đình Uất Phong ngay cả chết cũng im ru lẳng lặng, người trong Trảm Kính đường chẳng một ai lại điếu tang, nghe nói còn không biết chuyện Đình Uất Phong qua đời. Nhưng Long Bách Khiêm thì chết hiển hách chết trọng thể, cơ hồ anh hùng hào kiệt, ai ai cũng lại cả... lại để tế người đã đi, và cũng đồng thời chúc mừng Hoài Âm Trương Hầu trở thành tân nhiệm Tổng đà chủ Trảm Kính đường.

Vì Thanh Thanh Thanh chỉ lại điếu tang, y không chúc mừng.

Chuyện đứng trước linh cữu thù tạc giao tế, trước giờ y không quen, và cũng không bao giờ thích hợp.

Y lẳng lẳng tới, lẳng lẳng thấp nén hương, lẳng lẳng bỏ đi. Nguyên một quá trình, không chừng chỉ có một người đàn bà mỹ lệ để ý thấy.

Cả quá trình đó, Vi Thanh Thanh Thanh cũng chỉ chú ý có mỗi người đàn bà mỹ lệ đó, tuy nói là chỉ có cái liếc mắt, nhưng đã làm cho y bao nhiêu năm không bao giờ quên.

Lần đó, y lại điếu tang, y không lại gặp Hoài Âm Trương Hầu.

Lúc đó Hoài Âm Trương Hầu như mặt trời mọc đỉnh cao, danh vang thiên hạ, từ bảy đời Trảm Kính đường sáng nghiệp đến bây giờ, chỉ có Hoài Âm Trương Hầu là người duy nhất luyện thành toàn bộ Dao Phong Sương Kiếm một ngàn lẻ một chiêu thức, và còn tu bổ thêm vào đó nữa: tài khí cao tuyệt, phong đầu kinh tuyệt, thanh danh cực thịnh, thiên hạ không có người thứ hai. Không ngừng vậy phu nhân của y là danh môn thực nữ, người ta đồn là đệ nhất mỹ nhân từ trước đến giờ, vũ công tài học đều là nhất lưu. Không chừng, trừ Hoài Âm Trương Hầu ra còn chưa có gia đình nào có đứa con mà mọi thứ đều hạnh phúc mỹ mãn đến độ như vậy.

Vi Thanh Thanh Thanh không muốn lại gặp mặt y vào lúc đó.

Y nghĩ là Hoài Âm Trương Hầu đã quên bẵng đi mình có đứa sư đệ như thế này.

Đội đến lúc Vi Thanh Thanh Thanh bắt đầu nổi tiếng lên trong giang hồ... Y một mình một kiếm phá Cô Hàn minh, đơn đao thu phục U Linh Thập Tam, chỉ trong vòng một đêm đánh bại liên tiếp mười bảy vị, trưởng lão trong Đa Lão hội, chỉ trong một trận chiến đã đuổi bảy danh đương gia ở Hoắc Động sơn, cho đến lúc y quyết chiến với Bang chủ của Thủ Noãn bang là Tuyết Thanh Hàn rồi, mọi người mới biết gã thanh niên cao thủ này thức lực đến đâu :

Kiểm pháp của Nhất Lưu Lưu Kiếm Tuyết Thanh Hàn đã đến mức đẳng phong tạo cực; hồi đó, tay cao thủ được phe hắc đạo tôn xưng đệ nhất cao thủ là Thường Thâm đại sư, bảy lần muốn phá Nhất Lưu Lưu Kiếm đều bị thảm bại, tốn hết mười bốn năm khổ công nghĩ cách phá giải, lâm chung mới kêu lên thảm thiết: “Phá bất liễu!”, rồi chết, chết không nhắm mắt.

... Từ đó Nhất Lưu Lưu Kiếm của Tuyết Thanh Hàn được người trong võ lâm xưng thành Phá Bất Liễu Kiếm.

Nhưng Nhất Lưu Lưu Kiếm rốt cuộc đã bị Vi Thanh Thanh Thanh phá.

Y đem một ngàn lẻ một chiêu Phong Dao Sương Kiếm hợp lại thành một chiêu sử dụng.

Chiêu này có tên là Thiên Nhất.

Chiêu này tương đương như đem oai lực của một ngàn lẻ một chiêu dồn vào một nơi, thành ra tuyệt chiêu duy nhất.

Chiêu này phá được Nhất Lưu Lưu Kiếm. Tuyết Thanh Hàn thua mà phục.

Trận đó làm cho Vi Thanh Thanh Thanh nổi danh thiên hạ. Mọi người rốt cuộc đã hiểu ra: bao nhiêu năm nay, Đình Uất Phong của Trảm Kính đường đã lẳng lẳng luyện đao mài kiếm, truyền lại cho đệ tử duy nhất của mình là Vi Thanh Thanh Thanh: Vi Thanh Thanh Thanh đã lẳng lẳng thử kiếm tập đao, rốt cuộc tập trung nghị lực của hai thầy trò, đại quyết tâm và đại trí tuệ, đột phá tạo nên tuyệt chiêu Thiên Nhất, hỗn hợp của ngàn lẻ một chiêu Phong Dao Sương Kiếm.

Bất quá, rốt cuộc vũ công của Hoài Âm Trương Hầu cao hay vũ công của Vi Thanh Thanh Thanh cao? Không ai biết được.

Bọn họ cũng chưa từng tỷ thí qua.

Có điều, trước giờ, Hoài Âm Trương Hầu danh tiếng có lấy lòng hơn nhiều lắm.

Hoài Âm Trương Hầu là Tổng đà chủ của Trảm Kính đường phe bạch đạo, tay nắm quyền uy, môn nhân vô số, trong võ lâm ở ngôi cao vị, cùng qua lại thân mật với triều đình đại quan.

Vi Thanh Thanh Thanh thì không vậy.

Rốt cuộc y chỉ là một tay giang hồ nhân văn dã thảo, cô hồn dã quỷ, không những vậy, người ta còn đồn mấy vụ án cướp tiêu giết người động trời hình như có liên quan gì đến y, y thủy chung vẫn chỉ là một gã lãng tử mà võ lâm không nhận vào phe chính đạo: “Tà phái cao thủ”.

Bây giờ đây, cái gã Tà Phái Cao Thủ Vi Thanh Thanh Thanh này muốn nửa đêm đột nhập vào chỗ hẻm rỗng hang cộp của phe chính phái: Trảm Kính đường.

Y muốn lại hỏi Hoài Âm Trương Hầu một câu, đã là Tổng đường chủ, còn là đại sư huynh, tại sao cứ mãi sai người truy sát y?

Lúc không còn đường nào để chạy, Vi Thanh Thanh Thanh không phải chỉ là kẻ ôm một góc quây cọ, mà y là kẻ biết tung hoành đảo lộn, phản công lại trọng địa đối phương.

Ngoài chuyện núp ngay vào trong tor.ng địa, y không còn đường nào để thoát.

Đây chính là thời cơ tốt nhất để phản công.

“Trí chi tử địa nhi hậu sinh”... cho dù vạn nhất có không sống sót được, thì cũng đem toàn lực của mình ở chỗ đường cùng đánh ra một cú, đối với Vi Thanh Thanh Thanh mà nói, cũng là một cảm giác quá đã ngứa rồi.

Chỉ cần chuyện đã ngứa mà không làm hại đến ai là y cứ việc làm.

Muốn xông vào thì xông ngay vào chỗ hiểm họa, muốn đánh thì đánh cho nát teng beng luôn.

Y đột nhập vào Trảm Kính đường. Y cũng muốn đường đường chính chính đưa thiệp vào bãi phòng đầy chứ.

Có điều y biết làm thế cũng uống công thôi.

Cái thiệp của y, e rằng còn chưa đưa được đến tay Trương Hầu; cái thiệp mời kiểu đó, trong đường có Cung Phụng Bộ Phong Sáu Giải Nghiêm Lãnh thể nào cũng chặn ngay lại. Còn không thì cho dù đến tay Phó đường chủ Trương Cự Dương và Quân sự Trần Khô Liên, cũng không đưa được vào đến nơi.

Bộ Phong Sáu Giải Nghiêm Lãnh nói về vai vế, thật ra còn là nhị sư bá của Vi Thanh Thanh Thanh.

Cái vị nhị sư bá trước giờ vẫn coi thường hai thầy trò của y.

Trương Cự Dương là bào đệ của Trương Hầu, vũ công cũng rất cao, hiện tại trong Trảm Kính đường có thể nói là trong tay nắm đại quyền, bao nhiêu công việc trong đường, hầu như đều do y và bà vợ là Trần Khô Liên làm quân sự giữ hết.

Vi Thanh Thanh Thanh biết cái gã sát thủ trước giờ cứ nhắm y hạ độc và hạ độc thủ, chính là Ngoại Tam đường Đường chủ tên Bất Hoại hòa thượng và Nội Tam đường chủ tên Bình Lánh Bành trong Trảm Kính đường.

Tại sao muốn hại y?

Tại sao muốn giết y?

Tại sao cứ bức bách hoài như vậy?

Muốn tìm cho ra lẽ, y phải thân tự lại Trảm Kính đường.

Y muốn hỏi cho ra trắng đen.

Hỏi thật rõ ràng.

Nếu cứ xông bừa vào thế này, e rằng chỉ còn nước ác đấu, chẳng ích lợi gì; vì thế, y còn mời thêm ba người nữa lại làm công chứng.

Một vị là Tam sư bá “Tróc Ảnh Sáu” Lâu Độc Diệu.

Một vị là võ lâm minh tức Đại Mạc phái Phó chương môn nhân Hạ Thiên Độc.

Còn một vị nữa là người bạn thân của y, người giang hồ gọi y là Tiểu Lâu Nhất Dạ Lạp Xuân Vũ tên là Tế Quá Kỳ.

Y còn có một kẻ tri kỷ chí giao nữa tên là Âm Tinh Viên Khuyết Lâu Ngoại Tam tên là Vương Tam Nhất, vì mắ chuyện không lại được.

Cho dù là Lâu Độc Diệu, Hạ Thiên Độc, Tế Quá Kỳ, đại khái cũng đều phải tới ngày mai mới tới nơi.

Có điều, y muốn lại sớm một chút thử thử xem, gặp trước Hoài Âm Trương Hầu hỏi.

... Tại sao muốn giết y?

... Tại sao muốn hại y?

... Tại sao cứ bức bách hoài như vậy?

Y chỉ muốn hỏi cho ra lẽ rồi đi... như nếu chịu bằng lòng không tìm cách giả hại y nữa, y sẽ đi xa xa chút nữa cũng chẳng hề gì.

Nếu mà một trái núi không chứa nổi hai con cọp, thì y sẽ đi tới trái núi khác cũng chẳng sao đâu? Trên đời này, núi cao hằng hà sa số, y không muốn làm người khác chướng mắt vì mình, đứng xổ rỏ ngán đường cản lối!

... Nếu dĩa công chúng mà mở miệng ra khỏi, thì cho dù chuyện đó giải quyết xong được đi, đối phương cũng không khỏi mất mặt.

Y nghĩ trước khi sự tình náo hết cả lên, trước tiên mình thử đi gặp riêng Hoài Âm Trương Hầu nói chuyện.

Y tin đại sư huynh không phải là hạng người không theo lý lẽ như vậy.

Y cũng tin chắc kẻ danh chấn thiên hạ là Hoài Âm Trương Hầu đây, không đến nỗi là kẻ tiểu nhân mặt dạn mày dày không chịu theo lý lẽ.

Vì vậy y mới thừa ban đêm đột nhập vào Trảm Kính đường.

Lấy tài khinh công của y, muốn đột phá hàng phòng vệ và chường ngại vật trong Trảm Kính đường không phải là chuyện khó.

Nhưng muốn không bị ai phát hiện ra, chỉ e dù là Tổng đà chủ Long Bách Khiêm năm xưa cũng nhất định không làm nổi.

Chính vì chưa có ai làm được vậy, Vi Thanh Thanh Thanh mới tính làm thử xem sao.

Làm chuyện người khác làm không được, mới là sống có ý nghĩa. Vi Thanh Thanh Thanh trước giờ vốn cho rằng: làm chuyện gì thì cũng nên cực đoan một chút, làm người thì phải trung dung, nhưng học vũ nghệ, nếu không đại thành tức là đại bại, luyện mà không ngọt không mặn không giỏi không dở thì thật chẳng có tí ý tứ gì.

Y trước giờ chủ trương rằng: chuyện gì cũng không qua cái chết, cần gì phải ủy khuất để cầu toàn. Trước sau gì, muốn xông thì xông vào chỗ hiểm, muốn đánh thì đánh cho nát nhừ ra, kỳ huy quá thì chỉ làm được một người bình bình phạm phạm vô vô vị vị.

Vào Trảm Kính đường, chính vì y không sợ chết mới vào.

Y xông vào Lâm Phong Hiên, đây là chỗ cấm địa nơi Tổng đà chủ phê duyệt văn kiện làm việc hằng ngày, có điều Hoài Âm Trương Hầu không có ở đó.

Nhưng lại có mấy người đang tụ tập ở đó hội nghị.

Bọn họ là Bộ Phong Sáu Giải Nghiêm Lãnh, Thoát Thai Trương Cự Dương, Hoán Cốt Trần Khổ Liên.

Giọng nói của bọn họ rất thấp.

Nói chuyện cũng rất nhỏ.

Thần tình cẩn thận, nhưng thỉnh thoảng lại lộ vẻ đắc ý hung ác.

Vi Thanh Thanh Thanh vốn không có ý muốn nghe lén chuyện người khác.

Nhưng họ chính đang nói đến cái tên Vi Thanh Thanh Thanh, và còn nói đến tên Phong Vân tiêu cuộc, Hàm Ưng bảo, Thí Kiếm sơn trang.

Vi Thanh Thanh Thanh vừa nghe tới bèn lưu thần để ý.

Và cũng lưu tâm cẩn thận.

Bởi vì võ lâm đồng đạo đang truy sát y, cũng vì lý do y tại Thiểm Bắc cướp tiêu của Phong Vân tiêu cuộc, giết hết tận số kẻ áp tiêu là Độc Ty Thái Sơn Tổng Hồ Tuyền và mười một gã tiêu sư; giang hồ hán tử muốn đối phó y, chính là vì y xông lên Ưng Sầu Nham, một đêm gian sát Hàm Ưng bảo Bảo chủ phu nhân và con gái; quan phủ muốn truy nã y là vì ban đêm y lại cướp Thí Kiếm sơn trang, giết luôn tám tay đại cao thủ, ăn cắp đi cặp Nam Qua Quốc Quốc của vua ban tặng, còn thêm một cặp Sở Từ Song Ngự Kiếm.

Đúng là tội ác cực kỳ.

Có điều Vi Thanh Thanh chẳng biết tí gì cả.

Bởi vì y chẳng làm chuyện gì cả.

Y chẳng đụng tới người Phong Vân tiêu cuộc, chẳng lên Hàm Ưng bảo, chẳng tới Thí Kiếm sơn trang.

Đối với sự nghiệp hiển hách của Phong Vân tiêu cuộc, Hàm Ưng bảo, Thí Kiếm sơn trang, y chỉ có biết bội phục thể thôi.

Dĩ nhiên còn có những vụ án khác đổ lên đầu y: nào là Huyết Hồn tiêu cuộc bị giết sạch, Trì Vân tiêu cuộc bị hung sát, còn có Phi Vân tiêu cuộc bị mất tiêu, mỹ nữ trong Hàm Bích Lâu bị cướp đi... y đều không biết đó là chuyện gì chuyện gì cả.

Vì vậy, y muốn nghe thử, đáo để đó là chuyện gì.

Giải Nghiêm Lãnh: “Vi Thanh Thanh Thanh lần này có nhảy xuống sông Hoàng hà cũng rửa không sạch. Gã này không đáng ngại, hán muốn công khai chứng minh, chỉ là đi tìm đường chết mà thôi”.

Trần Khổ Liên: “Cũng phải cẩn thận một chút. Chuyện này làm kinh động Tổng đường chủ, cũng không tiện lắm. Mấy vụ án ở Thí Kiếm sơn trang, Hàm Ưng bảo và Phong Vân tiêu cuộc, tài sản cực phú, lần này chúng ta cũng làm được vô to, đủ để xài vài mươi năm, không cần phải mạo hiểm gì thêm lắm”.

Trương Cự Dương: “Nói thì nói vậy, nhưng đã làm rồi, thì phải làm cho trót. Nói thật, nếu chỉ có chúng ta mấy người thôi, thì tiêu cả đời cũng không sai, nhưng chuyện trong đường phí tổn cũng nặng lắm...”

Giải Nghiêm Lĩnh: “Ha, chuyện trong đường? e rằng vợ chồng hai vị cũng tiêu không ít nhĩ, năm chục thửa đất bên Hoài Âm, không phải đều do hai vị mua tháng trước đấy sao?”

Trần Khổ Liên: “Sao! Ông nói vậy là không tin chúng tôi phải không?!”

Giải Nghiêm Lĩnh: “Đấy cũng chẳng phải là chuyện tin hay không tin. Chúng ta mạo cừu tử nhất sinh, làm mấy vụ cướp tiêu này, nhưng kim ngân châu báu đều ở cả trong tay hai vị, muốn yên lòng trừ phi để tôi và lão tam tra sổ mục!”

Trương Cự Dương: “Thế thì tốt nhất là tra sổ mục đi! Nếu không, nếu không chúng tôi cũng giống Trư Bát Giới soi kiếng thôi, trước sau cũng không giống người nổi. Tra sổ mục thế mà lại rõ rõ ràng ràng!”

Giải Nghiêm Lĩnh: “.....”

Thốc Ứng, Lão Thử hòa thượng

Vì Thanh Thanh Thanh nghe đến lúc này, đã hầu như nghe không muốn hết câu, nhin không muốn nhin nổi.

(Tại sao muốn hại mình?)

(Tại sao muốn giết mình?)

(Tại sao cứ bức bách mình quá?)

... Thì ra đều là do bọn này làm ra cả!

Y ráng dần con nóng giận xuống.

Bởi vì y còn muốn nghe cho hết câu chuyện.

Hiện tại y mới biết: thì ra ngồi nghe, thường thường nghe được nhiều điều bí mật; mà nói chuyện, thường thường hay thổ lộ chuyện bí mật của mình.

Nếu trong lúc này, không có thêm một người nữa... một kẻ dạ hành nữa... y nhất định sẽ ở đó nghe tiếp cho hết chuyện.

Nghe tiếp nữa, y còn nghe thêm được điều gì nhĩ?

(... Ít nhất, nghe thêm chút nữa, y sẽ không đi ngăn trở kẻ dạ hành kia đang tính vào trong nhà làm gì đó?)

Lúc này, một bóng người, ăn mặc kiểu dạ hành, đang trượt từ mái nhà xuống như một chiếc lá rơi, và đang tính đi vào trong Lâm Phong Lâu, như con giun đang bò trên cát, không một tiếng động hơi thờ.

Gã không để ý bao nhiêu hành động gì của mình, đều để cho Vì Thanh Thanh Thanh thấy rõ mồn một vào trong mắt.

... Thì ra đêm nay, nơi này trừ mình ra, còn có người muốn xông vào.

Chuyện này vốn không liên hệ gì đến Vì Thanh Thanh Thanh.

Chỉ tiếc người này lại là người y quen biết.

Đại Mạc phái Phó chương môn nhân Trảm Long Hạ Thiên Độc.

Đây là một trong ba người y mời đến làm công chứng.

Y không còn cách gì mà không ra mặt hành động được.

Y sợ Hạ Thiên Độc ngهنhngang đi vào, Giải Thiên Lĩnh và vợ chồng Trương Cự Dương sẽ giết y ngay không một chút do dự.

Y không thể để mặc cho một người mình mời đến đem thân vào nạp mạng.

Vì vậy y rón rén bước nhanh lại sau lưng Hạ Thiên Độc, vỗ nhẹ vào vai gã một cái.

Hạ Thiên Độc nhảy cẫng lên như đập phải một con rắn độc.

Vì Thanh Thanh Thanh tay nhanh mắt lẹ, đưa mu bàn tay che lấy miệng y, dùng giọng nói thật thấp thật nhỏ nhưng Hạ Thiên Độc có thể nghe được rõ rõ ràng ràng nói vào tai y: “Đừng la! Tôi đây. Ông nghe bọn chúng nói gì rồi! Thì ra bọn chúng mới là kẻ cướp tiêu nhĩ!...”

Chưa nói xong câu.

Hạ Thiên Độc đã xoay người lại, dựa vào ánh trăng mười ba sáng lạng, gã đã hiển nhiên nhận ra được Vi Thanh Thanh Thanh.

Có điều Hạ Thiên Độc lại la lên như gặp phải quỷ không bằng.

Đồng thời gã tung chưởng ra.

Phùng lên một tiếng, đánh ngay vào giữa ngực Vi Thanh Thanh.

Vi Thanh Thanh Thanh chẳng ngờ đến có chuyện đó xảy ra, tránh chẳng kịp, chỉ có thể dựa vào chưởng lực thôi lui để làm bớt sức mạnh, rút xuống đất rồi, y mới thấy trước ngực đau như bị một con dao cắt vào giữa đó.

Y cắn chặt răng, và cũng vừa đúng lúc chặn lại búng máu tươi muốn ứa từ trong miệng ra.

Máu của y có vị mặn mặn.

Sau đó y nghe Hạ Thiên Độc đang la bài hải lên: “Các người mau mau mà ra đây! Vi Thanh Thanh Thanh đã lại đây rồi! Hắn đã nghe hết chuyện các người nói nãy giờ...”

Bao nhiêu song cửa có trong Trảm Kính đường đều có đèn lên sáng trưng.

Bao nhiêu đó cửa cơ hồ đều có người ùn ùn xông ra.

Bao nhiêu đó người, ai ai cũng cầm trong tay binh khí loang loáng.

Tiếng la vừa nổi lên, Giải Nghiêm Lãnh, Trương Cự Lương, Trần Khổ Liên đã soạt soạt soạt bay xẹt ra sân, đưa cặp mắt như mổ trâu giết bò ra nhìn trừng trừng vào Vi Thanh Thanh Thanh.

Hừ, mình thật mới đúng người công chứng. Vi Thanh Thanh Thanh dùng cái kiểu uống rượu mạnh để nước ực búng máu vào trong cổ họng.

Giải Nghiêm Lãnh thì đang dùng cái giọng hành hình ra hỏi y: “Vi Thanh Thanh Thanh, cái tên phản đồ kia, người còn gì để nói nữa không?”

Lúc bấy giờ, các đệ tử trong Trảm Kính đường đã đưa cao đuốc lên, bao vây lại, xa xa tiếng người hỗn tạp ồn ào, nhưng tiến gần lại lập tức không nghe ai nói gì nữa, mắt thì nhìn y lom lom chòng chọc. Sau đó, bởi vì vòng vây có cái cảm giác nặng nề đặc biệt, ngay cả tiếng người la đằng xa cũng yên xuống, rồi họ lặng lẽ tiến vào vây quanh, trong tay những câu đuốc đang lúc lu lút tỏ như nọc rắn, mỗi lúc phát ra âm thanh rẹt rẹt. Những tay đệ tử của Trảm Kính đường vốn có huấn luyện rất kỷ lưỡng.

Trừ Trần Khổ Liên, Trương Cự Lương và Giải Lãnh Nghiêm ra, Vi Thanh Thanh Thanh còn phát hiện có Ngoại Tam đường Đường chủ Đồng La Kim Cương Bình Lánh Bành cũng đã chạy tới.

Màn lưới bao vây đã xiết chặt.

Vi Thanh Thanh Thanh không muốn tính toán gì thêm.

Y chỉ hỏi: “Trương tổng đã chủ ở đâu? Tôi muốn gặp ông ta”.

Giải Nghiêm Lãnh lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Người tính ám sát Tổng đường chủ, còn có mặt mũi đòi gặp ông ta?!”

Trương Cự Lương ánh mắt còn lộ vẻ giễu cợt nói: “Hiện tại người chẳng còn có hy vọng gì, mau mau thúc thủ chịu trói đi thôi”.

Hạ Thiên Độc còn ra vẻ đồng tình nói: “Tổng đà chủ hai bà ngày nữa mới về nhà, thôi người mau hàng đi thôi, khỏi phải máu chảy đường trường nhì!”

Vi Thanh Thanh Thanh nhìn bọn họ, như đang nhìn mấy con chim ưng, mấy con chó săn.

“Ta cũng muốn buông tay không chống cự đấy chứ, nếu các người quả thật là người công chính,” Y nói, “chỉ tiếc là các người chẳng phải”.

“Công hay không công chính cũng thế”. Giải Nghiêm Lãnh nói như đóng đinh vào cột, “Người lại đây ám sát, án chiếu đường quy, phải chịu xử tử”.

Trương Cự Lương cười nói: “Người có thể nói chúng ta không công chính, chỉ tiếc là người không chọn lựa được gì cả”.

“Không được gì cả sao?” Vi Thanh Thanh ôm lấy ngực mình, còn cười cười hỏi ngược lại: “Các người không cho ta đi gặp Tổng đường chủ, không lẽ ta không xông vào gặp ông ta được sao?”

Câu hỏi đó làm cho mọi người cùng ngớ mặt ra.

... Cao thủ của Trảm Kính đường đều tụ tập hết cả đây, cái tên tự cao tự đại không coi trời bằng vung kia dám ăn nói như vậy.

Còn ngớ mặt ra chưa làm gì, Vi Thanh Thanh đã làm một chuyện ai nấy đều giật nảy mình lên.

Y động thủ trước.

Tay trái làm thành quyền, tay phải thành chưởng.

Quyền bên trái đánh tới Giải Nghiêm Lãnh, chưởng bên phải chém qua Trương Cự Lương.

Đây là thứ quyền pháp, chưởng pháp y tự sáng chế lấy.

Hận quyền.

Sâu chưởng.

Giải Nghiêm Lãnh la lên một tiếng giận dữ, lão đã sống đến sáu mươi hai tuổi, còn chưa thấy chuyện này bao giờ, gã này đã là con thú trong chuồng rồi, người khác không lại giết gã, gã lại đi tìm đường chết. Một gã hậu bối tỷ teo, vậy mà dám ra mặt động thủ trước mặt bao nhiêu người với lão nhân gia!

Thân hình của lão thi triển như gió.

Như con gió lốc xoáy con vù.

Lại giống như con rồng cuốn gió nước chừng lấy bao nhiêu sinh mạng.

Năm xưa, ngay cả lão Đường chủ Long Bách Khiêm thấy thân pháp đó của lão, cũng chỉ nói được năm tiếng: “Gió đầy tiếng giết người”.

Trong con gió đó, bất kỳ kẻ địch nào của Giải Nghiêm Lãnh cũng đều thành xác chết.

(Ngay cả Vi Thanh Thanh cũng không ngoại lệ).

Trương Cự Lương cũng chẳng phải là hạng nhân rồi.

Cái chức Phó đường chủ Trảm Kính đường không phải là ăn không ngồi rồi.

Vi Thanh Thanh Thanh có phải là không ham sống nữa chẳng, không những đánh tới Giải Cung Phụng là tay khó chọc vào nhất trong trường, y còn động thủ tới cả mình? Nếu y không lột xác lột xương gã tiểu tử này ra, cũng uống xunh là tay cao thủ số nhì sau Tổng đà chủ trong bảy đời Trảm Kính đường rồi!

Y lập tức phát động ngay Thoát Thai thần quyền.

Không chừng, nói đến công phu Phong Dao Sương Kiếm, y còn chưa kịp huynh trưởng Trương Hầu, nhưng y lãnh ngộ từ trong Phong Dao Sương Kiếm ra Thoát Thai thần quyền, ngay cả Tổng đà chủ còn chưa học được.

Chưởng lực của y, đáng sợ nhất không phải là đánh cho trúng người ta mới có hữu hiệu.

Chỉ cần đối phương đụng với y một chưởng rồi, y lập tức sẽ có cách hút chính bàn tay địch thủ, sau đó để cho toàn thân xương thịt của đối phương bị một thứ lực lượng kỳ dị hút ra, cho đến lúc nào máu thịt nát nhừ, chỉ còn có một đồng thịt bầy nhầy mới thôi.

Y thường cười cười nói: “Tôi giúp người ta thoát thai, vợ tôi thì hoán cốt”.

Bởi vì quyền phong của Trần Khô Liên, không có lấy một chút vết tích, chấn bể từng cục xương trong toàn thân địch thủ, từng thốn từng thốn, từng phân từng phân gãy gọn, nát nhừ. Mụ ta luyện Hoán Cốt thần quyền.

Chính trong con tức giận điên cuồng phải giết cho được đó, mà Giải Nghiêm Lãnh và Trương Cự Lương cùng nhau đánh tới Vi Thanh Thanh Thanh.

Vi Thanh Thanh Thanh cùng hai tay đại cao thủ đánh nhau mấy chiêu, bỗng dung chưởng lực biến hẳn.

Biến thành tay trái chưởng, tay phải quyền.

Đây là biến chiêu trong Phong Dao Sương Kiếm, y hóa ra thành chưởng pháp và quyền pháp, tự xưng là Ái Cực quyền và Cửu Cực chưởng.

Quyền chiêu vừa biến, chưởng pháp thành ra khác hẳn, thành linh, quyền y đánh tới Hạ Thiên Độc, còn chưởng thì chém qua Trần Khô Liên.

Hình như, một người bị thương như y, ngay cả Giải Nghiêm Lãnh và Trương Cự Lương còn chưa đủ cho y đánh đã ngã.

Thật là tuyệt độ kinh ngạc!

Bấy giờ, trong trường đấu, bốn tay đại cao thủ: Cung Phụng Giải Nghiêm Lãnh, Phó tổng đường chủ Trương Cự Lương, Tổng quản Trần Khô Liên, thêm vào Đại Mạc phái Phó chưởng môn Hạ Thiên Độc, toàn bộ đánh tới Vi Thanh Thanh Thanh. Bao nhiêu đường thoái lui đều đã bị phong bế; bao nhiêu lực lượng đều đem hết lại bắt giết cho được cái gã hán tử thanh niên cuồng ngạo trước mắt kia.

Bọn họ đều bị chọc tức muốn điên lên.

Không những vậy, bọn họ cũng chẳng có chọn lựa gì khác hơn.

... Không giết chết Vi Thanh Thanh Thanh không được!

Bỗng nhiên, Vi Thanh Thanh Thanh dùng một chiêu Tiên Dao Thức Biến Thân Khiêu, nhảy vào trong sân.

Một đám cao thủ, ngỡ là y đang tính chạy, hò hét đuổi theo.

Nào ngờ, Vi Thanh Thanh Thanh nhảy qua hết đám người, đá ra mười bảy mươi tám cú liên hoàn, như mưa đổ rào xuống, đá tới Ngoại Tam đường Đường chủ Trầm Kính đường là Binh Lánh Bành!

Bao nhiêu cú đá liên tục đó, chính là do Vi Thanh Thanh ngộ được từ trong Phong Dao Sương Kiếm ra, tên là H?n Vũ bộ pháp!

Cho dù cú đá liên hoàn đó không đủ làm chúng cao thủ kinh hãi đi nữa, nhưng cái kiểu Vi Thanh Thanh Thanh làm như sợ người trong trường cảm thấy tịch mịch sao đó, người khác không lại công y, y cũng lại đánh đối phương chơi, cái thứ đảm khí đó đã làm người ta kinh hãi chấn động.

Đồng La Kim Cương Binh Lánh Bành trước giờ vốn đã hận Vi Thanh Thanh Thanh tận cốt tủy, thấy y còn chạy lại tìm mình đánh lộn, hét lên một tiếng lớn như sét đánh, tay trái cầm la, tay phải cầm bạt, choảng lên một tiếng chát chúa, nghênh lại Vi Thanh Thanh Thanh: người chưa ra chiêu mà thanh thể đã chấn động người khác như bước cả đầu, làm như ba mươi ba cái mặt trời đụng vào nhau vậy, và cũng như quả cầu lửa đụng vào bình khí!

Thành ra, một mình Vi Thanh Thanh Thanh bây giờ lại đồng thời chống cự: Giải Nghiêm Lãnh, Trương Cự Lương, Hạ Thiên Độc, Trần Khô Liên, Binh Lánh Bành năm tay đại cao thủ!

Sau lưng Vi Thanh Thanh Thanh còn đeo một thanh đao.

Đao có vỏ.

Nhưng vỏ lại giống kiếm.

Đao rõ ràng là vỏ đao.

Thanh đao lại như kiếm.

Chuôi đao là tra vào vỏ từ dưới lên. Cũng như muốn nói là, đứng ra mũi đao xoay lên trời mới đúng; có điều, đầu vỏ lại rộng ngang bằng miệng, hình như thanh đao của y (hoặc kiếm) chẳng kể trên tra xuống, xuống tra lên gì đều có thể cả.

Cái thứ vũ khí này, hình như chỉ cần y muốn nó là đao, nó là đao; nếu muốn nó là kiếm, thì nó là kiếm.

Vi Thanh Thanh thủy chung vẫn còn chưa rút đao ra.

Dĩ nhiên là vẫn chưa rút kiếm.

Trong lúc đang đánh nhau kịch liệt, y bỗng dung rướn người thẳng lên!

(Y lại đang tính đi công kích người nào đây?)

Người đang ở trong không trung, Vi Thanh Thanh Thanh bỗng như con bạch hạc bị gãy cánh, chao qua một cái, bay về hướng Lâm Phong Hiên; rồi nhảy lên cái nứa, lướt qua Báo Ân đình; rồi nhún thêm cái nữa, nhảy qua Báo Cừu Gian, nhấp nhô mấy cái, đã tới tận đầu của Báo Ứng Lang... ở đó thấy có hàng dâu trồng trúc và hoa, có một cái cửa hình mặt trăng, trên đề Báo Đáp Viên; Vi Thanh Thanh Thanh nhảy nhót không ngừng, ra tới giữa sân, thấy có tường vôi cửa rộng, liễu mọc xanh um, một con suối nhỏ chạy vòng quanh, hoa nở tứ bề, quanh co uốn khúc thanh nhã ung dung, thật là một nơi mát mẻ thanh tao.

Vi Thanh Thanh Thanh ngẩng đầu lên nhìn tới, chỉ thấy năm chữ Lâm Phong Khoái Ý Các như bay lượn phía trên, y chẳng ngừng bước tí nào, thân hình như điện xẹt, churong đã đánh ra, phùng lên một tiếng, song cửa chấn động sập xuống, có tiếng trong trẻo la lên kinh hãi, Vi Thanh Thanh Thanh xoay nửa người lại, ngón tay, bàn tay, bắp đùi liên tiếp đánh lủi ba kẻ địch đang truy, đồng thời người của y đã tiến vào, bàn tay chụp lấy mạch môn của người trong nhà.

Y đã không thoái lui, ngược lại còn tiến ngay vào trong chỗ ở của đại sư huynh Tổng đường chủ; những người đang bao vây tấn công y không ngờ đến đường đó, tính ngăn lại thì y đã xông vào trong Khoái Ý Các, chụp ngay lấy phụ nhân của Hoài Âm Trương Hầu là Lương Nhiệm Hoa rồi!

Lương Nhiệm Hoa đang ngồi trong phòng thêu hoa.

Nàng vốn nghe có tiếng huyên náo đánh nhau bên ngoài, cũng chẳng lấy làm kỳ quái, cho là chuyện thường, cũng chẳng buồn để ý. Có điều, bỗng nhiên, song cửa bị phá tung ra, ánh đèn lập lòe, một người xông vào trong phòng. Nàng giật nảy mình lên, thò tay tới đầu giường rút kiếm, người đó đã chụp cứng vào mạch môn của mình.

Sau đó, nàng thấy một đám người vẫn hay cùng chồng mình trò chuyện làm việc đang mặt mũi hầm hừ, hung hăng xắn tay áo, nghiêng răng nghiêng lợi, ra vẻ tức giận phần uất bao vây đầy trước cửa, trước song.

Trong phòng vốn ra còn có một đứa a hoàn tên Thúy Nhi, vừa mới hoàn hồn lại, thấy một gã hán tử đang nắm tay phu nhân, bắt giắc hét lên một tiếng lãnh lót: “Phu nhân!”

Tiếng la đó, Vi Thanh Thanh Thanh mới biết: thì ra đây là vợ của đại sư huynh, Tổng đường chủ phu nhân.

Y nhìn người đàn bà, cả người bèn như bị người ta đâm cho một quyền vào mặt, cơ hồ ngay cả một hơi thở cũng không thở ra nổi.

Tuyệt!

Tuyệt không còn gì bằng hơn thế!

Đây chính là người đàn bà y đã gặp trong buổi lễ an táng đại sư bá. Gặp qua người đó rồi, y cứ ngỡ cả đời mình không còn được gặp lại nàng. Trong đời, nếu đã không có duyên, thì cũng chẳng có phận. Trong lòng y luyến ái nàng không biết bao nhiêu lần, đến nỗi cả mấy năm nay lang bạc giang hồ, bao nhiêu là hồng nhan lệ sắc đều chẳng làm động tâm. Cái vị cô nương y chỉ gặp lần đầu thôi đã thành người yêu duy nhất trong lòng. Bỗng dưng hôm nay, y chụp lấy tay nàng, mới biết đó là nàng, mới biết nàng là vợ của đại sư huynh.

Làm cho y kinh ngạc đến tuyệt!

Y cứ ngỡ như mình đang trong mộng. Đây là người trong mộng, không phải thật. Sau đó, y mới từ từ nhận ra, nàng có hơi thở, có nhịp đập, có hình có bóng. Ngay cả cái chớp mắt xinh xinh hơi có rướm mồ hôi kia cũng đang có hơi thở. Mỗi một hồi lâu, y mới sực nhớ lại mình vẫn còn là con thú đang bị mấy tên thợ săn bao vây, mà cái người đàn bà mỹ lệ mình đã gặp trong mộng không biết bao nhiêu lần và thực tại chỉ gặp qua lần thứ hai này, đang bị mình nắm chặt tay, đang nhìn mình ra chiều xấu hổ. Phần nộ càng làm cho nàng thêm kiêu diễm.

Không ai dám xông lại.

Không ai dám động thủ.

Bởi vì lúc này, người này một mình đánh nhau với năm tay đại cao thủ, mặt không đổi sắc, nói đi là đi, còn công nhập ngược vào cấm địa, bắt giữ Tổng đà chủ phu nhân, thậm chí thanh đao hoặc kiếm trên lưng của y còn chưa rút ra; đến bây giờ, không người nào còn dám xem thường gã thanh niên trẻ tuổi này, cho dù bọn họ thấy mặt mày y lộ vẻ khác thường, chẳng ai dám ngang nhiên động thủ, nhiều nhất cũng cho là y đang làm bộ làm tịch để lộ chỗ hở để dụ địch.

“Được lắm,” Vi Thanh Thanh Thanh hiện tại đã hồi phục lại trấn tĩnh (ít nhất y cũng ráng sức hồi phục lại), “Tổng đường chủ phu nhân của các ngươi đang ở trong tay ta, các ngươi thoái lui ra đi”.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Trương Hầu phu nhân vừa mắc cỡ vừa tức giận: “Ngươi muốn làm gì đây?!”

Vi Thanh Thanh Thanh trầm tĩnh lại, y không nhìn tới nàng, chỉ hỏi: “Trương tổng đà chủ đang ở nơi nào?”

Phu nhân tức quá. Nàng tức lên, hai má lại càng hồng như hai trái đào tươi, càng kiêu diễm vào tới xương cốt. May mà lúc này Vi Thanh Thanh Thanh không nhìn tới nàng. Không nhìn nàng một lần, là giống như bị trúng tà một lần.

“Y đi Trường Tiểu bang rồi, còn chưa về tới,” phu nhân nén giận trả lời:

“Ngươi nắm tay ta làm gì thế?”

“Chùng nào ông ta về?”

“... Hai hôm nữa ông ta về ngay!” Giọng nói như thể ám chỉ, ông chồng của nàng về, là y sẽ xong đời, vì vậy mau mau mà bỏ nàng ra chạy mới phải, bấy giờ phu nhân cảm thấy cánh tay của mình như bị một trái núi đè xuống, nàng bỏ mặc chẳng vùng vẫy gì nữa, quay qua nhìn đồng bọn trước giờ rất đắc lực của ông chồng mình. Có điều nguyên đám người ai nấy đều lộ vẻ rụt rè không muốn làm gì. Cái vẻ mặt đó làm nàng cảm thấy đám người này thật ra hung hăng muốn giết quách gã thiếu niên này hơn là muốn cứu mình nhiều lắm.

Chỉ nghe gã thanh niên thân hình cao lớn hào tráng mà cặp mắt ưu uất đó đang vùng tay lên, cách không đầy Thúy Nhi ra khỏi phòng rồi lớn tiếng nói: “Được, ta cũng chẳng đi đâu, ta ở đây chờ ông ta về”. Y lớn tiếng phân phó: “Các ngươi toàn bộ ra khỏi Khoái Ý Các, trừ chuyện một ngày ba bữa cơm sai cô a hoàn này đem lại ra, người nào dám bước vào Báo Đáp viên, đừng trách ta giết bỏ không tha!”

“Đừng rồi,” y lại bổ sung: “Xin mượn phu nhân dùng tạm. Đa tạ”.

Cực mỹ lệ tức là cực thống khổ

Quýnh quá!

Tức quá!

Có điều chẳng ai dám làm gì cả!

(Tổng đường chủ phu nhân đang nằm trong tay gã khốn kiếp kia mà!)

Trương Cự Lương tức quá cứ dậm chân thình thịch: “Ta đã bảo các người thủ cứng ở Báo Ân Đình! Chỉ cần thủ cứng chỗ đó, là chệt ngay đường thoái lui của tên khốn, các người cứ loạn cả vị trí, thành ra làm náo đến mức thế này đây!”

Bình Lánh Bành gương mặt to lớn vốn đã đỏ hồng như trái thị chín bây giờ lại càng đỏ nữa: “Ông là tôi! Hắn tự tìm lại đây chứ, không lẽ tôi để cho mình bị mô bị xê mặc tình sao!? Các người chẳng ai can được hắn, còn đi đồ cho tôi!”

Hạ Thiên Độc hần học nói: “Thằng tiểu tử này giảo trá quá chừng! Chẳng ai ngờ được nó không đi mưu đồ thoát thân, lại xông ngược vào đây!”

Trần Khổ Liên nói lạnh như băng: “Bất quá, chính vì phu nhân đang ở trong tay của y, hiện tại chắc y cũng không ngờ được chúng ta dám xông vào trong...”

Thúy Nhi thất sắc cả lên nói: “Không được, không được, phu nhân ở trong tay y mà, không được mạo hiểm như thế”.

“Chúng ta chẳng thể chờ cho tới lúc Tổng đà chủ về rồi giao chuyện lại,” Giải Nghiêm Lãnh ráng dần con phần nộ xuống, lấy giọng oai nghiêm ra đồng dục nói: “Chúng ta phải bao vây nơi này mấy lớp, không cho hắn thoát ra được. Chờ có cơ hội, là lén vào, cứu phu nhân, giết tên gian tặc. Mặt khác, mau mau gọi Lâu Tam trưởng lão về nhà, cùng thương nghị kế hoạch; cùng lúc tìm gã Khoái Thoái mau mau đi Trường Tiêu bang, thông tri cho Tổng đường chủ hay mọi chuyện”.

Kết quả là bọn họ chẳng một ai bước vào được Báo Đáp viên nửa bước... bất kể bọn họ cẩn thận đến đâu, rón rén im ru đến mức nào, chỉ cần bọn họ vừa bước tới sân, trong Khoái Ý Các lập tức có tiếng canh cáo truyền ra: “Đừng có quên, phu nhân còn đang nằm trong tay ta”.

Hai tên đệ tử của Giải Nghiêm Lãnh còn chưa chịu phục, rón rén bước vào, kết quả, một bầu rượu và một chén rượu bay ra, chén rượu thì chọi trúng vào con mắt bên trái một tên đệ tử, bầu rượu thì đập bẽ một bên má tên đệ tử khác.

“Đem rượu thịt vào đây!” Trong phòng có tiếng phân phó: “Tổng đường chủ về đây, mời ông ta quá bộ lại gặp ta”.

Đồng La Kim Cương Bình Lánh Bành tức quá, y nhất định không đếm xỉa gì nữa xông vào đại.

Lần này Giải Nghiêm Lãnh lại như một tảng đá trở trở trước con sóng dữ, lão lắc lắc đầu.

“Nhưng mà,” Bình Lánh Bành thờ phò phò nói: “Đề/ cho thằng vương bát đần này ở cùng chỗ với phu nhân...”

Giải Nghiêm Lãnh môi dưới trề ra cười nhạt một cách tàn bạo, lão ta chỉ nói: “Ta xem tên tiểu tử này không đơn giản đâu”.

Hạ Thiên Độc hình như hiểu ra: “Đúng, này giờ hắn còn chưa rút đao ra, không chừng là kiếm”.

Trương Cự Lương nghe bọn họ nói, bèn len lén bảo cho bà vợ mình là Trần Khổ Liên đang tính xông vào đánh kẻ gian tặc một cú không kịp trở tay: “Khỏi cần phải làm chi nữa. Ta xem, nhất thiết mọi chuyện hãy chờ Tổng đà chủ về rồi tính đi”.

Chuyện là như vậy, chiều hôm nay, nàng muốn may một cái lót cho Trương Hầu, bởi vì mùa đông mấy bữa rày dài lê thê, Trương Hầu hay đi ra ngoài, xông pha gió tuyết, nội lực của y có cao cách mấy cũng cảm thấy lạnh. Nàng nghĩ vậy, do đó mà ngồi đó may.

Thì ngay lúc đó, một gã đàn ông xông vào.

Xông vào ngay phòng nàng.

Nàng bị lọt vào tay y.

Rồi tiểu theo độ một đám người trước giờ vẫn là chiến hữu quen thuộc với chồng mình hăm hừ xông vào theo, nhưng chẳng ai có biện pháp gì cứu nàng ra khỏi được khốn cảnh.

Rồi sau đó, gã hán tử này la hét cho một hồi, cả bọn đều vừa phần hận vừa tức tối thoái lui ra hết. Không chừng, nếu so với một đám người lúc này xông vào nhà mình và chỉ còn một người ở đây, nàng thấy nàng cảm thấy còn dễ chịu hơn (bất quá cũng nguy hiểm hơn).

Hiện tại, chỉ còn có mình nàng và y.

Y buông tay nàng ra, thoái lui ba bước.

Y không hề điểm vào huyệt đạo của nàng... Chuyện đó làm nàng lấy làm kinh ngạc vô cùng.

“Bà đừng bỏ chạy đi nhé, có được không?” Gã hán tử lại có vẻ như thành thật năn nỉ nàng, “tôi không phong bế huyệt đạo của bà, tôi cũng không muốn trói bà lại, có điều, bà mà ra khỏi đây, tôi chỉ còn có cách liều mạng với bọn họ. Tôi chẳng sợ chết. Bọn họ đông người, vũ công cũng cao lắm,

nhưng chưa chắc là tôi sẽ chết. Tôi sợ giết người, tôi cũng không hy vọng người ta giết mình; nhưng nếu giết người mà tôi khỏi chết, thì tôi chỉ còn nước giết thôi, nhưng nếu bà còn ở đây, thì chẳng ai phải nhất định chết”.

Sau đó y lại hỏi: “Bà nghĩ có phải không?”

“Ông là ai?”

Nàng vẫn còn có giọng điệu không tin tưởng.

“Tôi tên là Vi Thanh Thanh Thanh, tôi cũng là người trong Trảm Kính đường, có điều chỉ là thứ không ra gì lắm”.

“Sao, chú là tiểu sư đệ của ngoại tử đó à”.

“Đúng vậy”.

“Chú lại đây làm gì?”

“Tôi lại tìm đại sư huynh”.

“Tìm đại sư huynh là tìm thế này sao?”

“Không làm sao được. Tôi muốn gặp ông ta mấy lần, đều bị đám người đó chặn lại. Tôi không có cách gì khác hơn”.

“Chú tìm y có chuyện gì?”

“Hai chuyện”. Y nói: “Vốn chỉ có một chuyện, có điều đến đây, lại có thêm chuyện thứ hai”.

“Nói cho tôi nghe được không?”

“Hay là...” Vi Thanh Thanh Thanh vốn đang muốn nói ra. Y gặp nàng, không biết sao, trong bụng có gì đều muốn nói cho nàng nghe. Bất quá, cái chuyện người trong Trảm Kính đường cướp tiêu giết người quá nghiêm trọng, y cảm thấy hay là nói thẳng với Tổng đường chủ xem ra ôn hòa hơn...

Lỡ mà mấy vụ án đó, đại sư huynh không hay biết gì, y đem nói trước với đại sư tẩu, đối với đại sư huynh không khỏi mất công bằng; còn nếu đại sư huynh có liên quan gì tới mấy vụ án đó (chắc là không thể rồi), thì nói cho đại sư tẩu biết chỉ phải nàng lo lắng. Do đó y vẫn quyết định chẳng nói ra: “Gặp đại sư huynh rồi thưa thẳng với ông ta tốt hơn”.

“Được,” Lương Nhiệm Hoa nói: “Thế thì chú thả ta ra. Ta đi nói bọn họ để chú gặp đại sư huynh”.

“Đại sư huynh có nhà không?”

“Không có”.

“Thế thì chẳng ăn thua gì đâu. Bọn họ có bằng lòng với bà, cũng nhất định phải lại giết tôi. Đến lúc đó, tôi cũng đành phải giết bọn họ thôi”. Vi Thanh Thanh Thanh kiên quyết nói: “Tôi chẳng muốn có chuyện liều mạng sống chết. Cầu mong bà ở lại nơi này, được không? Tôi không làm hại gì bà cả”.

“Tôi biết”. Nụ cười của nàng thật kiều diễm, thật tin tưởng và thật ngạo ngan. Vi Thanh Thanh Thanh phát giác ra, sắc đẹp của nàng không chỉ là truyền thần, mà có thể là truyền thế là khác. Mỹ lệ đến từ thống khổ đấy, đối với Vi Thanh Thanh Thanh mà nói, càng mỹ lệ càng thống khổ, hiện tại y lại càng tin vào câu đó.

Nàng đã gặp qua gã đàn ông này.

(Trong tang lễ lão Đường chủ, nàng đã gặp y, một gã hán tử thân hình hào tráng đượm vẻ ưu uất gì trong đó).

Nàng tin rằng y chính là Vi Thanh Thanh Thanh.

(Y hoàn toàn không phải là cái gã cùng hung cực ác mà người trong đường vẫn đồn đãi hoài, cướp tiêu, giết người, gian dâm, cướp bóc... dưới mắt nàng, dưới ánh đèn, đấy chỉ là một gã hán tử hào tráng hơn là ôn nhu, nhưng ưu uất lại có bề hơn cả hào tráng thế thôi).

(Tại sao y lại có vẻ u uất thế nhỉ?)

(Phảng phất còn có vẻ bi thương...)

(Y có vẻ như một đứa bé, gặp phải nhiều chuyện ủy khúc không nói được cho ai nghe).

Bấy giờ, có bốn người đang tiến vào trong sân, y bỗng thét lên một tiếng: “Mau bỏ ra ngay!”

(Rõ ràng là y đang hướng về phía mình, vậy mà y lại biết được chuyện gì sau lưng).

(Hình như y hô hấp phía sau lưng vậy).

(Cặp mắt sáng rực có thần của y, đại khái chắc là để lưu ý chuyện đao thương chém giết xảy ra bên ngoài vậy?)

Nghĩ đến đó, nàng cảm thấy lạnh lẽo.

Nàng rung mình lên một cái.

Song cửa bị đập tung ra, bây giờ tuyết hoa đang bay vào.

Quá lạnh.

Anh còn yêu em không?

Y vội vã chạy lại đóng cửa sổ. Cửa sổ bị đập tung, y bèn lấy màn treo lên, rồi đốt mấy cây đuốc lên.

“Như vậy đã bớt lạnh chưa?” Y rút rè hỏi: “Chị có muốn mặc thêm đồ vào không? Tôi có thể ra ngoài một lát, chị mặc vào rồi gọi tôi”.

Nàng thấy một con thiêu thân không biết sao còn sống sót tới lúc này đang bay vào trong đám lửa, bọc lên một tiếng, không biết đã rớt đâu chỗ nào.

Có điều trong lòng nàng bỗng nóng lên.

Nàng chỉ lắc đầu mấy cái.

Không trả lời lại.

Đại khái mình có vẻ mỉm cười hay sao đó phải không? Lúc nàng có cảm giác đó, lập tức vội tắt ngay nụ cười. Nhưng mắt y vẫn kịp thời bắt gặp nụ cười của nàng dưới ánh lửa. Nụ cười của nàng đẹp đến mức đủ để lập đền thờ truyền đời. Do đó mà ngược lại có vẻ không thực. Y cảm thấy như ngực mình đang bị đâm vào một cú đau đớn.

Nàng lại rung mình lên một cái.

Nàng cảm thấy vừa xấu hổ vừa bức tức.

Nàng chẳng sợ.

Nàng không sợ y.

Nàng cũng chẳng sợ lạnh.

... Có điều khi nào gặp phải cơn lạnh đến thình lình, nàng không nhịn được phải rung mình lên.

Nàng rất hy vọng không bị y cho rằng mình đang sợ.

Nàng có sợ đâu.

Nhất là lúc phát hiện ra mình rất có thể đang mang bầu, đối cái lạnh, rất có thể đặc biệt nhạy bén.

Nghĩ đến đó, Lương Nhiệm Hoa không khỏi có chút thiếu thốn.

Và còn có chút giận hờn.

Giận là vì: mấy năm nay, Trương Hầu chỉ cố đến chuyện trong đường, ngoài đường, và lo đến chuyện bạn bè, qua lại với triều đình, quyền quý, rất ít khi nào quan tâm đến nàng.

Trước kia, Hoài Âm Trương Hầu và Nộ Giang Lương Nhiệm Hoa, là một cặp kim đồng ngọc nữ trời đất tạo ra châu liên hợp bích, ai ai cũng nghĩ thế!

Lúc đó, nàng còn chưa là Trương phu nhân, Hoài Âm Trương Hầu vẫn còn là Hoài Âm Trương Hầu, chẳng phải là Trương tổng đường chủ.

Lúc đó, nàng rung mình lên là làm cho y đau lòng.

“Em rung mình như đánh vào tim anh,” Trương Hầu thương xót nói với nàng, “Em mà lạnh, trái tim anh đông đá lại”.

Rồi thì y nâng niu nàng, y ôm ấp nàng. Y say đắm nàng. Cứ đêm nào lạnh, y sẽ dùng hơi nóng trong người mình bao bọc cho nàng ít nhất là một lần, mỗi lần là y như đun nóng trong người nàng một thanh trường kiếm ôn nhu của y.

Những đêm ấy chẳng lạnh tý nào.

Y đốt cháy ngọn lửa ngầm của ngọn băng son trong lòng nàng.

Nàng nhờ rõ thân thể của y như sóng nước nhấp nhô, còn nàng thì như sóng nước rung động.

Ngọn lửa thiêu đốt nhiệt liệt như vậy thường thường không được dài lâu.

Rồi không bao lâu sau đó, Hoài Âm Trương Hầu trở thành Trảm Kính đường Tổng đường chủ Trương Hầu. Y oai phong tám hướng, tả hữu phùng nguyên, đường mây rộng thẳng tiến, đắc ý phi thường.

Bạn bè của y càng ngày càng đông.

Bộ hạ càng lúc càng nhiều.

Thì giờ y cùng bạn bè với bộ hạ càng lúc càng nhiều so với thời gian y cùng với nàng. Lúc nàng chưa lấy y, trong giang hồ cũng là một nữ anh kiệt, trong võ lâm cũng là một kiều nữ thiên tiên, nhưng nàng lấy y rồi bèn cam tâm tình nguyện làm vợ y, nhất thiết tận tụy với y. Nàng đã bỏ hết tên tuổi lẫy lừng của mình, không còn đi dong ruổi giang hồ, không động đao động thương, nàng chỉ muốn làm một Trương phu nhân thật xứng đáng.

Đấy đã trở thành công chuyện lớn nhất và duy nhất của nàng.

Từ đấy về sau, chẳng còn có Nộ Giang Lương Nhiệm Hoa.

Chỉ có Trương phu nhân nội trợ dạy con.

... Có điều, đây lại chỉ là một Trương phu nhân danh phò kỳ thực.

Bởi vì lấy nhau đến bây giờ, đã ba năm rồi, bọn họ vẫn chưa có đứa con bông bẻ trong lòng, Trương phu nhân vẫn còn chưa có tin vui.

Hình như đây là cái tội không thể nào tha thứ được, cái vết thương trí mạng nhất của nàng. Hoài Âm Trương Hầu... Nàng vẫn cứ hy vọng y vẫn như thuở nào là Trương Hầu từ đất Hoài Âm đang lập nên sự nghiệp trong thiên hạ, mà không phải là Tổng đường chủ Trương Hầu của Trảm Kính đường rù rừ mãi chỉ không còn chỉ hướng gì khác: tuy hai gã Trương Hầu thật ra đều là ông chồng Trương Hầu... tiếp tục bận rộn làm nên cái sự nghiệp to lớn bất hủ của y, đối với nàng càng lúc càng lạnh lùng càng vô tâm, còn công công bà bà thì nghiêm nghị hà khắc, nàng thả trốn trong phòng, đếm hoa mai tới hoa tuyết, đếm tiếng sấm mùa xuân tới tiếng sấm mùa đông.

Bất kể đếm thứ gì, nàng đếm xuống qua những đường kim mũi chỉ.

Nàng đếm hoặc không chừng chỉ đếm cách nàng sẽ hỏi chồng mình một câu :

Anh còn yêu em không?

... Đây, anh, còn yêu em không?

Mỗi lần nghĩ đến câu đó, câu hỏi đó, nàng lại cảm thấy trong lòng một nỗi buồn bã chua xót dâng lên, còn lạnh hơn cả gió, còn buốt hơn cả tuyết, còn giá hơn cả băng, còn nồng hơn cả tịch mịch, còn dài hơn cả sinh mệnh, càng không đầu không đuôi hơn cả cảm xúc.

Có lần, nàng đang ngồi vẽ lông mày trước bàn phấn, y thấy nàng trong gương, không chừng vì tia nắng dịu dàng như tơ lụa, hay tiếng chim đang ca hát hết mực bên ngoài song cửa, y thỉnh linh phát hiện ra, người đàn bà ngồi trước bàn trang điểm kiều mị làm sao, và trước giờ nàng thương yêu mình biết bao nhiêu. Làm cho tâm tình đang hồi hẫ hẫ vào đời như con thiêu thân của y bỗng dưng được một lần sừng sốt thấy điểm phúc...

Cái điểm phúc ấy lại chính từ người vợ lúc nào cũng ở bên cạnh y mà y quên bẵng đi mất!

Dưới ánh nắng chiếu xuyên qua những đóa mẫu đơn đang nở kia, y lại trở thành như hai năm trước, nhin không nổi lại ngồi vẽ lông mày cho nàng, còn nàng thì gặp lúc đôi bướm màu đang lượn qua lượn lại quanh cây liễu, giữ chặt lấy bàn tay y, giấu mặt mình vào lòng bàn tay ấm áp của y và hỏi: “Giá mà... giá mà... chúng mình có một đứa con, chắc thích lắm nhỉ”.

Hôm trước, nàng đã có nghe công công và bà bà nhắc đến chuyện lấy thiếp về cho y.

Y ngừng vẽ mi: “Đừng lo em ạ, mình còn trẻ mà”.

“Nếu mà... nếu lỡ mà...” nàng nhìn lên với một nỗi lòng hầu như đang muốn khóc, phía trên là sóng mũi cao của chồng mình, dưới sóng mũi cao đó, có nụ cười kiều ngạo mà người ngoài không mấy ai thấy, cũng không dễ gì thấy, nhưng nàng thì lúc trước vẫn thường hay bắt gặp. Bởi vì nàng cảm thấy đàn ông con trai có nụ cười coi được, hình như đã chết đi đâu hết (ít nhất là nàng không thấy trong đám người mà chồng mình đã giới thiệu với mình) do đó nàng đặc biệt quý báu nụ cười của y. “Vạn nhất... mình không có con thì sao...?”

Một hồi thật lâu, Trương Hầu bỏ cây bút xuống.

“Chắc không vậy đâu,” vỗ vỗ vào vai nàng, “không có chuyện như vậy đâu”.

Rồi sau đó, y để nàng đó, đi ra khỏi phòng.

Đợi đến lúc tiếng chân ra khỏi phòng và tiếng cây bút vẽ lông mày rớt lặn từ trên bàn trang điểm xuống đất, Lương Nhiệm Hoa cũng đã hoàn toàn hiểu rõ mọi sự.

Muốn là Trương phu nhân cho hay thì phải sinh cho nhà họ Trương một đứa con.

Đã hiểu được điều đó rồi, nàng lại cảm thấy trong lòng hết còn có chuyện gì phiêu hốt nữa, chỉ có thêm một nỗi tịch mịch nặng nề xâm chiếm hồn mình.

Mãi cho đến lúc chồng nàng ra khỏi nhà rồi, nàng mới phát hiện ra mình có triệu chứng, lúc đầu còn không biết gì nhưng dần dần rõ ràng ra: rất có thể là có tin vui rồi!

Nàng còn chưa kịp báo cho chồng biết (chồng nàng vẫn còn như xưa, đi ra ngoài tranh hơi với thiên hạ chưa về), thì bây giờ, bỗng dưng có một gã đại hán thế này xông vào nhà mình!

Ôn nhu không tính làm hại nàng

Nàng lập tức phát hiện ra ngay, y không có ý định gì làm hại đến mình, không những vậy, còn cảm thấy như là y rất ôn nhu khôn nỡ làm hại đến mình.

Bao nhiêu ngày qua, bởi chồng mình ơ thờ lãnh đạm, làm cho nàng cảm thấy tuổi thanh xuân mình đang sắp mất đi, ngày xanh không trở lại, do đó mà nàng không còn dám mở miệng cười sáng rỡ, không dám làm dáng điệu nũng nịu cho người ta cợt mình. Nhưng hôm nay, thấy gã hán tử này gặp mình sao tay chân lạnh quạng, thần hồn điên đảo, nàng biết những gì mình ngờ đã mất đi, vẫn còn đó; không những vậy, nàng còn cảm thấy cái gã hán tử tên Vi Thanh Thanh Thanh này đang trăm phương ngàn cách cho nàng biết mình có cái năng lực đó, có cái chất mỹ lệ đường đó, có cái mỹ lực điên đảo chứng sinh đường đó.

Đêm tới, y lại lên giọng kêu người đem thức ăn vào.

Người bên ngoài đại khái là “ném chuột sợ vỡ đồ”, ngoan ngoãn nghe theo lời y sai bảo, sai Thúy nhi đem đồ vào.

Y cầm mâm đồ ăn lên, dùng mũi hít mạnh vào một hơi, rồi xới cơm cho nàng ăn trước.

“Tôi không đói” nàng nhẹ nhàng nói.

“Nhưng chị không thể không ăn chút đỉnh”. Vi Thanh Thanh Thanh nói: “Chị đừng lo, không có thuốc độc đâu, tôi đã ngửi rồi: có độc, tôi ngửi ra được cả”.

“Không lẽ cái mũi của chú là mõm chó sao?” Nàng nghe buồn cười quá.

“À,” y sờ sờ vào cái mũi của mình, nói như thật: “Không chừng bởi vì lúc nhỏ tôi thường hay tranh đồ ăn với chó, không để ý, dành luôn cái mũi chúng nó”.

Nghe câu đó, đã biết ra lúc nhỏ y sống khổ cực lắm.

“Đừng có đụng chạm đến y có được không,” nàng nhìn y đang ăn ngấu ngiến như beo như cạp, bỗng dưng nói giọng thật thành khẩn: “Chú không phải là đối thủ của y đâu”.

Miệng y còn đang nhai cái đùi gà, bỗng ngừng lại, cả nửa ngày mới nói: “Chỉ cần ông ta thả được tôi”.

“Tôi biết vũ công chú rất khá, nếu không chú cũng chẳng xông được vào tới đây,” nàng nói, “Có điều, chú xông vào được, tại sao lại không xông ra được?”

“Tôi đã nói rồi, tôi lại đây, là để gặp đại sư huynh... cho đến lúc này, đại sư huynh còn chưa gặp được,” y mút mút ngón tay, xem chừng ngon lắm, làm như đang ăn uống thỏa thuê trong quán, “ngoài ra, nếu muốn phá ra khỏi vòng vây bọn họ, thì phải rút đao ra... Đao của tôi chỉ có một chiêu, tên là Thiên Nhất, tức là đem toàn bộ tuyệt học của Trảm Kính đường luyện vào một chiêu, có điều, chiêu đó mà đánh ra, giết người hay làm bị thương, ngay cả tôi cũng không khống chế nổi, ít nhất là đến giờ phút này tôi còn không chế không nổi, nhưng tôi không muốn lạm sát một ai, thậm chí cũng không muốn làm ai bị thương”.

Y tính lấy tấm màn chùi tay, nhưng sau thấy có vẻ không xong, lại tính lấy miếng áo choàng đã may được phân nửa lên chùi tay dĩnh đây mỡ, nhưng lại thấy càng không tiện. Tình hình đang vô cùng khó khăn. Lương Nhiệm Hoa thấy cho y một tấm khăn còn chưa xài, mới giải vây y khỏi con túng quẫn. Y uống ừng ực mấy ngụm rượu, tinh thần xem ra vui vẻ lắm, nhưng ánh mắt thì sao vẫn còn ưu uất. Bỗng dưng, y hét lên một tiếng: “Ba tên đang lén vào mé tây đó, nếu còn chưa ra, ta không khách khí nữa đâu đấy”.

Lương Nhiệm Hoa lập tức nghe có tiếng áo phan phật bay ra khỏi tường bên ngoài.

“Vi vậy, tôi chỉ còn nước ở đây chờ đại sư huynh về,” gã hán tử bấy giờ mới nói cho xong nửa câu còn lại. “Xin sư tâu đừng trách”.

“Được, thế thì chú đợi đi”. Lương Nhiệm Hoa chẳng biết làm sao hơn với người khách không mời mà đến này, nói lấy với y, “Tôi mệt lắm rồi”.

Vi Thanh Thanh Thanh lập tức né qua một bên.

Đi đến ngưỡng cửa, y ngồi chồm hổm xuống.

“Xin đại tâu cứ tự tiện”.

Lương Nhiệm Hoa vẫn còn chưa an lòng lắm. Tuy nàng vốn là người đàn bà từng qua lại chốn giang hồ, đối phương tính ra cũng chẳng phải là người ngoài gì, nhưng chuyện tự hiem trai gái, chị dâu chú bác, rốt cuộc cũng có điều bất tiện. Nhưng trong người nàng hình như còn đang có một thứ sinh mệnh gì đó đang tiêu hao đi tinh thần thể lực của nàng, nàng không thể không nghỉ ngơi.

Nàng không vào giường nằm, cứ chống tay vào mặt rồi thiếp đi.

Sáng hôm sau, bị chim kêu hót làm tỉnh dậy. Chẳng biết là loại chim gì, làm như đang báo thù gì ai, há họng ra kêu, làm như muốn ra oai với cái lạnh vậy. Nàng vừa tỉnh dậy là thấy người chột lạnh, rùng mình lên một cái, bèn cảm thấy cái áo choàng đang khoác lên vai mình.

Gã đại hán đang ở bên cạnh cửa ra vào, hai mắt nhắm nghiền, thì ra lông mi của y thật dài, đang rung lên nhè nhẹ. Tấm áo choàng trên người của y không còn thấy dấu, Lương Nhiệm Hoa cảm thấy hơi bồn khoăn, và cũng có chút thẹn thùng.

Nàng nhìn y một lúc, ánh nánh ban mai chiếu qua giàn đằng, chiếu nhẹ nhàng trên vầng trán rộng của y. Nàng nhìn được một lát, chú ý thấy trước ngực y vạt áo bị rách nát một khoảng, hiển nhiên không phải là bị lửa thiêu, mà là bị một thứ chường lực lợi hại chấn thương, cái loại thương thế đó nhất định là nhập vào phế phủ. Thậm chí còn làm cho ngũ tạng đảo vị là khác; bất quá, nàng nhớ lại hôm qua nói chuyện với y, gã hán tử này chẳng lộ một vẻ gì cho người khác thấy là mình bị thụ thương.

Rồi thì nàng bèn đi lại chỗ đó lấy kim sang được.

Lúc nàng đi lấy thuốc, y lập tức mở bừng mắt ra.

Y ngắm kỹ những động tác và ánh mắt của nàng trong lúc đi tìm thuốc, ánh mắt đượm đầy thâm tình ngay cả y cũng không dám tin là có thật.

Nàng bỗng có cảm giác có người đang nhìn mình chăm chú.

Nàng xoay người lại, bèn thấy ánh mắt của y.

“Chú dậy rồi đây à?”

“Hôm nay tôi phải đi đây,” y từ từ đứng dậy, nói giọng thật quyết tâm “Xin lỗi chị lắm, cảm ơn chị, làm phiền chị quá”.

“Không phải chú muốn chờ đại sư huynh về đây nói chuyện sao?” Nàng lấy làm kỳ hỏi.

“Tính là vậy,” y áp ứng nói: “Có điều, tôi suy nghĩ không chính chắn... cứ thế này, không tốt cho chị lắm...”

“Cũng chẳng sao...” Thanh âm rất nhỏ, nhưng đáng vẻ rất kiên quyết biểu lộ mình không sao cả, không phiền lòng, đáng điệu cũng cương quyết đồng dạng như Vi Thanh Thanh Thanh muốn đi.

“Dù gì cũng rất phiền cho chị...” nói chưa hết lời, bên ngoài bỗng có người đang lớn tiếng hô: “Ta đây, Tiểu Vi, Vi sư diệt, ta lại đây”.

Vi Thanh Thanh Thanh lộ vẻ mừng rỡ nói: “Ông ta đây rồi!”

Lương Nhiệm Hoa lấy làm kỳ hỏi: “À? Giọng nói nghe quen quá!”

“Tróc Ảnh Khách Lâu tam sư bá,” Vi Thanh Thanh Thanh giọng nói mừng rỡ còn đượm vẻ đề phòng như bị kim kích vào đầu ngón tay, “Tôi có mời ông ta lại đây chủ trì công đạo”.

Tróc Ảnh Khách Lâu Độc Diệu và Bộ Phong Tẩu Giải Nghiêm Lãnh cùng tiến vào một lúc.

“Vi sư diệt,” Giải Nghiêm Lãnh cười ha hả nói: “Xem ra, người có hiểu lầm ta một chút”.

“Nghe nói,” Lâu Độc Diệu cũng nói: “Tôi hôm trước, các người quả thật lắm lần ngộ hội với nhau một trận”.

“Ngộ hội? Nếu có ngộ hội thật, cũng là ngộ hội chết người luôn,” Vi Thanh Thanh Thanh cũng bước ra khỏi Báo Ứng Lang, nói với cái vị tam sư bá mà y đã mời lại để tẩy sạch mấy vụ oan khiên của y trong những ngày vừa qua, “tối hôm qua, văn bối đã sém mất mạng ở nơi này”.

“Chuyện này cũng có tý vấn đề, cần phải được giải thích ra...” Lâu Độc Diệu vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Người huyết khí còn đang cương cường, phải trầm tĩnh lại đừng có nóng nảy...”

Bấy giờ, Lương Nhiệm Hoa cũng thoăn thoắt bước ra, khẽ chào vạn phúc một cái: “Tiểu phụ nhân thành an hai vị”.

Lâu Độc Diệu neho mắt nhìn kỹ, trừng trừng ra vẻ kinh hồn thất sắc nhìn vào Lương Nhiệm Hoa ở phía sau lưng Vi Thanh Thanh Thanh rồi hét lên: “Tổng đường chủ phu nhân, hán làm gì bà vậy?!”

Vi Thanh Thanh Thanh nghe nói, kinh hãi quay đầu lại.

Lâu Độc Diệu tay trái ngón tay giữa, ngón trỏ, ngón áp út phóng ra ba mũi Ảo Ảnh thần châm, tay phải ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út chọc như điện tới cổ họng Vi Thanh Thanh Thanh!

Giải Nghiêm Lãnh cũng đồng loạt xuất thủ.

Bàn tay của lão như lưỡi đao.

Xuất thủ làm thành một trận đao phong.

Cặp mắt của lão cũng như đao.

Lão muốn một đao chặt đứt chính giữa eo của Vi Thanh Thanh Thanh... Nếu nhát đao đó không chặt đứt eo đối phương, hiển nhiên lão cũng không hề tiếc nhát đao đó cắt đứt cái đầu đối phương cho rồi!

Vi Thanh Thanh Thanh bỗng dừng quay đầu lại, bởi vì y quá chú ý đến Lương Nhiệm Hoa mà phân tán tâm thần.

Ba mũi Ảo Ảnh thần châm không một tiếng động, không một hình bóng, chỉ cảm giác được ba cái bóng từ vong nhỏ xíu đang ập lại, đã bức quá gần lại, trong khoảnh khắc nhỏ bé đó, thân hình của y như một con cá trên bãi cát đầy chông gai, nảy lên nảy xuống một cái, đã bay bổng lên, ba mũi kim bay qua, đồng thời, cổ của y đã bị chụp lấy phía sau.

Ngay chỗ yếu hại.

Nhưng càng nguy hiểm nữa là, y phát hiện ra phi châm y vừa né khỏi đang bay lại chỗ Lương Nhiệm Hoa.

“Cẩn thận...” y la lớn lên một tiếng, co người lại, đã chụp lấy được một mũi!

Cây thứ hai Lương Nhiệm Hoa trong lúc hốt hoảng cũng tránh né kịp.

Còn mũi thứ ba ghim vào vai mé trên ngực bên trái của nàng.

Vi Thanh Thanh Thanh gầm lên một tiếng điên cuồng, bấy giờ, ba ngón tay của Lâu Độc Diệu đang vận hết toàn lực lên nhả kinh ra, còn chưởng phong của Giải Nghiêm Lãnh đang quện gió lạnh buổi sáng ào ào lại như lưỡi đao bén nhọn chém lại y thật ác độc!

Y không còn có chọn lựa.

Y chỉ đành, chỉ còn nước, chỉ có thể :

Rút đao (kiếm).....

Thiên Nhất!!!

“Thiên Nhất”!

..... Đem một ngàn lẻ một chiêu Phong Đao Sương Kiếm biến thành một chiêu Thiên Nhất!

Giải Nghiêm Lãnh hét lớn như điên cuồng: “Nó là đao! Đao pháp! Hắn bỏ hết kiếm chiêu, toàn là đao pháp!” Ôm mặt chạy trốn (mặt mày máu me, chảy đầy qua kẽ ngón tay!)

Lâu Độc Diệu rên rỉ kêu la. Lão đang nằm lẩn ra mặt đất. Toàn thân trên dưới, không có một khúc xương thó thịt nào là không méo mó đẽ bẽ biến hết hình dạng! Lão cũng chẳng biết mình đã chết chưa (chết rồi tại sao còn thấy đau!? Không chết nhưng tại sao lại đau quá thế!)

Vi Thanh Thanh Thanh đã thu đao lại.

Y diu Lương Nhiệm Hoa đang thụ thương chạy nhanh như điện vào Khoái Ý Các.

Trương Cự Dương, Trần Khổ Liên, Bình Lánh Bành một đám, đang giương cung gài tên, cầm đao dựng thương, chỉ chờ Giải Nghiêm Lãnh và Lâu Độc Diệu la lên một tiếng là lập tức xông lại tấn công.

Nhưng lại thấy Giải Nghiêm Lãnh đang loạng choạng ôm mặt vừa chạy ra vừa la một cách quái dị.

“Thiên Nhất!” Bộ Phong Sáu đâu còn có chút gì là tôn nghiêm trang trọng, phong phạm trường lão? “Cái chiêu đáng sợ quá là sợ!”

Bình Lánh Bành lúc lắc cái đồng hồ la trong tay, đang tính xông vào trước tiên, Hạ Thiên Độc bỗng rướn người tới, cản trở lại: “Chậm chút”.

Bình Lánh Bành rống lên: “Ngươi sợ sao?”

“Ông không thấy tình hình Nghiêm Cung Phụng thế nào sao?” Hạ Thiên Độc nói, “Chúng ta cứ xông bừa vào, e rằng cũng không hay ho gì hơn, bức bách hẳn rút đao ra, chẳng ai hơn được gì cả. Thôi thì chờ Tổng đường chủ về rồi hẳn hay”.

Trần Khổ Liên nhăn nhó mặt mày nói: “Có điều, phu nhân đang ở trong đó... chúng ta không lo sao được?”

“Có gì đâu mà lo với không lo! Ai bảo phu nhân không cẩn thận”. Khóe miệng của Hạ Thiên Độc hiện ra một nụ cười còn độc hơn cả nắng hè mùa hạ, giọng nói thì thật ôn hòa, thậm chí còn tương đương như một kẻ quân tử, “như thế, Tổng đường chủ về, mới có chuyện hay mà xam chứ, có phải vậy không?”

Trương Cự Dương lập tức gạt đầu.

Y cũng nghĩ y hết vậy.

Bấy giờ, bọn họ mới thấy còn thêm một vị trưởng lão nữa: Tróc Ảnh Khách Lâu Độc Diệu, vừa lẩn vừa bò từ trong Báo Đáp Viên loạng choạng bò ra, làm như chờ yêu ma đang mở miệng ra ngáp rồi lão mới có cơ hội đào thoát ra vậy, cái thứ thân pháp đó mới thật là độc bộ diệu tuyệt nhất thiên hạ.

“Tại sao bọn họ lại đối xử với chú như vậy được?!”

“Không sao... có điều bọn họ gây thương tích cho chị!”

“Chú cũng đánh họ bị thương phải không?”

“... Bởi vì bọn họ làm chị bị thương!”

“Chiều đó là... là Thiên Nhất đấy hả?”

“... Tôi đem Phong Dao Sương Kiếm hợp lại thành một chiều đó”.

“Rõ ràng tôi thấy... Giải Cung Phụng đã nắm chặt cổ họng của chú, nhưng hình như chú...?”

“Tôi không sao cả”.

“Tôi nghĩ, một người nhất định phải không có nhược điểm gì cả, cho dù có, cũng không để cho ai biết. Chỉ cần bị người ta biết nhược điểm mình ở đâu, ai ai cũng sẽ nhắm vào đó mà hạ thủ, do đó nhược điểm thường thường là chỗ trí mạng. Có điều, trước sau gì cũng có nhược điểm. Nhược điểm rõ ràng nhất trên thân thể con người, là chỗ yếu hại, chỗ yếu huyệt, do đó có bữa tôi đem bảy mươi hai đại huyệt trên thân thể, dùng Ái Hận Thần Công chặn hết... người khác lại tấn công vào tử huyệt của tôi, ngược lại thành ra như công vào chỗ mạnh của tôi... tôi còn sợ họ không chịu đánh vào nữa là”.

“À...”

“Thế nào? Đau sao?”

“... Không đau. Có điều... tại sao chú lại nói cho tôi biết mấy chuyện này?”

“... Đại khái là vì chị hỏi tôi vậy thôi”.

“Có điều, chú nói cho tôi biết, không phải là nói cho tôi biết nhược điểm và yếu hại của chú sao?”

Vi Thanh Thanh Thanh không trả lời, chỉ mỉm cười.

Lần đầu tiên, Lương Nhiệm Hoa có cảm giác cặp mắt của y không ưu uất.

Lương Nhiệm Hoa rung mình lên một cái.

Vi Thanh Thanh Thanh ngỡ nàng đang đau đớn.

Y đang nhỏ mũi kim độc ra, tẩm kim sang dược vào. Y nghĩ mình nặng tay quá, vẻ mặt của y, bỗng dưng biến thành như muốn chặt đứt đi bàn tay của mình vậy. Bờ vai trắng muốt, mềm mại vàng ánh đèn, ẩn ước hình như có đầu vũ mỷ lệ đưa ra, còn có mùi hương thoang thoảng kề bên, đã làm cho ánh mắt và hôn vía đóng đĩnh chết vào đó. Rút đao, rút kiếm, thoát vây, phá trận, cũng chẳng mất đi cái bộ diệu trái tim run rẩy điên cuồng như thế này. Run rẩy làm như ngay cả trái tim cũng chẳng còn phải là của y nữa.

“Sao chú biết được”. Lương Nhiệm Hoa cố ý làm y hết lúng túng đi, “ngay cả Lâu trưởng lão cũng tính lại đối phó chú?”

“Bởi vì tôi đã bị Hạ Thiên Độc gạt một lần rồi,” Vi Thanh Thanh Thanh cũng cảm thấy nói chuyện gì khác có vẻ bốt lúng túng, “tôi bị gạt một lần, không muốn bị gạt lần thứ hai”.

“Có điều, chú thấy bọn họ làm tôi bị thương, chú bèn bị phân tâm...” Lương Nhiệm Hoa nhìn y chăm chú (và cũng quan sát), nói, “do đó mà phải xuất ra chiêu Thiên Nhất?”

“Bởi vì nhược điểm hiện tại của tôi chính là chị...” Vì Thanh Thanh Thanh nói đến đó, bỗng giật mình nhớ ra nói: “Xin lỗi chị, đều là lỗi của tôi làm chị bị liên lụy!”

“Xem ra, chú đã leo lên lưng con cọp, khó mà thoát chạy dễ dàng.” Lương Nhiệm Hoa hình như nghe được câu trước của y, dùng “kinh nghiệm giang hồ” của nàng nói, “chẳng qua, may mà chính chú lại là một con rồng”.

“Hiện tại, chỉ còn nước chờ đại sư huynh về đây thôi”.

“Chú cũng tính...”

“Không... tôi hy vọng không phải động thủ với ông ta”.

“Nếu có động thủ, chú có thắng, cũng không được làm thương tổn tới y, được không? Tôi rất có thể đang có bầu với y, y còn chưa biết chuyện này!” Lương Nhiệm Hoa sửa lại y phục đàng hoàng, dùng thái độ thần nhiên nói xong không còn thắc mắc gì nói với y: “Cám ơn chứ”.

Vì Thanh Thanh Thanh đỏ mặt lên, hai tay không biết để đâu. Có điều y mặc mặc gật đầu về thành thật. Tay y còn dính đầy máu trên người của Lương Nhiệm Hoa.

“Tại sao chú tên là... Vì Thanh Thanh Thanh?” Lương Nhiệm Hoa nhìn y nở một nụ cười mê cả hồn người, nàng lẩm lẩm nói từng chữ một: Thanh Thanh Thanh? Ba chữ Thanh? Có phải là lẩm không?

“Phụ thân của tôi,” Lương Nhiệm Hoa hỏi gì y trả lời đó, trả lời không một chút giấu diếm kỳ huyễn, ngoan ngoãn như một đứa bé, “ông ta có cô hồng nhan tri kỷ: một người tên là Phương Thanh Hà, là người đàn bà ông ta gặp đầu tiên và thương yêu nhất, nhưng lấy người khác làm chồng, làm cho ông ta sầu tiếc cả đời. Một người tên là Thích Thanh Chi, bà ta là mẹ tôi, phụ thân rất thương bà, có điều bà ta hay bệnh thân thể yếu đuối, sinh tôi ra không lâu là qua đời, bà là mối sầu hận cả đời của ông. Còn có một người nữa tên là Dịch Sở Thanh, bà ta có ơn nhiều với ông ta, và cũng chung tình với ông lắm, có điều lúc đó, phụ thân đang vì mẫu thân qua đời mà trong lòng bi cuồng, làm thương tâm bà mấy lần, không để ý đến lòng tốt của bà, đợi đến lúc phụ thân tỉnh táo rồi, thì bà đã cắt tóc quy y, nhập vào cửa Không, làm bạn với thanh đăng cổ Phật. Bà ta là chút tình còn lại đời phụ thân. Không chừng... phụ thân kỷ niệm ba người bọn họ, bèn đem khuê danh của ba người có chung một chữ “thanh”, bỏ vào thành tên tôi, để làm kỷ niệm cho cả đời. Vậy đó, rồi tôi thành ra Vì Thanh Thanh Thanh”.

Lương Nhiệm Hoa nghe thật thú vị. Nói vậy thì gã hán tử này không phải là mang trong người mối ân tình của ba phụ nữ hay sao? Nàng bỗng sực nghĩ, thế còn tình cảm của y đối với mình thì sao?

Dĩ nhiên là nàng nghĩ trong bụng thôi, chẳng hỏi ra ngoài mặt.

Vô hạn vô hạn, ôn nhu ôn nhu, tấm lòng tấm lòng

Bọn họ tụ vào một nơi, thật là khoái lạc sung sướng.

Nàng vẫn biết bọn bằng hữu bộ thuộc của chồng mình, vốn không tôn trọng gì mình lắm, và cũng có nhiều oán hận địa vị của mình đối với chồng, mà bây giờ nàng bị thương về tay bọn họ tập kích, có thể nói là họ chẳng thêm nghĩ đến mình an nguy ra sao, do đó nàng chẳng thêm để ý nữa, mặc kệ họ bao vây, cũng chẳng màng bọn người đang bao vây muốn nghĩ gì, và thấy tự tại hẳn ra.

Nàng cảm thấy thật thư thái. Nàng bỏ mặc Trảm Kính đường. Nàng bỏ mặc bọn người đó. Nàng bỏ mặc Trảm Kính đường bởi vì nó chẳng liên quan gì đến mình; nàng bỏ mặc bọn người đó bởi vì họ vốn chẳng hề là bạn bè gì của mình... ngược lại đối với gã hán tử, vì cứu nàng mà cơ hồ táng mệnh này, nàng còn thân hơn. Nhưng nàng không hề phản bội gì chồng mình.

Lúc đầu nàng không quen, nhưng dần dần rồi cũng thích ứng với hoàn cảnh, đêm dài trôi qua dưới ánh mắt ôn nhu của y.

Còn y thì sao? Run run rẩy rẩy, hình như trước mắt đang là trong giấc mộng của một đời, không bao giờ xảy ra lại, không bao giờ muốn tỉnh, hôm nào lơ hắt xì hơn một tiếng, ẹo lưng hơn một cái, rồi chợt bừng tỉnh giấc, rồi sau đó là một đời không hư trong những đêm dài đằng đẵng.

Nàng phát hiện có lúc y hứng chí rót một ly rượu, cầm một đôi đũa, giương lông mày lên, đều lộ rõ ràng khí khái của một kẻ nam nhi, có điều lúc y nhìn nàng, thì lại, vô hạn vô hạn, ôn nhu ôn nhu, tấm lòng tấm lòng.

Cổ áo phía sau của y, vì bị Tạ Cung Phụng chụp vào mà bị rách nát, bất quá, dù không có cái chụp đó thì y phục trên người y cũng rách nát teng beng rồi. Có điều, rách thì rách, trừ vết máu ra, y mặc trên người lại có vẻ sạch sẽ làm người ta có cảm giác như không có một chút bụi nào cả. Mà người y lại có hơn sáu phần đã tính trong đó, lại thêm cái vẻ ôn tồn văn vẻ, cái áo rách nát mà sạch sẽ đó làm cho y có cái vẻ như từ trong núi đao biển lửa bước ra vậy.

Dưới ánh lửa chập chòn, nàng thấy cái bóng y trên mặt đất. Cái bóng của y cho người ta cái cảm giác lưu vong.

Bọn họ cười cười nói nói, ăn ăn uống uống, như một đôi bạn bè, bạn bè thân thiết, hoặc là anh em, hoặc là chị em vậy.

Không có thứ độc gì là qua được khứu giác của y, có lần, y thậm chí còn móc trong nôi cháo ra một sợi tóc ngắn, nói: “Sợi tóc này có tắm nước hoa đậu hoắc”.

Từ buổi ám toán bị thất bại đó về sau, bên ngoài những người bao vây chẳng còn thấy động tĩnh gì... phảng phất như chịu số mệnh, mà hình như lại giống như không dám chọc vào cái người mà dưới mắt bọn họ coi như là thủ dữ.

Thúy Nhi vẫn cứ đem com rượu vào, còn có nước để tắm rửa. Trong phòng cũng có y phục. Có lần, Thúy Nhi len lén nói nhỏ với Lương Nhiệm Hoa: “Bọn họ nói phu nhân dùng cái khăn này, thấm nước cho gã đó lau mặt... gã mà lau vào mặt một cái, phu nhân lập tức chạy ra hành lang, bọn họ sẽ chạy lại tiếp ứng phu nhân ngay”.

Phu nhân của cô mỉm cười từ chối, rồi nói luôn cho con a hoàn trung thành: “Bất tất phải làm vậy. Đây là sự đệ của tướng công, y đang chờ tướng công về, có chuyện quan trọng muốn thương lượng. Để bọn họ có cơ hội đó, ta ở đây vài ba bữa chẳng sao cả. Mí ra nói với ông bà đừng lo lắng gì cả”.

Thúy Nhi nghĩ đi nghĩ lại chẳng hiểu gì cả, mặt đầy vẻ hồ nghi đi ra cửa.

Vì Thanh Thanh Thanh chẳng để ý bọn họ nói gì... phảng phất hình như nàng nói gì, nàng làm gì, y đều tin chắc nàng không làm hại mình, và càng không lo ngại có chuyện gì khác.

Thậm chí sáng sớm ngày thứ ba, y dùng cây bút chì vẽ lông mày của nàng, vẽ một bức họa đồ thật sơ lược nhưng cũng rất rõ ràng, nói với nàng bằng giọng rất chân thật: “Nếu có ngày nào đó, chị muốn tìm tôi, chị sai người lại đây, nói với tôi một tiếng là được. Tôi có một người bạn tên là Tế Quá Kỳ, ở trên Vân Phi Trùng Lâu, y đàn nhị hồ vô cùng dở, giống như con vịt muốn biến thành con gà kêu thê thảm lên, có điều y thì lại suốt ngày say sưa, kéo đi kéo lại, nhất là gặp lúc trời mưa, y cứ ngồi đó kéo hoài hoài kếp hoài không chán... do đó người giang hồ đặt cho y biệt hiệu là Tiểu Lâu Nhất Dạ Lạp Xuân Vũ... tôi sẽ ở nhà y”.

“Có người thú vị như vậy sao!” Lương Nhiệm Hoa cười, vừa đón cây bút vẽ lông mày trong tay y, vừa nhìn bức họa đồ. Nàng nhìn họa đồ thật kỹ càng, bức họa y vẽ qua loa nguệch ngoạc mấy nét, mà nàng làm như đang khám thưởng một bức danh họa vậy. Làm cho y cảm thấy bối rối, bèn buột miệng hỏi: “Đây là thứ bút gì vậy?”

Nàng vẫn còn đang ngắm bức họa đồ. Rất chuyên chú: “Bút vẽ lông mày”.

“Hà?” Vì Thanh Thanh Thanh không hiểu lắm đây là thứ bút gì, bèn tính cầm lấy xem kỹ; Lương Nhiệm Hoa bỗng dừng ngăn y lại, vừa ôn tồn vừa nghiêm sắc mặt mỉm cười nói: “Đây là cây bút chồng tôi dùng để vẽ lông mày cho tôi, cái này là đồ của y, sau này chú đừng có đụng tới, cũng đừng dùng nó nhé”.

Vì Thanh Thanh Thanh đỏ mặt cả lên, rút tay lại nói: “Vậy sao, vậy sao, đúng, đúng vậy”. Một lát sau, lúc y nghĩ lại câu nói đó, mới cảm thấy nó vang lên như một tiếng sét trong đầu.

Còn nàng thì cầm lấy tờ họa đồ ném vào trong hỏa lò thiêu rụi.

Y không hiểu.

Có điều lần này y không dám hỏi.

“Tôi đã nhớ kỹ rồi”. Nàng chỉ chỉ vào trán mình, nơi đó có ánh lửa từ hỏa lò chiếu lên cái ôn nhu không nỡ làm hại ai, “nếu không, chú đi rồi, bọn họ sẽ lại đó tìm, hoặc hỏi thăm, để đó không có hay lắm cho chú và cho tôi”.

“Vậy sao, đúng”. Y vẫn còn cái vẻ thất hồn lạc vía nói: “Đúng vậy”.

Từ đó về sau, bọn họ vẫn còn nói cười thật vui vẻ. Vì Thanh Thanh Thanh kêu nàng bằng sư tẩu, đối xử rất lễ phép, không hề vượt quá quy tắc. Cho đến một chiều hôm đó, Vì Thanh Thanh Thanh mở lời từ biệt với nàng: “Đã được hai ngày rồi, đại sư huynh còn chưa về, chắc tôi phải đi là tốt hơn”.

“Không phải chú muốn chờ y về đây sao?” Lương Nhiệm Hoa cảm thấy hơi kinh ngạc, một hồi lâu, lại nói: “Y về bây giờ đây thôi!”

“Hôm khác tôi lại tìm ông ta cũng được, hướng gì, đã gặp sư tẩu rồi, tôi nghĩ, tôi cũng chẳng cần phải hỏi ông ta chuyện gì nữa;” y nói vẻ rất cương quyết: “Và lại, tôi ở nơi này, thời gian lâu một chút, không tốt cho sư tẩu”.

Nàng nhìn y chăm chú, ánh mắt của nàng như ánh đèn sáng rực bên khung cửa màn đêm đang buông xuống, đẹp không thực chút nào, và thực muốn làm người ta thống khổ.

Vì Thanh Thanh Thanh biết rằng, chuyện mình phải làm bây giờ là bỏ hết tất cả, sau đó lìa khỏi nơi này. Bỏ hết mọi chuyện không còn là do y chọn lựa, và là chuyện phải làm không còn cách gì khác hơn. Thậm chí y không còn nghĩ đến chuyện trách móc chất vấn Hoài Âm Trương Hầu, và cũng chẳng muốn báo thù gì với ai... Cả đời y, được cùng một nơi với nàng trong hai ngày nay, đã là chuyện quá đủ. Y hoài nghi kỷ ức mình nếu lỡ mà không còn có nàng trong đó, y còn có gì ở đó đáng để nhớ nữa.

Y quyết tâm phải đi.

Chính ngay trong lúc đó, y nghe có người đang gọi tên mình bên ngoài.

Y nhận ra được giọng người đó.

... Cái vị bằng hữu kỳ quái có cái ngoại hiệu Tiểu Lâu Nhất Dạ Lạp Xuân Vũ, Tế Quá Kỳ!

“Vi Thanh Thanh” cái gã đó vì lời biếng, mỗi lần gọi tên y đều gọi trực tiếp như vậy cho giản tiện, “Ngươi còn chưa chịu ra, chắc là ta phải chết quá, chắc ta phải chết oan chết uổng vì ngươi!”

Vi Thanh Thanh Thanh còn chưa kịp mở miệng, Lương Nhiệm Hoa đã nói: “Chồng tôi về rồi,” Y phát hiện ra dáng điệu rực rỡ như ánh mặt trời sáng lạn, mà cũng ôn nhu như ánh trăng của nàng, vẻ mặt vừa hoan hỉ vừa lo lắng:

“Tôi nghe tiếng y đang hăng”.

Vi Thanh Thanh Thanh cắn chặt răng, bước ra ngoài.

Ra khỏi Báo Ứng Lang, bên thấy trong Báo Ân Đình có mấy người đang đứng đó, trong đó có một người, eo lưng hai bên đeo hai thanh kiếm, mặt như bạch ngọc, lông mày lưỡi kiếm xé ngược, phong thái tuấn tú, như cây ngọc trước gió, chính là Tổng đường chủ của Trảm Kính đường, chồng của Lương Nhiệm Hoa, đại sư huynh của Vi Thanh Thanh Thanh, Hoài Âm Trương Hầu.

Chuyện này còn chưa xong

Không chừng vì đêm ngày hồi hã trở về, dầm sương dãi nắng trên lưng ngựa, mà hình như y có chút húng hắng.

Vi Thanh Thanh Thanh lập tức cúi rạp người chào: “Đại sư huynh”.

Y thấy người bạn mặt mày râu ria, mụn mẩn, ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ, Tế Quả Kỳ, đang lọt vào tay Trương Hầu.

Trương Hầu chỉ hững hờ hỏi y: “Ngươi còn để gã đại sư huynh này vào trong mắt sao?”

Vi Thanh Thanh Thanh nói: “Đều là lỗi của tôi cả, có điều, tôi chỉ tính lại hỏi sư huynh mấy chuyện cho rõ ràng... Nếu tôi nghĩ sai, xin chịu quy luật trong đường trừng trị”.

“Ngươi cứ tưởng muốn tìm hiểu cho ra thối nát trong lòng là cứ tự tiện xông vào Trảm Kính đường sao?” Trương Hầu nhìn chăm chăm vào vẻ mặt của Vi Thanh Thanh Thanh lúc nói chuyện, phảng phất như đồng thời muốn xem xét đối phương có đang nói láo hay không, “như nếu ai ai cũng làm như ngươi, thì còn gì là thể thống nữa!”

Vi Thanh Thanh Thanh nói: “Tôi...”

Lương Nhiệm Hoa đi theo phía sau, bên mở miệng nói: “Y bị bức bách phải vào trong đây. Y chẳng làm gì em cả. Em giữ y lại đó, chờ anh về hỏi cho rõ chuyện”.

Trương Hầu lạnh lùng hừ lên một tiếng.

Vi Thanh Thanh Thanh chẳng còn biết gì nữa, y cắn chặt răng nói: “Đại sư huynh, có mấy câu, muốn mượn dịp thỉnh giáo ông. Nếu mà rõ ràng ra rồi, có muốn giết muốn lột da, xử phạt theo đường quy, tôi không thắc mắc”.

Trương Hầu nói như đinh đóng cột: “Ta và ngươi, không có gì để nói riêng tư cả! Nơi đây có bạn của ngươi, Tế Quả Kỳ, ngươi đưa sư tẩu ngươi qua đây, ta để cho gã tiểu vương bát đần này sống vai với ngươi mà đánh nhau!”

Vi Thanh Thanh Thanh hốt hoảng nói: “Không phải vậy, không phải tôi uy hiếp sư tẩu làm con tin gì cả...”

“Có muốn cái mạng của gã này, tùy ở ngươi!” Trương Hầu hét lên một tiếng, đưa tay lên, vừa nắm lấy Tế Quả Kỳ vừa chém xuống một chưởng!

Vi Thanh Thanh Thanh kinh hãi cùng cực, y vội vã chồm tới, một tay đón lấy Tế Quả Kỳ, một tay tiếp lấy Trương Hầu một chưởng.

Hai người thân hình cùng rung lên một cái.

Trương Hầu tá lực nhảy lên hụp xuống, đã nhắc Lương Nhiệm Hoa, trượt qua một bên, đưa phu nhân qua bên trận mình.

Sau đó y lạnh lùng rút kiếm ra.

Rút ra một thanh kiếm

Rồi lại rút ra thanh nữa.

Kiểm sáng rực như tinh tú. Kiếm còn rực rỡ hơn tinh tú. Nhìn lại, thì ra tinh quang đều tập trung hết vào kiếm quang cả.

Còn thanh kia, kiếm quang còn hơn cả tuyết. Kiếm còn sáng hơn cả tuyết. Nhìn kỹ một chút, thì ra tuyết quang đều tập trung hết vào kiếm quang cả.

Vi Thanh Thanh Thanh vừa thấy y rút kiếm ra, trong lòng như hòn đá nặng trĩu, chìm hẳn xuống.

Y vừa thấy kiếm của Trương Hầu, trái tim đã chìm hẳn xuống dưới đáy.

Y không hề sợ kiếm của đối phương.

Cũng chẳng sợ gì kiếm pháp của đại sư huynh.

Mà là y nhận ra được cặp kiếm đó.

Sở Từ Song Ngư Kiếm.

Đại sư huynh của y đang dùng cặp kiếm đó.

... Cặp bảo kiếm đã bị cướp mất.

Có nghĩa là: Mọi chuyện đều là do đại sư huynh đã bằng lòng cho phép tiến hành cả!

Chẳng còn gì phải hỏi thêm.

... Người trong Trảm Kính đường giết người cướp tiêu, đem tội trạng đổ hết toàn bộ lên đầu y.

Y đã rõ ràng lắm rồi, nhưng y không muốn động thủ.

Bởi vì y không muốn giết chết Hoài Âm Trương Hầu.

Vi Thanh Thanh Thanh không muốn động thủ... nhưng Hoài Âm Trương Hầu đã động thủ.

Y đánh ra một kiếm.

Chiêu này chính là chiêu Khôi Thủ Thức trong Phong Dao Sương Kiếm, có tên là Đại Phong Khôi Hề, trong Trảm Kính đường, ai ai cũng đều biết sử, nhưng cái chiêu Khôi Thủ Thức này, sử cho được hùng hồn, mãnh liệt, xảo diệu, khí thế, thể phách, cao nhã, ưu mỹ, không những vậy còn ồ ạt không thể ngăn chặn, đừng nói những người có mặt ở đó (ngay cả Vi Thanh Thanh Thanh trong đó) nghe còn chưa nghe qua, thấy còn chưa thấy tới, thật tình ngay cả nghĩ còn chưa nghĩ tới, cho đến ngay cả sư tôn của họ (Đỉnh Uất Phong và Long Bách Khiêm) lúc còn sống, cũng chỉ có thể than thở cho rằng đến đó là hết...

Vi Thanh Thanh Thanh bay thoái lui, y đang quyết định một chuyện: đánh? hay là chạy?

Thanh kiếm bên tay trái của Trương Hầu không để cho y kịp lấy hơi thở.

Cũng không để cho y kịp suy nghĩ.

Kiếm đã rượt đến nơi!

Chính ngay lúc đó, Tế Quá Kỳ nãy giờ đang được Vi Thanh Thanh Thanh đỡ trong tay, làm như huyết đạo đang bị toàn bộ chế trụ, đột nhiên gầm lên một tiếng, đánh vào Vi Thanh Thanh Thanh một chiêu mãnh liệt, đột ngột, cuồng bạo!

Y đang ám toán vào chỗ trống không phòng bị của Vi Thanh Thanh Thanh!

Thanh kiếm y dùng in hệt như cây đàn nhị hồ.

Y đánh một kiếm vào Vi Thanh Thanh Thanh... Mà Vi Thanh Thanh Thanh chẳng một chút tránh né, thậm chí ngay cả mi mắt cũng chẳng thèm chớp một cái (không kịp chảng?)... nhưng lưỡi kiếm rút cuộc lại đối chuẩn ngay cổ họng của Trương Hầu!

Trương Hầu không ngờ được chiêu đó.

Và lại càng không liệu được thanh kiếm đó.

Y đang dùng chiêu kiếm bên tay trái truy kích, thanh kiếm bên tay phải mới là toàn lực đánh ra... phải là giết ngay cái tên phi đồ cuồng vọng là Vi Thanh Thanh Thanh này trong một chiêu đó.

Y cần gì để ý đến Tế Quá Kỳ.

Y biết huyết đạo của Tế Quá Kỳ không hề bị phong bế gì cả.

... Bởi vì Tế Quá Kỳ vốn là người đã bố trí sẵn!

Nào ngờ rằng...

Chính ngay lúc đang ngờ ngác đó, thanh kiếm đã đâm thẳng đến cổ họng.

Thanh kiếm trong tay phải của y kịp thời bung lên, chấn thanh kiếm nhị hồ văng ra.

Có điều y cảm thấy trước ngực bỗng sáng lên: thanh “kiếm” của Vi Thanh Thanh Thanh đã đâm lủng áo của y, giữ cứng ngay trước ngực.

Trương Hầu hít vào một hơi thật dài.

Lưỡi kiếm của kẻ địch đang dính ngay trên ngực mình.

Y không thay đổi sắc mặt, thần sắc vẫn như thường, nói với Tế Quá Kỳ từng tiếng một rõ ràng: “Ta đã thua vì tin vào ngươi”.

Bàn tay của Vi Thanh Thanh vững như bàn thạch, giọng nói cũng chắc như bàn tay, “tôi đã thắng ông nhờ tin vào y... bất kể ra sao, y không bao giờ bán đứng tôi”.

Tế Quá Kỳ nhìn qua bên trái, rồi lại nhìn qua bên phải, cười hi hi nói: “Ngươi thua là ở chỗ nhìn trật người trong chuyện này. Ta vừa lại Trảm Kính đường, ngươi đã bắt ta lựa chọn: bán đứng và ám toán Vi Thanh Thanh Thanh, không thì sẽ chết; ta không muốn chết, chỉ đành đáp ứng với ngươi”. Y thích chuyện thú vị, bất ngờ không thể tưởng, bèn làm ra vẻ quái dị kinh hãi nói: “Thật ra, ta bán đứng Vi Thanh Thanh Thanh làm sao cho được? Lão Tế ta đây bán heo bán chó, bán bò bán dê, bán đít bán đầu, bán Lý Lam Lam Lam bán Trương Hồng Hồng Hồng, nhưng không bán bạn bè. Vi Thanh Thanh Thanh mà chết rồi, còn ai nghe điệu âm đàn nhị hồ của ta!” Sau đó y quay qua Trương Hầu nói: “Ngươi đã hiểu chưa?”

Trương Hầu lắng nghe như thật, sau đó ngẫm nghĩ một hồi như thật, thần sắc vẫn không thay đổi, làm như đang đọc sách chơi cờ nhàn nhã vậy, rồi nói như thật: “Đúng là ta đã nhìn trật ngươi, cũng nhìn trật luôn hẳn. Hẳn có bạn thân, kiếm pháp cũng hay. Ta đem ngươi xem thành Hạ Thiên Độc, Lâu Độc Diệu một bọn dơ bẩn”.

Y nói xong câu đó, Vi Thanh Thanh Thanh bỗng thu kiếm lại, thu kiếm cũng không một chút tung tích thấy được như lúc xuất kiếm.

Y ôm quyền nói: “Cáo từ. Cáo từ”.

Trương Hầu lạnh nhạt (thần sắc vẫn không thay đổi), chẳng thèm chớp mắt một cái, nói từng chữ một câu một: “Hôm nay ngươi tha cho ta, nhưng chuyện của chúng ta còn chưa xong đâu”.

Vi Thanh Thanh Thanh nặng nề nói: “Chưa xong”.

Trương Hầu lại nói từng câu một: “Hận ít trong lòng, dùng rượu có thể tiêu; hận lớn trong lòng, không dùng kiếm không tiêu được. Ngươi ở trong Khoái Ý Các ở lại hai đêm, ta không giết được ngươi, không tiêu được mối hận!”

Lương Nhiệm Hoa la lên kinh hãi: “Các ngươi đừng làm vậy, có được không?”

Vi Thanh Thanh Thanh và Tế Quá Kỳ sóng vai đi ra, đám cao thủ trong Trảm Kính đường: Giải Nghiêm Lãnh, Trương Cự Dương, Trần Khô Liên, Lâu Độc Diệu, Hạ Thiên Độc, Bình Lánh Quái còn có thêm gã Bất Hoại hòa thượng mới triệu khải cấp về, toàn bộ đều muốn động thủ.

Hoài Âm Trương Hầu hét chặn lại.

“Hắn mới thả ta ra, ta sẽ để chúng ra khỏi Trảm Kính đường hôm nay. Bất quá, chuyện này còn chưa xong đâu”.

Đúng thế, chuyện này còn chưa xong.

Chưa hết.

Bỏ nhà thì phải bước ra khỏi nhà

Vi Thanh Thanh Thanh đi rồi, Hoài Âm Trương Hầu lập tức tụ họp mọi người lại mật nghị, sau đó chẳng để lại tiếng nào đã dẫn một bọn đi như bay ra khỏi cổng. Đại khái y nghe nói trong đường có biến mới hồi hã trở về, hiển nhiên, y còn có chuyện quan trọng chưa làm xong. Thậm chí y còn không kịp lại an ủi người vợ bị bắt giữ cả mấy ngày nay. Đợi tới một tháng sau, Trương Hầu về lại tới Trảm Kính đường, mặt mũi y bơ phờ hốc hác, bên trong bên ngoài đều lộ vẻ kiệt lực. Lương Nhiệm Hoa đợi có dịp bèn nói cho y biết mình đã có tin vui, nào ngờ Trương Hầu chẳng có lấy một chút gì là đã nghe tin vui cả, ngược lại, y còn giống như đập nhảm phải con rắn độc, hầu như muốn nhảy cẫng cả người lên, nhìn ngang trừng trừng một cách hẩn học, ánh mắt nhìn không ra một chút gì là tình cảm trong đó, chỉ có nghi ngờ và cảnh giác, làm như muốn moi móc trong lòng Lương Nhiệm Hoa ra một kẻ cừu địch đang sắp giam y vào tử địa vậy.

Mấy ngày hôm đó, Hoài Âm Trương Hầu ở lý trong đường. Có điều, y rất ít khi nói chuyện với Lương Nhiệm Hoa, rất ít khi gặp nàng. Có lúc làm như đang gặp một người lạ, nhìn nhìn vào mặt nàng; có lúc, như một kẻ thù, nhìn chăm chăm vào cái bụng đang bắt đầu nhô lên của nàng.

Nàng chẳng có lấy ngay cả cơ hội để đưa cho y xem tấm áo khoác.

Không bao lâu sau đó, nàng cảm thấy ra được thái độ của mọi người chung quanh bỗng dung thay đổi nhanh chóng. Nàng vốn là con gái nhà danh môn, đại gia, trong giang hồ cũng có chút địa vị, trong võ lâm cũng có thanh danh, người trong đường bất kể vì nàng là Tổng đường chủ phu nhân hay nữ hiệp Lương Nhiệm Hoa, đều đối với nàng rất tôn kính. Người nhà bên chồng cũng rất cưng chiều nàng. Có điều bây giờ chẳng còn như vậy nữa. Mọi người đang thì thầm với nhau, chỉ chỗ sau lưng nàng, thậm chí còn công nhiên bật cười ngay trước mặt nàng, nói mĩa nói mai.

Nàng là người thông minh sáng trí, lập tức biết ngay đó là chuyện gì.

Nàng tìm một cơ hội, lại hỏi chồng mình :

“Có phải anh nghi ngờ gì em, có chuyện gì ám muội với Vi sư đệ...”

“Anh chẳng có sư đệ nào như vậy cả”. Trương Hầu lạnh lùng nói chặn lại.

“Em giữ y lại, là hy vọng cho y ở lại đường, cho y gặp anh rồi, sẽ là một tay trợ lực rất nhiều cho Trảm Kính đường”.

“Trảm Kính đường chúng ta không dùng nổi hạng người đó”. Trương Hầu vẫn cứ lạnh lùng nói.

“Nhưng mấy chuyện đó... Em biết là do anh làm mà!”

Trương Hầu chẳng thêm nhướng mắt lên, chỉ nói: “Hắn nói em nghe, em bèn tin à!”

“Không, y chẳng nói gì với em cả...” Lương Nhiệm Hoa bị phản nói: “Anh chỉ giấu được một số người trong nhất thời, nhưng anh chẳng giấu được bao nhiêu người đó suốt đời”.

Trương Hầu lạnh lùng đứng dậy, phui phui trường bào, rồi tính bỏ đi.

“Anh! Có phải anh nghi ngờ cả đứa nhỏ trong bụng em...” Lương Nhiệm Hoa nước mắt doanh trùng, “..... bọn họ nói gì thì nói, em chẳng thêm để ý, anh... tốt cuộc anh nghĩ gì! Nói cho em nghe, để cho em có chết cũng chết được nhắm mắt...!”

Trương Hầu chẳng vì đột nhiên nghe tiếng “chết” mà động lòng, chẳng một tí gì kinh hãi, thong dong ra vẻ bình thản nói: “Anh ở với em đã bao nhiêu năm nay, có thấy em thai nghén gì đâu?”

Nói xong bèn như một đám mây bay đi mất dạng.

Lương Nhiệm Hoa nằm phục xuống bàn khóc một hồi. Lúc đó, nàng đã mang bầu được bốn tháng. Đợi đến lúc nàng ngẩng đầu lên, bèn nghe có tiếng cóc nhái kêu lúc thì yếu lúc thì bi phẫn thê thiết. Nàng bặm miệng cương quyết, làm như đã hạ được quyết tâm, sau đó bèn lập tức thay đổi y phục, mang hài nhẹ vào, chỉnh lý hành trang, rồi tới đó bước ra khỏi cổng.

Lương Nhiệm Hoa vừa ra khỏi cổng, Trần Khô Liên lập tức lại báo cáo ngay với Tổng đường chủ Trương Hầu.

“Bỏ nhà,” Trương Hầu xanh lè mặt mũi, gật gật đầu, chỉ nói, “thì phải bước ra khỏi nhà thôi”.

Không sai một chút nào. Lương Nhiệm Hoa nhất định là đi tìm Vi Thanh Thanh Thanh. Gã tiểu tử đó nhất định có để lại cho nàng địa chỉ liên lạc. Chỉ cần theo dõi Lương Nhiệm Hoa, là tìm ngay ra được Vi Thanh Thanh Thanh.

Y từ từ đứng dậy, mở cơ quan ra, lấy cặp Sở Từ Song Ngư Kiếm, đeo vào eo lưng.

Lương Nhiệm Hoa chẳng đi kiệu, cũng chẳng đi ngựa, cũng chẳng có ai tùy tùng, nàng chỉ một mình băng sông băng núi, nằm mưa dãi nắng đi một mạch đến Phi Tuyết Trùng Lâu ở Tiểu Dương Xuân. Mặc kệ cho diện mạo không còn tí huyết sắc, nàng cứ đi miết đi mãi.

Đến khu rừng quế bọc ngoài Phi Tuyết Trùng Lâu, bèn lập tức nghe thấy có tiếng đàn nhị hồ vang lên cực kỳ khó nghe. Cả rừng quế, hoa đang rơi rụng toí tã, cũng chẳng biết có phải vì cái tiếng nhạc quá ư khó nghe đó mà ra không.

Quả thật Tế Quả Kỳ đang ngồi kéo đàn nơi đó.

Tế Quả Kỳ vừa thấy Lương Nhiệm Hoa, lộ vẻ kinh ngạc, làm như vừa thấy quái vật xuất hiện từ trong ánh trắng ra, y la lên: “Bà lại đây bằng cách nào vậy?”

Lương Nhiệm Hoa chẳng có tâm tình gì nói chuyện với y, nàng chỉ hỏi: “Vi Thanh Thanh Thanh đang ở đâu?”

Tế Quả Kỳ nói như thật: “Y nói tiếng đàn nhị hồ của tôi cao diệu quá, đến suối Càn Thủy chỗ đó có nước trong rửa tai cho sạch rồi”.

Lương Nhiệm Hoa lại đang ráng quẹo qua mé núi trèo tới suối Càn Thủy, Tế Quả Kỳ thấy nàng bụng bầu lộ phệ, trong lòng không nỡ, bèn nói: “Thôi được rồi, tôi khoan kéo đàn một lát, tôi đi kêu y về cho bà”.

Trong rừng quế, đột nhiên chẳng còn có tiếng đàn nhị hồ và tiếng nói lao xao của Tế Quả Kỳ, bèn yên lặng tới mức tiếng hoa rơi và những tiếng gì khác nghe rõ mồn một. Nàng đứng trong rừng hoa, vẻ mặt chẳng có gì u oán, chẳng có gì thương tâm, chỉ có vẻ như đang mãi đợi một chuyện gì to lớn xảy ra.

Khoảng chừng một tiếng đồng hồ sau, Vi Thanh Thanh Thanh trở về lại, y đi từng bước lớn, vẫn còn dáng vẻ cao lớn trắng khí, vẻ mặt vẫn ra chiều ưu uất. Có điều, vừa thấy nàng, ánh mắt của y tựa như cây đuốc đang thiêu cháy bùng lên.

“Chị thế nào vậy?” Y cảm thấy đây là một chuyện mừng rỡ thật kinh ngạc.

“Y không tìm ra được chú sao?” Lương Nhiệm Hoa đang dùng tay chống vào nạnh một nhọc hỏi.

“Y?”

“Tế Quá Kỳ”.

“Không phải y đang ở trên lầu sao?”

“Lúc này y mới...” gương mặt của Lương Nhiệm Hoa bỗng hết còn trắng bệch, mà đang biến thành ra đỏ hồng, còn thêm chút khinh bỉ và đau đớn, nàng hét lên: “Thô bỉ! Các người mau mau ra hết đi!”

Trong rừng quế có tiếng lạo xạo.

Nhẹ nhàng như tiếng hoa đang rơi. Chồng nàng đang bước ra, Tổng đường chủ của Trảm Kính đường, Hoài Âm Trương Hầu.

Tế Quá Kỳ khấp mình thương tích, hơi thở thoi thóp.

Bên cạnh y chẳng còn có ai khác.

...

Ít nhất, Giải Nghiễm Lãnh, Lâu Độc Diệu, Bất Hoại hòa thượng, Bình Lánh Quả, Hạ Thiên Độc, Trương Cự Lương, Trần Khô Liên cả bọn, hình như không ở bên cạnh y.

Vi Thanh Thanh Thanh vừa thấy bạn thân mình là Tế Quá Kỳ đang bị thương nằm đó, ánh mắt lập tức phát ra tia sáng phần nộ.

Lương Nhiệm Hoa ngược lại cảm thấy trấn tĩnh vô cùng, vẻ mặt nàng lộ chút gì đó thâm trầm tuyệt vọng: “Quả nhiên anh theo đến tận nơi”.

“Cô cứ xéo mau!” Hoài Âm Trương Hầu nói: “Ta muốn thanh toán món nợ với hần!”

“Tôi chẳng thiếu ông món nợ gì cả!” Vi Thanh Thanh Thanh giận dữ nói: “Ông đừng có bức bách tôi phải động thủ!”

“Người thiếu ta món nợ cá nhân,” Trương Hầu chỉ vào Lương Nhiệm Hoa: “Cô ta!”

“Chị ấy...?” Vi Thanh Thanh Thanh tưởng y đang muốn giết người bịt miệng, đồ tội tể cho y, có điều nghe y nói vậy, ngược lại chẳng hiểu gì, “chị ấy?”.

“Người tự mình làm gì, “Trương Hầu nghiêng răng cười nhạt nói, “Các người tự mình biết đó”.

Vi Thanh Thanh Thanh vẫn còn như gã khờ chẳng hiểu ắt giáp gì cả.

Lương Nhiệm Hoa đứng bên cạnh, bỗng lạnh lùng bình thản nói: “Y nghĩ rằng đứa bé trong bụng tôi là của chú đó”.

“Sao?!” Vi Thanh Thanh Thanh la lên, xem chút nữa y đã nhảy cẫng lên: “Nói gì kỳ vậy?!”

Hoài Âm Trương Hầu đang mãi trừng mắt nhìn vào Vi Thanh Thanh Thanh chằm chằm.

Ngay cả lúc Vi Thanh Thanh Thanh đang kinh ngạc, y cũng đang trừng trừng.

Chỉ bất quá, lần này y dùng thanh kiếm bên tay trái.

Trùng trùng vào cổ họng của Vi Thanh Thanh Thanh.

Đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh!

Có điều ngay lúc đó, Lương Nhiệm Hoa bỗng vùng tay lên.

Nàng vùng tay đánh mạnh vào bàn tay bên kia của Hoài Âm Trương Hầu.

Trương Hầu vừa kinh ngạc vừa tức giận, mắng lên: “Gian phu dám phụ!” kiếm chiêu ngừng lại, nửa người chuyển qua, tay phải đánh ra!

Chưởng lực của y thổ ra như điện, Lương Nhiệm Hoa đối lại một chưởng.

Nhất chưởng đó của y, đã nhả ra tới tám phần chân lực.

Có điều, y lập tức phát hiện ra, chưởng lực nơi bàn tay của Lương Nhiệm Hoa, không tới được hai thành.

Đợi đến lúc y phát hiện ra, Lương Nhiệm Hoa đã bay ngược lại hơn một trượng, phía sau lưng đụng phải bức tường của tòa Tuyết Phi Trùng Lâu, té phệch xuống, trên tường đã xuất hiện vết máu đang nhiều xuống. Lập tức sau đó, bãi cỏ chỗ thân dưới của nàng cũng đầy cả máu me.

Vì Thanh Thanh Thanh thật kinh hồn không cách nào tả xiết, y vội vã chạy lại; Trương Hầu cũng đang đứng ngẩn mặt ra đó, nhìn trừng trừng vào bàn tay phải của mình; y biết rõ rõ ràng ràng, Lương Nhiệm Hoa cố ý cho mình đánh vào nằng nhất chương đó.

Tể Quá Kỳ đang nằm soài ra đó, tuy thụ thương không nhẹ, nhưng y trước giờ y thuật cao mình, vừa thấy đã ráng sức la lên: “Không xong, cô ta sắp bị băng huyết đó, mau mau chạy lại Tập Nghiệm Xá của ta lấy hai tiền Bạch Thảo Sương, một tiền??, tề nhất cũng năm tiền Phục Long Can, trộn vào với rượu, kêu thằng Tiểu Ngưu mau mau dúi vào, trộn với thuốc, mau mau lên! Dùng thêm vị Hốt Bạch nấu cho nhừ ra...”

Tình này cảnh đó, y vẫn còn ra vẻ phong độ của một vị đại phu, đang bốc thuốc cho bệnh nhân, không hề tỵ hiềm gian khổ.

Còn chưa kịp phân phó xong, Lương Nhiệm Hoa đã cười thâm uất nói: “Đừng có phí tâm nữa, thằng bé đã xong rồi.. anh không nhận nó làm con, tôi còn sinh nó ra làm gì... tôi cố ý cho nó chết về tay anh đó.... Tôi biết anh nghi tôi, tôi cố y ra khỏi nhà, tôi biết anh nhất định sẽ theo dõi... quả thật anh không tin tôi...”

Bấy giờ, gương mặt của Lương Nhiệm Hoa còn trắng hơn cả hoa quế, trên trán mồ hôi đang chảy tong tong từng giọt rớt xuống, như từng tròng mắt tròng mắt trắng nhợt, nhưng nằng vẫn còn đang nói ngập ngập ngừng ngừng: “Anh không muốn con anh, tôi cũng chẳng muốn nữa... trên đường đi, tôi chẳng muốn có nó... tôi muốn xem lòng dạ anh ác đến đâu... tôi sẽ có bao nhiêu đó theo...” rồi cuộc nằng cảm thấy lạnh quá chừng, rùng mình lên một cái, chẳng nói thêm được gì nữa.

Hoài Âm Trương Hầu đứng đó nghe, toàn thân như đang rớt vào trong địa ngục, y cảm thấy từ đầu ngón tay cho đến tận trái tim, lạnh lẽo từng đợt từng đợt. Từ vũng máu đang chảy lại lảng ra phần dưới thân của Lương Nhiệm Hoa, như một ao máu y đang bị chìm vào đuối vào trong đó. Y biết, giờ này phút này, nằng chẳng nói dối gì với y. Nếu chẳng phải là con y, y biết Lương Nhiệm Hoa nhất định sẽ không chịu nhất chương đó trước mặt Vì Thanh Thanh Thanh. Đột nhiên, y găm lên một tiếng lớn, y đang đem hết tất cả bi phẫn và bi thương, dồn vào trong một chỗ để phát tiết...

Nhất thiết đều là do Vì Thanh Thanh Thanh!

Y muốn giết cho được hần!

(Y muốn giết hần chết!)

Y muốn giết cho được hần!

(Y muốn giết hần chết!)

Y không thể nào không giết hần cho được!

(Y không thể nào không giết chết hần!)

Y đang ở trong cơn bi phẫn và cuồng nộ, toàn ý toàn lực toàn bộ đánh tới Vì Thanh Thanh Thanh.

Phong Dao Sương Kiếm một ngàn lẻ một chiêu, dưới tay y sử ra, cho dù đang lúc cuồng nộ bi phẫn, vẫn như gió trời mưa biển, không chết không thôi. Mỗi chiêu mỗi thức, đều không giống tý nào với tiền bối cao thủ của bảy đời Trảm Kính đường, mỗi chiêu đều đã được cải thiện, không một chút khuyết điểm, và không cách nào chống cự nổi.

Tay trái của y là kiếm, tay phải cũng là kiếm.

Nhưng kiếm trong tay phải của y lại dùng đao pháp.

Làm cho Phong Dao Sương Kiếm lại càng không có chỗ nào có thể tấn công vào được.

Y chỉ cần đánh ra chiêu đầu tiên, là chẳng còn ai có thể phản kích được lại chiêu nào; y chỉ cần đánh ra chiêu đầu tiên, trừ khi địch thủ đã chết rồi, nếu không, y sẽ cứ tiếp tục đánh mãi cho đến ngàn lẻ một chiêu, không cho kẻ địch có lấy một cơ hội phản kích.

Vì Thanh Thanh Thanh chỉ còn nước đưng chiêu nào đỡ chiêu đó.

Y phá chiêu cũng chỉ dùng có một chiêu.

Chiêu duy nhất đó của y.

Cũng là tinh túy của toàn bộ Phong Dao Sương Kiếm.

Hoài Âm Trương Hầu và Vì Thanh Thanh Thanh đang quyết trận tử chiến thì Tể Quá Kỳ đã ráng sức loạng choạng bỏ lại, lo liệu cho Lương Nhiệm Hoa đang bị băng huyết nằm đó.

Chiêu thức bỗng ngừng lại...

Đã qua hết một ngàn chiêu.

Hoài Âm Trương Hầu còn chưa hạ được Vi Thanh Thanh Thanh.

Chính ngay lúc công thế đang khựng lại đó :

Vi Thanh Thanh Thanh đã phản kích lại.

Bàn tay phải của y đã rút “đao” từ mé dưới bên trái...

Xuất thủ một nhát đao :

Ánh đao. Lóe lên. Ánh đao lóe lên.

Đao tra lại vào sau lưng vai bên phải.

Nhát đao đó, nhanh vô cùng, tốc vô cùng, đơn giản vô cùng, xem ra cực kỳ bình phàm chẳng có gì lạ kỳ...

Nhưng nó là sát chiêu tụ tập tinh hoa của ngàn lẻ một chiêu trong Phong Đao Sương Kiếm!

Thiên Nhất!

Chính trong khoảnh khắc Vi Thanh Thanh Thanh đang đánh ra chiêu Thiên Nhất, Hoài Âm Trương Hầu cũng đánh ra hết hai kiếm!

Y chỉ mới đánh ra có một ngàn chiêu!

Y còn có một chiêu chưa đánh ra!

... Chiêu thứ ngàn lẻ một!

Chiêu này, y gọi nó là :

Nhất!

Nhất vừa đánh ra, cuộc diện hoàn toàn biến đổi.

Oai lực và dụng tâm của chiêu ngàn thứ lẻ một mà Hoài Âm Trương Hầu đã cải thiện và chế biến riêng ra, phải đợi đến lúc này mới hoàn toàn phát huy hết!

Nhất kiếm của y đã đỡ lấy thế đao của Vi Thanh Thanh Thanh, còn thanh kiếm kia đã đâm trúng vào Vi Thanh Thanh Thanh!

Vi Thanh Thanh Thanh bay ngược lại, chỗ y lướt qua hiện ra một vết máu tươi!

Trương Hầu đưa song kiếm lên ngực, cười như điên cuồng nói: “Chiêu Thiên Nhất của ngươi làm được gì? Chiêu của ta...”

Còn chưa kịp nói xong, y đã phát hiện ra, Bộ Phong Sáu Giải Nghiêm Lãm và Tróc Ảnh Khách Lâu Độc Diệu đang ụp lại sau lưng Tế Quá Kỳ, tính ra chiêu sát thủ; còn Bất Hoại hòa thượng và Đồng La Kim Cương Bình Lánh Quải thì đang lén lại phía sau Vi Thanh Thanh Thanh đỡ chiêu độc thủ ra; ngoài ra, Trương Cự Dương và Trần Khổ Liên đang tính kéo Lương Nhiệm Hoa còn đang máu me chảy ra không ngớt, Hạ Thiên Độc thì đang cầm đuốc, tính thiêu rụi Tuyết Phi Trùng Lâu!

Trương Hầu đang tính thét lên kêu ngừng tay... nhưng y chợt thấy một cảnh kỳ lạ.

Hoa quế đang bay bay.

Gió có đao.

Sương là kiếm.

Bao nhiêu oai lực, sát thế, diệt tuyệt của Phong Đao và Sương Kiếm, toàn bộ đang từ bàn tay của Vi Thanh Thanh Thanh, từ mé vai phía sau bên phải rút kiếm đánh ra, rồi tra về lại vai bên trái phía sau chỉ trong khoảnh khắc, toàn bộ đang dồn hết ra.

Đó chẳng phải là đao pháp!

Mà là biến thành :

Kiếm pháp!

Sau đó, tiếp theo đó, y bèn thấy...

Giải Nghiêm Lãm bị thương thoái lui, Lâu Độc Diệu bị thương thoái lui, Bất Hoại hòa thượng bị thương thoái lui, Bình Lánh Quải bị thương thoái lui,

Trương Cự Lương bị thương thoái lui, Trần Khô Liên bị thương thoái lui, Hạ Thiên Độc bị thương thoái lui...

Chỉ một chiêu kiếm, Một chiêu :

Giải Nghiêm Lãnh bị thương, Lâu Độc Diệu bị thương, Bất Hoại hòa thượng bị thương, Bình Lánh Quái bị thương, Trương Cự Lương bị thương, Trần Khô Liên bị thương, Hạ Thiên Độc bị thương!

Chỉ trong một khoảnh khắc; Chính trong lúc y đang nghĩ Vì Thanh Thanh Thanh bị mình đánh bại rồi, đối thủ đã đánh ra...

Giải Nghiêm Lãnh Lâu Độc Diệu Bất Hoại hòa thượng Bình Lánh Quái Trương Cự Lương Trần Khô Liên Hạ Thiên Độc bị thương bị thương bị thương bị thương bị thương bị thương!

Bảy tay đại cao thủ, đều cùng bị thương!

Bị thương

... Nếu mà: lúc đối phó chiêu ngàn thứ lẻ một của y, Vì Thanh Thanh Thanh dùng kiếm chiêu Thiên Nhất thay vì đao chiêu Thiên Nhất để đối phó mình, tình hình sẽ ra sao nhỉ?

Rất đơn giản: cái chiêu đó của mình, chắc chắn là bị đối phương phá hủy!

... Phá xong rồi thì sao nhỉ?

Nghĩ đến chỗ đó, Hoài Âm Trương đã rung mình lên một cái.

Những người trong cuộc, chẳng ai còn dám động thủ gì.

Bởi vì ai ai cũng nhìn ra được, Vì Thanh Thanh Thanh muốn đánh bại tất cả bọn họ chỉ trong vòng một chiêu, là chuyện dễ dàng như trở bàn tay. Cho dù muốn giết hết bọn họ trong vòng một chiêu, cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Hiện tại, hy vọng duy nhất là: nếu Trương tổng đường chủ cùng liên thủ với bọn họ, nhất tề đánh ra...

(Tình hình không chừng sẽ biến đổi chăng?)

(Có thể chết đi sống lại được chăng?)

Nhưng bây giờ, bọn họ thật thất vọng khi nghe Hoài Âm Trương Hầu nói ra một câu như nhát đao chắc cú bổ vào tim mình :

Chỉ có một chữ...

Đi!

Bây giờ, Vì Thanh Thanh Thanh đang bồng Lương Nhiệm Hoa lên, trên người vết thương do nhát kiếm của Trương Hầu còn đang nhỏ máu ròng ròng, đưa cặp mắt đầy thâm tình, đầy xót xa, và chuyên chú nhìn nàng và nói: “Tôi có đáp ứng với chị. Tôi không làm gì thương tổn đến chồng chị”.

Lương Nhiệm Hoa gật gật đầu. Nàng rung mình lên một cái. Vì Thanh Thanh Thanh cảm thấy máu nàng đang nóng, nhưng đầu ngón tay đang lạnh ngắt, không biết vì vết thương làm cho nàng đau đớn, hay trong lòng đang đau đớn, nước mắt của nàng không chỉ tràn đầy qua gương mặt mỹ lệ đó, hình như còn qua hết cả thể giới của bao nhiêu chúng sinh hữu tình.

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chiến Tăng và Hà Bình

Chiến Tăng mặt mày đáng ghét

Bọn họ trăm phương ngàn kế bắt cho được tay cao thủ đó, kết quả lại là một tên giả mạo.

Gã này cái đầu trọc lóc, trên người tấm áo choàng da cộp, mặt mày đen thui; hai cánh tay gã bị trói ngược ra sau, bộ điệu đầy vẻ van lơn nài nỉ.

Hạ Tam Lam nhà họ Hà một đám cao thủ, tổng cộng Trương, Phương, Viên, Cao, Ủy, Khuất sáu phái, trong đó hảo thủ của phái họ Trương, tất cả mười ba người, cơ hồ đều tập trung ở đó.

Bọn họ bố trí cả ba tháng nay, mai phục hết ba mươi ba ngày, vận dụng ba chục tay cao thủ, kết quả chỉ bắt được có một gã giả mạo, ai nấy đều tức giận trong lòng.

Do đó bọn họ thăm vấn gã đó :

“Ngươi là ai?”

“Tôi... tôi là Chiến Tăng”.

“Nói thật đi!”

“... Tôi giả mạo đó thôi!”

“Tại sao ngươi đi giả mạo Chiến Tăng?”

“Tôi ngờ là... giả mạo y, chẳng còn ai dám đụng đến tôi”.

“Sao ngươi biết được Lâm Văn Tiểu cô nương đang ở đây? Ai sai ngươi lại ăn cướp của báu vậy?”

“Chuyện... chuyện này e rằng trong giang hồ chẳng ai còn không biết. Mọi người đều biết Lâm cô nương tự mình đem Phi Thúy Ngọc Điều Nguyệt Trung Sương Lý Môn Thiên Quyên đến Trảm Kính đường, cả một khoảng đường, bao nhiêu người đang tính cướp đoạt nhỉ!”

Gã này cái đầu trọc lóc đầy những mồ hôi, phảng phất gã nói vậy là, tội nghiệt sẽ không nằm ở mỗi trên thân mình gã.

Chủ sự của Trương phái trong Hạ Tam Lam là Thương Nhân Tỳ Vị Hà Gia Đình ngẫm nghĩ: “Cũng có lý!” Bọn họ vì muốn bày bố cuộc thế để bắt giết Chiến Tăng, bèn truyền rao mọi nơi, người đàn bà được võ lâm công nhận mỹ lệ nhất là Lâm Văn Tiểu, ôm trong mình một thứ bảo vật tuyệt thế, đem về giao Trảm Kính đường.

Bọn họ chắc mẫm trong bụng, cái gã truyền thuyết là hiếu sắc như tính mạng, tham của hiếu sát là Chiến Tăng, nhất định sẽ động thủ vào Lâm Văn Tiểu.

Do đó, bọn họ đã bày bố mai phục đâu vào đó.

Chỉ còn đợi Chiến Tăng lại.

Kết quả, Chiến Tăng chần chừ chưa đến, còn ngược lại trên con đường dài hai trăm ba mươi dặm đó, đã nhảy ra đầu năm nhóm người, muốn lại cướp đoạt của báu, trong đó còn có năm nhóm giương cờ của Chiến Tăng, nhưng đều bị Thương Nhân Tỳ Vị và bảo đệ của gã cùng với mười hai tên thủ hạ và hai tay cao thủ lại trợ quyền giải quyết hết cả.

Có điều, Chiến Tăng vẫn còn chưa thấy tông tích đâu.

Thấy thủ lĩnh Hà Gia Đình không nói năng gì, Phó chủ sự Toái Thân Tâm Can Hà Gia Oai hiểu ý ông anh của mình.

Do đó, gã hướng về tên tù phạm khảo vấn :

“Có phải Chiến Tăng sai ngươi lại không?”

“Không phải”.

“Nói, rốt cuộc ngươi có liên hệ gì với Chiến Tăng?”

“Tôi không quen biết gì đến y”.

“Ngươi tên họ là gì?”

“Lương Sung Cầm”.

“Cửu Thủ Như Lai Lương Sung Cầm!?”

“... Chính là tại hạ”.

“Thảo nào, cao thủ của nhà họ Lương ở Thái Bình môn đó mà, khinh công quả nhiên khá lắm, nếu không bày bố mai phục kỹ lưỡng, thật còn bắt không nổi ngươi”.

“Hiện tại tôi đã thành tên tù phạm dưới thềm, còn có gì hay ho để nói! Vạn vọng chư vị lão ca thương tình tha dùm, Lương mỗ tôi quyết không dám quên đại ân đại đức”.

“Trời đất, sao ngươi quên rồi vậy”.

“Quên... quên rồi?”

“Thái Bình môn nhà họ Lương các người và Hạ Tam Lam nhà họ Hà bọn ta, là cừu địch đời này qua đời nọ. Người còn chưa nghe qua sao? ‘Gặp Lương chém Lương, gặp Hà giết Hà’, mà bây giờ họ Lương nhà người lọt vào tay họ Hà bọn ta, hắc hắc hắc...”

“Trời ơi, tôi có biết chọc phải vào các ông đâu! Hà đại hiệp, chur vị Hà đại hiệp, cầu xin các ông, tha dùm tôi, kiếp này đời này, tôi nhất quyết báo ân, không bao giờ dám đối địch với các ông...”

“Người đã là người nhà họ Lương, chắc hẳn là có câu kết gì với tên phản đồ nhà họ Hà bọn ta là Chiến Tăng, mau mau khai thực ra, nếu không bọn ta sẽ cho người gan óc bày cả ra đất bây giờ!”

“Tôi còn không biết ngay cả chuyện Chiến Tăng và các ông đều là người một nhà, làm sao lại có liên hệ gì được với y! Tôi chỉ biết cả phái Hạ Tam Lam cứ sai người đi đối phó Chiến Tăng, tôi còn ngờ các ông tám chín đời chẳng có liên hệ gì đến y nhỉ!”

“Người còn không chịu nhận sao” Hà Gia Oai đưa tay ra hiệu, hai tên sư đệ của gã lập tức tra tấn, một nhát đao cắt ngay lỗ tai trái của Lương Sung Cầm.

Lương Sung Cầm hô lên thảm thiết: “... tôi không quen biết với y thật mà... Tôi thật tình không biết Chiến Tăng là ai... Tôi thật tình...”

Hà Gia Oai gật đầu một cái.

Lỗ tai phải của Lương Sung Cầm lại máu chảy ròng ròng rớt xuống mặt đất.

Lâm Văn Tiểu nhìn không nổi, vội vã cản trở nói: “Hà tất phải hành hạ y như vậy, tôi xem y quả thật không quen biết gì với Chiến Tăng”.

Hà Gia Đình bấy giờ mới mở miệng ra: “Lâm gia tiểu muội, tâm địa cô lương thiện, nhưng giang hồ toàn là những thứ gian trá hung ác, không làm vậy vô pháp mà trừng trị bọn chúng”.

Gã thò tay ra đặt tới trên vai Lâm Văn Tiểu, hỏi ngược lại: “Không phải cô muốn chính tay đâm Chiến Tăng báo thù sao? Cô cứ không nỡ lòng như vậy, làm sao đối phó với một tên cùng hung cực ác như Chiến Tăng nhỉ?”

Lâm Văn Tiểu nghiêng người né tránh bàn tay của y đặt lên vai mình, cô vẫn còn không nỡ, cô cảm thấy người phải đối phó là Chiến Tăng.

Không phải là người đang bị bắt trước mắt đây.

Hà Gia Đình đành “bỏ” cô ra sau hậu viện tiêu cuộc, nói là có chuyện muốn thương nghị với cô... chuyện thương lượng dĩ nhiên vẫn là chuyện làm sao bày bố bắt giết cho được Chiến Tăng.

Một lát sau, Lâm Văn Tiểu trở về lại vũ sảnh, Hà Gia Oai mặt mày có vẻ thỏa mãn, trình lên một tờ huyết thư có ký tên đưa cho cô xem: cái gã Lương Sung Cầm ý đồ muốn cướp đoạt hàng hóa hãm hiếp cô, đã thừa nhận nhất thiết đều là do Chiến Tăng chỉ sử dụng, những kẻ bị tử thương đều là do Chiến Tăng một tay gây ra, không liên can gì tới ai khác.

Lâm Văn Tiểu đưa mắt nhìn quanh bốn phía, không thấy người đó, bèn hỏi: “Y đâu rồi?”

“Y?” Hà Gia Oai bấy giờ hiểu ra, vội vã nói: “À, đem đi mất rồi”.

Lâm Văn Tiểu chỉ thấy trên mặt đất còn sót lại mấy vũng máu ứ, chạm vào mắt muốn kinh tâm, trừ hai cái lỗ tai ra, còn có một cái mũi, bất giác cảm thấy ghê tởm muốn mửa.

“Tra khảo cho khai ra,” Lâm Văn Tiểu chau cặp mày xinh xắn, nói: “Như vậy chẳng có gì hay”.

“Giang hồ đấu tranh với nhau, chẳng có gì hay với không hay cả” Hà Gia Oai mặt mày tỉnh khô nói: “Chỉ có chuyện hiệu quả với không hiệu quả thôi”.

“Với lại cái tên Chiến Tăng này mặt mày đáng ghét” Hà Gia Oai cười nghiêng cười ngửa mấy tiếng: “Bọn mình cho cái tên giả mạo hẳn cũng mặt mày đáng ghét một chút, đúng là danh chính ngôn thuận, báo ứng không trật đi đâu!”

Thình lình bên ngoài có tiếng có tiếng còi hiệu rít lên gấp rút.

Hà Gia Oai hơi biến sắc mặt: “Có người đang xông vào”.

Nhưng Hà Gia Đình mặt mày lộ vẻ phấn khởi: “Quá tốt”.

“Không có ai xông vào, Tiềm Tường đại trận của bọn mình không phải là bày không ra sao!”

Hà Gia Đình hứng phấn hùng hổ nói: “Bên ngoài canh giữ là ai vậy?”

“Hai tay hảo thủ của Cao phái: Âm Dương Thần Hà Mã, Hắc Bạch Quỷ Hà Sư”. Hà Gia Oai đối với đệ tử dưới quyền thuộc như lòng bàn tay.

“Vây là càng có ý tứ. Chú có bao giờ thấy Âm Dương Thần, Hắc Bạch Quỷ thất thủ bao giờ chưa!” Hà Gia Đình cười tít mắt lại nói, vẻ mặt in hệt như kẻ tham của cái nhìn thấy vàng ròng, kẻ hiếu sắc nhìn thấy gái đẹp vậy, “Chỉ có mấy đứa mèo què đó, còn mơ mộng vào cứu người sao!” Nói rồi lại bắt tri bất giác đưa tay ra đặt lên vai Lâm Văn Tiểu.

Lâm Văn Tiểu bỗng có cái cảm giác thật đặc thù kỳ lạ.

Cô vốn lại liên hiệp với bọn cao thủ của Hạ Tam Lam họ Hà này, bắt giết Chiến Tăng, nhưng sau khi ở một chỗ với đám người đó ba mươi ba ngày ròng rã, hiện tại cô chỉ muốn là tốt nhất Chiến Tăng xông vào, đánh cho đám người đó một trận tan tành hoa lá, nước chảy hoa rơi cho xong.

Nếu không phải cô ứng phó đắc thủ, cơ cảnh lạnh lợi, e rằng đã bị một đám giáo trá hiếu sắc nhà họ Hà làm ô nhục đi mất không biết bao nhiêu lần rồi.

Cô cảm thấy hình như mình sợ đây chẳng phải là Chiến Tăng lại cướp đoạt gì, mà là cái bọn côn đồ như sói như cọp này.

Kỳ quái là, đương lúc cô đang có cảm giác đó, thì chuyện đó cũng xảy ra.

Hai người bị ném vào trong nhà.

Không những vậy còn bỏ dẫy không nổi.

Bọn họ chính là Hà Sur, Hà Mã.

Âm Dương Thần, Hắc Bạch Quỷ kỳ này không những không chỉ bị thất thủ thôi, ngay cả chân cũng thế luôn.

Người bên ngoài đang cất tiếng cười thật hào sảng.

... Hai tay của Âm Dương Thần và Hắc Bạch Quỷ chỉ bị điểm trúng huyết đạo, nhưng xương chân thì đã bị đánh gãy.

Người đang bước vào, không thể nói là cao lớn, nhưng mười phần tinh hần. Lông mày của y rất đậm, hàm râu đen thật đen, nhìn qua như vẽ. Nếu như y không cạo trọc hết đầu tóc, nhất định sẽ còn đen hơn cả râu ria, cặp mắt của y còn đen hơn cả bộ râu, như hai viên bảo thạch đen sì sáng rỡ.

Cao thủ nhà họ Hà nhón nháo kinh hoàng đứng dậy.

“Chính là người!”

“Ta là Chiến Tăng”. Người y choàng một tấm áo bằng da cọp đỏ rực như lửa, nói chuyện cũng phát ra tiếng nói như lửa đang cháy, “Ta chẳng phải là người của họ Lương Thái Bình môn, gã họ Lương mạo nhận ta dĩ nhiên là thô bỉ rồi, nhưng đem người ta ra hành hạ, tra khảo cho khai ra, lại càng thô bỉ hơn nữa”.

Lâm Văn Tiểu trong lúc kinh ngạc sợ hãi cũng cảm thấy được vẻ thân thiết, trong bụng đang thắc mắc không biết tại sao.

... Đại khái không chừng nghe y cũng dùng cái câu ‘tra khảo cho khai ra’ đó, trong lòng bèn phát sinh cái cảm giác thân thiết đấy chẳng?

Đây chính là Chiến Tăng sao?

Chỉ nhìn ánh mắt của người này, lập tức biết ngay y chẳng phải là hạng dễ chọc vào.

Một gã ác nhân.

Chiến Tăng bỗng hỏi: “Cô chắc là Lâm Văn Tiểu?”

Lâm Văn Tiểu gật đầu.

Cô cảm thấy gã đàn ông trước mặt giống hệt một con cọp dưới trăng, dung ác, mãnh liệt, nhưng cái cảm giác cô độc còn sâu xa hơn gì hết.

“Chúng ta không oán không thù gì nhau, tại sao cô lại theo bọn chúng lại đây hãm hại tôi?”

“Tôi là người nhà họ Lâm, Bất Sầu môn ở Lạc Dương. Ca ca của tôi bị người hãm hại, người mất nhà tan, không ai thoát được tai họa, tôi muốn báo cừu, do đó phải tụ nhau lại để trợ sức”.

“Do đó cô lại cầu xin Hạ Tam Lam nhà họ Hà?”

“Chủ trì Đức Hạnh sảnh là Hà Phú Mãnh đã có đáp ứng, y nguyện ý bang trợ tôi”.

“Điều kiện chắc là cô phải bang trợ bọn chúng lại bắt tôi?”

Lâm Văn Tiểu gật đầu, không nói năng gì thêm.

Đối với những người thông minh, bắt tất phải nói nhiều lời.

Chiến Tăng cặp mắt sùng sộ: “Hà Phú Mạnh nói thế, cô tin được sao!?”

Cái dáng cô gập đầu, đủ làm trái tim thiên hạ say ngất, vỡ nát mất. Mỗi một động tác của cô, đều như một cái búng tay, đầy một vẻ hồng nhan tịch mịch.

Chiến Tăng vẫn còn sùng sộ hỏi: “Do đó, chỉ vì muốn quang phục Bất Sầu môn, cô cứ việc hy sinh thẳng tôi đây”.

Lần này Lâm Văn Tiểu lắc đầu.

Lúc Chiến Tăng nhìn tới cô, ánh mắt của y đã nhu hòa lại, lúc y thấy cô lắc đầu, ánh mắt thậm chí còn hiển lộ như có chút gì đó thê lương.

“Bởi vì ông là kẻ xấu,” Lâm Văn Tiểu rất thành thực nói, nói không chút gì ác ý, “ai ai cũng biết ông là kẻ ác”.

Chiến Tăng thờ dài như một tràng cười.

“Cô sai rồi, tôi chỉ là một kẻ ác thôi” Y nói, “Nhưng tôi chẳng phải là kẻ xấu”.

Trước giờ y chưa bao giờ giải thích chuyện gì với ai.

Đây là lần đầu tiên.

Giải thích cho một người con gái gặp mặt lần đầu tiên một chuyện chưa từng bao giờ giải thích với ai... y cũng chẳng biết lý do tại sao.

Lâm Văn Tiểu nghe nói, đáp lại bằng một nụ cười.

Kỳ quái là, đối với một người đàn ông xa lạ mới gặp lần đầu tiên, y nói thế, mà cô bèn tin ngay.

Cái gã đàn ông xem ra rất hung ác đang đứng trước mặt mình, cô lại chỉ cảm thấy y thẳng thắn, hào sảng, còn có chút gì cô độc.

Cô độc như một ngọn đèn leo lét trong đêm tối.

Một con gió thoảng trên núi.

“Chịu chết đi!”

Bỗng dưng có tiếng hét lớn.

Vòng vây đã sớm tạo thành.

Mười ba tay hảo thủ của Trương phái Hà gia đã rút binh khí từ lâu, bao vây trùng trùng vây Chiến Tăng.

Chiến Tăng thì chẳng biết có ai ở đó, chỉ cố nói chuyện với Lâm Văn Tiểu.

Điều đó lại càng làm cho Hà Gia Đình, Hà Gia Oai con tức giận (ghen) càng sôi sục lên.

Máu cũng sôi sục lên.

... Ai giết chết tên đại phản đồ của Hà gia này, sẽ được thăng lên luôn ba cấp, thưởng một vạn lượng bạc, trực tiếp làm công chuyện bên cạnh Hà gia tam lão.

Hảo thủ của Trương phái Hà gia, trước giờ vốn cùng hung cực ác.

Bọn họ đã hoàn tất vòng vây, chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng bọn họ vẫn còn chưa xuất thủ.

Bởi vì bọn họ phát hiện ra, kẻ địch trước mắt có một thứ đặc điểm: chẳng xem ai ra gì.

... Trong mắt Chiến Tăng, chỉ có mỗi một Lâm Văn Tiểu, phảng phất chẳng hề có một đám người bọn họ ở đó!

Không ai dám khinh thị Trương Phái Thập Tam Ưng.

Những kẻ từng khinh thị bọn họ đều đã trả một cái giá thê thảm đau đớn.

Không ai dám khinh thị bọn họ.

Không ai dám.

Không ai cả.

Không ai.

Không.

Do đó bọn họ phát động công kích.

... Trừ hai người chân đã bị đánh gãy nằm lăn ra đó.

Do đó, trừ hai người chân bị đánh gãy ra đó, mười bốn người còn lại, tất cả đều cánh tay bị bẻ gãy, bao quát luôn lão đại Hà Gia Đình và lão nhị Hà Gia Oai.

Tùy tiện bẻ gãy tay của bọn họ là Chiến Tăng, một mặt còn đang nói chuyện với Lâm Văn Tiểu :

“Tôi chẳng phải lại đây cướp đoạt đồ báu gì cả, cái thứ bảo vật đó tôi còn chẳng ham vào”.

“Vậy ông lại đây làm gì?” Lâm Văn Tiểu cũng trấn định hỏi.

“Tôi lại xem thử các người đang tính làm gì”.

“Thế thì ông đã thấy rồi đấy: tôi đang tính hại ông đấy”.

“Do đó tôi phải phạt cô”.

“Phạt gì?”

“Phạt thế này”.

Chính cái lúc đó, ánh mắt Chiến Tăng thật là ôn nhu, tay vung tụ áo tống ra, mười một tay cao thủ có thể làm kinh thiên địa, khóc quỷ thần trong giang hồ, toàn bộ đều đã bị bẻ gãy tay, trật khớp xương, y một mặt còn dặn dò (làm như dặn hầu bộc vậy): “Mau mau thả Lương Sung Cầm ra, nếu không ta làm thịt hết bọn người”.

Sau đó y bỗng xông thẳng lại, đưa mặt mình sát vào mặt Lâm Văn Tiểu hôn lên má một cái, sau đó mặt mày ánh mắt đầy vẻ ôn nhu thoái lui, tay phải phất lên bộ râu tua tủa không chịu nằm yên đó mấy cái, miệng suýt soa :

“Cô thật tình đẹp không một chút lý do”.

Sau đó rồi bỏ đi.

Tại vì bỏ đi quá nhanh, cái áo bào da cộp không có ống tay phảng phất như còn đang phát phơ lóa mắt trước mặt mọi người.

Hà Gia Oai hần học mắng lên: “Cái thằng chó má! Đồ dân tộc!”

Còn Hà Gia Đình thì hạ giọng vừa rên rĩ vừa nói: “Muốn đối phó hần, e rằng chỉ còn nước mời Hà Tiểu Thất lại”.

Hà Gia Oai nghe nói giật bắn mình lên, thất thanh nói: “Hải Tử Vương Hà Bình!?”

Hà Gia Đình từ từ gạt đầu, ánh mắt đầy vẻ phức tạp phảng phất như đã thọc cây dao vào bụng kẻ thù, nhưng kẻ thù lại là bào đệ của mình.

Lâm Văn Tiểu thì chẳng chú ý gì đến những lời gã vừa nói.

Cô chỉ cảm thấy trên má bị gã hán tử đó hôn vào, vẫn còn cái cảm giác nóng nóng đau đau vì râu của y chích vào.

Còn có cặp mắt to thật to đầy thâm tình mà thâm đáng, làm cô cảm thấy gã hán tử đó dừng hần, ngay cái vết sẹo trên mặt của y, đều có cái vẻ độc lập cái thế.

Hà Bình tay đã bảo bắt bình

“Tại sao lại kêu một gã con nít nhẹ dạ nhất trên trần đời này đi làm cái nhiệm vụ trọng yếu nhất này!?”

Đây là mười năm về trước, chưởng quân trung khu trong Hạ Tam Lam là lão đại của Hà gia Tam lão, sủng chủ của Đức Thi sảng là Hà Phú Mạnh, vừa nghe trọng nhiệm đó lại do Hà Bình đi phụ trách, đã có cái phản ứng là “không thể nào tin được”.

Lúc đó, Lão môn chủ Hà Tất Hữu Ngã vốn có ý phó thác chuyện đó cho Chiến Tăng Hà Khâm, có điều, mọi người đều không chịu chọn Chiến Tăng; ngay cả chính Hà Phú Mạnh, đối với “sở tác sở vi” của cái gã trẻ tuổi Chiến Tăng cũng không mấy “thông cảm” cho lắm.

Sư muội của lão là Lâu chủ Phần Cầm lâu Hà thái thái, và sư đệ lão, Đình chủ Trừ Hạc đình Hà Thắng Thần đều cực lực tiến cử với lão gã thiếu niên

tuần tú trắng trẻo, mặt mũi xinh xắn như ngọc này: Hà Bình.

Lão chỉ còn nước thử thử dùng Hà Bình xem sao.

Lão cho rằng lần này nhiệm dụng người này, gã thiếu niên trẻ tuổi sẽ từ đó “biệt tắm giang hồ”.

Bởi vì cái nhiệm vụ này, thật tình chẳng phải là chuyện mà bất kỳ ai có thể đảm đương nổi.

Thậm chí bất kỳ ai cũng chẳng đảm đương nổi nó.

Có thể đảm đương chuyện này được, trong tám mục của Hà Phú Mãnh ở Đức Thi sảnh, trừ Hà thị tam lão và người nắm đại quyền trong Hạ Tam Lam Hà gia là Hà Tất Hữu Ngã ra, cao thủ trẻ tuổi dưới một đời, chỉ có A Nhĩ Bá và Chiến Tăng hai người là có thể làm được.

... Chi tiếc là A Nhĩ Bá đang có trọng trách, đây là con cò “không thể hy sinh”

... Chiến Tăng lại quá chừng kiêu căng không chịu nghe lời, đây là con cò “không nghe quân lệnh”

... Chi còn nước thử thử xem Hà Bình ra sao.

Thử kiểu đó, thông thường chỉ có đường chết.

Bởi vì cái nhiệm vụ này không phải là “chín phần chết một phần sống” thì cũng là “chỉ có chết không có sống”.

Nhiệm vụ là tiềm nhập vào Trảm Kính đường, dưới sự đề phòng nghiêm ngặt của chín tay đại cao thủ trong Tứ Thư Ngũ Kinh, ám sát tay sát thủ đệ nhất lưu của Thái Bình môn đang được Trảm Kính đường bảo vệ là Thiên Sát Lương Thượng Quân, không định kỳ phải lấy cho được thanh Tổng Biệt đao gia truyền bảo vật của họ Hà trong Hạ Tam Lam, để dưới gối đầu nằm của Tổng đường chủ Trảm Kính đường Hoài Âm Trương Quý Trần, như vậy mới xem là xong nhiệm vụ.

... Đừng nói đến kẻ danh vang thiên hạ, oai chấn võ lâm, cười nói giết người không lắc đầu Hoài Âm Vương Trương Quý Trần, chỉ là Cửu Đại Quý của Tứ Thư Ngũ Kinh liên thủ, cho đến Lương Thượng Tân thôi, có người nào là dễ chọc đến đâu? Lại có ai có thể chọc đến họ!

Có điều, Hà Bình chọc đến được.

Một gã trẻ con xem ra hòa hòa khí khí, yêu chuộng hòa bình đó, y thật tình đã chém chết Lương Thượng Quân, đoạt lại Tổng Biệt đao thuận chân thuận tay trên đường đi đánh tan nát Bạt Lạc sơn trang ở Thất Linh Phong thành bình địa, ở đó có mười lăm tên sát thủ đang đợi mệnh lệnh xuất phát ban đêm tập kích Hà gia trang, cũng bị một mình y (không phải, một đứa bé con) thanh toán hết sạch!

Hà Bình làm xong nhiệm vụ rồi, vậy mà mặt chẳng thấy đỏ, hơi thở chẳng thấy dồn dập, vẫn còn hòa hòa bình bình như thường.

Hạ Tam Lam chính đang cần lúc dùng người, Hà Phú Mãnh của Đức Thi sảnh kinh hãi không ngớt, đương dịp bèn quyết định, đem Tổng Biệt đao làm món đồ tương thưởng, tặng cho đứa bé con đáng sợ đó!

Từ đó Hà Bình thuận buồm xuôi gió, bay lên như điều!

Cách đó không lâu, Hà Phú Mãnh tự mình lại Bất Túc Các thăm Hà Bình, chính gặp phải Thái Bình môn có năm tên sát thủ lại ám sát y, Hà Phú Mãnh của Đức Thi sảnh chính mắt chứng kiến gã thiếu niên trẻ tuổi đó, một mặt dùng trí đấu cò với một cô con gái, một mặt thông dong tay vung chân đá thanh toán hết năm tên thích khách đó.

Hà Phú Mãnh là một người rất cẩn tế.

Lão là viên mãnh tướng đệ nhất dưới trướng của Lão môn chủ Hạ Tam Lam là Hà Tất Hữu Ngã, đồng thời cũng là một trong Hà gia tam lão.

Chẳng phải chuyện gì lão cũng quản lý.

Nhưng chỉ cần chuyện nào có lão quản lý, chắc chắn không có chuyện sơ thất sai lầm.

Bình thời lão nóng tính cương mãnh, chuyện không vừa ý, là đập bàn đứng dậy, giết người như cỏ rác.

Có điều khi xử lý chuyện đại sự thì lão cực kỳ cẩn thận, đề ý từng ly từng chút.

Trước giờ lão hay ghen tài kẻ khác.

Nhân tài có đó trước giờ đối với lão vốn là một chuyện uy hiếp.

... Chính lão đã xuất thân từ tầng cấp hạ tiện nhất đi lên, đánh lên từng tầng một, rồi lại đánh xuống từng cấp một, như vậy, hao phí lão mất cả bốn mươi tám năm quang âm, mới ở trong Hạ Tam Lam bò lên tới vị trí quan trọng đường đó.

Đòi người có được mấy hồi bốn mươi tám năm?

Lão cũng có khả năng dùng nhân tài.

Lão đã ghen tài, lại cũng dùng tài được, dùng tài được hay không chỉ có một nguyên tắc.

Phải xem thử nhân tài có chịu để lão dùng hay không.

... Không dùng được, lão thà ngọc nát, không thêm ngói lành lặn.

Lão phát hiện Hà Bình tuyệt đối là một nhân tài.

Lão đối với chuyện Hà Bình năm xưa ra vào Trảm Kính đường như pha, và chuyện y đoạt lại Tổng Biệt đạo, đâm chết Lương Thượng Quân, giết sách mười năm tay sát thủ của Bạt Lạc son trang, tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng đối với hiện tại Hà Bình có thể một mặt vừa thanh toán năm tay sát thủ của Thái Bình môn, mà lúc đó năm nước cờ y hạ xuống, không nước nào là không suy nghĩ chu đáo, còn bố trí tiên cơ, như thế mới làm lão chấn động kinh hãi không thôi.

Huống gì, Hà Bình nào động trời long đất lở ở Trảm Kính đường, mà vẫn có thể cùng Tổng đường chủ của Trảm Kính đường là Trương Quý Trần tương giao mật thiết, xem ra, Hà Bình nhất định không chỉ có cái dũng, mà còn có mưu, nhất quyết không thể xem thường được!

Mấy năm nay, trong phái Hạ Tam Lam, cũng đã có tay cao thủ như vậy, dĩ nhiên đó là Chiến Tăng Hà Khâm.

... Chi tiếc là tên quý đó thực tình chẳng muốn uống rượu mời!

Rồi mấy năm sau đó, nhân tài này ra không ít, lên rồi lại xuống, chỉ có cái gã mặt mày trắng trẻo xinh xắn như đèo bằng ngọc kia, mới là kỳ phùng địch thủ không nhượng bộ Chiến Tăng một mình độc chiếm vinh quang.

Cái lần gặp nhau ở Hoàng Hà Tiểu Hiên đó sau rồi, Hà Phú Mãnh lập tức sai người đi thu thập tài liệu về cô con gái đó.

Bởi vì lão phát hiện ra năm nước cờ Hà Bình đã đi đó, mỗi nước đều nhân nhượng, chỉ thủ không công, có công cũng không có cái ý truy đuổi giết cho được.

Hiển nhiên Hà Bình dung tình.

Một kẻ ngoài mặt bình hòa, nhưng bên trong thì sát khí đằng đằng như vậy, tại sao lại hạ thủ dung tình?

Nghĩ chắc đó là y đối với cô con gái đó đã phát sinh tình cảm.

Hà Phú Mãnh của Đức Thi sảnh vừa thấy cô con gái đó, trong bụng đã hiểu ra.

Dĩ nhiên rồi.

Rượu say bởi vì tim nát.

Tình có thật thì tình mới sâu.

... Một người con gái như vậy, ngồi ở đó, như một cục ngói tro tro, nhưng đẹp đến mức ngay cả sao trời cũng mất đi ánh sáng, còn ai không yêu?

Hà Bình định lực có cao cách mấy, y cũng chỉ là một gã đàn ông.

Hà Phú Mãnh năm xưa còn trẻ cũng là một tay phong lưu khoái hoạt, thậm chí còn có thể nói, lão già đến nơi mà lại càng dẻo dai, phong lưu không thua gì năm xưa. Lão là đàn ông, lão cũng thích đàn bà, lão biết Hà Bình cũng thế. Lão cũng biết, chỉ cần là đàn ông thích đàn bà, là chẳng ai trốn thoát nổi cái màn thiên la địa võng mà đôi môi mọng đỏ, cặp lông mày xinh xắn, ánh mắt mỹ lệ, gương mặt trắng muốt và nụ cười mím chi, đôi má lúm đồng tiền đó bày ra!

Do đó, lão lập tức nắm chắc một nguyên tắc trọng yếu trong tay :

Muốn an toàn thu phục gã đàn ông này...

Phải trước hết thu phục người con gái này.

Tài liệu đã được thu thập.

Người con gái đó là...

Lâm Văn Tiểu.

... Một người con gái đang phí tận tâm sức tìm cách giúp đỡ ông anh đang thất hồn lạc phách của mình khôi phục lại Bất Sầu môn.

Như thế thì cũng dễ thôi.

Chỉ cần có chuyện phải cần đến kẻ khác, là sẽ có nhược điểm.

Có nhược điểm là có thể không chế được, không chế nhược điểm của đối phương được rồi thì, chỗ mạnh của đối phương cũng thành ra của mình.

Huống gì, Lâm Văn Tiểu chỉ bất quá là một đứa con gái thể thôi.

Mãi cho đến lúc sau này, Hà Phú Mãnh của Đức Thi sảnh mới biết cái lối suy nghĩ đó của mình đã sai lầm đến mức độ nào.

Sai lầm vô cùng sai lầm.

Lâm Văn Tiểu rất ôn thuận.

Rất ngoan.

Thậm chí cô còn làm cho người ta lo lắng, bởi vì một người con gái mỹ lệ như thế, lại không biết không hiểu nói được chữ “không”, mà một người con gái mỹ lệ như cô vậy, không biết nói được chữ “không”, tuyệt đối là chuyện làm cho người ta lo lắng.

Lâm Văn Tiểu hình như còn không biết lo lắng cho chính mình.

Cô chỉ có thường đi lo lắng cho người khác.

Lo lắng người ta bị cảm, lo lắng người ta đau lòng, lo lắng cho người ta không thành công cũng thành nhân. Lo lắng cho người ta quá lo lắng. Nhưng cô lo lắng không có vẻ gì là rầy rà như đàn bà con gái, thậm chí còn không có vẻ mặt mày sầu não, một câu nói của cô thôi cũng đủ thắng ngàn lời vạn tiếng của người khác, có lúc còn thắng hơn cả thiên quân vạn mã.

Đương lúc trước khi bọn đệ tử của Hạ Tam Lam sắp đi đánh nhau sống chết với cao thủ Thái Bình môn, trong lòng đang thấp thòm, bọn họ thường hay lại tìm cô, cô chỉ nói: “Tôi biết anh nhất định sẽ thắng, không những vậy còn đắc thắng trở về. Bất quá, cho dù không đắc thắng, cũng trở về được thôi. Còn sống trở về được cũng là một cách thắng lợi”.

Đương lúc mọi người tụ lại một chỗ, thương nghị đại sự, muốn cô cùng đưa ra sách lược, cô chỉ nói: “Các anh còn thông minh hơn tôi nhiều, đều dừng cảm hơn tôi nhiều, chuyện bên ngoài tôi chẳng biết gì cả, tôi chỉ biết là, chú ý của các anh là hay nhất”.

Đương lúc mọi người tụ lại say sưa, có một vài gã đệ tử trong đó hứng chí bông bột muốn cô cùng tham gia yến tiệc trong đám giang hồ, cô chỉ nói: “Tôi biết bạn bè của các anh đều là những hạng ưu tú, ai ai cũng đều năng cán hơn tôi, tôi chỉ là một đứa con gái, tôi lại đó, chỉ sợ làm chướng ngại chuyện các anh ăn uống vui đùa, nhưng chỉ cần thấy các anh ăn uống vui đùa là tôi sung sướng nhất rồi”.

Mọi người nghe nói đều cảm động, đều cho người con gái đó là kẻ hiểu biết.

Ai ai cũng đều nghĩ rằng: nếu người nào lấy được Lâm Văn Tiểu làm vợ, người đó thật tình số mạng may mắn vô cùng, hạnh phúc vô cùng... thậm chí còn có ý vị hơn cả làm thủ lĩnh của Hạ Tam Lam nhiều lắm!

Đương lúc ai ai cũng nghĩ như vậy, bèn có không ít những người tranh đấu riêng tư với nhau, đều chỉ là vì muốn được lòng của Lâm Văn Tiểu mà lén lút tiến hành.

Không ít người đã bị thương.

Còn có kẻ bị chết.

Cũng còn có kẻ từ đó đổi bạn thành thù.

Nhưng Lâm Văn Tiểu thì vẫn cứ mỉm cười vẫn cứ cái dáng thanh tao ở đó làm một người đẹp của cô, làm người đẹp đến mức cực kỳ thuyết phục, cực kỳ thất thường đẹp.

Cô ở đó, phảng phất như không phải chỗ hoa sen đặc biệt thơm, thì cũng là chỗ hoa đào nở rộ phi thường.

Còn cô thì chẳng lo gì tuyết giá mùa đông u tịch, hay những đêm mùa hạ đơn chiếc, cô vẫn y nguyên môi mọng má hồng tịch tịch chẳng sao cả.

Nụ cười của cô vẫn cứ mơn mởn phân rục rở.

... Lấy được cô quả thật là phúc đức tu từ mấy kiếp trước...

Đương lúc ai ai cũng nghĩ như vậy, thì lực lượng của cô cũng đã hình thành.

Hà Phú Mãnh của Đức Thi sảnh vốn chỉ muốn giữ cô ở lại đó, không hề thực sự tính chuyện bang trợ cô hưng phục Bất Sầu môn. Có điều, người muốn bang trợ cô càng lúc càng nhiều, lần sóng muốn trợ cô trừng chấn Bất Sầu môn càng lúc càng dâng cao, còn cô thì vẫn cứ y nguyên đẹp đến không kinh ngạc, đẹp đến không thay đổi sắc mặt, phảng phất thông dong đến khoái lạc, lại hình như thông dong chính là khoái lạc, có lúc cô bận bịu đến độ rất

khoái lạc, làm như bận bịu chính là khoái lạc vậy.

Ngày cả Đình chủ của Trừ Hạc đình là Hà Thăng Thần, Lâu chủ của Phần Cầm lâu là Hà thái thái cũng không có ác ý gì với Lâm Văn Tiểu, không những vậy còn có rất nhiều hảo cảm với cô. Hà Phú Mãnh của Đức Thi sảnh rất hiểu hai vị sư đệ, sư muội của lão, bọn họ ngay cả Chiến Tăng Hà Khâm còn không dung được, nhưng đối với Hà Bình và Lâm Văn Tiểu, lại tuyệt đối ngoại lệ.

... Quả thật là con trai cung của trời, con gái cung của trời: thật là một cặp người ngọc!

Sau đó rồi Hà Phú Mạnh cũng phát hiện ra rằng: Lâm Văn Tiểu tuy ôn thuận, nhưng cô chẳng phải dễ khi lòn, cô rất ngoan, nhưng cô không ngu.

Đương lúc bọn đệ tử của Hạ Tam Lam liên hợp thế đồn lên lần thứ mười ba, xin phép đi quang phục Bất Sầu môn, Hà Phú Mãnh bèn biết thực lực của cô bé tí xiu Lâm Văn Tiểu kia đã chẳng còn dễ khinh thị, dễ khinh lòn nữa.

Hiện tại lão chẳng còn có thể trục xuất cô con gái đó đi đâu nữa..

(Dĩ nhiên là lão cũng muốn thu cô con gái đó vào cho mình, nhưng như vậy thì, cơ hồ như đã thành kẻ địch của hết cả Hạ Tam Lam).

(Chuyện đó lão muốn làm, nhưng không thể làm được, cũng chẳng dám làm).

(... Dĩ nhiên, trước mặt làm không được, có thể lén lút làm).

Bây giờ thì cách tốt nhất là tìm cách hóa giải.

Biển Lâm Văn Tiểu thành ra người của Hạ Tam Lam, quên đi chuyện Bất Sầu môn, như vậy, Hạ Tam Lam sẽ tăng thêm được một cao thủ, bớt đi được một kinh địch.

Muốn biến Lâm Văn Tiểu thành ra hoàn toàn là người của Ha Tam Lam, trước nhất, phải làm sao cho Lâm Văn Tiểu làm người của Ha Tam Lam.

Lâm Văn Tiểu rốt cuộc cũng là một người con gái.

Người con gái có đẹp, có hay, có gì đi nữa, vẫn còn phải đi lấy chồng.

... Chỉ cần cô lấy một người trong Ha Tam Lam, cô thành ra là người của Ha Tam Lam rồi.

Có điều, phải đem một cô gái đẹp đến không còn cách gì hình dung đẹp hơn nữa như vậy, gả cho ai nhỉ? Dùng cách gì, chọn ai, mới có thể khỏi được một trường tranh đấu ghen tuông rất có thể diễn biến ra thành nguy cơ đồng môn đánh nhau long trời lở đất?

Vì vậy mà, Hà Phú Mạnh phải bỏ công ra suy nghĩ nát cả đầu óc.

Rồi lão cũng nghĩ ra được, thật ra lão có nghĩ gì đi nữa, kết quả cũng đều một thứ, bởi vì trong Hạ Tam Lam, chẳng còn một ai giỏi hơn để chọn lựa: Hà Bình.

Yêu chuộng hòa bình, nhưng trước giờ thích xen vào chuyện bất bình, đó là Hà Bình.

Tứ Thập Nhất Úc Ngũ Thập Thất Phục

Câu nói ấy có cái lực lượng của một ngọn lửa man đã đang bốc cháy lên.

“Mi có muốn lấy cô ta làm vợ không?” Hà Phú Mạnh gọi Hà Bình lại Đức Thi sánh, hỏi y một câu như vậy, “như nếu mi muốn, chúng ta có thể đứng ra chủ hôn, hứa cô ta cho mi, bất quá, trước khi mi cưới cô ta, mi phải hoàn thành một công chuyện trước đã”.

“Giết Chiến Tãng”.

Giết Chiến Tăng đi.

Giết Chiến Tăng đi!

... Giết Chiến Tăng đi?!

Câu nói ấy nổ bùng lên một tiếng, đánh mạnh vào sâu trong trí não của Hà Bình, trong khoảnh khắc đó, trong lòng y hình như đang bị lâm phải mấy con trọng bệnh, mấy con biến đổi, mấy đợt kinh hoàng, còn có mấy trận không hư tan nát, vạn kiếp luân hồi.

[illegible]

... Vì Lâm Văn Tiểu, giết Chiến Tăng đi.

... Vì cô ấy, giết gã ấy.

... Vì yêu người, do đó giết người...

Y làm được chuyện đó sao?

... Rốt cuộc đây là mệnh lệnh của Môn chủ? Hay là ý kiến của sảnh chủ?

Trước mắt, lão già ốm tong teo cầm đầu một tộc đảng của họ Hà Hạ Tam Lam, một người chỉ dưới một người khác và trên đầu cả vạn người, đang dùng một nét mặt thật kỳ quái, nhìn dính vào y, đợi y trả lời câu hỏi đó của lão.

Y phải nên trả lời ra sao đây?

Rồi thì y nghĩ đến Chiến Tăng: cái gương mặt đầy nét phấn đấu đó của y, cái vẻ mặt tràn đầy một lực lượng vô cùng vô cùng đó.

Y sức nhớ lại câu nói Chiến Tăng đã từng thốt với y :

“Hắc đạo ở chung lâu ngày rồi, miệng hắc ám, mặt hắc ám, chẳng làm sao tránh khỏi”.

Y tự dưng nghĩ đến câu nói đó, tại giờ phút này bỗng dưng cảm thấy buồn cười, y cảm thấy: nếu như Chiến Tăng là người phải trả lời câu hỏi này, Chiến Tăng nhất định sẽ quyết định còn nhanh hơn y nhiều lắm, còn to gan hơn y nhiều lắm, còn thông khoái hơn y nhiều lắm.

* * * * *

Gã hán tử nhướng cặp lông mày lên nhìn tới Bát Vương Trung của Thái Bình môn là Thụ Vương Lương Tiêu Hàn, nói: “Người muốn ta giết Hải Tử Vương Hà Bình!?”

Lương Tiêu Hàn tuy cách xa y cả một khoảng, vẫn còn bị người này nhìn cho lạnh cả xương sống, bất quá hiện giờ sau lưng lão là bảy lần bảy bốn mươi chín thân cây không giống nhau, mà lão còn bố trí hai bên bệ đá mười một tay trợ thủ, bảy tay bang thủ, còn có mười ba tay hảo thủ, mà Chiến Tăng thì đang còn tám mươi bốn bức thang phía dưới kia, lão có thể chưa phải sợ.

Một người nếu muốn không sợ, cũng phải trước hết không sợ gì đã.

Hiện tại, lão không sợ gì... bởi vì lão có người nhiều thể mạnh.

“Tại sao muốn ta giết y?!”

“Bởi vì chỉ có người mới giết nổi hán”.

“Tại sao ta muốn giết y?!”

“Bởi vì giết hán rồi, sẽ có chuyện hay ho cho người”.

“Hay ho chỗ nào?!”

“Hà Bình từ lúc Hạ Tam Lam quật khởi đến giờ, tranh hết danh tiếng của người, đè ép không biết bao nhiêu oai vọng của người, người giết hán rồi, người sẽ có thể trùng chấn lại hùng phong”.

“Đừng có quên, ta cũng là họ Hà”.

“Chính vì người họ Hà, không những vậy còn là phản đồ bị bọn nguyên lão của Hạ Tam Lam trục xuất ra khỏi môn tường, truy lùng giết cho bằng được”.

“Tại sao ta phải đáp ứng chuyện này với lão?”

“Bởi vì người đã lại đây”.

“Ta lại chưa chắc là đã đáp ứng lão”.

“Hắc hắc”. Lương Tiêu Hàn chỉ cười nhạt, không nói gì thêm. Cái cười nhạt của lão còn nói nhiều hơn cả lời nói. Lão không nói mà chỉ cười nhạt là có ý nói: người đã lại đây rồi, nếu còn không chịu đáp ứng, còn sống sót được mà ra khỏi nơi này chẳng? Lão không nói thẳng ra, chỉ là vì muốn lưu lại chút thể diện thể thôi.

“Thế thì người lại đây làm gì?” Lão hỏi ngược lại.

Không phải là để đối phó với một kẻ địch chung là Hạ Tam Lam, người hà tất phải lại đây!

Chiến Tăng và Lương Tiêu Hàn cách nhau tám mươi bốn bức thang, Lương Tiêu Hàn ở trên cao thật cao kia, Chiến Tăng bị nằm trong thế hạ phong, nhưng y vẫn có cái thanh thế muốn nuốt cả thiên hạ kia.

“Tại sao ta lại đây?” Chiến Tăng không biết có phải đang cười hay không, nhưng cặp lông mày của y vừa nhướng lên, cái sọc trên mặt bèn muốn “cười” lên: “Không phải các người có bắt giữ một người đàn bà sao?”

Lương Tiêu Hàn bật cười lên: “Tin tức quả thật linh thông. Đây là đứa con gái mà Hải Tử Vương yêu quý nhất, bắt giữ cô ta, bảo đảm Hà Bình chẳng thể làm càn gì được”.

Sau đó lão dùng một kiểu “ta người đều là đàn ông đều hiểu nhau” nói: “Người cũng muốn cô ta sao? Cô ta là người con gái đẹp xuất sắc thật”.

Chiến Tăng nói: “Ta đòi cô ta”.

“Tốt!” Lương Tiêu Hàn nói: “Giết Hải Tử Vương Hà Bình rồi, Lâm Văn Tiểu sẽ là của người”.

Chiến Tăng lắc đầu: “Không nhất định là phải giết Hà Bình, ta cũng đã đòi chắc cô ta”.

Lương Tiêu Hàn sa sầm nét mặt: “Thế là thế nào!”

Chiến Tăng nhìn nhìn tám mươi bốn bậc thang cấp, sau đó bắt đầu cất bước, vừa tiếp tục nói cho hết câu của y: “Chỉ cần giết lão đi, cũng đòi được cô ta thế thôi...” Y nói xong mười hai chữ đó, đã xông lên ba mươi tám bậc thang cấp. Mười sáu tay cao thủ đã ngã xuống một hàng theo ánh kiếm loang loáng uốn éo của y.

Y xông một mạch lên, còn sợ gì có đến một trăm tám mươi bậc thang cấp.

Người nào ngăn cản bước tiến của y, đều bị y chém ngã lăn ra đó, chém như chém từng khúc từng khúc cây.

... Chiến Tăng đã chẳng chịu giết Hà Bình, còn ngược lại xông lên đòi giết mình, làm cho Lương Tiêu Hàn cũng muốn quỳnh quít tay chân lên!

(Nếu đã biết thế, chẳng đi chọn cái tên sát tinh này cho xong!)

Sau ba mươi tám bậc thang cấp, cái thế xông lên của Chiến Tăng đã có vẻ chậm lại nhiều lắm.

Bởi vì những người cản trở y xông lên càng lúc càng nhiều.

Mà trong những kẻ cản trở đó, võ công cũng càng lúc càng cao.

Nhưng Chiến Tăng vẫn còn cứ xông lên.

Kẻ địch càng nhiều, y càng đánh hăng say.

Cao thủ càng nhiều, y càng chém giết lâm ly.

Y đã xông lên đến bậc thang cấp thứ năm mươi hai.

Lương Tiêu Hàn rút cung ra.

Cung lớn như con trâu.

Bắn thân cây.

... Dùng thân cây làm tên.

Giương cung gắn thân cây vào...

Vận kình.

Nhắm kỹ.

Bắn!

Lương Tiêu Hàn ồm đến độ ngay cả da cũng còn bao không hết mấy cọng xương ồm tong teo kia Nhưng bấp thịt trong toàn thân người lão rắn chắc như làm bằng xương bằng sắt.

Cái thân cây to lớn như vậy, bắn một cái, bay vèo vèo xuống Chiến Tăng, tưởng tượng sẽ có bao nhiêu là sức là kình mạnh bạo lớn lao đến chừng nào!

Trúng!

Chiến Tăng hét lên một tiếng lớn.

Y đưa một tay ôm ngay lấy thân cây.

Thân cây thỉnh linh đứng sừng lại, chỉ có nửa thước nửa là đụng ngay vào giữa ngực y.

Sau đó rồi người và thân cây đồng thời bắn ngược trở lại.

Đây là vì Chiến Tăng đang ôm lấy thân cây xông ngược trở lên.

Thanh thể như một mũi tên!

Thân cây bèn thành ra vũ khí của y, Hoành Tảo Thiên Quân, những người đang ngăn trở y thành ra như bị cuồng phong thổi lá ào ào lá tả rớt xuống.

Gương mặt của Lương Tiêu Hàn như đang bị bệnh thương hàn.

Lão là Thụ Vương.

Trước giờ chỉ có lão là chuyên môn dùng thân cây làm vũ khí... có điều hôm nay thứ vũ khí ấy đã lọt vào tay kẻ khác, vận dụng nó oai lực còn hùng mạnh thanh thể hơn cả lão.

Lão cũng hú lên một tiếng dài.

Đây là một tiếng hú đặc biệt.

Đặc biệt cũng là một thứ kỳ quái.

Tiếng hú quái dị đó vừa nổi lên, cây cối gốc rễ dao động.

Chiến Tăng đã xông lên đến bậc thang cấp thứ sáu mươi ba!

Thình lình, bệ đá nứt ra thành mấy kẻ hở lớn, thân cây chia ra đột ngột, như một con bạch tuộc đang cử động, chèn cứng cổ chân của Chiến Tăng.

Chiến Tăng vậy mà vẫn chẳng thêm đề ý đến.

Thân pháp của y tuy nhanh, không những vậy còn quái dị, nhưng vẫn còn bị mấy thân cây to hơn cả bắp đùi chặn cứng và cổ chân, vào bắp chân.

Có điều y chẳng ngừng chút nào.

Người y vẫn còn xông về phía trước, hoàn toàn không một chút gì bị chướng ngại.

Thân cây gãy răng rắc, phát ra những tiếng động làm người ta muốn ghê cả răng.

Chiến Tăng thân hình vẫn còn xông lên trước.

Thế xông lên không thể nào vẫn hồi.

Sau đó Lương Tiêu Hàn phát hiện ra một chuyện :

Mấy thân cây đó, không hề giữ cứng lại được cổ chân của Chiến Tăng, ngược lại còn bị Chiến Tăng đạp xuống trở lại kẻ hở, sau đó, hai chân của Chiến Tăng như bị mấy đũa nhỏ níu chân lại... mấy thân cây đó, bình bành bình bành bị Chiến Tăng kéo lết lên trên thang cấp!

Chiến Tăng còn đang ôm một thân cây trong tay, nhưng thân pháp không vì thế mà bị giảm đi tốc độ.

Thậm chí y đã hồi phục lại thanh thể của ba mươi tám bậc thang cấp lúc đầu.

Lương Tiêu Hàn lại gầm lên một tiếng lớn.

Năm thân cây đều đã động đậy, không những vậy còn đang bước về phía Chiến Tăng.

Chiến Tăng bấy giờ đã xông lên tới bậc thang cấp thứ tám mươi một.

Y chẳng thêm nhìn gì ngó gì, thân cây trong tay bay thẳng về phía trước, đồng thời vận kinh lên, bao nhiêu thân cây quán dưới chân đều đã bị gãy hết ra, ngay cả bệ đá dưới chân cũng chấn động nứt ra luôn, kẻ địch đang rượt theo phía sau, đều lắc lư đứng không vững.

Thân cây trong tay y, đụng vào mấy thân cây biết đi kia, dính chùm hết vào một nơi, trong tiếng rên rĩ không ngớt, Chiến Tăng đã xông lên đến bậc thang cấp thứ tám mươi bốn, sau đó y bỗng dùng Tứ Thập Nhất Úc Ngũ Thập Thất Phục, xuyên thẳng qua khu rừng, vừa chém ngã luôn chín thân cây, vừa thân tốc vừa nguy dị xông gần lại Lương Tiêu Hàn.

Lương Tiêu Hàn phách một chưởng vào một thân cây kẻ bên.

Thân cây đó ít nhất là có hai ba vạn lá cây, lá nào lá nấy như lưỡi dao bén nhọn, bay ào ào như gió cuốn tới Chiến Tăng.

Cái thứ ám khí dày đặc như vậy, chẳng ai mà tránh né cho nổi, chống đỡ cho nổi.

Bất quá Lương Tiêu Hàn phát hiện ra mấy thứ đó cũng chẳng ăn thua gì cả.

Bởi vì Chiến Tăng chỉ trong một khoảnh khắc đứng lên ngồi xuống, đã hiện ra ngay trước mắt lão.

Y cầm ngang thanh kiếm có hình uốn éo, đứng sát ngay cách lão chừng một bước.

Phi đao hoàn toàn trật mục tiêu.

Sau đó lão nghe Chiến Tăng chậm chậm, chậm chậm chậm chậm, chậm chậm hỏi :

“Thụ Vương, lão còn bao nhiêu thân cây vô dụng nữa?”

Lương Tiêu Hàn cũng hít vào một hơi dài nói: “Hai mươi bảy cây”.

Chiến Tăng nói: “Còn muốn đem hết ra sử dụng nữa không?”

Lương Tiêu Hàn nói: “Khỏi cần. Hà tất phải tự làm nhục lấy mình, huống gì, người cũng không phải là nhất định phải giết ta có phải không?”

Chiến Tăng nói: “Ta chỉ cần lão giao Lâm Văn Tiểu ra”.

Lương Tiêu Hàn nói: “Được, cô ta chẳng mất đi một sợi lông con nào cả”.

(Chỗ này nguyên văn có thể bị mất đi một đoạn)

Lương Tiêu Hàn hỏi: “Chúng ta còn là bạn bè không?”

“Lão còn chưa đụng vào hai mươi bảy thân cây còn lại kia, ta mới chỉ đánh cho thủ hạ của lão bị thương chưa chết” Chiến Tăng nói: “Ít nhất, chúng ta không phải là kẻ địch của nhau”

“Nếu không phải là địch, ta có một chuyện xin thỉnh giáo, một chuyện muốn khuyên can”.

“Xin nói”.

“Cái thân pháp Tứ Thập Nhất Ưc Ngũ Thập Thất Phục đó, có phải là khinh công tuyệt môn, Khuru Dẫn đại pháp của Hạ Tam Lam không?”

“Tiểu đạo tiểu kỹ, chỉ có thể xem là tiểu pháp”.

“Ta chẳng thu phục được người, có điều, người không giết Hà Bình, là cũng bằng như vẫn còn là người của họ Hà trong Hạ Tam Lam, Thái Bình môn nhất định chẳng buông tha người, vì họ Hà mà phải chịu mang họa, có đáng không?”

“Đây là chuyện của ta”.

“Chương môn hiện giờ của bọn ta, Lương Bát Công, người có nghe qua bao giờ không?”

“Kỳ Vương?”

“Ông ta nhất định chẳng tha cho người”.

“Bình sinh ta chỉ có tha người khác, chẳng thích thú tí nào cho người khác tha mình”.

Được y cứu ra khỏi là Lâm Văn Tiểu đó, vẫn còn đang đẹp muốn hời hửng, ánh lửa chiếu trên gương mặt cô, như đượm một lớp tuyết trên đó, ôn nhu quá độ như muốn cướp đoạt, nhẹ nhàng quá độ như muốn nhức cả tim.

Nơi cô đang ở, thật thơm tho.

... Nhưng lại giống như cô không còn ở đó, chỉ có dư hương để lại.

Hai hàng lông mi dài thật dài, như một con mộng miên man tuyệt kỳ.

“Tại sao anh muốn cứu tôi?”

Cô u u hỏi.

“Tôi chẳng phải cứu cô” Chiến Tăng nhìn chăm chú vào cô, ôn nhu mạnh mẽ như cọp, y nói: “Thật ra, rõ ràng là cô cố ý để bọn họ tóm lấy cô, phải thế

không?”

“...”

Hàng mi dài khẽ run rẩy lên một cái.

“Cô vì muốn giúp lệnh huynh quang phục lại Bát Sầu môn, do đó mà có ý đề cho bọn họ bắt được, phải thế không?”

“... phải”.

“Cô cho là không vào hang cọp là không bắt được cọp con, do đó đem thân vào miệng cọp, tính chuyện thuyết phục bọn Thái Bình môn, vì cô mà khôi phục lại đại nghiệp của Bát Sầu môn?” Chiến Tăng đang tức giận đến nỗi cái áo trên người đang phồng lên, phàn phật như những đợt sóng. “cô làm rồi, cô là con nhà lương gia phụ nữ, vì sự nghiệp của đàn ông, không tiếc chỉ đến thanh danh của mình, tôi bội phục cô có cái can đảm dũng khí, nhưng tôi cũng khinh bỉ cái hành động đó của cô!”

Giọng nói của y như một ngọn lửa đang thiêu hừng hực, kinh nộ nhưng ảm áp, “cô đem thân vào chỗ nhơ nhớp, cô cho là chỉ cần cái ý chí kiên quyết đó của cô là có thể không bị nhiễm bùn sao? Cũng không nghĩ kỹ thử xem bọn người cô đang chung đụng đó là hạng người nào, vạn nhất cô thất tình thất tiết mà chẳng được gì, không phải là ngu vô cùng lắm sao, tự cam lòng tự lạc đó sao? Nếu như cô làm cho Hà Bình lại cứu cô, vạn nhất y bất hạnh bị người khác hãm hại, lương tâm của cô làm sao yên ổn được? Đem cái thân thanh bạch của mình ra là hèn, tôi xem thường lắm!”

Chiến Tăng càng nói càng hung hăng giận dữ, y vỗ vào ngực mình ba cái thật mạnh, “Trung hưng môn hộ, là chuyện của đàn ông, cô là phụ đạo nhân gia, xen vào làm gì!”

Lâm Văn Tiểu chẳng hề kích động, cô chỉ lạnh nhạt nói: “... tôi đúng là một đứa con gái, tôi đúng là một đứa con gái mềm yếu! Có điều trong người mang mối thù nhà, làm sao tôi không báo được? Anh muốn tôi làm sao, tôi làm được gì?”

Chiến Tăng nhìn lại cô, bấy giờ mới biết người con gái này thì ra đang rơi lệ, nhưng giọng nói của cô vẫn lạnh lùng bình tĩnh còn hơn băng tuyết. Y thấy đáng điệu thương tâm rơi lệ của người con gái này, vẫn còn đẹp đến mức muốn đảm cho y một quyền bổ ngựa ra.

Y cảm thấy cái đẹp kiều đó của cô, ngồi ở nơi đó cũng là một câu nói kinh hồn với mình.

“Cô đừng khóc”, y dùng cái giọng mạnh bạo lạnh nhạt hết mức nói với cô: “Đây là chuyện riêng của nhà cô, cô có khóc tôi cũng chẳng giúp gì cô”.

Lâm Văn Tiểu quả nhiên không khóc nữa.

Cô dùng ánh mắt băng tuyết đó của cô để nhìn lửa, phảng phất như có thể từ trong đám lửa đó lấy ra được một câu nói.

Chiến Tăng bỗng bực dọc mở cái hồ lô đeo bên hông ra, tu ừng ực mấy ngụm rượu lớn, sau đó thò cánh tay dài như vượn qua Lâm Văn Tiểu: “Cô có uống không?”

Lâm Văn Tiểu mỉm cười lắc đầu, nhẹ như sợ làm rơi giọt nước mắt long lánh động trên rèm mi.

“Tôi là người trời sinh thể chất không thể uống ngay cả một giọt rượu”, cô nói: “Tôi sẽ ho”.

Chiến Tăng cũng không cưỡng ép, tự mình uống thêm mấy ngụm nữa, rồi bỗng hỏi: “Bát Sầu môn rốt cuộc là chuyện như thế nào? Phải làm sao mới quang phục lại được? Thật là!”

Giọng nói của y cực kỳ hung ác.

Về mặt thì lại cực kỳ ôn nhu.

Lâm Văn Tiểu cười.

Cô rón rén, len lén, ôm miệng cười.

Cô không trả lời, lại đi hỏi ngược lại:

“Sao anh biết được tôi có ý đề cho bọn họ bắt lại đây?”

“Hắc!”

Chiến Tăng hùng hùng hổ hổ nói: “Hạng người con gái như cô, nếu mà không có vài phần tình nguyện trong đó, dựa vào lũ Thái Bình môn tép riu đó làm gì tìm được cô?!”

Thật ra Lâm Văn Tiểu chẳng còn có thể đoán chuẩn được, lại càng không chắc trong tay, cô bị Thái Bình môn bắt đi rồi số mệnh của mình sẽ ra làm sao.

... Bấy giờ ngồi ngẫm nghĩ lại, thành ra bỗng dưng kinh hãi cả lên.

Có điều, cô không thể không làm như vậy.

Thật ra, Chiến Tăng cũng không hiểu rằng, Lâm Văn Tiểu từ nhỏ, bởi vì Bất Sầu môn bị phản đồ hãm hại cho nhà tan cửa nát rồi, phải ở nhờ ở đậu nhà người ta, tuy thông minh lanh lợi khác thường, nhưng cũng đã chịu không biết bao nhiêu là khổ cực, chịu đựng không biết bao nhiêu là cay đắng, cho đến lúc cô còn bị một tay đại hiệp nổi tiếng trong võ lâm là Long Hỷ Dương gian dân ô nhục, tuy một người không biết võ nghệ chỉ dựa vào can đảm và cơ trí phi thường của mình để thiết kế giết được kẻ địch và Long Hỷ Dương, nhưng lòng thì cũng đã đau quá mức, trái tim đã đau đến mức đó tự nhiên cũng không còn tiếc gì đến bản thân mình nữa.

Vì vậy, mối thù trong lòng lại càng nung nấu thêm ra.

Ý nguyện khôi phục Bất Sầu môn càng lúc càng mãnh liệt.

Cứ thế mà chuyện gì cô cũng không ngại ngùng. Cô là đứa con gái băng tuyết thông minh, tự mình cũng biết mấy tay nắm đại quyền trong Hà gia của Hạ Tam Lam, tựa hồ không hề nhiệt tâm gì đến chuyện giúp cô và huynh trưởng Lâm Đạt Tiểu quang phục lại Bất Sầu môn, cô chỉ có nước dựa vào chính mình.

... Có điều, ít nhất là, trong cả cái phái Hạ Tam Lam đó cũng có hai người đối với mình thành tâm thành ý thật.

Là Hà Bình đưa con kiều ngạo của trời.

Còn có Chiến Tăng một gã vong thân vong mệnh.

Hai người đều là những tay có bản lĩnh.

“Anh có phải là kẻ xuất gia đâu”, Lâm Văn Tiểu đã chuyển qua đề tài khác, lộ vẻ hứng thú hỏi, “Tại sao người ta gọi anh là Chiến Tăng?”

“Hồi nhỏ tôi đã từng học võ nghệ ở chùa Thiếu Lâm, cũng có xuất gia, sau này ra khỏi chùa rồi, trước giờ vẫn không thích để tóc”, y có vẻ lúng túng đưa bàn tay vĩ đại ra xoa xoa đầu tóc ngắn ngủn cứng như bàn chải của mình một hồi, cười cười nói: “Tôi hiểu chiến, có tôi chỗ nào là có chiến tranh chỗ đó, vì vậy, mọi người đều gọi tôi là Chiến Tăng”.

“Còn Hà Bình?”

“Y không như vậy”. Chiến Tăng cười lên ha hả, giọng cười thật hào sảng, giọng nói lại đượm đầy vẻ con nít, “tính tình của y quả thật ôn hòa vô cùng”.

Lâm Văn Tiểu rất thích mẫu đàn ông như vậy.

Thôi cử tôn trọng một người không giống mình, như vậy mới đúng là đàn ông: lòng dạ bao la, không hề ganh tỵ, tự tin mà hào sảng.

“Lúc này anh xử thân pháp gì vậy?”

“Thân pháp gì là gì?”

“Không phải lúc này anh dùng Tứ Thập Nhất Úc Ngũ Thập Thất Phục thân pháp, phá Lâm Trận của Lương Tiêu Hàn sao? Tôi chính là bị giấu trong một trong những thân cây đó”.

“Hồi đầu lo đến chuyện thân pháp gì, chi cần dùng được là được rồi! Chi cần phá được trận giết được kẻ địch, thật ra có cái tên Tứ Thập Nhất Úc Ngũ Thập Thất Phục cũng chẳng hề gì!”

“Do đó...” Lâm Văn Tiểu lúc đang cười, tựa như mùa xuân đang về trên băng tuyết, cái đẹp không thể hình dung, không cách nào che dấu đó, làm cho trái tim của Chiến Tăng rên rỉ lên một tiếng. Bấy giờ Lâm Văn Tiểu đang nói đến chuyện: “Tuy anh không phải hòa thượng, nhưng cũng có cái tên là Chiến Tăng...”

Tuy bọn họ hình như đang nói đến chuyện xuất gia, nhưng gã và cô hai người, đều đang ở sâu thật sâu mười trượng trong chốn hồng trần.

A Nhĩ Bá Sứ Nặc

Cô đụng phải y, bèn giống như con lạch chảy vào trong dòng nước xoáy.

Y vì cô mà đã đánh cũng không ít trận, đã làm cũng không ít chuyện, đã giết cũng không ít kẻ thù.

“Tôi chẳng phải vì cô mà làm đâu”, Chiến Tăng thể nào cũng thanh minh với cô như vậy, “đấy cũng chỉ là những trận phải đánh, những chuyện phải làm và những kẻ phải giết thế thôi”.

Mãi cho đến hôm đó, trong tiếng hò hét chém giết, y bỗng cảm thấy thật là mệt mỏi.

Có lúc, vì cái thứ mệt mỏi đó mà y đã từng rất muốn bỏ chốn giang hồ biệt tích thiên nhai, không bao giờ trở lại.

Bất quá, bây giờ y không còn buông thả được, y không còn yên tâm nổi.

Y không còn thể nào để mặc cô đó.

Y không thể nào yên tâm chuyện của cô.

Kẻ thù của y càng lúc càng nhiều, có kẻ vì cô mà thành thù, trong đó còn bao quát con cháu nhà Du gia Tiểu Bích Hồ, mấy tay hảo thủ của Trì gia Lan Đình, mấy tay sát thủ trong Tần Thôi Minh Nguyệt Hán Thôi Quang, mấy tay cao thủ của Lương gia Thái Bình môn: cũng có kẻ vì Hà Bình mà thành thù.

Cô đã từng khuyên y thôi làm.

“Tôi chẳng vì cô, tôi làm vì Hà Bình”. Chiến Tăng giải thích với cô, “Như nếu tôi ngừng tay, chỉ có mình y giúp cô, thế thì, kẻ thù của y không phải là nhiều hơn không? Y là sự đệ của tôi, ít nhất kẻ thù của y cũng là chuyện lý sở đương nhiên của tôi”.

Mãi cho đến một đêm đó, bởi vì y ba lần khổ chiến đổ máu, mà cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Con người y, trước giờ ngủ cạnh phòng của Lâm Văn Tiểu, vốn rất cảnh giác.

Bỗng nhiên, trong bóng tối đêm dài, y giật mình ngồi dậy.

Có mùi máu tanh.

Y ngửi ra được mùi máu tanh.

Mùi máu từ trong chính phòng mình.

Bên cạnh mình.

Bên cạnh y có mười ba người đang nằm gục đó.

Nằm gục trong vũng máu.

Bấy giờ y mới tỉnh ngộ: thật tình mình quá mệt mỏi, đến nỗi có kẻ địch lén xông vào tấn công, mình ở trong mộng dựa theo bản năng giết hết mấy người đó, rồi lại tiếp tục ngủ, cho đến bây giờ mới thức dậy.

... Võ công của nhà họ Hà Hạ Tam Lam, cho dù đang nằm mộng, động tác vẫn như thường khi đang thức.

Hiện tại lý do y giật mình tỉnh giấc, là vì y bỗng có cái cảnh giác khác nữa.

Có người lén vào phòng bên cạnh.

Kẻ địch xông vào phòng mình mà mình đang ngủ vẫn có thể giết được thì không nói gì rồi, nhưng bữa đó có người lén vào phòng bên cạnh mà mình giật mình tỉnh giấc, Chiến Tăng cũng không hiểu lý do tại sao.

Y chụp lấy cây đao là đá tung cánh cửa phòng của Lâm Văn Tiểu ra.

Lâm Văn Tiểu a lên một tiếng, từ trong chăn ngồi bật dậy, ánh trăng chiếu lên gương mặt trắng như tuyết của cô, ánh mắt kinh hãi, bờ vai co ro, vẫn thanh lệ tuyệt diệu như lúc nào.

Một người đang bước đến bên cạnh giường cô, bỗng lộ vẻ cảnh giác, lập tức quay đầu lại, không tai không mũi, mặt mày muốn làm người ta sợ giật bắn người lên.

Người đó quay đầu lại bèn thấy một gương mặt có sẹo, đứng chắn trước cửa, dưới ánh trăng mờ ảo, trông như thần ma.

Gã nghiêng răng lại, đã phóng ra một trái cầu màu xanh lân tinh.

Trái cầu trúng ngay vào gương mặt kẻ địch.

Người đó đánh trúng một chiêu rồi, cũng không mong tấn công thêm, lại càng không dám tấn công, lập tức phi thân lên rường nhà, phá ngói bay ra ngoài.

Nhưng một người đã chắn ngay trước mặt gã.

Vẫn là gương mặt có vết sẹo chạy ngang trên má, một gương mặt y hệt thần ma.

Người đó lập tức nghiêng người hạ xuống đất, nhảy ngược lại vào phòng, tính bắt Lâm Văn Tiểu làm con tin.

Nhưng gã hán tử có gương mặt thần ma đó đã đứng chắn trước mặt gã, còn mắng cho gã một tiếng: “Lương Sung Cầm, ngươi còn muốn vùng vẫy gì nữa!”

Lương Sung Cầm chân nắn đứng yên lại đó.

“Ngươi lại đây làm gì?”

“Kỳ Vương hạ lệnh, muốn tôi lại mời Lâm Văn Tiếu trở về, nếu cô ấy nghe lời, ông ta sẽ tìm cách dùng thực lực của Thái Bình môn giúp Lâm cô nương quang phục lại Bất Sâu môn”.

Chiến Tăng nhìn nhìn Lâm Văn Tiếu.

Lâm Văn Tiếu cắn cắn môi dưới, lắc lắc đầu.

“Cút!” Chiến Tăng hét: “Làm gì có cái kiểu mời người ta như vậy!”

Lương Sung Cầm như được đại ân xá, đang tính bỏ đi, lại do dự.

“Sao?”

“Hai vị đều đã có buông tha cho tôi, cứu giúp tôi, có chuyện này, họ Lương tôi lớn gan, muốn đề tình ông”.

“Nói đi”.

“Ông phải cẩn thận chút. Chưởng môn nhân đang cầm quyền Thái Bình môn chúng tôi là Kỳ Vương Lương Bát Công, ông ta sẽ không buông tha cho ông đâu”.

“Ai biết đâu. Không chừng có ngày, ta cũng chẳng buông tha hán ta”.

“Có điều, tôi biết còn có một người, y cũng muốn giết ông”.

“Trên đời này, muốn giết ta đâu phải chỉ có một người thôi! Cho dù là hạng tép riu, thế nào cũng có tám mươi người muốn giết gã mới cam lòng, huống gì là ta!”

“Nhưng người này chẳng phải như vậy, ông buông tha cho y, chắc gì y chịu buông tha cho ông”.

“Ai?”

“Hà Bình”.

Sau đêm đó, Lâm Văn Tiếu thường nghe thấy, có tiếng chân đi đầu này qua đầu kia trong phòng bên cạnh, có tiếng thở dài, cô cũng nghe được từ trong sân nhà mờ mờ ánh trăng, có tiếng mài kiếm và tiếng quyền phong phần phật vọng lại.

... Không phải cái gã hán tử như cộp kia, tâm tình đang như một chiếc lá đang rơi.

Lâm Văn Tiếu quyết định trở về lại.

Trở về Đức Thi sảnh Hà gia Hạ Tam Lam một chuyến.

Trở về gặp Hà Bình một phen.

Cô muốn hỏi y.

“Anh thật tình muốn giết đại sư huynh của anh sao?”

Thật ra, kẻ mài kiếm dưới ánh trăng, độ bộ trong phòng, than thở trong sân là Chiến Tăng, trong lòng cũng đang tự hỏi..

Bi bi, ai ai, phần phần, thiết thiết, muốn hỏi.

Hà Bình cũng muốn giết ta?

Chú cũng muốn giết ta?

... Chú giết có được ta không?

Không.

Muốn giết Chiến Tăng, phải bỏ ra một cái giá rất lớn.

Nhưng nếu không giết Chiến Tăng, Hà gia Hạ Tam Lam nhất quyết sẽ không trọng dụng y.

Hà Bình trước giờ vốn là một thanh niên rất có chí khí.

Y muốn làm chuyện này chuyện nọ trong giang hồ, mà chuyện đó phải cần thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu không chỉ một mình mình, chuyện làm được e chỉ sợ vô cùng hữu hạn, có thành tựu gì thì cũng chút ít thế thôi.

Do đó y phải dựa vào thế lực, thực, sức lực của tiền nhân hậu bối.

Bởi vì y không thể thoát ly ra khỏi Hạ Tam Lam.

... Thoát ly ra khỏi Hạ Tam Lam, y phải làm lại từ đầu, kiếp người có được mấy lần làm lại từ đầu? Không có cây to chắn gió chắn mưa, y có tài ba thông thiên cũng khó mà thành công được đến đâu.

Huống gì, y từ nhỏ đã được Hà gia Hạ Tam Lam ân trạch tài bồi, nguyện sống vì Hạ Tam Lam, chết vì Hà gia.

Hơn nữa, Hà Phú Mãnh của Đức Thi sảnh giao nhiệm vụ cho y, y không hoàn thành cũng không được.

Y biết cái kết quả bi thảm của chuyện “không hoàn thành nhiệm vụ của kẻ trên giao phó”

Y đang anh hoa thịnh phát, chỉ muốn đi lên, không muốn đi xuống.

Y lại càng hiểu rõ rằng Hà Phú Mãnh giao phó nhiệm vụ rồi, nhất định sẽ phái người giám thị y.

... Nếu đã giám thị được y, nhất định phải là cao thủ đệ nhất lưu trong Hạ Tam Lam.

Người được chọn dĩ nhiên phải là A Nhĩ Bá.

Y chẳng muốn bị lọt vào tay A Nhĩ Bá.

... Đắc tội, không nghe lời ý kiến của kẻ trên trong Hạ Tam Lam, người nào trước giờ thông minh đều biết kết quả sẽ ra sao.

Chiến Tăng chính là cái gương sống trước mắt.

Cái gương trung thực.

Do đó, y không có chút chọn lựa.

Y chỉ có nước giết Chiến Tăng... Vấn đề là: y có giết được Chiến Tăng không?

Y có thể giết Chiến Tăng sao?

(Mình có thể nhẫn tâm giết đi Chiến Tăng sao?!)

A Nhĩ Bá không phải họ Hà, y nguyên là họ Sừ, tên Nặc. Y bốn mươi một tuổi, nhưng tóc bạc đã đầy đầu, mặt mày nhăn nheo, vành tai đặc biệt lớn thật lớn, đáng điệu xem ra như đã bảy tám chục tuổi, do đó ai ai cũng gọi gã là: A Nhĩ Bá, hết cả tên thành ra là A Nhĩ Bá Sừ Nặc.

Chính vì gã không phải họ Hà, họ Sừ, mà trong Hạ Tam Lam nhà họ Hà lại được Hà thị Tam Lão và chí cao vô thượng Hà Tất Hữu Ngã trọng vọng, nắm đại quyền trong Hà gia mười chín năm trời, nếu không phải có bản lĩnh hơn người, cảnh ngộ may mắn, thì e rằng muốn sống sót được mười chín tiếng đồng hồ cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Dĩ nhiên, chuyện gã là em vợ của Hà Phú Mãnh cũng không phải là không có liên quan.

Chính vì gã không phải họ Hà, do đó, cho dù gã có có bản lĩnh phi thường chẳng nữa, tối đa cũng chỉ làm một nhân vật kẻ cận giữa trung tâm quyền lực, nắm giữ một phần nào quyền lực, nhưng mười chín năm nay, kiến lập vô số công lao, mà vẫn còn chưa thực sự bước vào vòng trung tâm của quyền lực, thành ra một nhân vật nắm giữ trọng tâm của quyền lực.

Đối với chuyện đó, A Nhĩ Bá cảm thấy rất bị phần.

Gã có tài năng.

Có điều, có tài năng chưa chắc là sẽ có thành tựu.

Cỡ như địa vị của gã trong Hạ Tam Lam Hà gia, e rằng đa số bộ phận những tay võ lâm cao thủ tám đời cũng còn chưa cách nào với tới, nhưng A Nhĩ Bá không hề thỏa mãn tí nào.

... Người ta thỏa mãn dễ dàng sẽ không có tiến bộ đến đâu được.

Có muốn thành tựu cũng phải thành tựu công danh tuyệt thế.

Có muốn quyền cũng phải là hiệu lệnh thiên hạ.

Có muốn nổi danh thì cũng chẳng sợ để tiếng xấu muôn năm.

Có muốn chết cũng chẳng sợ chết không có chỗ chôn.

... Bởi vì gã không phải họ Hà, mà lại có thể trong một nhà thế gia võ lâm họ Hà làm được đến chức tổng thống lãnh sáu phái Trường, Phung, Viên, Cao, Uy, Khuất, có điều, muốn lọt vào được trọng tâm quyền lực, gã chỉ còn nước ngồi đợi.

Đợi thời cơ đến.

... Đám nhân tài trẻ tuổi sau này trong Hạ Tam Lam, có thể so sánh được với gã về võ công, đảm thức, tài trí, thủ đoạn tuyệt đối không có nhiều.

Nếu có những nhân vật như vậy, nếu không bị gã giết sạch, thì sớm chiều cũng phụ thuộc vào gã, thành ra kẻ bang trợ cho gã, cũng bằng như là thực lực của gã.

Còn thừa lại là Nguyệt Bạt cô nương Hà Giá, Diệt Phi công tử Hà Nhân Khả, Chiến Tăng Hà Khâm, Hải Tử Vương Hà Bình.

Gã chỉ còn nước đợi.

Rốt cuộc rồi gã cũng đợi đến nơi.

Đợi đến lúc Nguyệt Bạt cô nương lấy chồng, Diệt Phi công tử tử trận, Chiến Tăng bị trục xuất ra khỏi môn tường, còn thừa lại, chỉ có mỗi một Hải Tử Vương.

Bất quá, đợi đến lúc chỉ còn có Hải Tử Vương rồi, gã cũng đã được bốn mươi một tuổi.

Gã cảm thấy vô cùng bi thảm.

Nổi danh, nắm quyền, lập công, phải làm lúc còn trẻ. Phải như Tây Sở Bá Vương vậy, găm thét một thời, hùng bá thiên hạ, cho dù chết sớm, cũng không uổng một kiếp người. Công nghiệp thành tựu lúc về già, là chẳng còn bao lâu để hưởng phúc, sung sướng hoan lạc có thể hưởng được, hơn cả nửa đời đã mất đi đâu rồi, còn chút tài mọn đến trễ đó đem lại chút danh chút lợi chút quyền, có đáng gì để kể!

Chỉ vì lúc gã còn mười mấy hai chục tuổi, Hạ Tam Lam thò ra một Diệt Phi công tử Hà Nhân Khả, kinh tài tuyệt thế, mỗi trận chiến của y là mỗi lần sáng lạn cổ kim, mỗi một trận của y đều làm cho tao nhân mặc khách viết xuống không biết bao nhiêu là thơ phú, lúc ấy, gặp phải một kẻ đồng môn quang hoàng tứ xạ, tài hoa sáng lạn từ phía như vậy, gã gặp phải cũng đành có nước tránh né không biết sao hơn.

Đợi đến lúc gã hai mươi mấy tuổi rồi, rốt cuộc đã đợi đến nơi: Hà Nhân Khả bất ngờ trúng phục kích mất mạng, nhưng chính gã thì đang lúc bắt đầu lộ đầu lộ mặt lại bất ngờ bị thua về tay một người con gái.

... Nguyệt Bạt cô nương!

Gã ái mộ Hà gia, ngỡ rằng có thể ở trong Hạ Tam Lam mười năm là có thể thành tài, có thể đánh ngã quần hùng, độc chiếm khô đầu, rồi thì sẽ dùng đó mà đã động phụng tâm lấy Hà Giá làm vợ, chính thức gia nhập vào nhà họ Hà, chính chính thức danh chính ngôn thuận thành ra người nhà họ Hà, chuyện sau này không cần phải e ngại ném chuột sợ vỡ đồ gì gì.

Chẳng thể nào ngờ được: gã chẳng phải là địch thủ của Nguyệt Bạt cô nương!

Cái trận đó bị thất bại đã làm cho gã mất mặt mất mày không biết sao mà nói!

Mãi cho đến lúc gã thiết kế để cho Nguyệt Bạt cô nương lấy một người chồng không ra gì, do đó mà thành ra một người đàn bà nửa điên nửa khùng rồi, gã đã quá ba chục tuổi, đang tính đợi trùng chấn cò trống lại, làm một phen sự nghiệp, thì lại lòi ra một Chiến Tăng!

Gã và Chiến Tăng long tranh hổ đấu, kẻ gian người trá, gã đánh không lại Chiến Tăng, nhưng Chiến Tăng lại bị thua.

... Thua là vì Chiến Tăng không những đánh với gã, y còn đánh nhau với cả một đám đương quyền lãnh tụ trong Hạ Tam Lam.

Một người mà đi đánh nhau với hết thấy những người khác, thì y đã bị chú định chắc chắn sẽ bị thất bại không còn cách nào hơn.

Đợi đến lúc Chiến Tăng bị Hà gia xem thành ra phản đồ rồi, A Nhĩ Bá đã cần được bốn chục.

Gã mà không làm bây giờ, thì kiếp này cũng chẳng còn làm được chuyện gì nữa.

Bây giờ Hà Bình lại thò đầu ra.

Không những vậy còn lên như điều gặp gió.

Làm cho gã phẫn tức và không cam lòng cho đặt là :

... Dựa vào đâu mà kẻ trên muốn đem Lâm Văn Tiểu gả cho y, mà không gả cho mình!

Nghĩ đến Lâm Văn Tiểu, nghĩ đến nụ cười đượm kiêu my, kiêu diễm mà lạnh lùng kia, thất tình lục dục lại muốn nổi dậy.

Nghĩ đến cô, A Nhĩ Bá lại cảm thấy tịch mịch không chịu được.

Từ khi Nguyệt Bạt cô nương làm gã xiêu đồ rồi lại làm gã thảm bại chịu nhục nhã sau này, gã hận đàn bà, mãi cho đến khi gã gặp cô gái như tuyết đang thiêu đốt là Lâm Văn tiểu kia, gã mới thỉnh thoảng có ý muốn lấy vợ.

Có điều, mọi người đều nói: Lâm Văn Tiểu sắp lấy Hà Bình rồi, kẻ duy nhất có thể đánh nhau được với Chiến Tăng, đại khái chỉ có một mình Hà Bình thôi.

... Thật là đáng hận, chuyện gì liên quan đến hôn nhân của Lâm Văn Tiểu, tại sao từ đầu đến đuôi, chẳng có mình được can dự vào!

(Làm như mình không xứng đáng dính líu gì đến Lâm Văn Tiểu vậy!)

Lúc con phần hận của gã đã lên đến cực độ rồi, Hà Phú Mãnh của Đức Thi sánh sai gã làm một nhiệm vụ.

Nhiệm vụ đó là đi xem chừng Hà Bình đi hoàn thành một nhiệm vụ khác.

... Nhiệm vụ của Hà Bình là đi giết Chiến Tăng.

Từ khi tiếp nhận mệnh lệnh đó, bất kể là Hà Bình sẽ giết Chiến Tăng, hay Chiến Tăng sẽ giết Hà Bình, gã đều không thể/ sẽ không/ không cho Chiến Tăng hoặc Hà Bình bất kỳ người nào còn sống sót, còn sống trên đời, còn sống chắn trước đường đi của gã, còn sống trước mắt gã.

Tam Thập Thất Trừu, Nhị Thập Cửu Tổng

Cô gặp y, như mây trôi nổi qua khoảng trời xanh giữa mặt hồ.

Những ngày đó, cô biết, trong đám Hạ Tam Lam nếu như còn thừa một kẻ nào tốt, kẻ tốt đó tự nhiên phải là Hà Bình thôi.

Trong đám Hạ Tam Lam, cũng chỉ có Hà Bình là thật tình đối đãi tốt với cô, thật tình muốn giúp đỡ cô.

Hà Bình tế nhị hơn Chiến Tăng.

Ôn nhu văn nhã hơn Chiến Tăng.

Và còn điềm nhiên hơn Chiến Tăng.

Nước da của Hà Bình trắng muốt, bàn tay rất nhỏ, còn xinh xắn hơn cả bàn tay gầy đàn của các cô.

Thanh đao của y cũng đặc biệt đẹp đẽ, bất kể là hình dáng hay danh hiệu, như cái lối xuất thủ của y vậy, làm cho người ta chiêm ngưỡng hơn là kinh hãi.

Bất quá Lâm Văn Tiểu cũng biết: Chiến Tăng cũng là một kẻ tốt... Chiến Tăng và Hà Bình, cả hai đều giúp đỡ cô, chỉ bất quá, một người giúp sau lưng, một người giúp trước mặt.

Cô hiểu rõ con người của Chiến Tăng: y nhất quyết không làm sát bất kỳ ai, thân ở tà đạo nhưng tâm địa chính trực, không những vậy còn rất thương yêu bảo vệ Hà Bình, chỉ cần y biết có bất kỳ kẻ nào muốn làm chuyện bất lợi với Hà Bình, y sẽ lập tức lại đánh ngã đối phương trước... mặc dù đối phương nguyên lai không hề nghĩ đến chuyện đối phó y.

... Như nếu nói Chiến Tăng là một kẻ như trong truyền thuyết đã kể: là một kẻ trong đám tà đạo, thì, Lâm Văn Tiểu có thể khẳng định được, cái gã cô độc mà nhiệt tâm đó, đã sớm cái tà quy chính.

Hà Bình không nên giết y.

Cái hôm đó, khi cô nghe Chiến Tăng cả đêm không ngủ được, sáng sớm hôm sau, đã ôm thanh kiếm ngoằn ngoèo đi đâu mất, Lâm Văn Tiểu có chút lo lắng. (Chiến Tăng dạo sau này hay xách kiếm ra ngoài, hình như đang điều tra chuyện gì đó, ngay một kẻ trước giờ vốn hào sảng khoáng đạt như y cũng thường hay nhăn mày nhíu mặt) đến lúc lại phỏng y nhìn nhìn, lại ngẫu nhiên phát hiện ra trên bàn y có miếng giấy nhàu nát, cô mở ra xem, thì rõ ràng trên đó có mấy hàng chữ nét bút mạnh mẽ thấu qua giấy :

“Ninh phụ thiên hạ, bất phụ bản môn;

Đương niên tăng hội Long Hồ miếu,

Ngã đẳng Tuyệt Đỉnh Thiên Vi phong.

Đồng chí đại hân, bất tử bất tán”.

(thà phụ thiên hạ, không phụ bản môn

Năm xưa từng gặp ở miếu Long Hồ

Mình lên đến Tuyết Đình Thiên Vi phong

Tới mùa Đông Đại Chí, chưa chết chưa bỏ đi)

Lâm Văn Tiểu xem rồi, trong lòng rồi bởi còn hơn là mảnh giấy. Cô nhận ra được mặt chữ, khẳng định được đó là của Hà Bình! Cô cũng biết Đại Chí cũng sắp đến, và trong vòng ba mươi dặm, có một tòa núi Tuyết Đình sơn, chỗ đỉnh núi cao nhất có một chỗ tên là Thiên Vi phong, trên đỉnh núi có một tòa phá miếu tên là Long Hồ miếu.

Cô đã hiểu ra chuyện gì rồi.

Do đó, cô lập tức khởi trình.

Về lại Hà gia chỗ Hạ Tam Lam.

Tìm Hà Bình.

“Anh tính tìm Chiến Tăng quyết đấu sao?”

Bàn tay đang vẽ bông mai, viết bài thơ bỗng run lên.

“Anh muốn giết chết Chiến Tăng sao?”

Hà Bình đang nhìn chăm chú vào bông mai đang vẽ, toàn là tuyết lạnh tuyết lẽo đến điểm tuyết.

“Y là đại sư huynh của anh, trước giờ y bảo hộ anh, quý trọng anh, anh lại muốn đi giết y...”

Hà Bình thờ dài nhẹ một tiếng, thả cây bút xuống.

Hà Bình thủy chung vẫn không trả lời cô.

Thủy chung y vẫn không nói cho cô biết: nếu y không giết Chiến Tăng, y sẽ không lấy được cô; Lâm Văn Tiểu không lấy người trong Hà gia, Hà Phú Mạnh nhất định sẽ sai người giết quách cô.

Lâm Văn Tiểu bước ra mà mặt mày đầy vẻ thương tâm u oán. Hà Bình quá ôn hòa đi, cô đụng vào y như đụng vào bông gòn, không chỗ nào bắt được sức, cô khuyên không được, chỉ bằng đi khuyên Chiến Tăng còn hơn.

Hà gia Hạ Tam Lam tọa lạc ở xóm Đình Từ, trong xóm trước giờ vốn nhiệt náo, đường phố buôn bán, người qua lại ồn ào không ngớt. Bấy giờ đã gần hoàng hôn, Lâm Văn Tiểu bước qua cầu Minh Lệ, ánh tịch dương chiếu trên dòng nước đang chảy, sóng dợn đầy tà dương, bất kể mỹ nhân trên cầu hay mỹ nhân dưới nước, đều minh lệ kiều diễm.

Cô hỏi hà đi, người trên đường thấy cô, có kinh diễm thì kinh diễm, nhưng mỹ nhân thì chẳng hay biết, vẫn đang nghĩ đến người của cô, hỏi hà trên con đường của cô.

Lát sau lại có trời mưa lâm râm, cô giương cây dù nhỏ ra, bấy giờ mới không để người ta dễ dàng nhìn thấy mình đi qua khu phố phồn hoa náo nhiệt đó.

Đi đi một hồi, Lâm Văn Tiểu bỗng phát giác ra người mặc áo trắng trước mặt mình, xem ra có vẻ quen quen, cô giật mình ngẩng đầu lên, người đang cầm cây dù quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, không phải là Hà Bình đó sao?

... Nhất định là y, cái vẻ mặt ôn hòa đó, lại đượm đầy vẻ đẹp như bất an... con người còn ôn hòa hơn cả buổi chiều của y, còn hình như đang cười lộ hàm răng trắng, hàm răng trắng tinh, nụ cười ngây thơ của đứa con nít, tiếp theo đó y đã lướt người đầu ra phía sau cô.

Cô lập tức quay đầu lại tìm.

... Lúc cô ra khỏi nhà, không phải là y còn đang ở thư trai trong Hạ Tam Lam về mai sao?

Sau đó, người đang đi phía sau cô bỗng nhiên ngừng sững lại, nhìn cô một cách hần học, tròng mắt đột nhiên lồi ra như muốn nói điều gì, nhưng chỉ nghe thấy có tiếng ăng ặc, mười ngón tay đang quờ quạng muốn ôm lấy cổ họng, chính ngay lúc đó, thỉnh linh cổ họng của gã bỗng có thêm một vết thương cực kỳ khủng bố, rồi một màn máu mòng như sương phun mạnh ra!

Người này vốn đã đến rất gần Lâm Văn Tiểu, Lâm Văn Tiểu nhận ra gã: gã là tay sát thủ thuộc nhà họ Du ở Tiểu Bích Hồ, Vô Thanh Sát Thủ Khu Diệu Thi.

... Minh muốn quang phục lại Bát Sầu môn, chính đang phải nhắm vào bọn Du gia ở Tiểu Bích Hồ báo thù.

... Cái gã sát thủ của Du gia đã đến sát vào người mình, chắc là đang tính hạ sát thủ.

... Nhưng Hà Bình đã giết y.

Trong chợ búa nhộn nhịp những người, Hà Bình làm cách nào rút đao giết người, chẳng một ai mắt thấy, vậy mà y đã lấy mạng một tay đại cao thủ!

Lâm Văn Tiểu trong lòng lại đang có một ý nghĩ khác :

Nhát đao đó chắc hẳn phải vô cùng khủng khiếp, vô cùng cao minh.

Nhưng đây chẳng giống nhát đao của Hà Bình.

Một kẻ vốn bình hòa như y, trong nội tâm lại ẩn phục sát tính mạnh mẽ như thế sao!?

(A, đây mới đúng là y sao? Hay là cái người cô nhận thức được, chỉ là một người giả mạo?)

Hà Bình từ đó về sau, vẫn tiếp tục giết người.

Vẫn tiếp tục giết người.

A Nhĩ Bá Sử Nặc từ độ Lâm Văn Tiểu trở về lại Hạ Tam Lam tìm Hà Bình, sau đó Hà Bình theo cô ra, trên cầu Minh Lệ, trước bao nhiêu cặp mắt trừng trừng ra đó, đã chém chết Vô Thanh Sát Thủ Khu Điều Thi, mỗi lần y giết người, A Nhĩ Bá đều thấy tận mắt, viết xuống trên giấy, báo cáo lên Đức Thi sảnh Hà Phú Mãnh :

Ngày tháng: mồng bảy tháng chín. Sương Hàng.

Thời gian: Đầu giờ Dậu.

Địa điểm: trên cầu Minh Lệ.

Mục tiêu: Vô Thanh Sát Thủ Khu Điều Thi.

Môn phái: hộ viện ở Tiểu Bích Hồ Du gia Thương vong: chết.

Vũ khí giết người: Tổng Biệt đao Đặc điểm xuất thủ: giữa chợ đông người hạ thủ, trước khi Khu Điều Thi đang tính động thủ bèn hạ sát thủ. Xuất thủ một nhát đao, chưa kinh động gì đến người trong phố đã đắc thủ bỏ đi. Xem như có một chiêu, nhưng trước khi rút đao ra đã đưa vào ba mươi bảy lần, rút đao ra rồi, một chiêu biến thành hai mươi chín nhát tổng ra.

Ngày tháng: Hai mươi hai tháng chín. Lập Đông.

Thời gian: giờ Tý.

Địa điểm: quán Kế Tục Ngất.

Mục tiêu: Phi Thiên Thuần Lâm Sơn Áp.

Môn phái: hộ pháp ở Ứng minh.

Thương vong: chết.

Vũ khí giết người: Tổng Biệt đao Đặc điểm xuất thủ: Lâm Sơn Áp thừa bóng tối tính ám sát Hà Bình, nhưng vào phòng rồi lại ngược lại bị Hà Bình giết chết. Giao thủ ba chiêu, chín thế ba mươi bảy nhát đưa vào, hai mươi chín nhát tổng ra, Lâm Sơn Áp bị chém đầu.

Ngày tháng: Mồng sáu tháng mười. Tiểu Tuyết.

Thời gian: giữa giờ Ngọ và Mùi.

Địa điểm: quán rượu Thường Thường Lai.

Mục tiêu: Vô Túc Thượng Nhân Thượng Tiểu Hòa.

Môn phái: Phó chương môn nhân Xâm Phái.

Thương vong: chết.

Vũ khí giết người: Tổng Biệt đao Đặc điểm xuất thủ: Thượng Tiểu Hòa lại quán rượu đợi giết Hà Bình. Hà Bình thỉnh linh lại, lúc đó Thượng Tiểu Hòa vừa nâng ly đang uống, Hà Bình một đao ba mươi bảy nhát hai mươi chín nhát đưa vào, cắt ngang ly rượu cắt đứt cổ họng, chém xong ung dung bỏ đi.

Ngày tháng: Hai mươi mốt tháng mười. Đại Tuyết.

Thời gian: Giờ Thân cho tới giờ Dậu.

Địa điểm: Dốc Đà Ngũ Phần.

Mục tiêu: Mười bảy tay cao thủ một họ ở Nga Quý.

Môn phái: Đại Liên minh Đà chủ.

Thương vong: chết.

Vũ khí giết người: Tổng Biệt đao Đặc điểm xuất thủ: Hai bên hẹn nhau quyết chiến. Lấy một địch mười bảy, mười bảy người đều chết. Đao pháp lúc đầu hai mươi chín nhát tổng ra, rồi ba mươi bảy nhát đưa vào, Hà Bình bị thương càn lung hãn. Một họ ở Nga Quý từ đó chết sạch.

Ngày tháng: Mồng sáu tháng mười một. Đông Chí.

Thời gian: Giờ Sửu cho tới giờ Dần.

Địa điểm: Ngưu Giác Tiềm.

Mục tiêu: Ngật Hoa Quái Khách Đường Viên Cuồng.

Môn phái: Đường môn xứ Thục.

Thương vong: chết.

Vũ khí giết người: Tổng Biệt đao

Đặc điểm xuất thủ: Hai người hẹn quyết đấu. Hà Bình dùng ba mươi bảy nhát Trừu đao pháp phá tận ám khí của Đường Viên Cuồng, rồi dùng hai mươi chín thức Tổng đao pháp giết y. Hà Bình bị thương, không biết nặng nhẹ.

Ngày tháng: Mồng chín tháng mười hai. Tiểu Hàn.

Thời gian: Giờ Tý.

Địa điểm: Lão Hàng.

Mục tiêu: Đại Hốt Lôi Lôi Mã Khắc.

Môn phái: Phong Đao Quái Kiếm Phích Lịch đường Lôi gia trưởng lão.

Thương vong: chết.

Vũ khí giết người: Tổng Biệt đao. Bị Cán Thiên Lôi đốt cháy.

Đặc điểm xuất thủ: Hai người hẹn nhau ác đấu. Hà Bình dùng đao pháp hai mươi chín nhát tổng ra, ba mươi bảy nhát đưa vào, giữa trận giáp công bằng hỏa khí ở Kinh Thần Chỉ chém chết Lôi Mã Khắc.

Đây là sáu trận quyết chiến mới đây của Hà Bình.

A Nhĩ Bá Sừ Nặc trình lên trung khu Hạ Tam Lam Đức Thi sánh sáu bản báo cáo.

Đức Thi sánh Hà Phú Mãnh

Hà Phú Mãnh là một người trước giờ không chịu lãng phí thứ gì: tinh thần, tinh lực, tinh dịch; lão ngồi tư thế vô cùng oai phong, nhưng lại thích lắc lắc chân và bứt bứt râu.

Lúc A Nhĩ Bá đưa sáu bản báo cáo về lại Đức Thi sánh, Hà Phú Mãnh sờ sờ vào hàm râu bạc, rồi nói: “Bản báo cáo thứ bảy phải là chuyện Chiến Tăng Hà Khâm đấy chứ?”

A Nhĩ Bá đáp: “Theo tôi biết, Hà Bình đã hạ chiến thư, ước hẹn Chiến Tăng ngày Đại Tuyết ở Tuyệt đỉnh Thiên Sơn quyết đấu một trận”.

“Trong sáu bản tường trình đó, ngươi có thể thấy được gì không?”

“Thấy”.

“Nói đi”.

“Từ khi Hà Bình ước hẹn với Chiến Tăng rồi, mỗi cách một đoạn thời gian, y lại giết một người, kẻ địch càng lúc càng mạnh. Y làm vậy, chắc phải là muốn khiêu khích cái sát tâm và sát chí, làm trắng đại lòng tin và sát lực của mình, đợi đến lúc sát khí đạt đến mức thịnh vượng nhất rồi, sẽ động thủ giết ngay Chiến Tăng”.

“Còn gì nữa?”

“Hà Bình vẫn còn đang nung đốt cái sát ý và đấu chí của mình, cho nên có thể thấy là chính y cũng không chắc ăn mười phần giết được Chiến Tăng”.

“Có lý. Hà Bình chắc hẳn là đang kích lệ đấu chí và sát thế của mình, không những vậy, những người nó giết, đều là những kẻ trước giờ đối địch với bản môn”.

“Vâng, vì vậy”, nắm tay của A Nhĩ Bá bóp chặt lại một cái, cẩn thận chọn lời, “Hà Bình tựa hồ như vẫn còn rất trung tâm với bản môn, chẳng qua, những người y giết đó, đa số đều là kẻ thù sống chết của chi riêng y”.

Hà Phú Mãnh không nói tiếp ngay liền đó, con mắt ti hí nằm sâu trong đám thịt nung núc đang quan sát A Nhĩ Bá một hồi, rồi mới nói: “Cho là những người nó giết không giống nhau gì cả, nhưng tuyệt chiêu nó dùng đều y hệt nhau”.

“Vâng. Y dùng đây là thanh Tổng Biệt đao, đao pháp là Tam thập thất trừu nhị nhập cửu tông”.

“Ngươi có thấy rõ ràng không?”

“Xác thực không lầm chút nào. Y giết luôn sáu phe địch, đao pháp giống nhau”.

“Như vậy tức là, nó đã luyện đao pháp thượng thừa của Hạ Tam Lam đến tầng hai mươi mốt rồi. Theo như tuổi tác và hòa hậu của nó, coi như là cả ngàn năm mới gặp một lần”.

“Vâng”. Móng tay của A Nhĩ Bá đã đâm thủng vào da thịt giữa lòng bàn tay, nghe người khác khen tụng kẻ thù của mình, đúng là phải cần công phu tu dưỡng cực cao, “y có thể nói quả thực là nhân tài khó mà có được nhiều”.

“Tuyệt chiêu của Chiến Tăng là Tứ Thập Nhất Úc Ngũ Thập Nhất Phục, e rằng cũng đã luyện tới tầng thứ hai mươi ba rồi. Hai đứa chúng nó cò trông tương đương, một trường long tranh hổ đấu này, cũng có ý tứ lắm đó”.

“Vâng”.

“Ngươi trước mặt ta, rất có khuôn phép, và cũng rất thật thà, trước giờ không dám nói điều gì lão khoét, dè siểm gì ai trước mặt ta”.

“Thuộc hạ không dám”.

“Thật ra, như nếu ngươi dè siểm, khiêu bạt ly gián, ba hoa chích chòe, ta cũng thấy ra được. Nhưng ngươi rất trung tâm với ta, chuyện đó ta biết. Do đó, bất kể hạng người như Hà Bình hay Chiến Tăng thứ nhân tài như vậy trong Hạ Tam Lam, e rằng ngươi cũng khó mà đứng vững lâu dài, còn ta, cũng khó mà bảo đảm cho được sẽ có ngày...” giọng nói kéo dài ra một chút, không nói hết câu.

A Nhĩ Bá lập tức nói lời: “Mấy tên lóc chóc đó, làm sao mà lâu dài cho nổi! Bọn nó còn chưa đáng xách giày nữa là!”

Hà Phú Mãnh bật cười: “Ngươi nói câu này là a dua đó! Bất quá, nghe cũng êm tai lắm. Sông dài làn sóng sau đẩy làn sóng trước, người đời sau giết người đời trước. Ta và người không thể không đề phòng. Môn chủ trước giờ không đề gì tín nhiệm ai, phê bỏ nâng đỡ, cách dùng người khó đoán khó lường, vì vậy...”

Hà Phú Mãnh dùng ngón tay vân vê mấy sợi râu của lão: “Ta muốn Hà Bình lấy Lâm Văn Tiểu, thật ra là hạ lệnh cho nó giết Chiến Tăng; ta muốn nó giết Chiến Tăng, thật ra là để cho ngươi lên chức. Nó giết Chiến Tăng rồi, lại lấy Lâm Văn Tiểu nữa, nhất định sẽ là cái đích của mọi người, ai ai cũng sẽ ganh ghét nó. Một đứa con gái hay ho như Lâm Văn Tiểu đáng lý ra phải là cho ngươi lấy, để ta đùa một trận, một đứa con gái hay ho như vậy ta và ngươi chẳng thể bỏ qua... mấy chuyện đó, trước giờ ta và ngươi vốn đã hợp tác chặt chẽ với nhau, mà cũng hợp tác có ý vị lắm đấy chứ”.

A Nhĩ Bá thông tay cúi đầu, cung cung kính kính nói: “Vâng, vâng...” móng tay ngón giữa nghe phách một tiếng, đã bật ngược ra.

Hà Phú Mãnh bấy giờ mới nghiêm nét mặt nói: “Vì vậy, không giữ được là không được giữ, phải trừ ác tận nơi, nhổ cỏ tận gốc, vì cơ nghiệp của Hạ Tam Lam, còn thêm chuyện lớn là hợp tác giữa chúng ta và Thái Bình môn, mấy chuyện đó, ngươi ráng mà làm sao cho ổn thỏa đi!”

“Vâng!”

A Nhĩ Bá Sừ Nặc hoàn toàn hiểu ý Đức Thi sảnh Hà Phú Mãnh.

Bất kể là Chiến Tăng hay là Hà Bình, không ai có thể để bất kỳ người nào sống sót.

Trên đời này vốn không có ai có thể sống dài lâu sống sung sướng, nhưng có người vì để cho mình có thể sống lâu hơn được một chút, sung sướng hơn được một chút, sẽ không tiếc làm cho người khác sống ít đi một chút, và khổ sở đi một chút.

Chiến Tăng và Hà Bình cái trận long trời lở đất này, không thể nào tránh khỏi, nhưng để xác thực làm cho hai con hổ này cầu xé nhau, A Nhĩ Bá biết rằng mình nhất định phải đeo dính một người: đấy chính là Lâm Văn Tiểu.

Dựa vào cái liên hệ “một cặp xứng đôi vừa lứa” mà giang hồ đã ban tặng, và giao tình kiểu “tri kỷ bên nhau chân trời góc bể” với Chiến Tăng, chỉ có mình cô là có cái lực lượng cái khả năng, ngăn cản được hai tay kiêu hùng tuyệt đại đồng môn đồng phái mà khác đường lối này, quyết đấu một trận thư hùng kinh thiên quỷ khóc thần sầu đó.

Do đó, nhiệm vụ của A Nhĩ Bá Sử Nặc là phải ngăn cản cô đi ngăn cản.

Lâm Văn Tiểu từng hỏi qua Chiến Tăng.

Chiến Tăng chỉ mỉm cười, chẳng nói năng gì.

... Bình thời y đối với cô rất ôn nhu, nhưng chuyện gì liên quan đến Hà Bình, y rất trầm mặc.

Lâm Văn Tiểu đã có khuyên Hà Bình.

Hà Bình chỉ mỉm cười, vẫn cứ vẽ cái bức vẽ của y.

... Bình thời y rất thích vẽ hoa mai, nhưng dạo sau này, y lại thích vẽ rắn.

Lâm Văn Tiểu quyết định chẳng khuyên can gì nữa.

Dù gì cô cũng đã biết bọn họ sẽ quyết đấu lúc nào, tiến hành ở địa phương nào.

Trên Tuyết Đỉnh sơn có tòa Thiên Vi phong.

Trên Thiên Vi phong có tòa Long Hồ miếu.

... Chiến Tăng và Hà Bình, chắc hẳn là sẽ quyết một trận tử chiến ở nơi đó.

Cô đã hạ quyết tâm.

Cô nhất định phải ngăn cản bọn họ quyết đấu.

Cô cho rằng Hà Bình không nên giết Chiến Tăng, bởi vì Chiến Tăng là một kẻ tốt trong đám tà đạo. Chiến Tăng vì Hà Bình đã giảm đi không ít kẻ địch và trở ngại, bất kể Hà Bình vì lý do gì, đều không nên giết Chiến Tăng. Chiến Tăng cũng không nên giết Hà Bình, bởi vì Hà Bình là kẻ tốt duy nhất trong đám Hạ Tam Lam. Hà Bình đã từng mấy độ trước mặt Hà Tất Hữu Ngã thỉnh cầu giùm Chiến Tăng, không những vậy, đã từng thỉnh cầu Đức Thi sảng, Phần Cầm lâu, Trữ Hạc thỉnh thu hồi quyết sát lệnh giết Chiến Tăng; Chiến Tăng giết ai cũng được, nhất quyết không nên giết Hà Bình.

Lại càng trọng yếu nữa là, vì Chiến Tăng và Hà Bình đều là bạn của cô.

Bạn tốt.

Cô thích Chiến Tăng vô cùng, cô thích cái kiểu y cầm ly rượu, chùi mồ hôi, mang giày, thứ gì cũng đượm đầy vẻ khí khái của một kẻ nam tử hán.

Cô tịch mịch, còn Chiến Tăng thì mãnh liệt.

Cô thích theo Chiến Tăng xông xáo, xung đột, xung thiên hạ.

Cô thích cái kiểu của Chiến Tăng một mình chèo ghe giữa chốn không người, nghênh ngang thiên hạ, cái vẻ mình làm chuyện mình mặc kệ ai khác.

Cô quan tâm đến Chiến Tăng, hy vọng y không phải cô độc, mãnh liệt, xông pha hàn thử không chịu đựng yên một chỗ đến như vậy. Cô hy vọng tốt cho y, càng lúc càng tốt, tốt hơn cô nhiều lắm.

Có điều cô yêu Hà Bình.

Cô nguyện cùng Hà Bình độ qua đời này kiếp này.

Cô không hy vọng trong hai người, sẽ có bất kỳ người nào chết.

Cái hôm lạnh thật lạnh đó, cô sai người khiêng kiệu đem cô lên Tuyết Đỉnh sơn, sau đó cô dùng cái ý chí vô cùng đó của cô, trèo lên Thiên Vi phong, tìm đến tòa Long Hồ miếu.

Long Hồ miếu vì ở nơi xa xôi cho nên không được hùng vĩ lắm, thêm nữa là trụ trì miếu của đời trước đã viên tịch, không ai lưu lại trong miếu, lâu năm không được trùng tu, không có hương khói, bụi bặm mạng nhện giăng đầy.

Lâm Văn Tiểu thấy trước điện có cái lò hương đầy bụi bặm để đó còn có cái chuông lớn bị bụi bặm phủ lên một lớp dày.

... Miếu tuy nhỏ, chuông và lò hương lại rất lớn.

Nên núp vào trong chuông hay núp vào trong lò hương thì hơn nhỉ?

Lò hương có cái nắp để thông hơi.

(Trong lò chắc không có gì cả đấy chứ nhỉ?)

Cô thò đầu vào đó nhìn quanh một vòng..

Đột nhiên, thật là bất ngờ, cô thấy trong đó có một khuôn mặt: hai lỗ tai lớn bằng cái bình rượu, một đầu tóc bạc trắng, và cái mặt đầy nét nhăn nheo!

Thiên Đăng Tuyết Đình Ngã Vi Phong

Chiến Tăng là một kẻ mang ơn báo ơn, có thù báo thù, ân oán rõ ràng minh bạch.

Hà Bình thì là kẻ hiệp nghĩa, có thể nhẫn nhục gánh trách nhiệm, và thâm tàng không để lộ ra.

Sử Nặc thì không vậy: nếu như có ai không cẩn thận đá bể cái chậu hoa trong nhà của gã, gã sẽ không vì vậy mà đi thiêu rụi cái nhà người đó, nhưng gã sẽ vì vậy mà chiếm quách luôn nhà người đó thành nhà của gã.

Đây là A Nhĩ Bá Sử Nặc.

Bất hạnh là, Lâm Văn Tiểu lại lạc vào tay gã.

Cô vẫn còn ở trong lò hương.

Trong lò hương còn có thêm một người nữa.

A Nhĩ Bá Sử Nặc.

Cô chẳng còn cử động gì được, chẳng còn la hét gì được, A Nhĩ Bá đang tính giờ trò tay chân ra với cô thì may sao có người đến.

... Đã là vậy rồi, Lâm Văn Tiểu còn có thể cảm thấy được qua mấy tầng y phục, cảm thấy được có cái gì đang cử động thật là thú tính đó.

Bất quá, vì mắc phải đại địch trước mắt, vì chuyện lớn phải làm cho xong trước khi tận tình hưởng lạc, A Nhĩ Bá mới không tiến hành thêm một bước nữa lại khinh bạc cô.

Cái tòa phá miếu này, bình thời chẳng có ai lại.

Bên ngoài, ánh mặt trời còn sáng lăm, núi xanh ánh lên nền tuyết trắng, trời vẫn còn lạnh thấu cả xương cốt.

Sau đó ánh mặt trời âm đạm đi, người bên ngoài chưa bước vào trong miếu, đã có cái thanh thể của một con cạp đang gầm thét.

Lâm Văn Tiểu quen thuộc cái thanh thể đó lắm.

Đây là một thứ oai phong.

... Một thứ oai phong khí khái của kẻ nam tử.

Người đến quả nhiên là Chiến Tăng.

Eo lưng y giắt ngang cây kiếm hình thù uốn éo.

Bàn tay của y thủy chung vẫn để trên cán kiếm.

Y cũng thủy chung mặt mày nhăn nhó đi qua đi lại, tay chấp sau lưng thở dài thườn thượt.

... Y đang bất an, đau đớn, hay là không nữa?

(Không nữa giết sư đệ của mình, hay là hỏi hà giết cho xong kẻ địch cho rồi?)

Lâm Văn Tiểu đang cảm thấy một nụ cười nguy dị nở ra từ miệng của A Nhĩ Bá đang dính sát vào người mình...

(Chiến Tăng anh mau mau chạy!)

(Nơi đây có con chó sói đang đợi phục kích các anh!)

(Còn các anh thì lại đang muốn giết chóc lẫn nhau!)

Không biết lúc nào đó, ánh mặt trời nhuộm đầy hoa cỏ, mấy con gà núi lại hồi phục tiếng kêu réo, nước chảy róc rách vọng lại từ xa.

Nhất thiết mọi chuyện đều như muốn sống trở lại.

Sống đặc biệt khoái lạc hơn gì cả.

Lâm Văn Tiểu lại càng quen thuộc cái không khí đó.

Một thứ khí chất thật là vương giả.

(Y đã lại).

Người lại quả nhiên là Hà Bình.

Y ở ngưỡng cửa lách mình một cái, bước vào bên trong.

Chiến Tăng trước giờ vốn rất quen thuộc Hà Bình, bất quá mấy năm nay chưa gặp lại, vậy mà, lúc Hà Bình bước vào, cái khí chất chóng vánh đặc thù đó, cái dáng trắng tinh một tí bụi bặm, thêm vào nước da trắng trẻo sáng rõ, vẫn còn nhảy múa tươi đẹp trước mặt y, rục lên một cái, trắng lên một cái.

Cũng giống như say sưa đến lóa cả mắt.

Hà Bình vừa bước vào miếu, tùy đó ngừng bước lại, mặt đối mặt với Chiến Tăng hàm râu tua tua ánh mắt loang loáng như hổ đói, y cũng hít vào một hơi dài, thật dài, dài thật dài (Hai người đều đã lại).

(Người lại đầy đủ rồi, có kịch vui diễn ra rồi đây).

Lâm Văn Tiểu cảm giác được cái người đang khom khom bên cạnh cô phảng phất như hô hấp muốn ngừng lại, nhân trung dưới mũi rướm đầy mồ hôi.

(Hà Bình anh mau chạy!)

(Các anh mau chạy!)

(Có biết hai anh đang sắp quyết đấu với nhau đây, làm đứt ruột không biết bao kẻ kỳ vọng vào anh hùng thương tiếc lẫn nhau đó sao!)

Bàn tay của Hà Bình đang đặt lên chuôi đao thất lộa hồng.

Tổng Biệt đao.

... Y lại tổng tiền biệt ly cho ai?

Bàn tay của Chiến Tăng chậm chậm rời khỏi thanh kiếm uốn éo.

Tâm của y nhỉ?

... Có phải như con giun trong nước đang uốn éo không thôi?

Hà Bình cười.

Nụ cười bình hòa.

“Anh lại còn sớm hơn tôi”.

Chiến Tăng cũng cười.

Y cười hào sảng hơn lúc y giận dữ.

“Trước giờ ta vẫn đến sớm hơn chứ”.

“Tôi trước giờ chẳng sớm, chẳng muộn, tôi chỉ đúng giờ”.

“Bởi vậy mà ta là sư huynh của chú, ta sinh không nhầm lúc”.

Giọng nói của Hà Bình có chỗ nắc nhen :

“Sư huynh...” Muốn nói rồi lại ngừng.

Chiến Tăng cười nói: “Chú còn kêu được ta là sư huynh! Không sợ môn quy nghiêm ngặt sao!”

Hà Bình thành khẩn nói: “Bất kể ra sao, anh cũng là đại sư huynh của tôi, trừ phi, có ngày nào đó, anh phản lại Hạ Tam Lam thật”.

Chiến Tăng lại cười, lần này nụ cười chẳng còn hào sảng, mà là chua xót, duỗi hai tay ra, cười khổ nói: “Có điều, Hạ Tam Lam từ trên xuống dưới, ai ai cũng coi ta là kẻ phản đồ”.

Hà Bình nói: “Anh không phải vậy. Anh muốn cho Hạ Tam Lam tốt thôi, vì vậy mà không cách nào nhẫn nại có kẻ trong đó làm bậy, anh ra mặt ngăn trở, ngôn ngữ quá thẳng, mấy lần đắc tội ba vị trưởng lão ở Đức Thi sảnh, Phần Cầm lâu, Trữ Hạc đình, vì vậy mà không ở được trong Hà Gia Hạ Tam Lam. Hà gia không có anh, như mất đi cánh tay phải. Hạ Tam Lam thiếu đi một nhân vật như anh, là bị một tổn thất không sao chịu nổi”.

Chiến Tăng nói: “Còn không sao, Hạ Tam Lam còn có chú. Chú anh hùng niên thiếu, thanh xuất ư lâm mà còn hơn cả vậy”.

Hà Bình lộ vẻ xúc động: “Đại sư huynh, tôi ở đâu mà ra! Nếu không phải tôi nhờ Môn chủ Hà Tất Hữu Ngã đặc biệt tài bồi, tôi đã chẳng có ngày hôm nay! Có điều, nếu không phải đại sư huynh anh một tay nuôi tôi lớn, thì tôi đã là thứ gì đâu! Tôi có ra thứ gì đâu! Tôi chẳng là gì cả! Anh nào một trận với phe Khuất, là vì những ngày đó, bọn họ khinh khi ăn hiếp một đứa nhỏ chưa biết sự việc ra sao là tôi đây! Anh và A Nhĩ Bá Sở Nặc sờ dẫm náo với nhau như nước với lửa, còn không phải là vì tôi sao! Công phu, cơ bản của tôi, hoàn toàn là do anh chỉ dẫn, giảng dạy! Tôi có tín tâm có tài hoa toàn là do anh khích phát, khích lệ giùm! Mỗi lần tôi làm chuyện gì sai trái, anh đều gánh hết lấy trách nhiệm, còn lập công thì anh đẩy qua cho tôi. Nếu như không có anh, đại sư huynh, tôi còn có ngày hôm nay sao!” Chiến Tăng nói: “Mỗi người có thành công cũng có cái duyên của người đó, chẳng thể nói được là nhờ người khác giúp đỡ. Ta giúp chú, là ta chỉ theo lý lẽ mà cố sức làm thế thôi. Ta và chú giống như nhau, đều thương Hạ Tam Lam, kỳ vọng Hạ Tam Lam Hà gia sẽ không biến thành một thứ hạ tam lam thật, mà có thể quang minh chính đại danh dương thiên hạ. Do đó, ta làm chuyện ta phải làm...”

Hà Bình nói: “Nhưng anh không đạt được những gì anh đáng được. Năm xưa, khi mình đập bằng Lương Sơn, phá tan Bát Ngõa cương, sức chống Cự Lăng Giang, đập đổ Đại Liên minh, chúng mình kẻ vai tác chiến, thật là thống khoái thế nào! Như nếu anh không ngấm ngấm trong bóng tối giúp tôi, giải quyết cái gã Trương Quý Trần, tôi có thể đoạt hồi lại thanh Tống Biệt đao ở Trảm Kính đường được chăng? Như nếu anh không ngấm ngấm trong bóng tối giúp tôi, cái trận Bát Lạc sơn trang đó, tôi đã mất mạng từ lâu rồi! Còn bây giờ, mình tôi chỉ trị nơi này, trong Hạ Tam Lam, đã vừa để phòng tiêu nhân, còn phải đối phó với gian đồ, hỷ... thật ngưỡng mộ đại sư huynh anh lắm, có thể tự do tự tại, trong giang hồ sóng gió làm một kẻ qua lại! Còn tôi... chỉ mong ở trong Hạ Tam Lam dùng sức của mình, cho danh tiếng của Hạ Tam Lam có một ngày nào đó sẽ biến thành đệ nhất lưu”.

Chiến Tăng thờ dài nói: “Tiểu sư đệ, chú hiểu thế là tốt, ta cũng được an ủi lắm rồi. Muốn cải cách Hạ Tam Lam, phải từ từ mà làm, không thể hấp tấp được. Chú và ta không phải là hai người giống nhau, tuy cả hai đều thương Hạ Tam Lam, đều yêu Lâm cô nương, nhưng chú và ta chẳng phải như nhau. Chú từ nhỏ đã thông minh, được người sùng ái, được người đề bạt, chính ta cũng là một trong những kẻ đặc biệt thích con người chú. Chú xem, Hà Tất Hữu Ngã môn chủ rất hiếm khi trọng dụng thiếu niên, đối với chú còn đề mắt xanh đèn; chuyện gì chú làm đều làm cho mọi người vui thích. Còn ta thì lại hoàn toàn không phải vậy. Từ nhỏ ta đã thích học võ một mình, đọc sách một mình, xông pha thiên hạ một mình. Tính của ta thẳng, làm chuyện gì cũng không biết thuận chiều bề cong, có nếm khổ cũng một mình mình biết, chộc người khác ghét cũng không sửa đổi được. Chú cần mẫn hiếu học, nhân duyên lại tốt, bước bước đi lên, một đường thuận phàm xuôi gió, hiện tại thành tựu đã vượt quá luôn ta. Còn ta? Ta đã trở thành kẻ cô hồn dã quỷ trong giang hồ, may mà còn có chú nhớ đến ta, ta đã cảm động lắm rồi...”

Hà Bình nói: “Nói tôi xấu hổ, cái đoá hoa nhỏ bé trong căn phòng ẩm cúng này của tôi, đã được bẻ trên chiếu cỏ, (nguyên văn bị mất) mà kẻ chiếu cỏ nhiều nhất, chính là đại sư huynh, nếu không có anh, tôi đã bị người ta phế phải từ lâu. Có điều, Lâm cô nương để lòng hết vào đại sư huynh một tay hào sảng hùng tài, cô ấy theo tôi, chỉ có mấy chuyện tri âm văn nghệ, anh và cô ấy mới là...”

Chiến Tăng nói: “Chú đừng an ủi ta nữa, chú và cô ấy mới đúng là trời sinh một cặp. Chú xem, danh tiếng của hai người trong giang hồ, mới là châu liên hợp bích, chỉ nói về dung mạo không chính là kim đồng ngọc nữ trên trời xuống! Ta và cô ấy? Một viên ngọc bích trong nhà quyền quý, ta một kẻ lang từ man dã thế này làm sao xứng nổi! Vì tương lai của Lâm cô nương, ta cũng nên có chút tự biết mình. Thật ra, từ đó đến giờ, ta chưa hề có một ý nghĩ vượt qua lễ nghi. Tiểu sư đệ, chú đừng có hạnh phụ Lâm cô nương một phen mỹ ý mới phải!”

Hà Bình nói: “Đại sư huynh, anh làm vậy, đối với mình không công bình tí nào! Năm xưa, chúng mình đối kháng với bọn Thái Bình môn, bị hư chuyện, đó là lỗi ở tôi, nhưng anh lại nhận hết vào phần mình, vì vậy mới bị người ta chụp lấy cơ hội đuổi ra khỏi môn tường! Anh nói anh không xứng với Lâm cô nương, thì tôi xứng sao! Anh có tài lớn, nhưng cảnh ngộ lại... Tôi chỉ có tài mọn, nhưng coi như là có chút may mắn”.

Chiến Tăng mỉm cười nói: “Trên đời này nhất định chẳng có chuyện ‘có tài là gặp duyên’. Những người nói vậy, nhất định là đã gặp duyên rồi, mới có thể quay đầu lại nói chắc miệng. Dĩ nhiên, nghĩ như vậy, trong lòng cũng có chút gì hay ho. Trên đời này thiếu biết bao nhiêu kẻ ôm tài mà không gặp thời, chỉ cần vận khí không may, không có cơ hội, không biết luôn cúi, cũng đều bị mai một vậy. Thử nghĩ những người ấy nếu như chết yểu, hoặc tài năng của họ không có cơ hội phát huy, thế nhân chẳng hề biết gì đến tài của họ, thì làm sao nói đến chuyện dùng được? Kẻ có tài, cũng cần phải có vận khí. Bất quá, vô số kẻ cho rằng mình ôm tài không được gặp thời, cũng nên nghĩ cho kỹ lại một phen, mình rốt cuộc có tài hay không? Có thì có đại tài thế nào? Rốt cuộc có tìm cách đi gặp hay không? Hạng người như ta là một đồ”.

Hà Bình thờ dài nói: “Không chừng, chuyện duy nhất tin được là: Ôm tài thì nên gặp. Nên gặp nhưng chưa gặp, trừ chuyện thiếu sót cơ hội ra, chính là phần đầu nỗ lực, kiên nhẫn cương nghị thôi. Đại sư huynh, một người như anh vậy, nếu mà co giãn một tý, đã sớm được mọi người tranh giành nhau chiêu dụng, có điều anh cứ...”

Chiến Tăng nói: “Chú ước hẹn ta lại đây hôm nay, ta cứ ngỡ là chú muốn tỷ thí với ta một phen”.

Hà Bình nói: “Kẻ trên muốn tôi phải giết anh”.

Chiến Tăng hỏi: “Kẻ trên?”

Hà Bình nói: “Đức Thi sảng Hà Phú Mãnh”.

Chiến Tăng bỗng nhếch một bên lông mày lên nói: “Nếu đã là mệnh lệnh của lão ta, thì A Nhĩ Bá chắc cũng...”

Hà Bình đảo quanh tròn mắt nói: “Chắc là như vậy”.

Chiến Tăng bỗng nói: “Thế thì chú phụng mạng lại giết ta đấy!”

Hà Bình hững hờ nói: “Tôi giết anh làm gì?”

Chiến Tăng hỏi ngược lại: “Thế chú trở về làm sao ăn nói?”

Hà Bình nói: “Nếu anh quả thật là phản đồ của Hạ Tam Lam, tôi nhất định phải giết anh, nhưng anh không phải, chỉ là Hà Phú Mãnh và A Nhĩ Bá bọn họ muốn giết anh cho cam lòng thôi! Không những vậy, đó chỉ là cái ý của Đức Thi sảng Hà Phú Mãnh, nếu như là mệnh lệnh của Chí Tôn Vô Thượng Hà Tất Hữu Ngã, thì tôi chẳng thể vi kháng được”.

Chiến Tăng nói: “Thế chú ước ta lại nơi Thiên Đình Sơn, Thiên Vi phong này làm gì?”

Hà Bình nói: “Tôi muốn khuyên đại sư huynh trở về”.

Chiến Tăng nói: “Trở về? Về đâu? Hạ Tam Lam?”

Hà Bình nói: “Như nếu đại sư huynh chịu trở về Hà gia, tiểu sư đệ sẽ nguyện làm kẻ dẫn đường”.

Chiến Tăng nói chắc nịch: “Thôi khỏi. Về đó để nhor nhóp cùng một lũ đó, câu kết Kim tặc, cảm ơn. Hạ Tam Lam Hà gia may mà có chú ở đó, nếu không, ta đã dẹp sạch từ lâu”.

Hà Bình phật lòng nói: “Như nếu anh dám công đả Hà gia, tôi không biết tự lượng sức, cũng sẽ kháng cự anh đáo để!”

Chiến Tăng nói: “Cho dù ta giết những người đang bài xích chú không không được sao?”

Hà Bình cũng nói chắc nịch: “Trừ bọn chuột nhắt, người nào ở trong Hà gia đều là người của Hà gia của tôi!”

Chiến Tăng nói: “Tốt! Chúng ta lần này xem như đã gặp nhau đấy. Lâu lắm rồi, chúng ta chia tay cũng ở chốn này, Thiên Đẳng Tuyết Đình Ngã Vi Phong, ta ra khỏi đó, là chẳng còn trở về lại Hà gia đâu. Ta và chú, chỉ mong là bạn không phải là thù; một trong giang hồ, một ở nhà, không ai phụ ai, ai này tận sức tận lực!”

Đẳng Phong Tuyết Đình Ngã Địch Thiên

“Chí Tôn Vô Thượng Hà Tất Hữu Ngã, lão nhân gia là kẻ rất anh minh, rất biết cách dùng người;” Hà Bình lại hỏi lần nữa, “Anh ở ngoài phiêu lãng cũng đủ lắm rồi, phong sương cũng thấm, trở về bỏ công sức vào Hà gia đi thôi, tôi có thể vì anh thuyết phục ông ta giữ”.

“Lão ta? Nếu không phải lão ta ngấm ngấm giờ trò, Hạ Tam Lam làm gì có chuyện tranh giành nhiều vậy, làm gì có kẻ hoại nhiều vậy? Ta thà làm kẻ thù của lão ta cũng chẳng thêm làm kẻ lão ta không xem ra gì!” Chiến Tăng nói giọng chắc nịch, “Chú có thể không vui, nhưng điều ta muốn là hoàn toàn đi theo con đường của riêng ta”.

Hà Bình rầu rĩ nói: “Con đường của anh, không dễ dàng gì đi”.

Chiến Tăng nói: “Nhưng đó là con đường của ta”.

Hà Bình nói: “Mấy năm nay, anh vẫn cứ đi khác con đường khác đạo nghĩa với tôi”.

Chiến Tăng nói: “Không chừng chúng ta cùng một đường nhưng khác lối, khác đường mà về chung một nơi”.

Hà Bình nói: “Đáng lý ra, đạo không đồng không mưu đồ chung với nhau, nhưng anh chỉ đi theo đường của anh, để tôi phải tự mình đi con đường dài ngoằng tịch mịch của tôi”.

Chiến Tăng nghiêm giọng, thành khẩn nói: “Tiểu sư đệ, bao nhiêu năm nay, chú và ta vẫn cứ là hai người tính cách khác nhau, cảnh ngộ khác nhau. Chú vừa vào là được người ta khen ngợi, được người ta dùng, có kẻ chỉ tri, được người giúp đỡ, chú như cây ngọc trước gió, anh hùng khí phách. Còn ta thì? Ta là con chuột chạy ngang qua đường phố, lãnh đủ thứ xấu xa, gặp chuyện không hay ho, sẽ do ta lại lãnh, gặp chuyện đúng, chẳng ai thêm để ý. Do đó ta phá ngõ xuất môn, nhập vào tà đạo, chỉ cần tâm tồn chính nghĩa, cơ bản chẳng cần phải có ai xưng tụng cho là đúng. Chú là nhân vật trên mặt kiếng, quang đại Hà gia, chiếu cố cho Văn Tiểu toàn là do chú đứng ra đảm nhiệm đấy”.

Hà Bình nói: “Đại sư huynh, thật ra, tôi cũng rất ngưỡng mộ anh một mình có thể độc chiến với quần hùng, phiêu bạc thiên hạ, vô câu thúc, nhàn vân đã hạc. Tôi làm không được. Anh ở trong tà đạo nhưng chiến đấu cho chính nghĩa; tôi ở trong chính đạo, nhưng thân lại ở trong Hạ Tam Lam”.

Chiến Tăng cười ha hả chọc y: “Ha ha, bọn mình một người thì cái tà quy chính, một người thì cái chính quy tà... tuy mỗi người có cái duyên phận của mỗi người, không thể cưỡng bách; nhưng so với chú, ta còn thống khoái tự tại hơn nhiều lắm!”

Hà Bình hững hờ cười một tiếng hỏi: “Có ngày nào đó, bọn mình sẽ chính tà hợp lại chăng?”

Chiến Tăng nhếch một bên lông mày lên: “Sao? Chi e phải có một trận thần ma hòa tính một phen mới xong...”

Rồi nghiêm sắc mặt hỏi: “Sư đệ, chú ở một bên Hạ Tam Lam, đại khái là cũng có chút gì cái đại chí đó, mưu tính không qua chuyện sẽ có ngày trừ ác phù thiện, trừng chính môn hộ Hà gia, đuổi hươu thiên hạ đó sao?”

Gương mặt an tường bình hòa của Hà Bình, bỗng lộ ra vẻ cương nghị cơ hồ có thể làm người ta chấn động kinh hãi: “Đúng vậy, tôi cũng sẽ đợi đến ngày đó, có điều, trước khi cái ngày đó đến, tôi còn phải có bao nhiêu là kiên nhẫn, thậm chí còn bao nhiêu là hy sinh. Đại sư huynh, anh ở trong giang hồ, có cái khí khái của “Thiên Đăng Tuyệt Đỉnh Ngã Vi Phong”, còn tôi, tôi ở trong Hà gia, cũng có cái hoài bão “Phong Đăng Tuyệt Đỉnh Ngã Vi Thiên” của tôi”.

Cả hai cùng nhìn nhau cười lớn.

Mái ngói trong miếu rung rinh cả lên.

Bụi bặm rơi là tả.

Hà Bình trong tiếng cười vừa dứt bỗng rút đao.

Thủ thế rút đao vô cùng đẹp mắt.

Đao thế rất nhẹ nhàng.

Đao ngân lên một tiếng nhỏ.

Ánh đao hồng hồng, ôn nhu như gương mặt của một người đàn bà mỹ lệ.

Chiến Tăng nhìn chăm chú vào thanh đao.

... Tổng Biệt đao.

... Thanh đao đó tại sao phải rút ra?

... Tại sao bạt đao?

... Tại sao thanh đao bây giờ phải bạt ra làm gì?

... Thanh Tổng Biệt đao này, sẽ tống mạng của ai?

... Rốt cuộc nó sẽ luyện luyện tống biệt ai?

“Kỳ thực, tôi ước hẹn đại sư huynh lại đây, vốn không phải là để động thủ, anh xem”, Hà Bình đưa thanh đao lại, nói: “Thanh đao của tôi vốn đã bị Đại Hốt Lôi Lôi Mã Khắc thui trọi rồi, như nếu dùng nó lại tỷ thí với thanh kiếm cong co đó của anh, tôi chỉ có đường nạp mạng thôi. Thật ra tôi có ước hẹn kẻ khác là Lương Bát Công, quyết chiến ngay trên Thiên Vi phong, đây là chuyện giữa lão ta và tôi, anh không được nhúng tay vào”.

Chiến Tăng bấy giờ cũng đã chú ý tới chỗ đao bị mẻ, do đó y nói giọng quả quyết: “Ta không nhúng tay vào, nhưng đao đã mẻ như vậy, chú không thể dùng thanh đao này nữa. Kỳ Vương cũng chẳng phải là hạng vừa, dưới tay lão ta có Phong, Lâm, Hỏa, Sơn đều là những nhân vật ác độc, chú không thể đi tống mạng như vậy”.

Hà Bình cười: “Tôi không dùng Tổng Biệt đao, còn dùng gì bây giờ?”

Chiến Tăng nói: “Chú dùng thanh kiếm Khuru Dẫn của ta”.

Nói rồi đưa kiếm lại.

Hà Bình không dám nhận.

Ngần ngừ.

Nhưng Chiến Tăng đã chụp ngay lấy thanh đao của y, rồi đưa thanh kiếm uốn éo của mình dúi ngay vào tay Hà Bình, “Chú còn do dự gì nữa. Chú đại địch trước mắt, kiếm của ta là kiếm của chú, còn kiếm pháp của ta, ta đã dạy cho chú từ lâu, chú cầm lấy mà xài đi”.

Hà Bình đón lấy thanh kiếm uốn uốn éo éo đó, nói giọng nghiêm trọng: “Năm xưa, trận chiến ở Trảm Kính đường, anh giúp tôi đoạt được lại Tổng Biệt đao, do đó tôi mới có cái trận nổi danh kinh hồn đó; hôm nay anh lại đưa cho tôi thanh kiếm danh tiếng tuyệt thế của anh, tôi mà còn không dùng nó

đánh bại được Kỳ Vương Lương Bát, tôi hạnh phụ kỳ vọng của anh lắm”.

“Chú đi đi”, Chiến Tăng nói như muốn y yên lòng vậy, nói giọng mạnh mẽ, “Có ta ở đây, nhất định không để cho lão ta đụng vào một sợi lông của chú”.

Hà Bình nắm chặt thanh kiếm trong tay như một con rắn còn đang sống nhằn: “Như nếu tôi giết được Kỳ Vương”, y thận trọng, nghiêm trang hỏi: “Tôi sẽ làm sao trả lại kiếm cho anh?”

“Chú nhất định sẽ giết được lão ta”. Chiến Tăng nói giọng chắc như Thái Sơn bàn thạch (nguyên văn bị thiếu), sau đó y bỗng dung cười lớn lên, tiếng cười đơm đầy vẻ cay đắng, “ta còn trở về nơi đây. Ta nghĩ, mấy hôm tới đây, chú còn lại đây tìm ta. Kiếm thì chú bắt tất phải trả lại, chỉ cần chú không phải lại đây lấy tính mạng của ta là tốt rồi”.

Về mặt của Hà Bình đang lộ đầy vẻ ngờ ngác không hiểu, nhưng chính ngay lúc đó, có những tiếng động kỳ dị từ xa truyền lại :

Hình như có rất nhiều thân cây đang nện thùm thụp xuống mặt đất.

Xa thật xa có tiếng tụng kinh truyền lại, lờ mờ lỉ rỉ, vang lên khắp cả rừng núi, tụng kinh không rõ lời lắm, nhưng nghe kỹ lại, giọng thì nghe có vẻ thành khẩn chú tâm, nhưng không phải là đang tụng kinh mà là những lời trừ ác độc, chỉ vì dùng kiểu tụng kinh đọc ra cho nên làm người ta nghe lại có cảm giác tụng kinh thành khẩn lắm.

Chiến Tăng và Hà Bình cùng nhìn ra ngoài, chỉ thấy trong một khoảng trời bao la trên Thiên Vi phong, có mười chục con diều đang bay lật phật đủ cả màu sắc, đủ cả hình trạng (có cái giống một đám ngũ công dính chùm với nhau, có cái giống như căn phòng, có cái vẽ hình một gương mặt hung thần ác sát, có cái thì là một bình đi tiểu!), cái nào cũng có hai chữ Lương Bát trên đó.

Hà Thần về mặt nghiêm trọng: “Lương Bát Công đến rồi”.

Chiến Tăng cũng nghiêm sắc mặt: “Phong, Lâm, Hỏa, Sơn cũng đã lại”.

Hà Bình bỗng nói với Chiến Tăng: “Trận này là của tôi, do tôi tự mình đánh. Bấy nhiêu năm nay, anh vẫn giúp tôi ngoài mặt hoặc ngầm ngầm, nhưng lần này, tôi xin anh đừng nhúng tay vào. Trận nào của tôi tôi đánh, đường của anh, anh cứ đi mình anh, tôi có con đường của tôi”.

“Được”. Chiến Tăng nói, “Ta cũng có trận chiến của ta. Chú đánh chuyện chú, ta đánh chuyện ta, mỗi người không ai liên can gì đến nhau. Ta chỉ đi xem thôi, như vậy có được không?”

Hà Bình cắn cái môi dưới mỏng dính đỏ hồng của y, nói: “Tùy ý anh”.

Nói rồi bỏ đi ra ngoài.

Chiến Tăng cũng đi theo ra Chiến Tăng và Hà Bình chẳng hề liếc với nhau một trận.

Bọn họ ra khỏi Long Hồ miếu rồi, nắp lò hương giữa điện rốt cuộc cũng bị trôi lên, A Nhĩ Bá cái đầu bạc phều, mặt mày nhăn nheo, kẹp theo người Lâm Văn Tiếu, đã đứng thẳng người dậy.

Tro nhang lá tã bay khắp nơi.

A Nhĩ Bá đưa tay sờ soạng vào người Lâm Văn Tiếu.

Gã đã điểm huyết Lâm Văn Tiếu từ hồi nào.

Gã sờ mạnh bạo đến nỗi, cô hoàn toàn cảm thấy được: đây chẳng phải chỉ có nhục dục, mà còn có lửa đốt.

... Lửa dục!

Thà phụ bản môn, không phụ thiên hạ

Nhịn đau còn khó nhịn bằng nhịn nhục, nhưng nhịn nhục lại khó chịu hơn nhịn đau.

Lâm Văn Tiếu đã từng bị thụ nhục nhẽ.

Ô nhục.

Do đó cô biết gã đàn ông này hiện tại đang tính làm gì.

Gã đang dùng sức làm cho cô cảm thấy đau đớn, cô đang đau đớn nhưng cũng tìm cách cho đầu óc mình sáng suốt, trong khi đầu óc sáng suốt còn có thể tìm cách phải làm sao ứng phó với một con thú vật khát máu, vì không thấy được một trường kích đấu lưỡng bại câu thương mà biến thành ra dục vọng điên cuồng!

A Nhĩ Bá thò tay ra giải khai á huyết của cô (chỉ á huyết), rồi đi đầu cô vào trong đám tro, thờ hồng học gấp rút nói: “La đi, ta thích đàn bà gào thét”.

“Bọn nó chẳng hề đánh nhau”. A Nhĩ Bá hẳn học nói, “bắt quá, mi vẫn còn trong tay ta, bên ngoài còn có Lương Bát Công. Đợi ta hưởng thụ mi xong rồi, bọn nó đánh nhau với Lương Bát Công cũng có kết quả, ta có mi trong tay, chẳng sợ bọn nó dám làm gì”.

Sau đó bàn tay gã rời khỏi chỗ yếu hại của Lâm Văn Tiếu, một mặt hời hả cời quần dưới của Lâm Văn Tiếu, một mặt cời quần của mình ra...

Chính ngay lúc đó, một tiếng nói dữ tợn vang lên từ phía sau.

Tiếng nói như sắt như đá, mỗi chữ như đang nẩy lửa tứ tán khắp nơi trong không khí :

“Ngươi đừng có hòng đem Lâm cô nương ra đe dọa, ta có thể để cho ngươi mặc quần lại rồi rút roi ra ứng chiến một phen”.

A Nhĩ Bá cả người cứng lại.

Gã từ ánh mắt cuồng hi của Lâm Văn Tiếu thấy được cái bóng như thiên thần phía sau lưng mình.

“À, ngươi chẳng còn thanh Khuru Dẫn kiếm”.

“Nhưng ta có Tống Biệt đao”.

“Tống Biệt đao ngươi xài không thuận tay”.

“Ngươi có thể thử thử xem”.

“Lâm Văn Tiếu vẫn còn trong tay ta”.

“Mạng của ngươi nằm trong tay ta”.

“Nếu ngươi dám giết ta...” A Nhĩ Bá cười hung dữ nói, “Cả đời ngươi đừng hòng còn trở về được Hà gia”.

“Thà phụ bản môn, không phụ thiên hạ”. Chiến Tăng nói, “nếu không phải ngươi và Hà Phú Mãnh một đám chủ trì Hạ Tam Lam, lạm sát những kẻ chính nghĩa trong môn phái, Hà gia làm sao lại bị người ta kêu thành ra hạ tam lam? Các ngươi câu kết Kim bình, ngầm ngầm tư thông Tây Hạ, mưu đồ trong ngoài gian ác với nhau, hạng người như bọn ngươi, ta giết một tên với một trăm tên cũng không thêm chớp mắt!”

A Nhĩ Bá ánh mắt loang loáng, tóc bạc lóng lánh, “Được, coi như ta sợ ngươi đó, ta giao Lâm cô nương lại cho ngươi...”

Thình lình hai bàn tay gã mười ngón như lưỡi câu nhanh như điện móc tới từ huyết của Lâm Văn Tiếu.

(Gã vẫn còn muốn giữ Lâm Văn Tiếu làm con tin).

(Hiển nhiên, gã không nắm chắc được chuyện đánh nhau thắng được Chiến Tăng).

Chính ngay lúc đó, Lâm Văn Tiếu bỗng mở miệng ra :

Phun một ngụm tro.

A Nhĩ Bá mắt nhắm lại, chỉ trong cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, một làn sáng trắng lóe lên, đem theo một tia máu đỏ, như thế mà xẹt qua.

Cặp bàn tay của gã, đã bị chém cụt từ cổ tay đi.

A Nhĩ Bá hét lên một tiếng thảm thiết, Chiến Tăng đá cho gã một cái văng ra khỏi cửa miếu.

“Đừng giết tôi, đừng giết tôi...” A Nhĩ Bá vẫn còn đang rú lên thê thảm.

“Ngươi đã thành tàn phế, sống trong Hạ Tam Lam cũng chỉ là một phế vật, ta chẳng giết ngươi”. Lúc Chiến Tăng thu đao lại, y phát hiện ra vết mẻ trên đao càng lộ ra rõ ràng, “Người ta muốn giết đó, là cái tên vô pháp vô thiên một tay che dấu mặt trời Hà Phú Mãnh!”

Sau đó y quay qua Lâm Văn Tiếu còn chưa tỉnh hồn lại, dùng một giọng ôn hòa hiếm có nói: “Sau sân có cái giếng, tôi đem cô lại đó rửa mặt, được không?”

Lâm Văn Tiếu hời hả rửa cho xong mặt mày, chỉnh đốn lại quần áo, rồi hỏi, “Sao anh biết tôi núp trong lò hương?”

Chiến Tăng nói: “Chúng tôi đã suy đoán thế nào cô cũng lại ngăn cản bọn tôi quyết đấu. Ngoài ra, Hà Bình cũng liệu tưởng A Nhĩ Bá nhất định cũng sẽ núp đâu gần đó phục kích. Do đó chúng tôi đặc biệt chú tâm một chút. Bụi bậm trên lò hương, có để dấu chân. Tôi và y cố ý bỏ đi, rồi do tôi trở lại xem thử: có phải cô đã lọt vào tay hần rồi đó chẳng”.

Lâm Văn Tiếu tỉnh ngộ nói: “À, chẳng phải dấu chân của Sư Nặc, đó là của tôi. Gã muốn ám toán các anh, do đó rất cẩn thận, chẳng để dấu tích gì. Tôi núp vào đó là có thiện ý, do đó chẳng tính toán đến chuyện giấu diếm sao cho tốt. Anh cứu tôi đây là lần thứ ba đó”.

Sau đó cô u u thở ra nói: “Tôi yêu cầu anh một chuyện được không?”

“Chuyện gì?”

“Anh đem tôi lại xem Hà Bình và Kỳ Vương đánh nhau”.

“Cô lại cũng chẳng giúp gì được”.

“Có điều vạn nhất y có chuyện gì... anh cũng giúp được mà”.

“Được, tôi đem cô đi. Nếu không, cô cũng chẳng yên lòng”, Chiến Tăng nói, “Bất quá, cô yên tâm đi, Kỳ Vương quả thật là một đối thủ đáng sợ, nhưng muốn thu thập Hà Bình, chẳng phải là một chuyện dễ dàng”.

Lên đến Thiên Vi phong, bọn họ bèn thấy Hà Bình và Lương Bát Công đang quyết chiến.

Kinh công của Thái Bình môn giữ vị trí số một trong võ lâm, mà tuyệt chiêu của Lương Bát Công, nằm ở chỗ “kỳ”.

Gương mặt đồng nhan hạc phát của lão đang đỏ au, đầu thì lớn, thân thì nhỏ, tay chân dài lêu nghêu, vũ khí trong tay lão, có khi thì là một thân cây bẻ từ cây cầu ra mùa may, có khi thì là một con cá chép lấy từ dưới khe lên làm thành đao, có khi thì lấy một lọn tóc bạc trên đầu làm kiếm, chiêu thức đánh ra tân kỳ, so với thiên mã hành không e còn muốn thiên mã hành không hơn nữa.

Bất quá, con người trẻ tuổi, trầm trước, kiên nhẫn vô biên là Hà Bình, thủy chung vẫn dùng kiếm pháp Khuru Dẫn, ung dung ứng phó.

Có khi, Chiến Tăng và Lâm Văn Tiểu thấy Hà Bình đang đánh nhau với một cây cỏ thụ, có khi lại thấy y đánh nhau với một tảng đá lớn, sát phạt vô cùng tập trung, mà Lương Công thì lại đứng ở một bên, đợi thời cơ tập kích.

Lâm Văn Tiểu đứng ở xa xa, thấy tình cảnh như vậy, kinh ngạc hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

Chiến Tăng mặt mày nghiêm trọng nói: “Lương Bát Công đang thi triển Chương Nhân Pháp, biến thân cây tảng đá đều thành ra là lão, Hà Bình thấy đó đều là ảo giác”.

Lâm Văn Tiểu lo lắng quá kêu lên một tiếng ui chao.

... Hà Bình chính đang tránh khỏi Lương Bát Công một cú tập kích vô cùng hung hiểm.

“Cô đừng sợ, cũng đừng lo lắng gì”, Chiến Tăng cặp mắt đang sáng rực lên, “Kỳ Vương đáng lý ra nên dùng kinh công và nội lực đối phó Hà Bình mới phải, lão đối với một tay cao thủ đệ nhất lưu của Hạ Tam Lam thì triển kỹ thuật và ảo thuật mà không dùng tuyệt đỉnh kinh công, thành ra như lấy đoản đánh trường”.

Quả nhiên, xem ra như Hà Bình đang chuyên chú đánh nhau với mấy con chim ưng đang bay vùn vụt trên trời, nhưng đang lúc Lương Bát Công ở một bên đợi thời cơ tập kích, thanh Khuru Dẫn kiếm đột nhiên dùng thân pháp Tứ Thập Nhất Ưc Ngũ Thập Thất Phục đâm ra ba mươi bảy nhát đưa vào hai mươi chín nhát tổng ra.

Máu tươi bắn vọt.

Lương Bát Công hừ lên một tiếng thoái lui.

Thoái vội thoái vãi.

Lâm Văn Tiểu đang mặt mày tươi rói, Chiến Tăng đã chau mày lại, “Không xong!” y la lên.

“Sao rồi?”

“Lương Bát Công bị thương muốn bỏ chạy, bốn tên thủ hạ dưới tay lão là Phong, Lâm, Hỏa, Sơn đang tính lại đánh nhau, cô đứng đây, đừng có đi đâu, tôi phải giết cho sạch chúng nó trước rồi tính sau”.

Bấy giờ, mấy đóm lửa đang chiếu lấp lánh trong màn đêm bỗng rực sáng lên thành những tùm lửa lớn (nguyên văn bị thiếu) biến thành đám lửa trời hùng hực bay lại chỗ Hà Bình, gió cũng thịnh linh nổi lên, đem mấy đám điều bay hết về lại hướng của y.

Nhưng Chiến Tăng đã xung sát lại.

Y vung đao lên.

Vừa đưa vừa tổng chặt tan nát mấy con điều.

Y xông thẳng vào trong đám lửa.

Và giết người trong đám lửa.

Núi như muốn rung chuyển.

Cây như muốn chao nghiêng.

Đang rung đang chao đó, Lâm Văn Tiểu phát hiện ra không biết bao nhiêu (nguyên văn bị thiếu), từ trong rừng vọt ra rồi lại vọt vào lại trong rừng; còn bao nhiêu thứ kỳ thạch quái nham trong núi trong hang, có lúc biến thành cạp gặm thịt, có lúc biến thành một bầy chim ung hung mãnh, có lúc biến thành trai gái đang hoan lạc, có lúc lại biến thành một bầy rắn đang chạy loạn xạ!

Lâm Văn Tiểu đứng ở ngoài cuộc, đã còn thấy muốn kinh tâm động phách, huống gì là người trong cuộc!

Thế mà Chiến Tăng đang đứng trong trận, mỗi nhát đao chém ra, tiền bát kiển cổ nhân, hậu bát kiển lai giả, khí phách oai hùng; y đứng sừng sững bất động, gặp chiêu là tiếp chiêu, hai chân trồng rễ trên mặt đất, ngưng tụ sức lực chống đỡ phản kích.

Thanh đao của y đâm ngang ngang ra, không phải đâm thẳng vào thân cây, mà như là bị hút vào trong đó; y phách chường vào vách núi, hình như là đang vỗ về thật ôn nhu vào vai tình nhân, nhưng núi muốn rung chuyển, đất muốn chấn động, cây cỏ núi non phát xuất ra không ngớt tiếng người la thảm thiết.

Hà Bình vẫn còn đang múa kiếm.

Lương Bát Công vừa bỏ chạy vừa dùng cát dùng đá dùng cây dùng cỏ che dấu bảo vệ, có khi lão biến thành một cái giày cỏ, có khi biến thành kẻ một mắt (còn mắt kia biến thành ám khí bắn lại Hà Bình), có khi biến thành con rắn, thành một cây đinh, thành một con ruồi...

Lão chấn động núi non cây cỏ, biến đổi bao nhiêu kỳ trận, để ngăn trở Hà Bình theo truy kích; lão lại biến thành tám đồng bạc hai bên đánh vào phát ra muôn ngàn tia kim quang, biến thành một con quái vật đầu người thân rồng cánh ung đuôi bò, bay vọt đi, để làm Hà Bình sợ hãi không dám đuổi theo.

Nhưng Hà Bình cắn chặt răng, bàn tay trắng trẻo đáng lý ra là của một cô thiếu nữ cầm kiếm cứ đuổi theo lão.

Lương Bát Công dựa vào khinh công tuyệt thế và thông hiểu địa hình, nhảy ngay xuống vực thẳm, Hà Bình cũng nhảy ngay xuống theo.

Chiến Tăng đang đánh say sưa thấy vậy la lớn: “Không được...” thần công vận lên cực độ, giết người vô số.

Lâm Văn Tiểu bấy giờ mới thấy tận mắt: gã đàn ông trước giờ vẫn vắn vè ung dung, có chút giống đàn bà con gái kia, hung dữ lên cũng hung dữ đáo để như ai.

Y hoàn toàn chẳng đếm xỉa gì.

Y chẳng màng nguy hiểm.

Y nhảy ngay xuống vực sâu ngàn trượng.

Vừa nhảy xuống là, chân thì đập vào vách núi, tay thì chụp vào rễ tùng, mồm đá lòi ra, tá lực chậm tốc độ lại, kẻ địch đã bị chém chết rồi, sau đó y mới hấp một hơi khẩu khí liên tiếp dùng Ngũ Thập Thất Khởi, Tứ Thập Nhất Lạc, dụng đá nhấp vào đá, dụng từng đánh vào từng, dụng dây leo níu dây leo, dùng tất cả biện pháp một hơi bay ngược lên lại đỉnh núi, rốt cuộc ráng sức nhảy lên tới đỉnh, mới ngã ầm ra, miệng rỉ đầy máu tươi.

Chiến Tăng bấy giờ đã đánh lui được Phong, Mộc, Hòa, Sơn. Thật ra, bốn tay hộ pháp của Kỳ Vương, thấy chủ nhân đã bị chém chết, cũng chẳng còn dám luyện chiến, bỏ giáp bỏ khí giới chạy một mạch.

Lâm Văn Tiểu chẳng còn có kỳ gì, chạy lại chỗ Hà Bình. Hà Bình đang toàn tâm toàn ý đã tọa, vận khí điều tức, mạch nhịp đang nhảy loạn xạ. Chiến Tăng ngắm nghía Hà Bình một hồi, móc ra hai cục Cửu Tự Kim Đoan đan, cho Hà Bình uống vào, rồi nói với Lâm Văn Tiểu: “Y chẳng sao cả, chỉ vì đang lúc đuổi giết Kỳ Vương, dùng hết tận sức lực, đến nỗi ra máu bên trong. Hiện tại y không thể mà cũng không nên xuống núi. Tôi đưa hai người lại Long Hồ miếu tạm trú ở đó, lát nữa tôi còn có chút chuyện, xuống núi một lát, cô canh chừng cho y, trong vòng hai tiếng đồng hồ, không được để y đi đứng loạn xạ, để nội thương đừng bị biến ra tệ hại. Đợi y hồi phục lại nội lực rồi, cô và y mới được trở về lại Hà gia Hạ Tam Lam”.

Lâm Văn Tiểu có được bốn phần yên tâm, còn sáu phần thì hoang mang hỏi: “Anh... anh tính đi đâu?”

Chiến Tăng cười hào sảng nói: “Cô yên lòng, tôi đi chỗ này, đều là những người, tà phụ bản môn, không phụ thiên hạ”.

Tà phụ thiên hạ không phụ bản môn

Mất đi còn thống khổ hơn là trước giờ chưa có, không những vậy, còn thống khổ hơn nhiều lắm.

Hà Phú Mạnh ngồi trên chiếc ghế lớn có thêu tám con rồng trong Đức Thi sánh (lão chỉ được tám con rồng, chín con chỉ có Hà Tắt Hữu Ngã mới có đủ tư cách ngồi), trù trù suy nghĩ, suy nghĩ đến chuyện làm sao hoàn thành cái kế hoạch của lão: ba năm ngồi chức lớn, năm năm trừ tận những kẻ không theo mình trong bản môn, bảy năm thống lĩnh luôn Phần Cầm lâu và Trữ Hạc đình, mười năm lật đổ Chí Tôn Vô Thượng Hà Tắt Hữu Ngã, trong vòng mười lăm năm độc bộ thiên hạ, xưng bá giang hồ.

... May mà lão còn chưa già lắm, còn chờ được đến đó.

Do đó, lão cần phải nắm giữ lấy những thứ gì lão đã nắm giữ được, không được để người khác tùy tiện cướp đi... vẫn là cái câu cũ mèm: Mất đi còn thống khổ hơn trước giờ chưa có nhiều lắm.

... Như nếu lão có một người đàn bà cùng hưởng lạc với lão, được xuất sắc như Lâm Văn Tiểu, chắc phải là chuyện sung sướng đẹp lòng đến bao nhiêu.

Nghĩ đến Lâm Văn Tiểu, cũng không biết tại sao, lão bỗng dưng sinh ra một cảm giác bất tường.

Cái thứ cảm giác đó không biết từ đâu ra.

... Nhưng nó bất tường!

(Một người đàn bà mềm mại ấm áp thơm tho như vậy, tại sao lại làm người ta có cảm giác bất tường nhỉ?)

... Đây là vì lúc nghĩ đến cô, là tự dưng nghĩ đến Hà Bình, nghĩ đến Chiến Tăng, mà những người đó, đều là những cây đinh mà Hà Phú Mạnh muốn nhổ quách đi cho rảnh chuyện!

“Tĩnh” lên một tiếng, ngón tay lão đã búng ra một cây đinh to bằng đầu ngón tay.

... Cây đinh nhỏ xíu bằng đầu ngón tay đó, ít nhất cũng đủ làm nổ tung xác mất sáu con trâu nước.

Có điều lại như con trâu bằng bùn lợ vào biển cả.

Một người từ trong bóng tối bước ra.

Áo da cộp khoác trên mình, mắt cộp lờm lờm oai phong.

... Chính là Chiến Tăng.

Hà Phú Mạnh lạnh hết cả người, lão biết Sử Nặc đã xong.

“Ngươi còn mặt mũi nào trở lại sao?”

Lão làm ra vẻ trấn định vân vân hàm râu hỏi.

“Hạng ngươi như lão còn mặt mũi ngồi đây, tại sao ta không còn mặt mũi trở về?”

“Ngươi nói vậy là có ý gì?”

“Chính là ngươi, còn có Hà Gia Oai, Hà Gia Đình của Trường phái, Hà Mã, Hà Sư của Khuất Phái, Hà Tam Trọng của Trường phái, Hà Đồng, Hà Vị Hoàn của Viên Phái, Hà Thủ Tín của Phương Phái, Hà Huyết Xa, Hà Lão Quái của Ủy Phái, Hà Hoa Hương của Cao Phái, hành động điên đảo, tư thông ngoại tặc, hồ tác phi vi, bài xích trung lương, ta chỉ có nước giết các ngươi, Hạ Tam Lam mới thành được một nhà thế gia đệ nhất lưu!”

“Chỉ có ngươi thôi, mà làm được như vậy sao?”

“Làm không được ta đã chẳng trở lại đây”.

“A Nhĩ Bá Sử Nặc đâu rồi?”

Chiến Tăng ném đôi bàn tay bị chặt tới trước mặt lão.

Hà Phú Mạnh thu nhỏ ánh mắt lại, thu nhỏ trông mắt lại, ngay cả người cũng hình như thu nhỏ cả lại, như một cây tên sắp sửa phóng hết tốc độ ra.

“Còn Hà Bình?” Lão hét lên.

“Y bị thụ thương”. Chiến Tăng nói: “Như nếu hiện tại y trở về, Sử Nặc đã chết, trong môn hộ không còn áp chế không cho y lên chức nữa, ngươi nhất định sẽ tiên hạ thủ vi cường với y, do đó ta phải giết ngươi trước”.

Hà Phú Mạnh cười nhạt: “Ngươi đối đãi với nó tử tế như vậy, chẳng thấy nó đối đãi với ngươi thành ý thế nào”.

Chiến Tăng thân nhiên nói: “Y là một nhân tài, y là sư đệ của ta, cũng là huynh đệ của ta. Ta làm chuyện cho y, cũng là cho Hạ Tam Lam, trước giờ ta chẳng cần báo đáp”.

“Ngươi đừng tưởng rằng có sức lên vào đây, là có cách để thoát ra”, Hà Phú Mạnh nói, “Ít nhất, ngươi đã làm kinh động tới ta, ta nhất quyết không để cho ngươi tự vào tự ra tự do tự tại như vậy”.

“Ta cũng chẳng đi ngay bây giờ đâu”. Chiến Tăng cầm đao, ý chí chiến đấu tăng lên mãnh liệt, “Ít nhất ta phải giết ngươi, Hà Mạnh, Hà Sư, Hà Đồng, Hà Vị Hoàn, Hà Lão Quái, Hà Huyết Xa, Hà Hoa Hương, Hà Tam Trọng, Hà Gia Đình, Hà Gia Oai mười hai tên rồi mới đi”.

Hà Phú Mãnh thỉnh linh đồ mặt đỏ mảy lên, mắng lớn: “Cuồng vọng!”

Lão đang vận tụ Cửu Ngũ Thần Công lên, tính cùng tên ma đầu trước mặt toàn lực tử chiến một trận.

... Công phu của Hạ Tam Lam hoàn toàn không phải theo đường chính đạo trong giang hồ, mà là đem mấy thứ dị thuật, nguy kỹ, kỳ chiêu, tạp nghệ trong giang hồ trộn với nhau mài cứu, phát huy quang đại thành ra một gia phái.

... Cửu Ngũ Thần Công là kỳ công của Hà Phú Mãnh, chỉ cần đụng đến người bất kỳ cánh tay ngón tay, thậm chí chỉ một sợi tóc, là có thể công vào trong nội tạng, giết kẻ địch ngay lập tức.

Chiến Tăng nắm chặt lấy Tổng Biệt đao.

... Y trừ chuyện dùng thanh Tổng Biệt đao đánh nhau một trận sinh ly tử biệt với những người này ra, còn vận tụ Di Thử Loại Suy Ma Công của y lên.

... Thứ kỳ công này có thể trong lúc ra chiêu, lập tức đem ngũ tạng lục phủ yếu hại yếu huyết hết vào một nơi, dùng thân xác thịt xương nhẵn nhụi chịu đối phương một cú công kích, để nắm chắc cú phản công sau đó.

Y đã đến Hạ Tam Lam Hà gia rồi, nếu không giết sạch đám đầu sỏ tội lỗi này, y chẳng đi đâu cả.

Bởi vì đám người này ở đây tham quyền đoạt vị, chắn đường Hà Bình cải cách gây dựng đại nghiệp; không những vậy, những người đó sẽ nhất định không buông Hà Bình, sớm muộn gì cũng có một ngày, Hà Bình sẽ táng mạng trong tay bọn họ.

Nếu mà như vậy, chi bằng y xá thân vì Hà Bình trừ khử hết sạch chướng ngại.

* * * * *

Hà Bình thương thế đã bình phục rồi, y đem Lâm Văn Tiểu về đến Hạ Tam Lam Hà gia, bèn phát hiện có biến cố kinh khủng đã xảy ra: nơi đây đã có một trận chiến cực kỳ ác liệt xảy ra, thương vong vô cùng trầm trọng. Kẻ đột nhập, trước hết xông vào Đức Thi sảnh tập kích, rồi đánh vào Tổng đàn của sáu phái, những người chết gồm có: Hà Huyết Xa của Ủy phái, Hà Đồng của Viên phái, Hà Sư của Khuất phái, Hà Gia Oai của Trường phái, Hà Tam Trọng của Trường phái, ngoài ra còn có Hà Thủ Tín, Hà Vị Hoàn và Hà Hoa Hương đều bị trọng thương.

Còn Hà Phú Mãnh thì mất mạng.

Đầu lia khỏi mình.

... Thích khách bị thương, đánh giết ra khỏi vòng vây trốn mất.

Hà Bình và Lâm Văn Tiểu còn đang kinh nghi không biết làm sao, Hà Thái Thái và Hà Thắng Thần đã lại khẩn cấp truyền mệnh lệnh từ Chí Tôn Vô Thượng :

... Mau mau kêu Hà Bình vào.

Hà Bình đứng dưới bệ thêm của điện Chí Tôn, trong lòng còn đang kinh nghi không làm sao bình tĩnh.

“Ngươi có biết ai làm chuyện này không?”

“...”

“Đánh phá được người trong Hạ Tam Lam Hà gia, phải là người trong Hà gia, người khác muốn phá vào trong trung tâm đường hòng lọt được vào trong Lôi Trì một bước!”

“Không lẽ là...?”

“Chiến Tăng”.

“Y?!”

“Ngươi có biết tại sao y làm vậy không?”

“Tại sao?”

“Ngươi không biết?”

“Tôi...”

“Y làm vậy là vì ngươi”.

“Vi tôi?!”

“Đúng vậy. Thật ra đây cũng chẳng thể nào nói là chuyện làm lỗi. Y biết rõ Hà gia chúng ta không thể có được cái thanh thế để hiệu lệnh thiên hạ trong võ lâm trong giang hồ, chủ yếu là vì mấy đám người đó tư tâm quá chừng. Đám người đó đại đa số muốn trừ khử ngươi, hoặc nhìn ngươi không thuận mắt” Hà Tắt Hữu Ngã nói, “Do đó, y thế ngươi làm chuyện thiên hạ thủ vi cường, giết sạch bọn họ rồi tính sau”.

“Chuyện đó...” Hà Bình mồ hôi nhỏ ròng ròng xuống, “Chuyện đó làm sao có thể được?”

“Đúng vậy. Bất kể mục đích của y là thế nào, làm như vậy, Hà gia chúng ta không thể nào dung thứ. Y giết đi Hà gia con cháu chúng ta bao nhiêu đó người, cho dù thế chúng ta trừ khử chướng ngại, cũng phải trả một cái giá tương đương”.

“Vâng”.

“Hà Bình, đứng trước cảnh sinh tử tồn vong của Hà Tam Lam Hà gia, trước giờ ta rất coi trọng ngươi, hiện tại là muốn giao phó cho ngươi một nhiệm vụ trọng đại”.

“Xin tôn chủ phân phó”.

“Đúng vậy, hiện tại một đám người hoành hành ngược ngạo trong bản môn đã chết thì chết, trọng thương thì trọng thương. Nếu như ngươi không làm gì cả, người khác sẽ cho rằng ngươi muốn mượn tay của tên nghiệt đồ diệt trừ những kẻ không theo mình, như vậy sẽ đối với thanh danh của ngươi đã chẳng không lấy gì làm tốt đẹp mà còn rất tổn hại. Ta muốn ngươi bình công hành sự, vì bà con báo cừu, giết đi Chiến Tăng Hà Khâm!”

“... vâng”.

“Chiến Tăng đánh nhau với Hà Phú Mạnh một trận rồi, thụ thương nhất định là không nhẹ. Ngươi giết y rồi, Hà gia đám trẻ tuổi sau này sẽ chẳng còn ai sánh được với ngươi, ta sẽ thăng ngươi lên chủ trì Đức Thi sảnh, thay thế Hà Phú Mạnh, từ nay ngươi có thể yên lòng làm chuyện cho ta. Ta tuổi tác cũng cao, sau này, cái chức vị của ta, sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về ngươi. Nếu như ngươi vì tình nghĩa riêng tư mà xem thường đại nghĩa, thì sẽ hối hận không kịp thôi”.

“... vâng...”

“Y vì ngươi mà giết bọn Hà Phú Mạnh, khắp trong thiên hạ e rằng chỉ có ta và ngươi là biết. Ngươi vì bản môn giết Chiến Tăng, thì thiên hạ đều biết ngươi là kẻ đại nghĩa. Nếu như ngươi không chắc sẽ thắng, ta có thể kêu Trừ Hạc đình và Phần Cầm lâu sai người lại giúp ngươi, nhưng công lao này, ta vẫn muốn để riêng đó cho ngươi lại mà lập. Thật ra, nếu không phải ta muốn mượn y đi trừ khử cái lũ tai họa mầm mống tâm phúc đó, y có thể đi qua đi lại tự do trong cái nhà này sao! Ngươi đã giết kẻ cường địch của bản môn là Lương Bát Công, bây giờ lại tru Chiến Tăng, liên tiếp lập hai công lao, ta có thể thăng ngay cho ngươi lên làm sảnh chủ của Đức Thi sảnh, lại còn vì ngươi tác chủ, lấy Lâm cô nương cho ngươi thành hôn hai chuyện mừng lớn. Thật ra nếu Chiến Tăng còn đó, đối với ngươi mà nói, ngược lại dễ sinh ra thêm rắc rối, đây là chỗ quan trọng khẩn yếu, ngươi muốn nói sao đây?”

“... Tôn chủ có mỹ ý, thuộc hạ cảm kích muốn rơi nước mắt. Tôi là người của Hà Tam Lam, cũng là con cháu của Hà gia, và cũng là người tôn chủ một tay gây dựng nên. Trước giờ hoài vọng của tôi là: thà phụ thiên hạ, không phụ bản môn, được tôn chủ hậu ái, tôi chắc chắn sẽ hoàn hảo công chuyện, tôn chủ yên lòng”.

“Tốt”, Hà Tắt Hữu Ngã rút cuộc mặt mày lộ vẻ thỏa mãn, “cái câu Thà Phụ Thiên Hạ, Không Phụ Bản Môn nói rất hay, không uống ta đã phí công bao nhiêu năm nay nuôi dưỡng tài bồi ngươi!”

Hà Bình giắt thanh Khuru Dẫn Kiếm trên vai, hối hả đi ra khỏi Hà gia Hà Tam Lam

Lâm Văn Tiểu hỏi y đi đâu.

Hà Bình chỉ nói: “Tôi làm xong chuyện sẽ về ngay”.

Nói xong y bèn đi mất.

Y đi rồi, Lâm Văn Tiểu cũng hối hả ra khỏi Đức Thi sảnh, rồi đến chỗ thừa ruộng ngoài đồng vắng chỗ Đình Hạ Cầu, vung tay phóng ra mấy cây pháo bông, ba xanh lục một xanh lam, ba hồng một vàng.

... Cô đang kêu ai vậy nhỉ?

Thà phụ các hạ, không phụ bản nhân

Cô đối với lòng nhiệt thành và quan tâm của y, cũng yêu mến như thiêu thân yêu lửa vậy.

Cô cảm thấy Hà Bình đang đi mạo hiểm.

... Bởi vì nguy hiểm, do đó không nói cho cô biết.

Cô cảm thấy được Hà Bình đang đi tìm Chiến Tăng.

... Cô thấy bao nhiêu đó thương tích, tuy võ công cô chẳng ra gì, nhưng trước giờ vốn băng tuyết thông minh: cái thanh thế giết người xong bỏ đi đó, trừ Chiến Tăng ra, còn có ai vào!

Như nếu Hà Bình đi tìm Chiến Tăng để quyết đấu, cô lại càng muốn đi.

... Bởi vì lần này, e rằng phải là một trận quyết đấu sinh tử.

Cô cảm thấy như là: Chiến Tăng giết mấy người đó, là vì Hà Bình; Hà Bình đáng lý ra vì vậy không thể nào đi giết Chiến Tăng.

... Vấn đề là: Hà Bình có giết được Chiến Tăng hay không? Hay là Chiến Tăng sẽ giết Hà Bình?

(Không lẽ Chiến Tăng và Hà Bình không thể cùng sống một lúc, nhất định phải bắt buộc kẻ chết người sống hay sao?!)

Lâm Văn Tiểu tin chắc Chiến Tăng vẫn còn ở trên đỉnh Thiên Vi phong.

... Hình như y đang còn đợi gì đó.

Lâm Văn Tiểu cũng suy đoán được, Hà Bình tối đó sẽ lên Tuyết Đỉnh sơn.

... Y đang treo trên cái núi khác, có thể là gian khổ có thể là tuyệt diệu trong cuộc đời y.

Nhưng chỉ dựa vào sức của cô, cô nhất định không thể nào theo kịp.

Cô đành phải nhờ vào người khác.

... Một người đàn bà trong chốn võ lâm, biện pháp duy nhất là, nhờ người khác tương trợ, mới hòng làm được gì nên chuyện.

May mà cô là người đàn bà mỹ lệ, thông minh, hiểu ý kẻ khác, và thủ đoạn cao minh.

Trong bóng tối đèn đuốc mờ sao, có người đã vội vã đến.

Người đến nhanh nhẹn như gió.

Thân thủ ung dung, thân pháp lại càng phiêu dật.

... Chỉ tiếc là gương mặt, chỗ đáng lý ra có lỗ tai chẳng còn có lỗ tai, chỗ đáng lý ra có mũi chỉ có một lỗ hồng, chỗ đáng lý ra có hai con mắt đã bị móc đi mất một con.

Người đến dĩ nhiên là Cửu Thủ Như Lai Lương Sung Cầm.

“Lâm cô nương, cô có chuyện gì sai bảo?”

“Tôi muốn mượn tạm đôi chân của anh”.

Cửu Thủ Như Lai Lương Sung Cầm lần đầu tiên gặp Lâm Văn Tiểu, là vì gã mưu đồ bắt cô, bị Hà Gia Oai, Hà Gia Đình của Hạ Tam Lam bắt được, nhưng Lâm Văn Tiểu nói giúp vào cho gã, vì vậy mà, sau đó được Chiến Tăng cứu cho.

Lần thứ hai, Lương Sung Cầm phụng mệnh của Kỳ Vương, lên vào phòng ngủ của Lâm Văn Tiểu tính bắt cô đem về Thái Bình môn, nhưng lại bị Chiến Tăng bắt được, không những vậy, vì nói xấu Hà Bình mà làm Chiến Tăng giận dữ, may mà Lâm Văn Tiểu nói dùm cho gã, gã mới được bảo tồn tính mạng.

Từ đó về sau, Lương Sung Cầm cảm ơn muốn báo đáp, bèn len lén lại tìm Lâm Văn Tiểu, đưa cho cô mấy cây pháo bông Nhị Thúc Tam Hoa Tứ Khai Bát Kỳ, dặn cô nếu có gặp nguy hiểm gì, gặp chuyện khó khăn gì, đều có thể phóng pháo bông lên, gã sẽ lập tức lại giúp cô vãn vãn.

Lâm Văn Tiểu hiện tại bèn nhờ gã.

... Khinh công của Thái Bình môn sở trường hạng nhất.

Hiện tại trong lòng cô đang nóng nảy như mũi tên.

“Cô muốn đi đâu?”

“Tuyết Đỉnh sơn, Thiên Vi phong, miếu Long Hồ”.

Lúc Lương Sung Cầm cõng Lâm Văn Tiểu lên đến Tuyết Đỉnh sơn, trời cũng vừa sáng, sương giăng mù mịt.

Bọn họ lên đến Thiên Vi phong, mặt trời đã lên cao, chim chóc đang riu rít tung bồng.

Đợi đến lúc vào miếu Long Hồ... trong miếu chẳng hề có ai.

“Cô muốn lại đây làm gì?” Lương Sung Cầm phát rầu.

“Tìm người”.

“Tìm là tìm ai?”

“Chiến Tăng và Hà Bình”.

Lương Sung Cầm nghe nói giật nảy cả mình lên, nói: “Cô tìm bọn họ?!”

Bọn họ sẽ lại đây sao?!”

“Sao?” Lâm Văn Tiểu trong lòng đang nghĩ đến hai người, không để ý gã đang nói gì.

Lương Sung Cầm hồi hận quá chừng tại sao mình lại cống cô lại nơi này. Hà Bình vốn ghét kẻ ác như kẻ thù, gã lại là người của Thái Bình môn, đừng phải Hà Bình còn gì là tính mạng; còn Chiến Tăng, Lương Sung Cầm nghĩ đến cái dáng oai phong như cọng của y đã muốn kinh hãi cả lên.

Bấy giờ gã nghe có tiếng chân đang bước lại, lại còn đang hồi hải hướng về chỗ miếu Long Hồ tiến lại.

Lương Sung Cầm gấp quá, bèn chẳng kể gì nữa, điểm vào mấy chỗ huyệt đạo trên người của Lâm Văn Tiểu, tiếp theo đó phong bế Á huyệt của cô, lặc người lăn vào dưới chuồng đồng, rồi buông giấy cho chuồng hạ từ từ xuống che lấy hai người, và hướng về Lâm Văn Tiểu hạ giọng giải thích :

“Lâm cô nương, có lỗi quá, tôi hoàn toàn không có ác ý gì cả. Tôi chỉ vì không dám chọc vào hai gã sát tinh kia thế thôi. Bọn họ mà gặp tôi, chắc chắn là chẳng buông tha đâu. Chúng mình núp trước cái đã, đợi có dịp tôi sẽ lần đi, trước khi đi sẽ giải huyệt đạo cho cô, lúc đó cô nói gì với bọn họ thì nói, bây giờ thì tạm thời úy khúc cô một chút”.

Lâm Văn Tiểu trong bụng tuy tức giận nhưng còn cách gì hơn bây giờ?

Vì tiện việc truyền âm, trong chuồng có đục mấy lỗ nhỏ, Lương Sung Cầm rất là áy náy bèn đưa Lâm Văn Tiểu lại mấy lỗ hồng đó cho cô thấy và nghe được chuyện bên ngoài, nhưng vẫn không cho cô la lên, do đó vẫn cứ phong bế á huyệt của cô.

Người đến đang chấp tay sau lưng bước vào miếu.

Gương mặt trước đây của y vốn đen sì lảng bóng, bây giờ lại biến thành trắng bệch.

... Xem ra y thụ thương không nhẹ.

Thụ thương không nhẹ tí nào.

(Ngay cả Lương Sung Cầm cũng muốn nghi hoặc: còn ai đánh cho Chiến Tăng thương tích được?!)

... Trong tâm mục của Lương Sung Cầm: Chiến Tăng là một tay vô địch không kẻ nào sánh nổi.

Trong Đức Thi sảnh, Hà Phú Mãnh đánh cú đó, thật tình đã làm cho y cơ hồ ngũ tạng muốn lệch khỏi vị trí, lục phủ muốn đảo chuyển cả lên.

Hà Phú Mãnh hình như đã hiểu rõ đao pháp quyết yếu Tam Thập Thất Trừu Nhị Thập Cửu Tổng của y, do đó mới có thể đánh trúng vào người y không trật đi mấy may; nếu y không dùng đao pháp phối hợp với thân pháp Tứ Thập Nhất Úc Ngũ Thập Thất Phục, e rằng hiện tại cái xác nằm ngang giữa Đức Thi sảnh chẳng phải là Hà Phú Mãnh mà là của y rồi.

Nhưng y cũng đã giết đi Hà Phú Mãnh. Nhất đao đó chém xuống vô cùng mãnh liệt, cơ hồ như muốn gãy ngang thanh đao!

Tuy y đang bị trọng thương, nhưng vừa bước vào miếu là bản năng dã thú thời sinh của y đã làm y xác định được: có người vừa vào miếu.

“Bước ra ngay”.

Y nói.

Một cái bóng màu trắng thoáng qua, từ trên mái ngói nhẹ nhàng hạ xuống.

“Chú đó sao?!”

Đó là Hà Bình.

“Quá lợi hại, tôi vừa mới chạm vào mái ngói, anh đã biết ngay tôi lại rồi”.

Chiến Tăng mừng rỡ nói: “Ta biết ngay chú thể nào cũng lại tìm”.

Hà Bình nói: “Vì vậy anh trở về đây đợi tôi đấy hả?”

Chiến Tăng nói: “Chú đã về lại Hạ Tam Lam Hà gia rồi chứ?”

Hà Bình lạnh lùng gật đầu.

Chiến Tăng nói: “Ta đã giết Hà Phú Mãnh và một lũ làm bậy làm bạ gian ác với lão”.

Hà Bình nói: “Tại sao anh lại làm vậy?”

“Như nếu bọn họ còn chưa chết, nhất định sẽ đối phó chú, ít ra cũng sẽ ngăn cản, làm cho chú ở Hà gia chẳng làm trò trống gì được”.

“Anh làm như vậy, là phản lại Hà gia, tổn thương đến Hạ Tam Lam”.

“Ta đã nói: thà phụ bản môn, không phụ thiên hạ. Thà phụ người, không phụ nghĩa”.

Hà Bình cúi đầu xuống, một hồi lâu, mới từ từ nói: “Anh làm như vậy, đều chỉ là vì tôi, tôi rất cảm kích anh, có điều...”

Chiến Tăng cười nói: “Chỉ cần sau này chú có thể tha hồ cải cách Hạ Tam Lam, thì ta sẽ có thể yên lòng rồi: từ đây lang bạt kỳ hồ, thành tâm chúc chú và Lâm cô nương được nhiều hạnh phúc”.

Hà Bình bỗng lộ vẻ bình hòa, bình tĩnh nói: “Anh vĩ đại như thế, nếu thật tình muốn thành toàn cho tôi, chi bằng anh làm thêm cho tôi một chuyện nữa”.

“Sao?” Chiến Tăng không hiểu.

“Chỉ cần làm thêm một chuyện nữa, là không còn gì phải áy náy nữa”.

giọng nói của Hà Bình biến ra như con nít đang nài nỉ, y nói: “Nhé?”

“Ngươi cứ nói”, Chiến Tăng cảm thấy không thể từ chối, “Ngươi có đi, ta sẽ tận hết năng lực làm cho ngươi”.

Hà Bình nói: “Anh nhất định là làm được mà”.

Chiến Tăng nói: “Làm chuyện gì?”

Hà Bình đột nhiên rút kiếm.

Kiếm quang lẹ như chớp giật.

Kiếm còn nhanh hơn cả kiếm quang.

Chiến Tăng chẳng thể nào né lách, né, tránh, y một thân bản lãnh tuyệt thế, bởi vì không phòng không bị, chỉ kịp thân hình nhúc nhích một cái, phập một tiếng, kiếm đã đâm ngay vào giữa bụng.

Hà Bình rút kiếm, mặt không đổi sắc, lại tấn công thêm lần nữa.

Chiến Tăng hừ lên một tiếng, rút đao ra Thanh đao đỏ hồng chặn ngang lấy thanh kiếm.

Hà Bình quần thanh kiếm bẻ một cái, thanh đao vốn đã bị mẻ một miếng, bây giờ đã gãy làm đôi, phập lên một tiếng nữa, mũi kiếm lại đâm vào giữa ngực Chiến Tăng.

Lâm Văn Tiểu núp trong chuông đồng, mắt nhìn thấy mọi chuyện, muốn la lên.

Nhưng cô la không thành tiếng.

May mà cô la không thành tiếng Chiến Tăng thoái lui cả mấy bước, thở hắt hắt, gương mặt lộ đầy vẻ thống khổ.

Y nói giọng thâm trầm: “... Ta mà có đề phòng... ngươi chắc gì là địch thủ của ta”.

Hà Bình lạnh lùng nói: “Nói thật tình, ta đã tính kỹ rồi, nếu quyết đấu với ngươi, phần thắng chỉ được có ba. Tuy tuyệt chiêu của ngươi đều đã có dạy qua cho ta, nhưng trên mặt đấu trí, ta vẫn chưa phải là địch thủ của ngươi”.

Chiến Tăng cười thâm nói: “Do đó... hôm qua ngươi mới không dám cùng ta giao thủ... mà còn nói bao nhiêu đó lời, để cho ta xông pha Đức Thi sảnh...”

Hà Bình lạnh lùng nói: “Phải đợi ngao sò tương tranh, mới có ngư ông được lợi; phải đợi hai con hổ tương tranh, mới có kẻ đi săn được mồi”.

Chiến Tăng mặt mày càng trắng bệch: “Thế thì... ngươi dụ ta trao đổi Tống Biệt đao... là đã sớm dự mưu nhát kiếm này rồi đấy chăng?”

Hà Bình lạnh lùng lạnh lùng nói: “Thật ra mọi chuyện nhất thiết đều đã có dự mưu, chỉ đợi Hà Tất Hữu Ngã ra lệnh giết ngươi, ta sẽ có thể tổng biệt ngươi đi ngay. Như nếu không phải ta cố ý đem đao quyết trong sáu trận đánh đó ra cho Sử Nặc xem lên, báo lên Hà Phú Mãnh, lấy võ công của ngươi, lão ta làm sao đánh cho ngươi bị thương nổi?! Ta đã từng mấy lần khuyên trở Hạ Tam Lam toàn diện đem ngươi ra truy sát ngươi... bởi vì lấy sức của bọn họ, thật tình chẳng thể nào giết nổi ngươi, chỉ uống tổng mạng thể thôi. Ngươi không để ý sao? Nhưng kẻ trong Hà gia phải ra giết ngươi, hoặc chết, hoặc bị thương dưới thanh kiếm của ngươi, đều là kẻ địch của ta”.

Chiến Tăng thê thảm đau khổ hỏi: “... Ngươi... tại sao lại muốn... làm như vậy?”

Hà Bình lạnh lùng lạnh lùng lạnh lùng nói: “Ta là một kẻ làm đại sự, kẻ làm đại sự nhất định phải làm những chuyện người khác không làm, không thể làm, không dám làm, không biết làm, làm không được. Ngươi là phản đồ của Hạ Tam Lam, không giết ngươi, làm sao lập oai? Làm sao người khác phục tùng? Ngoài ra, võ công của ngươi có hơn ta chút đỉnh, để ngươi đó hoành hành giang hồ, làm sao mà liệu được ngày nào đó người chẳng hoành hành lên đầu ta? Lúc đó muốn giết ngươi, đã quá muộn! Hà Tất Hữu Ngã muốn ta giết ngươi, ta hoàn thành sứ mệnh, lúc trước đã có giết Lương Bát Công, hai công lao cộng lại, chắc sẽ thắng ta làm sánh chủ; ngoài ra, ngươi chết rồi, Lâm Văn Tiểu trừ chuyện lấy ta, cũng chẳng còn chọn lựa được gì khác. Do đó, giết người rồi, xong hết mọi chuyện, thiên hạ thái bình”.

Tùy theo máu chảy ròng ròng xuống đất, gương mặt của Chiến Tăng trắng bệch thảm đạm như đao, y hít vào từng hơi từng hơi thở lớn, “... xem ra, Lâm cô nương... thật tình không nên lấy cái hạng người như ngươi!”

Hà Bình thần nhiên nói: “Chuyện đó, ngươi chẳng còn xen gì vào được rồi”.

Chiến Tăng thống khổ nói: “Ta vốn không nên xen vào chuyện của ngươi”.

Hà Bình hững hờ nói: “Chúng ta là hai người khác nhau, ngươi là ngươi, ta là ta, ngươi bất hạnh, ta gặp may. Ngươi ôm tài không gặp thời, ta ôm tài tất gặp thời. Do đó, ta giết ngươi, không phải ngươi giết ta. Ngươi xen vào chuyện của ta, chính là ngươi nhiều chuyện”.

Chiến Tăng thống khổ ôm ngực: “... Ngươi nói đúng lắm, cả đời ta ai ai ta cũng nhìn lầm, cũng xen vào trật chuyện”.

Hà Bình hững hờ hững hờ nói: “Chuyện ta giết ngươi đây, công thi đã lập rồi, nhưng chẳng tự mình kết thúc ngươi đâu. Ngươi nghe kia, người trong Trữ Hạc đình và Phần Cầm lâu đã bao vây trùng trùng điệp điệp phía ngoài miếu, bọn họ mới là người lại giết ngươi đó. Ta chỉ làm cho ngươi bị trọng thương, người thì bọn họ giết, có như vậy, bằng hữu trong giang hồ sẽ biết là ta chí tình chí nghĩa, thả cho ngươi một đường sinh lộ, do đó, ngươi chết chuyện ngươi, chẳng liên can gì đến ta”.

Chiến Tăng thống khổ nhắm mắt lại, không nói năng gì nữa.

Hà Bình vẫn dùng cái giọng hững hờ hững hờ hững hờ đó của y, nói thật ôn hòa: “Tái kiến đây, ông bạn. Ta là kẻ thù phụ túc hạ, không phụ bản môn”. Nói xong, dùng đôi bàn tay xinh xắn như thiếu nữ của y vỗ nhẹ vào mảy cái.

Thế rồi, người bên ngoài bèn như sói như cọp, la hét vang trời tấn công vào miếu.

Hà Bình thì lúc đó đã dùng một tấm lụa mới tinh lau sạch vết máu dính trên bàn tay vẽ hoa mai của y, một mặt ung dung nhàn nhàn nước chảy mây trôi bước ra khỏi miếu.

Lâm Văn Tiểu tận mắt nhìn thấy: Chiến Tăng không chịu để yên cho người khác lại mổ xẻ, vẫn cứ mình đầy vết thương khổ chiến, y giết từng đám từng đám người đang hung hăng xông vào đó, giết đỏ hồng cả mắt, đỏ hồng cả máu, đỏ hồng cả toàn thân, đỏ hồng cả miếu.

Nhưng y đã bị thương quá nặng, cuối cùng chịu hết nổi, đánh lui hết mọi người, phi thân lên thần điện, dùng thanh đao gãy tự chém rớt đầu mình.

Từ đầu đến đuôi, từ lúc bao vây Chiến Tăng cho đến lúc thu dọn chiến trường, chẳng ai phát hiện được trong chuồng có người.

... Hai người có đủ công lực để phát hiện trong chuồng có người: Chiến Tăng đã chết, Hà Bình đắc thủ rồi cũng đã nhon nhon bỏ đi.

Đợi đến lúc bọn Hạ tam Lam đem thân thể Chiến Tăng hiến ngang mang đi rồi, Lương Sung Cầm còn chưa hết kinh hồn mới dám kéo dây lên, mở nắp chuồng ra, giải khai huyết đạo cho lâm văn Tiểu, rồi chui ra ngoài.

“Chúng ta... chúng ta... làm gì bây giờ?”

Lương Sung Cầm mắt thấy tai nghe một trường thảm kịch kinh tâm động phách đó, nói chuyện cũng biến ra ấp a ấp úng.

Lâm Văn Tiểu hai má hồng lên như lửa, hồng cả làn da trắng như tuyết của cô, làm người ta có cái cảm giác lửa sêu nóng bỏng, lửa hận ngàn ngút.

... Từ cái lúc chuyện đó xảy ra cho đến cuối cùng, cô mắt thấy mọi chuyện, tai nghe mọi thứ, người cô như đang lọt vào vào thế giới của loài ong, bên tai chỉ nghe có tiếng ong ong không ngớt.

“Tôi yêu cầu anh một chuyện”.

Lâm Văn Tiểu thở một hơi thom như lan.

Lương Sung Cầm trái tim đang đập thình thịch trong ngực.

“Chuyện anh thấy hôm nay, anh thề không được nói cho ai biết... anh nói ra, đối với anh và tôi đều không hay ho gì cả, chỉ làm cho người ta giết mình đi bịt miệng”.

“Vâng... vâng...” Lương Sung Cầm tỉnh ngộ.

Sau đó y thấy cô con gái đó đang lộ vẻ kiên quyết, kiên lệ, kiên thanh uyển chuyển quỳ xuống, hướng về thần điện lâm râm cầu nguyện.

... Đại khái chắc là cô đang cảm tạ thần mình ban ân; may mà một lũ giết người đó không phát hiện ra bọn mình sao đó?

... Thật ra phải cảm tạ mình điểm huyết đạo của cô ta mới phải.

Nghĩ đến một trường xung sát kinh tâm động phách đó, Lương Sung Cầm cũng lén quỳn quỳ xuống, bái tạ Bồ Tát đã ra ân phù hộ.

Dĩ nhiên y không biết Lâm Văn Tiểu đang cầu nguyện chuyện gì.

Lâm Văn Tiểu dùng một giọng nói chỉ có một mình mình hiểu để cầu nguyện: “Thần Minh Bồ Tát, Hoàng Thiên phía trên, cho tôi lực lượng, cho tôi trí tuệ, tôi muốn quang phục Bát Sầu môn, không, còn quan trọng hơn nữa, cho tôi quyền lực, cho tôi trợ lực, tôi phải giết Hà Bình, để báo thù cho Chiến Tăng...”

Cô đã hạ quyết tâm vì y báo thù.

Tuy chuyện đó xem ra không liên can gì đến cô, nhưng Chiến Tăng đã cứu cô ba lần, y thật không đáng bị giết. Chuyện đó đã cho cô thấy tận mắt, thì cô sẽ không buông tha được cho kẻ đã dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy... bất kể kẻ giết người đó là ai!

Cô đã hận đến thấu xương.

... Không những vậy còn một mối vô cùng tận.

Một thứ mệt mỏi chỉ có bà già mới cảm thấy.

Bất quá, lúc cô bái lạy xong rồi đứng dậy, cô lại biến ra dung quang hoán phát, phong lưu còn hơn xưa, hàm tiếu đượm kiêu mỹ, không sao tả hết, như một người con gái vừa mới thoát thai.

Cô hỏi Lương Sung Cầm: “Trong Thái Bình môn bọn anh, ai là người có quyền nhất?”

Lúc cô hỏi như vậy, ánh mắt cô lưu chuyển, đượm thêm một nụ cười kiêu diễm nhu mị; nhưng trong lòng cô chỉ có một niềm quyết tâm vững chắc: cho dù có bỏ hết kiếp này đi cũng phải vì chuyện này mà bao bất bình, giết Hà Bình, báo thù cho Chiến Tăng!

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ngạo Mạng và Thiên Kiếm

Không dám đi trước thiên hạ

Bọn họ đều cho rằng cái gã này quá buồn cười. Đúng vậy. Cái năm gã vừa được bốn chục tuổi, còn chưa lấy vợ, bèn cặp trong nách một lá chiếu bài vải trắng, vác trên vai thanh kiếm quặc quẹo xiên xiên của gã, đi khắp kinh thành rêu rao: “Ai có mụ vợ kiêu diễm, tôi xin đổi lấy dùm cho...”

... Đổi lấy gì nhỉ? Tự nhiên là đổi lấy thanh kiếm của gã.

... Kết quả có đổi được gì không? Đương nhiên là không. Gã không nỡ lòng nào rời bỏ cái thanh kiếm hình dạng cổ quái đó của gã. Gã cũng chẳng cho rằng có được mấy người đàn bà xứng đáng làm mụ vợ kiêu diễm trong tâm mục mình. Nói thật ra là, cũng chẳng có ai muốn đổi với gã. Đem cái thanh kiếm ngay cả lưỡi còn méo xẹo đó của gã về nhà làm gì?

Còn tôi thì từ lúc nghe được cái chuyện “độc đáo hy hữu” đó của gã rồi, cơ hồ như hoàn toàn đồng ý với mọi người bình phẩm cho gã là một “quái nhân”.

... “Quái nhân” chắc chắn là không nghi ngờ gì nữa rồi, vấn đề là: gã có thể xem là một người tốt hay không nhỉ? Trong giang hồ có thể xem được là một tay hiệp giả không nhỉ?

Bọn nhân sĩ trong giang hồ có cái ấn tượng rất mơ hồ, phiêu dưởng về gã, thậm chí còn có thể nói được hai chữ “không đẹp”, còn những chuyện kỳ sự gì

trong võ lâm gì về gã lại còn ít thấy nữa.

Chẳng qua, bởi vì tôi có nhiều nguồn tin tức đến từ đủ thứ nhiều chỗ khác nhau, do đó, căn cứ tài liệu tôi thu lượm được, những chuyện trước giờ cái người này đã làm, có thể nói là mười phần phong phú đa dạng, lớn mật đến mức độ cuồng vọng tày trời, mà cuồng vọng cũng chưa bao giờ đi ngược lại với hiệp nghĩa đạo.

Điều này thật có hơi quái lạ.

Nếu mà người nào khác, chỉ cần làm một phần chuyện công đức mà gã làm, đã sớm trở thành một tay đại hiệp một thời; còn mà là người nào kia, chỉ cần có hai phần cái thông minh nấn tiếp của gã, đã sớm trở thành một tay mệnh quan vinh hiển triều đình rồi; còn mà là người nào khác nữa, chỉ cần có ba phần bản lãnh của gã, e rằng nếu không làm Minh chủ võ lâm thì cũng đảm đương nổi một chức tổng chủ một môn phái nào rồi... Có điều gã thì không thế! Cô hồn dã quỷ, môn nhân sùng bái của gã, ai ai cũng cho rằng gã là thứ ấu trĩ cuồng đồ, còn chính gã thì cũng đã một nửa giống như một kẻ điên rồi!

Thật không hay ho tý nào!

Người này họ Ngao, tên là Mạn Dư, nghe nói thanh kiếm trong tay gã, từ cán kiếm cho đến lưỡi kiếm đều xiên; còn kiếm chiêu của gã thì cũng chẳng có chiêu nào là đi đường chính lộ cả.

Gã trước giờ đánh kiếm theo lối xiên, do đó mà người ta đặt cho gã biệt hiệu là Thiên Kiếm.

Có điều trong lúc thu thập tài liệu có liên quan đến gã, tôi có một câu hỏi :

... Kiếm của gã xiên, nhưng tâm của gã có xiên không?

Căn cứ vào tin tức tôi có, Lại bộ Thượng thư Sa Lăng Thi trên đường đi Quả Châu, chỗ Đại Sơn Cước, đụng phải chuyện, bị bọn Lục Dục Thần Ma nhóm Bạo Lục Minh là Ngô Cức, Khất Kinh, Tôn Thành, Trần Vi, Hà Cự, Dư Ái chặn lại. Nghe nói, bởi vì nhờ Ngao Mạn Dư kịp thời rút kiếm tương trợ, mới đánh lui được sáu tên cao thủ trong hắc đạo ở Quả Châu, sáu tên ma đầu danh tiếng lẫy lừng thiên hạ.

Vì chuyện đó mà tôi lại thám phỏng Sa đại nhân.

Sa đại nhân rầy rà.

“Gã đó hả? Chẳng ra gì cả. Hắn ta muốn thăng quan phát tài, chỉ có nước ra mặt thôi, chẳng có hắn, ta cũng thu thập được sáu tên cầm thú kia thôi!”

Tôi đi hỏi bọn bộ hạ dưới tay Sa đại nhân có mặt lúc đó, bọn họ đều nói một lời như nhau :

“Đương nhiên là chỉ một tay Sa đại nhân làm nên chuyện thôi, tên họ Ngao chỉ bắt quá thò đầu ra kiếm chác thế thôi”.

Có một tên quân sĩ kia tên Nguyễn Lánh, bởi vì ăn nói không cẩn thận đắc tội với Hà Hoa Điện, rồi bị trục xuất ra khỏi bọn môn hạ nhà họ Sa, lúc đó cũng có mặt trong trận ở Quả Châu, tôi lại hỏi hắn, lúc đầu hắn chẳng nói gì cả, một hồi lâu rồi, tôi cũng có đưa cho hắn chút đỉnh tiền, hắn mới nói rằng :

“Cái gì mà Sa đại nhân! Động thủ chưa được hai chiêu, lão ta đã chống mộng nằm đó la cứu mạng. May mà có cái gã họ Ngao xuất thủ, không thì bọn tôi chẳng có một đứa còn sống mà về lại kinh sư”.

Tôi lấy làm bức bối, do đó mới hỏi: “Tại sao Ngao Mạn cứu Sa đại nhân, mà Sa Lăng Thi lại đối với y hình như có vẻ khinh bỉ quá như vậy?”

Nguyễn Lánh dãn mặt ra một cái, lúc đầu còn không muốn mở miệng ra nói gì, thấy tôi cứ gạn hỏi đủ thứ, hắn chỉ còn nước phang ra một câu :

“Ngao Mạn là thứ chẳng biết gì cả đấy mà”.

“Nghĩa là sao?”

“Sa đại nhân muốn nâng đỡ cho hắn ra làm quan, hắn không chịu, còn nói gì gì: 'Chốn triều đình đảng tập thói nát, biên cương thì cướp bóc đùng đùng, người tranh quyền, kẻ tranh sủng, thiên hạ hỗn loạn một bầy, ta không dám đi trước thiên hạ'. Sa đại nhân bèn tức giận muốn vớ tung lông ngực”.

Tôi còn muốn hỏi thêm, Nguyễn quân sĩ đã cười khổ nói tiếp: “Tôi cũng là thứ ham nói, xem ra, cũng giống như gã tính Ngao, nói nhiều chỉ thiệt thôi, ăn chưa hết cháo đã bị đuổi”.

Tôi không biết nên tin vào ai mới phải.

Rồi thêm vài ngày nữa, nghe nói Nguyễn Lánh phạm tội ở một cái phố nào đó, bị giam vào ngục, ngày hôm đó, y bèn tự sát chết mất.

Mấy tháng sau, cơ duyên run rủi tôi gặp phải hai người trong bọn Lục Dục Thần Ma, hỏi tôi chuyện ở Quả Châu, bọn họ phản ứng lại không giống nhau :

Tôn Thành: “Tôi chịu phục! Kiếm pháp của hắn chẳng có chiêu nào tôi thấy qua, nghe qua, chống đỡ nổi! Con mẹ nó, gặp phải hắn chỉ có nước chịu xui xẻo!”

Dư Ái: “Tôi trả thù vào con em của hắn! Nếu mà không có cái gã Ngao Mạn đó thò tay vào, thằng tham quan kia đã bày phần cho chó ăn, tám phần

cho ó rìa rồi! Trời đánh hần! Tôi thề đeo theo thằng ngốc từ đó không tha!”

Rốt cuộc tôi cũng đã hiểu sơ sơ ra.

Không dám đi sau người ta

Có điều không lâu sau đó, tôi lại bị làm cho mơ hồ hoang mang.

Bởi vì gã lại ra làm quan.

Tôi đã nghe chuyện gã từng cự tuyệt không ra làm quan với triều đình, không chịu đầu quân chinh chiến ít nhất không dưới mười lần, có điều lần này ra làm quan, lại là do chính gã giành người khác làm.

Lúc đó Hoàng Hà bị lụt, tràn ngập khắp bốn tỉnh mười tám huyện, bách tính ở miền Nam phát động chương trình chặn tai cứu tế, được sáu trăm vạn lượng bạc, chia làm ba đợt áp về, Ngao Mạn Dư vì chuyện tranh cho được chức Tổng Chỉ Huy, đã không tiếc phần thân một mình một kiếm, tỷ vũ tới mười bảy trận, tổn thương mười một người, đánh bại bốn người, giết mất hai người, rốt cuộc mới làm được chức tổng thống lĩnh hộ tống tiền bạc cứu trợ.

... Không phải là gã không muốn ra làm quan sao?

Bất kể ra sao, lần này gã đã thi triển thần oai ra một lần cái năng lực mà gã đã có, đương thời, những người ra tỷ vũ tranh quan với gã đều là những tay cao thủ rõ ràng rành, và đã bị gã đánh bại, đánh cho thương tích, đánh cho mất mạng dưới thanh kiếm ốm yếu ho hen đó của gã.

Chẳng qua, rốt cuộc rồi, cái lần hộ tiêu này vẫn bị đụng phải chuyện: làm cho một kẻ vốn không có tỷ nhân duyên gì với thiên hạ, bây giờ thanh danh lại càng thêm tả tơi tả trong giang hồ.

Tiền tiêu bị cướp đi mất. Kỳ quái là, trên khoảng đường hộ tiêu dài hơn ba trăm bốn mươi dặm đó, Ngao Mạn Dư bị chặn đường mất ba lần, và đều có thể tàn sát đánh bại bọn cường khấu dễ dàng thuận lợi, có điều khi đi đến chỗ tiếp thu tiền bạc chặn tế rồi, mở lương ra trước mặt thị sát tại tỉnh khâm sai đại thần thì bên trong chẳng có gì cả. Chấn Tai đại thần là Hà Hoa Điền lập tức hạ lệnh bắt giữ Ngao Mạn Dư, Ngao Mạn Dư chống cự, chẳng ai bắt giữ được gã, rốt cuộc để gã trốn thoát được.

Sau đó rồi, tôi mới đi hỏi hai vị chỉ huy phó theo hộ tiêu suốt con đường, bọn họ đều là những nhân vật nổi danh trong giang hồ, đồng thời cũng là đại tướng tâm phúc của Tôn công công... lần đi hộ tiêu này chỉ làm chức phụ tá, không khỏi có cảm giác “may mà thoát khỏi”.

Bọn họ là Nhất Trụ Kích Thiên Mã Tân và Trung Lưu Mãi Trụ Liệt Tân.

Theo Liệt Tân thì: “Ngao Mạn Dư quá ngạo mạn. Gã này không thể làm việc chung được, quá độc đoán”.

Mã Tân thì cũng vậy: “Gã tiểu tử họ Ngao mình làm mình chịu, chuyện bị mất tiêu, toàn là do gã ta thất trách, liên lụy đến nạn dân, tội không tha thứ được”.

Bởi vì chuyện này liên lụy đến trăm vạn dân bị tai ương, tôi cũng không thể nào tha thứ được cho Ngao Mạn Dư cái tính tự cho mình là siêu phàm, kiêu căng lơ đãng làm hư việc; có điều, vấn đề là: tiền tiêu làm sao bị mất đi nhỉ?

Liệt Tân lạnh nhạt nhìn xéo tôi, rồi hỏi ngược lại: “Ông ở đâu lại đây? Ai sai ông lại đây?”

Mã Tân cũng xáp gần lại, lạnh lùng hỏi: “Ông muốn gì? Ông tính làm gì vậy?”

Tôi vội vã nói rõ thân phận của mình ra, cơ hồ ngay cả thủ dụ của Gia Cát tiên sinh và mật dụ của Thần Hầu phủ đều trình hết ra cả, lúc đó mới thoát khỏi nạn.

Điều đó làm cho tôi cảm thấy thái độ của Mã Tân và Liệt Tân hai người có vẻ phản thường tình, vì vậy làm cho tôi đâm ra nghi ngờ, đi khắp nơi tìm kiếm, hy vọng tìm ra được Ngao Mạn Dư hỏi cho ra lẽ.

Có điều tôi tìm mãi mà tìm không ra được gã, chẳng qua, những tin tức liên quan đến gã càng lúc tôi thu thập được càng nhiều.

Thì ra gã vốn là đệ tử nhập thất của Chương môn nhân Chính Kiếm môn Hoắc Tang. Hắc Tang vốn rất thương mến gã, có điều gã tự mình sáng chế ra một môn Thiên Khích Kỳ Kiếm, rồi trong một cuộc tỷ vũ với đồng môn, pho kiếm gã sáng chế đánh bại ba mươi năm người, chiều nào cũng đi đường xiên, chiều nào cũng chọn đường nguy hiểm, làm thành ra một môn phái riêng biệt.

Chính Kiếm môn vốn là môn phái cường nhất, thịnh nhất và cũng cổ lão nhất trong mười đại môn phái, vậy mà năm đó cái chức Viện Sĩ của Võ Học Công Thuật viện, trong trận tỷ kiếm để chọn đệ tử ưu tú nhất, lại do một đệ tử không dùng kiếm pháp của bản môn mà thắng được, Hoắc trưởng lão dĩ nhiên là kinh khủng, còn Hoắc Tang hỏi con thịnh nộ, trực xuất Ngao Mạn Dư ra khỏi môn tường, nói rằng: “Từ rày về sau, nhất đao lưỡng đoạn, không được phép thấy lại tà phái kiếm thuật, đạo thi suy mà ma thi thịnh; không nỡ thấy kiếm pháp chính đạo bị tà ma tiêu hủy!”

Ngao Mạn Dư vốn là một cô nhi, không biết có phải vì vậy mà gã đâm ra đau lòng thất chí hay không, thật tình tôi cũng không biết, tôi chỉ suy đoán rằng người ta nói Ngao Mạn Dư trước giờ không xem ai vào đâu, ta làm chuyện ta, tôi thì nghĩ rằng “không coi ai ra gì” có lẽ là do người ta không chịu coi gã ra gì trước, do đó gã mới khỏi coi người ta luôn, còn chuyện “ta làm chuyện ta” thì chắc là do cái thái độ “người ta và mình không giống nhau mà không

biết làm sao hơn” của gã mà ra. Sao thì sao, gã cũng cứ một kiếm (kiếm của gã là “thiên kiếm”) tung hoành thiên hạ. Sau đó thì cứ thế: người biết tài của gã, qua lại gọi gã, gã chẳng màng, nói rằng, thời buổi bây giờ, thà làm tù phạm còn hơn đi làm quan lại hiếp đáp dân. Đám quan gia ai ai cũng tức giận gã.

Người trong võ lâm, cũng có kẻ biết tài của gã, muốn được liên minh với gã, gã cũng xử lý y dạng, nói rằng “một mình qua lại, tự do tự tại, không muốn dè người ta sai khiến”, nếu có ai khi dễ gã một mình không có thể lực, gã nhất định sẽ phản kích, người ta dậm gã ngón chân, gã chặt người ta cái đuôi, người ta kính trọng gã một thước, gã kính trọng người ta một trượng. Căn cứ vào tài liệu đường dây mối nhợ, gã đích thực đã từng trượng kiếm can thiệp chuyện bất bình, giúp đỡ không biết bao nhiêu kẻ đáng thương, có điều những kẻ được gã giúp đỡ đều là những người không tên không tuổi không quyền không thế, những kẻ y đặc tội lại là những kẻ không nên chọc đến.

Lại càng nguy tai nữa là: gã không phải hoàn toàn là một mình một bóng, một ngựa một thương, gã không nhất định là để mắt đến những kẻ muốn chiêu mộ mình, nhưng đối với những tay vô danh hậu bối trẻ tuổi, lại nhiều lần vui lòng bỏ công ra để bạt bang trợ, trên phương diện võ thuật, không tiếc phí tâm hao lực, chỉ điểm tận tình, thậm chí còn khích lệ, đốc thúc, điều đó dĩ nhiên là làm cho gã được một bọn giang hồ ưu tú hậu bối ủng hộ, nhưng cũng đem lại cho gã ba thứ tai ách:

Thứ nhất, bọn ưu tú hậu bối đó, chính họ không có tỷ thanh danh thế lực gì, có điều bởi vì vào đời chưa được bao lâu, huyết khí phương cương, dễ dàng sinh sự kết thù, người ta thường hay đổ hết lỗi vào đầu Ngao Mạn Dư.

Thứ hai, dưới trướng của Ngao Mạn Dư có bao nhiêu đó bọn trẻ tuổi nóng nảy, dễ bị người ta để ý, người ta cho gã là cuồng ngạo quái dị thì cũng xong đi, còn lập thành quần thành đảng, làm ra môn hộ như vậy, lại là chuyện đại kỵ của các danh môn danh phái trong võ lâm.

Thứ ba, Ngao Mạn Dư bỏ ra vô số thời gian chiếu cố cho những tay ưu tú võ lâm, làn sóng sau của giang hồ đó, có điều, những người đó thành danh rồi, đối tượng đầu tiên họ muốn đánh sập xuống, đa phần là chính Ngao Mạn Dư, mà chính Ngao Mạn Dư cũng chẳng lấy gì làm phiền lòng, dưới mắt người khác, rõ ràng là gã đi ôm đá ném xuống chân mình... mà những viên đá đó thường thường cũng làm chướng ngại đường kẻ khác. Bất kể ra sao, cho dù gã có ứng phó được đi nữa, nhất định cũng hao phí không biết bao nhiêu thời gian và tâm sức.

Cái lỗi hành sự và tác phong của gã thật tình làm cho ai ai cũng tức giận.

Rốt cuộc, tôi cũng tìm ra được một cơ hội (đấy là một cơ hội khó khăn vô cùng, hiếm có vô cùng, thậm chí tôi vì đó mà chẳng màng gì đến thiên thời địa lợi), trực tiếp hỏi Ngao Mạn Dư được một vài câu hỏi:

“Tại sao ông không chịu ra làm quan?”

“Làm quan để đi nghênh đón phụng thừa hoàng đế? Hay là để làm thịt bách tính? Thời buổi này còn làm quan? Không hiếm triều đình còn chưa loạn đủ sao?”

“Có phải không chẳng thèm đi theo cung cách của các bậc võ lâm tiền bối?”

“Võ lâm mà không biến đổi đi, thì chẳng còn cái gì để truyền về sau nữa. Tôi muốn cho xứng với các bậc võ lâm tiền bối, thì phải cần phé bỏ đi trước rồi mới lập lên lại. Nếu mà bọn họ đã đi đến đường cùng rồi, thì tôi sẽ từ khúc sau đi theo tiếp khúc nữa, như thế còn chưa phải một đám rớt hết xuống không có thể siêu sinh!”

“Ông không thích làm quan, tại sao lại đi cứu một kẻ tham quan là Sa Lăng Thi?”

“Lão ta quả thật là một tham quan, nhưng lão cũng có đích thực làm không ít những chuyện hay ho cho bách tính trong địa phương”.

“Ông không muốn làm quan, tại sao lại trăm phương ngàn kế đi giành làm cái chức tổng chỉ huy hộ tiêu?”

“Bởi vì đó là tiền bạc để chặn tế tai dân bị nạn lụt sông Hoàng Hà. Chuyện trên thế gian này, tôi trước giờ không dám đi trước thiên hạ, nhưng cũng có những chuyện, tôi chưa từng cam lòng đi sau người ta”.

“Tiền... tiền chặn tế làm sao mất đi đâu hết?”

“... Cái rương tiền đó, vốn không hề có đồng tiền nào bên trong”.

“Sao?”

Tôi giật bắn người lên.

“Tôi cũng đi khơi khơi xong một trận bão tiêu rồi sau đó mới hiểu ra”. Gã nói với vẻ u oán, cái vẻ mặt buồn man mác của gã như còn in đậm trong trí não của tôi, “Tiền chặn tế, đã bị đại thần trong triều xài đâu mất sạch từ lâu”.

Gã thở dài.

... Tôi không biết lời gã nói là thật hay giả.

Thiên hạ đại trị chính là thiên hạ đại loạn

Không chừng cũng chính vì cái tính tình như thế của gã, do đó mà cái kiếp vận của gã đại khái cũng như là tầng này qua tầng khác, sóng này qua sóng

khác, đợt này tiếp đợt tới.

Bạn nghĩ xem, thiên hạ khổ lên khổ xuống mới vào được cái chỗ Võ Học Công Thuật viện, thành ra một tay viện sĩ, có biết bao là tiền trình, có điều, gã đối với cái chế độ của Võ Học Công Thuật viện lại có phê bình rất khắt khe, điều đó đã làm các bậc lão thành, trưởng lão trong đó nổi giận bất mãn, thêm vào gã còn đối với bao nhiêu chuyện thủ tục trong viện, nhân tình hối lộ, tống lễ, đều chẳng hề tham dự vào, đối với một nơi chuyên giảng cứu “lễ giáo” như Võ Học Công Thuật viện mà nói, tự nhiên gã là một nhân vật vô cùng đáng ghét khả ố.

Gã đối với cái thanh danh “viện sĩ” lại càng chẳng có một tý gì để tâm tới.

Bạn xem, cái lần đó, gã đụng phải Thất Tinh Sát Tinh ở Tinh Châu, muốn báo thù cái chuyện Lục Dục Thần Ma bị đánh bại, bảy tên Sát Tinh của Thất Tinh phái: Lương Nhất Vong, Hà Nhất Phiến, La Nhất Đâm, Trần Nhất Lộ, Ôn Nhất Tiểu, Tôn Nhất Khốc, Ngô Nhất Lan đi theo truy sát gã, gã vừa đánh vừa chạy, trong cái cảnh mạo sống mạo chết đó, còn rồi công chạy về Hoa Bang đi thăm bạn thân một vị tiểu cô nương tên là Mễ Tuyết Hoa, ôn tồn thăm hỏi một phen, rồi lại đâm đầu vào chuyện truy sát đào vong trong giang hồ.

Gã đối với chuyện giang hồ phong ba và giang hồ truyền thuyết đều rất thân nhiên, phảng phất như đối với gã mà nói, “cái gì cũng có thể”, “chẳng là gì thì không thể nào được”.

Do đó mà lúc ấy đối với câu hỏi của tôi, gã mới có cái câu trả lời như thế này :

“Hiện tại gặp phải loạn thế như thế này, mình là người cũng có bản lĩnh tại sao không dấn thân ra để vì thiên hạ vạn dân mà làm một phen đại sự nhỉ?”

“Nếu đã là loạn thế, thì còn nói sao được không ra tay làm việc gì thì làm sao có thể làm được những chuyện mình muốn làm!” Gã làm ra vẻ trịnh trọng nghiêm trang nói, “thiên hạ đại loạn tức là tiền thân của thiên hạ đại trị, đây cũng chẳng phải là điều gì không tốt”.

“Còn nếu thiên hạ đại trị thì sao? Ông còn có đi ra làm một phen sự nghiệp không?”

“Nếu mà thiên hạ đã đại trị rồi, còn cần gì đến tôi ra làm gì? Hà huống thiên hạ đã trị rồi, không lâu sau đó lại muốn loạn lên”. Lần đó, mưa xuống lớn lắm, xuống kịch liệt mạnh bạo vô cùng, tôi cứ ráng đeo dính vào gã, nắm lấy thời cơ để hỏi những câu đó.

Nhưng tôi không hỏi được nhiều.

Gã đã bị người ta bao vây.

Những người bao vây gã có đủ từ quan trường cho đến võ lâm, hắc đạo và bạch đạo, bao quát cả Thất Tinh Sát Tinh, Lục Dục Thần Ma, thậm chí còn có cả đồng môn sư môn của gã.

Tôi nhớ cái bối cảnh sau lưng gã thật cô đơn tịch mịch, trước lúc tính xung sát giữa màn mưa lớn vào trong trận tiền, gã còn nói một câu :

“Cái trận mưa này rót xuống thật ngao mạn làm sao”.

Tôi nhớ cái lúc gã nói câu đó, khoe miệng đượm nửa nụ cười thê lương không ý vị.

Lúc đó gã đã bị thương trầm trọng lắm.

Tối hậu rồi gã cũng chết.

Có điều không phải chiến đấu mà chết.

Sư phụ của gã bắt được vị tiểu cô nương bạn của gã là Mễ Tuyết Hoa lại, mỗi khi gã giết một người, bọn họ bèn lột tiểu cô nương một miếng thịt, gã bèn dừng tay, vẫn còn mang nụ cười trào lộng mà bị thương đó, xoay kiếm lại kết liễu tính mạng của mình.

... Phảng phất như ngay cả tính mệnh của chính gã, cũng chẳng phải là một chuyện gì trọng yếu.

Gã chết rồi, một đám nhân sĩ chính đạo đó, cũng chẳng buông tha người bạn nhỏ của gã.

Truyền thuyết trong giang hồ, thì ai ai cũng sợ cái chuyện “nhỏ cô không nhỏ tận gốc, mùa xuân sau lại mọc lên”, làm sao bây giờ.

Chuyện đã xong rồi, tôi nhớ đến cái lúc gã xuất chiêu trong màn mưa, mỗi chiêu đều đi thiên hướng, thiên tà, thiên khích, nhưng thanh kiếm xiên xiên của gã, trước giờ chưa có ai tiếp được, chống đỡ được.

Tôi cũng nhớ đến cái câu gã nói lúc bước vào trận chiến: “Cái trận mưa này rót xuống thật ngao mạn làm sao”.

Câu đó là có nghĩa gì?

Không chừng gã cũng chỉ tùy ý nói thế thôi.

... Như nếu lúc đó lại là ánh tích dương sáng lạng ngàn phương, bầu trời xanh ngắt không một chút mây, hoặc cái thác nước rơi xuống như ngàn vạn con ngựa đang chạy như bay, gã cũng sẽ thuận miệng nói :

“Cái thác nước này rót xuống thật ngọt ngào”.

Hoặc là :

“Ánh tích dương này ngọt ngào làm sao”.

Hoặc là :

“Bầu trời ngọt ngào làm sao”.

... Đại khái là vậy thôi đó mà.

Sao thì sao, lúc người ta đề cập gì đến gã, cũng đều cảm thấy rất buồn cười là đúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Biến mất đi một đêm

Chúng tôi đã hết còn nhịn nổi.

Chúng tôi bị bức phải tiến hành kế hoạch “Trừ Hại”.

“Trừ Hại” là tên đặt cho kế hoạch hành động, phải “trừ” đi kẻ “hại”, dĩ nhiên đây là Bạch Văn!

Chúng tôi là hai người trong Tứ đại trưởng lão trong Đa Lão hội: tôi tên là Tư Mã Vấn, còn lão ta là Tư Nhất Thiết, sư đệ của tôi.

Chúng tôi vốn còn có hai người sư đệ nữa, bọn họ là Tư Không Vọng và Tư Đồ Văn, bốn người chúng tôi hợp xưng là Vọng Văn Vấn Thiết... cũng giống như thầy thuốc tinh thông y thuật vậy, chỗ nào có chúng tôi, bệnh chứng nghi nan có quái đến đâu, chẳng có thứ gì là không “thuốc đến bệnh trừ”.

Do đó, Đa Lão hội nhờ có thanh danh ngày hôm nay, chúng tôi có thể nói được là công lao lớn nhất, nếu không có chúng tôi, Đa Lão hội sẽ chẳng làm gì được đứng vào hàng Thất bang Bát hội Cửu liên minh.

Thủ lĩnh đời trước Đảo Khai Giang Ngu Chiêu Phong lúc còn đang tại vị, chúng tôi đã là bậc công thần đánh nam dẹp bắc, xông pha thiên hạ, nguyên lão trong Đa Lão hội tuy nhiều, nhưng nếu luận về tư cách lịch lãm, chẳng có người nào “lão” qua được chúng tôi, đừng nói đến chuyện công lao nữa.

Ngu lão gia tử là một tay kỳ tài hãn hữu, ông ta trọng dụng chúng tôi, xem chúng tôi như tâm phúc, đãi chúng tôi như thủ túc, chúng tôi vì ông ta mà bán mạng mình, cũng là chuyện cam tâm tình nguyện.

Không phải là chúng tôi không sợ chết, có điều chỉ cần có người tin được chúng tôi có thể chết vì họ, biết chúng tôi là kẻ hữu dụng, trân trọng tâm thân hữu dụng của chúng tôi, thì cho dù chúng tôi có vì họ mà liều chết thì cũng chỉ là chuyện nghĩa bất cô thân thôi.

Huống gì, liều chết cũng không nhất định là sẽ chết, dám chết không nhất định là chết trước, chúng tôi đều rất hiểu rõ cái đạo lý đó.

Đã bốn mươi năm rồi. Lúc đó, thiên hạ các bang các phái, các môn các gia, vì muốn kiếm một chỗ đứng trong Thất bang Bát hội Cửu liên minh là đánh nhau sống chết, đầu rơi máu chảy. Lúc ấy, Đa Lão hội chỉ mới xem là vừa ló đầu ló dạng trong võ lâm, nhưng chỉ nhờ vào bốn anh em chúng tôi, còn có một bọn trung can nghĩa khí là Thiên La Diệp Linh Phong, Địa Võng Trương Lưu Hải, rốt cuộc đã dọn được một chỗ ngồi cho Đa Lão hội trong võ lâm.

Đây chính là chuyện vinh quang của Đa Lão hội.

Vinh quang cho mọi người của chúng tôi.

Có điều, cái trận khổ chiến kinh tâm động phách sống chết mất còn đó, cũng đã làm cho lão gia tử bị trọng thương, truyền vị cho Ngu Lịch Chi rồi, không bao lâu đó ông ta cũng qua đời.

Bất kỳ thắng lợi gì cũng phải mua bằng một cái giá.

Có điều, cái giá phải trả lần này không hơi nặng...

... Chúng tôi mất đi một kẻ hảo chủ tử như vậy, Đa Lão hội cũng mất đi một lãnh tụ tài ba.

Ngu lão gia tử mất đi rồi, bọn còn lại trong Thất bang Bát hội Cửu liên minh lại càng dòm ngó không ngại ngùng.

May mà Ngu lão đầu tử không hề làm cho người ta thất vọng.

... Bọn “nguyên lão” chúng tôi có thói quen gọi Ngu Chiêu Phong là Ngu lão gia tử, còn con trai của ông ta Ngu Lịch Chi thì gọi là Ngu lão đầu tử.

Ngu lão đầu tử cũng là một tay có bản lĩnh.

Ông ta cũng rất có khí phách.

Và ông ta cũng rất trọng dụng chúng tôi.

Ông ta không hề xem chúng tôi là thủ túc, là huynh đệ, mà xem chúng tôi như trưởng lão, muốn chúng tôi chỉ dẫn cho ông ta, bàn luận với ông ta. Không những vậy, mỗi khi gặp chuyện gì nghiêm trọng, ông ta đều lại hỏi ý kiến của bọn chúng tôi.

Bởi vì nhờ có ông ta đứng ra chèo lái, và ông ta lại có chúng tôi hết sức phò tá, ba mươi năm nay, Đa Lão hội đã thành ra một môn phái oai vọng nhất trong Thất bang Bát hội Cửu liên minh.

Trong những năm qua đó, bọn chúng tôi đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến, đánh bại không biết bao nhiêu địch thủ. Những người muốn xâm lăng làm hại chúng tôi, ít nhiều gì cũng đều hiện giờ đã biến thành hài cốt, bộ xương khô, rắn độc đã bò quanh bò quất làm tổ trong xương cốt bọn họ, chui vào chui ra lớn lên trong những lỗ mắt trao tráo. Chúng tôi đã đạp lên xương cốt thi thể của kẻ thù, để rồi cuộc biến quan ải khó vượt thành ra đất bằng.

Không chừng, cái mà chúng tôi đánh hoài không bại được, rồi rồi cuộc lại bị nó đánh ngã, chính là năm tháng.

Bọn chúng tôi ai nấy đều đã già.

Không những vậy còn càng lúc càng già đi.

Chúng tôi bắt đầu cảm thấy bọn hậu bối càng lúc càng không tôn kính bọn lão già bọn chúng tôi nữa.

Không những chúng tôi già, Ngu lão đầu tử cũng già.

Con trai của Ngu lão đầu tử... Ngu Vĩnh Trú, ngoại hiệu là Kim Thương Bát Đảo, lại càng chẳng xem bọn lão già chúng tôi vào đâu.

Gã ta cứ mãi bận bịu bồi dưỡng thế lực của mình.

Gã chẳng muốn đợi đến lượt mình.

Tam Bát Bệnh Phu Tế Tuyệt, Khẩu Thị Trang Độc Chung, Tâm Phi Lý Độc Thác, Phi Long Phụng Vũ Tổng Tiểu Kê, Đại Triệt Đại Ngộ Tăng Kim Giác, Phụng Thủy Luân Trương Nhất Viên... những bọn đó đều là do Ngu Vĩnh Trú bồi dưỡng ra, nhất tề xúm lại bức bách bọn chúng tôi.

Trong đó đáng sợ nhất, còn chẳng phải là bọn đó.

Mà là cái gã trợ thủ đắc lực của Ngu Vĩnh Trú.

Gã này họ Bạch. Bởi vì sáng trưa chiều tối, chỗ nào cũng có gã, chuyện gì xảy ra nhất định đều có gã ở đó, mà chỉ cần có gã ở đó là chuyện gì khó cũng đều giải quyết được, vì vậy mọi người ai ai cũng gọi gã là Bạch Vãn: ý nói là “người sáng trưa chiều tối gì cũng phải cần, không cần không được”.

Cái thằng đó thật!

Gã này ngoài mặt thì nói năng hít thở cùng một thứ với Ngu Vĩnh Trú, nhưng riêng tư thì lại rất cung kính với bọn chúng tôi, thường thường hay đối với chúng tôi lộ vẻ không biết làm sao hơn: gã chỉ phụng mệnh hành sự thế thôi!

... Chỉ có lời nói đó, đã làm chúng tôi tiêu tan hết ngay lòng thù địch, không những vậy, còn đem chuyển hết con giận dữ gì của bọn tôi vào cả Ngu thiếu gia!

... Đây mới là một nhân vật!

Quả thật, cái gã này chẳng chịu ở lâu dưới tay người khác, đợi đến lúc cần khôn biến cố lại là nắm ngay lấy thời cơ vào trong tay.

Chuyện chủ yếu là, bởi vì Ngu Vĩnh Trú âm mưu giết cha mình.

Chuyện bữa đó, vốn là bữa hòa đàm giữa Ngu lão đầu tử và Phó bang chủ của Cô Hàn minh là Tàn Hường Dương ở Tư Nhi Nham, Ngu Vĩnh Trú sử kế, để cho Tàn Hường Dương ngỡ rằng mình bị trúng mai phục, gấp rút quá bèn đánh nhau và Ngu lão đầu tử, kết quả, Tàn Hường Dương và thủ hạ của y bị giết chết, Cô Hàn minh và Đa Lão hội từ đó thành ra thù oán sâu đậm, thế như nước lửa.

Cái tên nghịch tử Ngu Vĩnh Trú, thừa loạn bèn giết cha mình, thật thương thay Ngu Lịch Chi thân trải trăm trận, trước giờ vô địch, cuối cùng rồi lại táng mạng vào tay đứa con bất hiếu.

Nghe nói, kế hoạch của gã nghịch tử đó có tên là Trừ Bạo... Ngu Vinh Trú cái tên nghịch tử, dám đem cái hành động táng tận lương tâm của gã đặt cho cái tên là thể thiện hành đạo!

Tiếc là gã không biết, còn có một kế hoạch phía sau nữa.

Kế hoạch đó có tên là Diệt Gian.

Kế hoạch Diệt Gian là của Bạch Văn bí mật hành động.

Cái kẻ “gian” mà gã muốn “diệt” chính là Ngu Vinh Trú!

Đứng là con bọ ngựa bắt con ve sầu, có con chim sẻ ở sau lưng.

Còn sau lưng chim sẻ thì? Đại khái là có cây cung của thợ săn đấy thôi!

Ngu Vinh Trú giết cha mình rồi, còn chưa được thưởng thức mùi vị quyền lực ra sao, đã chết ngay về tay hai người chí thân của gã.

Một người là Bạch Văn.

Còn người kia là Thịnh Tiểu Nha.

... Thịnh Tiểu Nha là vợ của gã.

Thịnh Tiểu Nha cũng là con gái đầu của Bang chủ Sinh Tiền bang.

Ngu Vinh Trú kết hôn với Thịnh Tiểu Nha rồi, chắc chắn đã đem thực lực của Sinh Tiền bang tụ hợp vào với của y.

Có điều Thịnh Tiểu Nha cũng biết, Ngu Vinh Trú thật ra chẳng yêu thương gì mình.

Ngu Vinh Trú sở dĩ kết hôn với cô ta hoàn toàn là vì Ngu lão đầu tử đã cực lực chủ trương.

Cô ta cũng biết Ngu Vinh Trú hay làm chuyện gì sau lưng mình: ngày cả cô vợ bé của Ngu lão đầu tử là Tiểu Mảo, gã cũng dan díu vào.

Hiện tại Ngu Vinh Trú đã giết Ngu lão đầu tử đi rồi, cô ta cũng đã giết Ngu Vinh Trú, là có thể xoay chuyển bàn cờ, biến Đa Lão hội ngược lại thành ra bang trợ cho Sinh Tiền bang.

Dù gì, lãnh tụ của Đa Lão hội là Bạch Văn cũng đã sớm có chuyện ám muội với cô ta, mà Bạch Văn cũng chẳng màng Đa Lão hội sẽ thôn gồm Sinh Tiền bang, hoặc là Sinh Tiền bang thôn gồm Đa Lão hội, chỉ cần gã nắm quyền trong tay, không những vậy, quyền thế càng lúc càng lớn là được rồi.

Ngu lão thái gia Ngu Chiêu Phong đã chết.

Chúng tôi cũng đã già.

Ngu lão đầu tử Ngu Lịch Chi đã chết.

Chúng tôi lại càng già hơn.

Ngu thiếu gia Ngu Vinh Trú cũng đã chết.

Hiện tại Bạch Văn đang nắm quyền.

Không những gã có một bầy tâm phúc đó: bọn Phụng Thủy Luân Trương Nhất Viên, Long Phi Phụng Vũ Tống Tiểu Kê, Khẩu Thị Trang Độc Chung, Tam Bát Bệnh Phu Tế Tuyệt, hết sức ủng hộ gã, gã còn có Thịnh Tiểu Nha đầu kia đem lại thực lực là Sinh Tiền bang.

Địa vị của gã chẳng thể nào lay động nổi.

... Chiến đấu với Cô Hân mình và cùng táng xác với cha con họ Ngu, một đám trung thành với Ngu Vinh Trú là Đại Triệt Đại Ngộ Tạng Kim Giác và Tâm Phi Dương Độc Thác cũng đều không còn mạng.

Ngay cả hai người sư đệ của chúng tôi, Tư Đồ Văn và Tư Không Vọng, cũng song song chiến tử.

Nguyên nhân bọn họ chiến tử, chúng tôi đều hiểu ngầm trong bụng.

... Trong một tình cảnh chỉ biết phản thân bảo vệ chủ tử, liều mạng chiến đấu, mặt trước và mặt sau đều thụ địch, viện binh không một ai đó, làm sao mà không chiến tử thì!

Chúng tôi biết đấy, chúng tôi cũng nhớ đấy.

Nhớ kỹ mỗi thù.

Nhớ kỹ bài học quý giá.

Bạch Văn cái gã trẻ tuổi đó, thật ra so với Ngu thiếu gia cái người trước giờ vốn dưỡng tôn xử ưu, xem ra còn tinh cán còn thông minh hơn nhiều.

Gã lập tức thẳng sư huynh sư đệ chúng tôi, còn có mấy vị trưởng lão khác nữa: Diệp Linh Phong, Trương Đạo Hải và Mạc Ái Nhất, Tứ Cứu tiên sinh, lên là “Cung Phụng”.

Gã ra chiêu đó làm tắc nghẽn miệng lưỡi bọn chúng tôi.

Gã đối đãi bọn chúng tôi mười phần lễ độ, vô cùng kính cẩn, chính gã cũng rất khiêm nhượng, dung chứa được người, điều đó làm chúng tôi cảm thấy phiêu phiêu, quên đi hết cả đầu chí; thời thì cũng xong, trước giờ tranh quyền đoạt lợi, trước sau gì cũng đổ máu, thì Ngu lão đầu tử bị Ngu thiếu gia giết đó, Bạch Văn giết Ngu thiếu gia, cũng chẳng có gì là sai lầm đâu, chỉ cần Bạch Văn làm sao lãnh đạo được chúng tôi ráng sức mà chèo lái Đa Lão hội, trở thành hùng tráng cường thịnh, thì có gì là không hay nhỉ?

Chúng tôi trong lòng đã có ý thư thả như vậy, bàn đề cho kế hoạch gian giáo của Bạch Văn được toại nguyện.

Đội đến lúc Cô Hàn minh muốn vì Phó minh chủ của họ là Tần Hướng Dương báo thù, do Minh chủ của họ là Nhất Mao Bất Bạt Tế Qua Hán tự thống lĩnh, ban đêm đánh úp Đa Lão hội. Bạch Văn hạ lệnh nghênh chiến, bọn chúng tôi mấy vị nguyên lão cung phụng đáng thương đó, bèn hết mình quên sống quên chết ráng sức bảo vệ, vì Đa Lão hội chiến đấu.

Kết quả là :

Tiền Đàm Kim Tâm Mạc Ái Nhất chiến tử.

Thiên La Diệp Linh Phong bị trọng thương.

Ngoài ra còn có tới bốn trưởng lão khác đã hy sinh bỏ mình.

Trận đó, làm nguyên khí bọn chúng tôi bị tổn thương nặng nề.

Điều đó lại càng làm cho lời nói chúng tôi sau này càng không có bao nhiêu lực lượng.

Sau đó chúng tôi mới phát hiện ra, những kẻ thương vong đa số đều nằm trong bọn thành viên thuộc cấp trưởng lão.

Bọn tráng niên như Trương Nhất Viên, Tế Tuyết, Tống Tiểu Kê, Trang Độc Chung, nếu không tình cờ không có mặt ở đó, thì là đang thù ở Tổng đàn, hoặc là không nhảy ra ứng chiến.

Nếu không phải là bọn tử địch của Cô Hàn minh là Vạn Kiếp minh và Mãnh Quỷ bang thừa cơ bao vây Tổng đàn của Cô Hàn minh, giặc đến dưới thành, Tế Qua Hán cũng còn chưa chịu quay binh về cứu đâu, còn không chịu bỏ chuyện tấn công Đa Lão hội.

Còn không thì, bọn chúng tôi lại càng thương vong nhiều thêm nữa...

Còn bọn Sinh Tiền bang, cũng chẳng hề kịp thời lại cứu chúng tôi.

Chuyện đó làm chúng tôi rốt cuộc hiểu ra được một chuyện :

Bạch Văn, cái gã thí chúa đoạt quyền hành kia, rốt cuộc có phải là đang một mặt trấn an chúng tôi, một mặt muốn trừ khử đi hết bọn nguyên lão chúng tôi chẳng nhỉ?

Trận đó tuy làm cho chúng tôi thương vong nặng nề, nhưng làm cho chúng tôi bắt đầu cảm thấy được cái ý vị “thổ từ hồ bỉ”, không những vậy, còn bắt đầu chú ý lưu tâm vài chuyện.

Chúng tôi phát hiện ra ít nhất là hai chuyện :

Bạch Văn lên nắm quyền rồi, không phải như Ngu Vĩnh Trú, gã đó một mặt nói muốn lập hội quy mới, cải cách này kia, để đáp ứng với thời thế, trùng chấn oai danh của Đa Lão hội, không xem chúng tôi ra gì, thật ra thì lẽ phè hường lạc, chẳng mong gì tiến thủ, xem ra cũng chẳng thật tình đi làm chuyện gì. Còn Bạch Văn thì không phải vậy, một mặt chỗ nào gã cũng rất tôn trọng chúng tôi, thỉnh giáo ý kiến chúng tôi, nhưng một mặt thì ngầm ngầm cái cách chinh đồn, điều động bố trí, chỉ chưa được nửa năm, Đa Lão hội hoàn toàn đã biến hẳn hình dạng.

... Chúng tôi ra mưu hiến kế, gã chỉ có hỏi, chỉ có nghe, nhưng làm thì lại hoàn toàn là một chuyện khác!

Cái kiểu đó rõ ràng là muốn phế trừ bọn chúng tôi, cô lập, thậm chí bức bách chúng tôi đến đường cùng!

Cứ như vậy làm sao mà chịu cho được!

Bạch Văn gã tiểu tử đó bụng dạ thật khó chơi!

Còn có một xu hướng không hay nữa là :

Thế lực của Sinh Tiền bang đã từ từ xâm nhập vào Đa Lão hội. Như Nguyệt Dạ Phi Thi Giản Phu Chi, là người vốn từ Sinh Tiền bang qua rồi được thăng chức lên như thổi trong Đa Lão hội. Dĩ nhiên gã là tâm phúc tay sai của Thịnh Tiểu Nha.

... Không chừng bởi vì Bạch Văn nhờ có Thịnh Tiểu Nha ủng hộ mới có thể ngồi vững trên bảo tọa của gã sao đó, nếu không, lấy tư cách của gã là thân phận của một tên đệ tử tinh anh đòi thứ tư đó, cho dù là họ Ngu chẳng còn ai kẻ dòng, nhưng làm gì mà tới được phiên y đứng ra chủ trì đại cuộc?

Có điều chỉ vì vậy mà cái người đứng sau bức màn giết giã, thật ra lại là Thịnh Tiểu Nha. Điều đó làm sao chúng tôi nuốt cho được con tức giận xuống? Đường đường là Đa Lão hội lại bị Sinh Tiền bang thao túng? Lại đi nghe theo mệnh lệnh của một người đàn bà?

Không được.

Đến nước này, chỉ còn có một đường đi.

... Phải giết Bạch Văn!

Cái gã Bạch Văn này, nhất định phải biến mất đi khỏi thế gian này... dĩ nhiên, luôn cả cái mụ đàn bà ác độc, dâm tặc Thịnh Tiểu Nha nữa.

Đây chính là kế hoạch của chúng tôi, cũng chính là âm mưu bí mật của chúng tôi.

Mấy vị nguyên lão còn thừa lại... anh em sư huynh sư đệ chúng tôi, còn có người bị trọng thương nhưng chưa chết là Diệp Linh Phong, Tứ Cứu tiên sinh, Trương Lưu Hải, đều tham dự vào kế hoạch.

... Kế hoạch Trừ Hại.

Chúng tôi tin rằng: sau Trừ Bạo, có Diệt Gian, sau Diệt Gian, còn có kế hoạch Trừ Hại của bọn chúng tôi.

Như nếu Ngu lão đầu tử là con ve sầu của Ngu thiếu gia, thì Ngu thiếu gia là con bọ ngựa của Bạch Văn và Thịnh Tiểu Nha, mà chúng tôi chính là cây cung và mũi tên nằm sau cặp chim sẻ Bạch Văn và Thịnh Tiểu Nha vậy!

... Giết đi cái cặp gian phu dâm phụ đó, chúng tôi phải lấy danh nghĩa gì đây nhỉ?

Không thể bảo không có danh nghĩa đường đường chính chính cho được.

Chúng tôi còn có một cái hình nộm.

Tiểu Mão.

Nói gì thì nói, cô ta cũng là quả phụ của Ngu lão đầu tử, không những vậy, còn có liên hệ mật thiết dị thường với Ngu thiếu gia.

Chúng tôi mượn là mượn cái danh báo thù cho cha con nhà họ Ngu, một khi đã giết xong Thịnh Tiểu Nha và Bạch Văn đi rồi, thì sẽ thực hành kế hoạch lấy tập thể tất cả nguyên lão lại làm lãnh đạo, tập trung chủ lực của mọi người vào việc kháng cự Sinh Tiền bang phản công, đại địch trước mặt, trong ngoài phải một lòng, đợi đến lúc đại thế đã định rồi, đại quyền nằm trong tay, chúng tôi sẽ đem mấy tên mồm miệng ưa cái cách, chẳng xem chúng tôi ra gì cả đó ra trừ khử đi.

Đại kẻ đầu đã vào đó!

Đại cuộc đã nắm trong tay.

Nhưng bọn chúng tôi còn phải đợi một thứ nữa :

Gió Đông!

Mình chủ của Cô Hàn mình là Tế Qua Hán lại suất lĩnh thủ hạ lại tấn công Đa Lão hội lần nữa!

... Y chính là “Gió Đông” của chúng tôi!

Thời Tam Quốc, đám cung tên Khổng Minh mượn được, nếu không có “gió đông” là không xong.

Cũng giống như chúng tôi không thể không có Tế Qua Hán vậy.

Tế Qua Hán suất lĩnh bọn Thập Nhị Tinh Sương của y lại tấn công, vốn là chuyện kinh thiên động địa, lần này Bạch Văn phải bắt buộc hết sức chống cự mới xong.

Một mặt gã sai chúng tôi ra tiếp chiến, một mặt khẩn cấp đi cầu viện Sinh Tiền bang.

... Thằng quỷ đó, nguy nan trước mắt, còn không quên sai bọn lão già chúng tôi ra nạp mạng!

Cái tên Sinh Tiền bang tuy nghe cổ quái, nhưng thực sự lại rất kinh khủng. Bọn họ luyện một thứ nội công, có thể quanh năm chỉ ăn rong rêu, nắm đại để sống, như động vật ngủ qua mùa đông vậy, luyện thành rồi có thể chịu đựng hơn người thường rất xa, không những vậy, sức sinh tồn lại vô cùng tận, muốn giết người của Sinh Tiền bang, nhất định phải giết cho chết, nếu không, chỉ làm bọn họ bị thương thôi, bất kể bị thương có nặng đến đâu, đều có thể thuyền giảm nhanh chóng đến mức độ không thể nào tưởng tượng nổi.

Chỉ bất quá, bọn họ luyện cái môn nội công này, ngoài da sẽ kết lại những chỗ lang bang, có chỗ trên mặt, có chỗ ở giữa kẽ ngón tay, có chỗ ở dưới gót chân, nghe nói công lực càng cao thâm chừng nào, vết bang càng đậm chừng đó, đây cũng là lý do cái tên Sinh Tiền bang từ đó mà mọc ra... Còn như Thịnh Tiểu Nha, chúng tôi cũng chẳng biết cái vết bang đó của cô ta nằm ở đâu, chẳng qua, Bạch Văn chắc là biết thôi.

Bọn họ sai Giản Phu Chi đi kêu cứu binh lại.

Giản Phu Chi lúc còn chưa gia nhập Đa Lão hội, chính là hộ pháp trong Sinh Tiền bang, gã gia nhập vào Đa Lão hội, dụng ý quá rõ ràng.

Chúng tôi phần sức đánh nhau với Tề Qua Hán và bọn Thập Nhị Tinh Sương của y.

Cô Hàn minh chẳng phải là bọn tầm thường ăn không ngồi rồi. Chữ Cô trong Cô Hàn minh là chỉ cái tính kiêu hãnh và kiêu ngạo của Tề Qua Hán, chữ Hàn là chỉ món Thương Hàn quyền của y, bởi vì thứ Thương Hàn quyền đó “bách bộ sát nhân, thiên bộ thương nhân, vạn bộ chế nhân”, cũng cho Tề Qua Hán đích xác xứng danh kiêu hãnh, đáng để kiêu ngạo. Cô Hàn minh cũng từ đó mà ra.

Bạch Văn và phu nhân của gã... hừm, thật ra cũng chỉ là mụ vợ của Ngu thiếu gia... Thịnh Tiểu Nha, đang ngồi thủ cứng trong Tổng đàn, không chịu ra ứng chiến, cho đến khi Tứ Cứu tiên sinh la lên: “Cứu binh đến rồi!”... “Cứu binh đến rồi” đây là chỉ Giản Phu Chi thống lãnh bọn Sinh Tiền bang lại cứu viện!

Bạch Văn lập tức mặt mày sáng rỡ lên.

Gã và Thịnh Tiểu Nha đem mấy tên thủ hạ tâm phúc, bọn Tống Tiểu Kê, Tề Tuyết, Trương Nhất Viên, Trương Độc Chung chạy ra ứng chiến, chuẩn bị toàn lực phản công, hai mặt giáp lại, giết luôn Tề Qua Hán và Thập Nhị Tinh Sương.

Gã chẳng ngờ rằng, chẳng có cứu binh gì cả.

... Giản Phu Chi đã bị Diệp Linh Phong và Trương Lưu Hải giữa đường chặn lại giết mất Tội và sư đệ Tư Nhất Thiết, lãnh đầu bọn trưởng lão là Tứ Cứu tiên sinh, toàn lực ủa lại giết Bạch Văn và Thịnh Tiểu Nha.

Hai tên đó còn giao hoạt hơn cả hồ ly.

Còn hung hãn hơn cả cọp đói.

Còn độc ác hơn cả hổ mang.

Bọn chúng còn biết đề phòng, Bạch Văn thi triển tuyệt kỹ Thiên Ngoại Thiên của hắn, Thịnh Tiểu Nha thì sử dụng cây Đồng Tâm Tiễn, ôm vết thương vừa đánh vừa chạy.

Chúng tôi đại khái tập kích bất ngờ giết ngay được Trương Nhất Viên và Tống Tiểu Kê chưa kịp trở tay.

Shịnh Tiểu Nha và Bạch Văn thì vừa đánh vừa lùi, xem ra đã muốn xông ra khỏi trùng vi, có điều bọn họ lại ăn phải một cú Cao Dục Trừu của Tề Tuyết, một cú Khẩu Trung Phi Thích của Trương Độc Chung.

Bạch Văn và Thịnh Tiểu Nha tính trăm thứ tính ngàn thứ, lại tính thiếu đi một thứ :

Bọn họ đã bán đứng Ngu Vĩnh Trú đi được thì Trương Độc Chung và Tề Tuyết cũng bán đứng bọn họ y như vậy.

Trương Độc Chung và Tề Tuyết rốt cuộc là người của Đa Lão hội.

Mất thấy Đa Lão hội sắp hoàn toàn thuộc về Sinh Tiền bang khổng chế, thân làm đệ tử của Đa Lão hội, Trương Độc Chung và Tề Tuyết cũng không nhìn trơ mắt ra đó.

Không những vậy, bọn họ còn từ từ nhận thấy rằng, người của Sinh Tiền bang như bọn Giản Phu Chi, đã dần dần thế vào địa vị của bọn họ.

Theo tình theo lý, vì người vì ta, Tề Tuyết và Trương Độc Chung chỉ còn nước hợp tác với bọn chúng tôi.

... Đồng tâm hiệp lực giết Thịnh Tiểu Nha và Bạch Văn đi.

Trương Độc Chung và Tề Tuyết mới đúng là “gió đông” của chúng tôi!

Bạch Văn đã vĩnh viễn biến mất.

Đa Lão hội lại trở về tình trạng yên tĩnh.

Bọn chúng tôi một tập thể cùng lãnh đạo Đa Lão hội, chống cự với con trăn thù giông bão, toàn diện tấn công của Bang chủ Sinh Tiền bang là Thịnh Nhất Diệu.

Còn như Cô Hàn minh thì Tế Qua Hán thấy đã giết được Bạch Văn và Thịnh Tiểu Nha rồi, báo thù được mối thù Tần Hưởng Dương bị hai người đó âm mưu giết, trong lòng cũng thỏa thích, đánh trống thổi kèn thu binh về.

Có điều chuyện còn chưa hết.

Chuyện của chúng tôi cũng giống như chuyện trong võ lâm, không chừng lập đi lập lại, có điều không bao giờ hết.

Bởi vì tôi đang từ từ phát hiện ra: sự đệ của tôi là Tư Nhất Thiết không phải là kẻ thật lòng.

Y đi mờ ám cầu kết với Tế Qua Hán.

... Tế Qua Hán là Minh chủ của Cô Hàn minh, thế lực của y nhất định không thể được xâm nhập vào trong Đa Lão hội!

... Y đi cầu kết như vậy là có ý gì?

Y càng lúc càng không nghe hiệu lệnh của tôi nữa, không những vậy, còn nuôi đồ đáng riêng tư, ngầm ngầm nuôi dưỡng thực lực, trong đó liên lạc mật thiết nhất, lại là Tam Bất Bệnh Phu Tế Tuyệt.

Cái gã nghe nói bệnh nặng từ lúc ba tuổi, tám tuổi trở đi, thầy thuốc nói gã sống không nổi, vậy mà sống cho đến tuổi trung niên đó, tôi chụp được cái gốc của gã, thì ra gã chính là bảo đệ của Minh chủ Cô Hàn minh Tế Qua Hán!

Cho dù không phải là bảo đệ, Tế Tuyệt đã thí đi lão đầu tử, rồi giết Ngu thiếu gia, rồi phản Bạch Văn, ai biết được sẽ không có ngày nào đó, gã sẽ liên kết với người khác đi giết tôi?

May mà Trang Độc Chung đã nói cho tôi nghe cái bí mật đó.

Tôi và Trang Độc Chung đã liên kết lại thành một phe.

Tôi muốn Trang Độc Chung trước hết làm ra vẻ không biết gì, giả bộ đi theo bọn họ, rồi đợi đến lúc thời cơ chín muồi, trở búa đánh ngược lại. Trang Độc Chung nổi danh là một trong hai tay đại cao thủ Khẩu Thi, Tâm Phi, cho y đi làm chuyện đó, chắc là dư sức rồi.

Tôi phải đem Tiểu Mào kéo qua bên phe bọn tôi trước cái đã, lúc đó mới là danh chính ngôn thuận, đứng nghĩa cần vương!

Ngoài ra, tôi còn phải kéo Tư Cứu tiên sinh qua nữa.

Lão ta phải cẩn thận mà chọn bên nào.

Trong chuyện võ lâm đấu tranh với nhau, không phải là bạn thì là kẻ địch rồi.

Nếu cần, tôi cũng đành phải giết quách Tư Cứu tiên sinh.

Không ngờ rằng sau cây cung mũi tên bắn con chim sẻ đó, cung và tên lại thành ra đối địch, giữa kẻ thợ săn và thợ săn với nhau cũng có chuyện đuổi bắt...

Đối với Tư Nhất Thiết và Tế Tuyệt cùng với âm mưu cầu kết bọn Cô Hàn minh, tôi nhất định phải “tiên hạ thủ vi cường”.

Đúng là bi ai thật, Bạch Văn tuy đã chết rồi, nhưng đấu tranh vẫn còn dài dài, vẫn còn từ sáng sớm đến chiều tối, vẫn cứ lập đi lập lại...

Nhưng tôi đâu có chọn lựa gì được nhỉ?

Tôi chỉ còn nước trù tính thêm một kế hoạch.

Lại một kế hoạch giết người.

Kế hoạch của tôi có tên là Tịch Tà.

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Giết người thân

Y muốn giết phụ thân của mình.

Y đã nhất quyết tiến hành kế hoạch.

Kế hoạch của y được mệnh danh là “Trừ Bạo”.

“Trừ” chính là hành động của y, “Bạo” chính là phụ thân của mình...

Đối với cái đầu tiên là “Trừ” đó, trong hội mấy đứa anh em kết nghĩa ai cũng đều biết, không những vậy, đã chuẩn bị phối hợp hành động đầu ra đó, còn đối với cái thứ hai là “Bạo” thì, trừ người anh em tâm phúc của y là Bạch Văn ra, thiên hạ không còn ai biết đến.

Chỉ có hai người biết.

Y phải làm như vậy thôi.

“Lão đầu tử” lại vừa kêu y vào, chẳng xót xa gì, cứ mắng xối xả cho y một chập.

... Lão đầu tử càng lúc càng nhiều chuyện quá mà.

Rốt cuộc một người khi đã có tuổi rồi, kinh nghiệm nhiều quá rồi, xung sát ít đi, đối với chuyện gì cũng thành ra lảng nhảng như đàn bà, bàn đi bàn lại mãi... Hay là Lão đầu tử đã nghi ngờ gì mình?!

Ngu Vinh Trú bỗng dưng đổ ra tư lự.

Nhưng rồi y cũng yên tâm trở lại...

... Lão đầu tử tối đa cũng chỉ không yên lòng y một chút thôi, không đến nỗi gì nghi chuyện y ăn ở hai lòng.

... Cọp có dữ cũng không ăn thịt con mình.

Y chính là con ruột của Lão đầu tử mà.

... Lão đầu tử cũng chỉ có y là con mình...

Nghĩ đến đó, lòng y đã bình tĩnh lại, hướng gì, cho dù Lão đầu tử có hồ ly đến đâu, cũng không thể nào liệu được, cái người đang dòm lom lom vào lão lại chính là đứa con trai của lão, cho dù vạn nhất...

Vạn nhất, lão đầu tử phát hiện ra âm mưu bí mật của y...

Cũng chẳng sợ gì, y nghĩ, bây giờ y cũng là người nắm giữ quyền hành tối đa trong Đa Lão hội. Đa Lão hội là một thế lực cực kỳ trọng yếu trong Thất bang Bát hội Cửu liên minh, còn y mấy năm nay đã khổ tâm bí mật bày mưu, củng cố ảnh hưởng vượt quá lão đầu tử, đại bộ phận các anh em trong hội, đều chỉ biết có y làm đầu.

Cho dù lão đầu tử biết rồi thì sao đâu? Y cũng chẳng sợ. Y chỉ không muốn mang tiếng, y cũng không muốn khích nộ mấy vị trưởng lão trong hội, với lại, bất kỳ kẻ nào muốn tiếp tục lăn lộn trong chốn giang hồ, đều chẳng muốn dính vào cái tiếng xấu “giết cha mình”.

Thế thì y phải ráng mà dần lòng lại.

... Chuyện nhỏ không nhận được sẽ hỏng chuyện lớn.

Chuyện của y là chuyện lớn.

Do đó y lại càng phải cẩn thận.

Kết quả của chuyện nhẫn nhịn đó là, trong hội ngoài hội, người trong giang hồ, ai ai đề cập đến y đều đưa ngón tay cái lên trầm trồ một câu: một người con có hiếu!

Công phu mặt dày của y thật tinh vô cùng siêu đẳng.

Có người ngoài ở đó, y đối với lão đầu tử cung kính kính, bảo gì nghe đấy, pha trà rót rượu, chuẩn bị nghiền mực, đại khái là lão đầu tử không ngồi, y chỉ dám đứng hầu; lão đầu tử ngồi xuống rồi chưa nói y ngồi, y cũng chỉ đứng đó.

Thế nhưng, y đã là một nhân vật danh tiếng trong giang hồ.

Không những thế, trong Đa Lão hội, y là tổng đường chủ.

Tuổi tác của y chẳng còn nhỏ nhất gì, có vợ có con có cái; đối với lão đầu từ, y vẫn còn cung kính nghe lời như thuở nào.

Do đó, người trong giang hồ ai ai cũng ngưỡng mộ Ngu lão đầu từ.

... Ngu lão gia có sự nghiệp có thể lực dường đó, dĩ nhiên là đáng được ngưỡng mộ; nhưng càng khó khăn càng quý giá hơn nữa là lão còn có một đứa con trai vừa đặc lực vừa hiểu thuận như vậy.

... Một đứa con trai có danh hiệu là Kim Thương Bát Đảo Ngu Vinh Trú.

Chẳng qua, lúc không có ai đó, đáo để Ngu Vinh Trú đối đãi phụ thân của y ra sao, một người đã lớn tuổi rồi, thể lực có suy tổn thật, nhưng sức phán đoán còn chưa thể, lão đầu từ vốn là người tinh minh năng cán, lão cũng đã giữ chút gì đó trong bụng.

Giữ chút gì đó trong bụng là: Ngu Vinh Trú rốt cuộc cũng là con trai của lão, biết con không ai bằng cha, lão đầu từ một tay nuôi y khôn lớn, Ngu Vinh Trú làm chuyện gì mấy phần bày vẽ mấy phần thật lòng, lão đầu từ dù không thấy rõ ràng cũng suy đoán ra được năm sáu phần!

Chẳng qua, có chút gì trong bụng cũng chỉ là chuyện có chút gì trong bụng thôi. Ngu Vinh Trú rốt cuộc cũng là thằng con trai của lão, huống gì, y đối đãi với mình chỉ hiểu tới đó trước mặt người ta, cũng còn hơn là không coi mình ra gì cả.

Lão đầu từ trong lòng cứ nghĩ: “Vội gì con? Trước sau gì, tương lai sự nghiệp của tao cũng là của mày, mày có muốn tao giao hết cho mày thì cũng phải cho tao yên lòng một chút mới được chứ”.

Nhưng Ngu Vinh Trú lại chẳng nghĩ như vậy.

Lão đầu từ xem ra còn hăng hái lắm, tuy thường thường hay ho sự không sao ngừng được, lưng thì đau thận thì yếu, nhưng mới năm trước lão vừa nạp thêm vào một cô tiểu thiếp, cách đây chỉ ba tháng trước, Minh chủ của Cô Hân minh là Nhất Mao Bất Bạt Tế Qua Hân muốn thôn tính Đa Lão hội, đã sai ba tên sát thủ lại ám sát lão, kết quả, một đứa bị lão đầu từ đá cho một cái chết nhăn răng ra, một đứa bị lão đầu từ hét cho một tiếng Sư Từ Hồng biến thành ra mất trí, còn đứa còn lại, bị lão đầu từ bẻ gãy sống ra làm đôi.

Xem ra, lão đầu từ còn như rồng như cọp, năm ba năm nữa, e rằng còn chưa chết nổi.

Ngu Vinh Trú đợi không nổi.

... Ai mà biết lão đầu từ chừng nào mới chịu chết!

Bởi vì lão đầu từ còn đó, mà y nhất thiết đều không làm tận tình được: y muốn lập oai, triệt chức của bốn đại trưởng lão Vọng Văn Vắn Thiết đi, lão đầu từ cử niệm cự tình không chịu. Y muốn lập công, mưu đồ tấn công Cô Hân minh, lão đầu từ lại nói vì đại cuộc của Thất bang Bát hội Cửu liên minh, nhất định không chịu phát lệnh công kích, y từng lập chí muốn thay đổi hội quy, biến Đa Lão hội thành một môn phái có tổ chức chặt chẽ nhất trong Thất bang Bát hội Cửu liên minh, nhưng lão đầu từ thì bang quy gì hồi xưa đều không thể phế bỏ, bang quy gì mới đều không thể thêm vào, chẳng thêm để ý đến. Y muốn lập oai đức cho mình, tiến cử các tay cao thủ đời thứ ba, thế vào những nhân vật đời trước, lão đầu từ tự nhiên là không tán thành. Ngay cả chuyện y muốn lấy cô danh kỹ trong Thanh Lâu là Bộ Tiểu Tuyền, lão đầu từ cũng phản đối quá chừng, ngược lại còn không cho phép chuyện y chơi con gái của Bang chủ Sinh Tiền bang xong rồi bỏ, bức bách y phải lấy một người y chỉ tham luyện nhục dục mà kết thành nghiệt duyên là Thịnh Tiểu Nha.

Đối với chuyện đó, Ngu Vinh Trú ngoài mặt thì chẳng dám nói gì, nhưng trong bụng thì hận lão đầu từ hận đến tận cốt tủy.

... Nếu không phải vì lão đầu từ, y đã chẳng đi lấy Thịnh Tiểu Nha!

... Y đã chẳng đi lấy một người đàn bà y không hề yêu thương gì!

Chỉ bất quá, lúc người đàn bà đó sinh cho y một đứa con, kiến lập cho y một cái gia đình nhỏ, không những vậy còn đem thể lực của Sinh Tiền bang ủng hộ cho thực lực của y trong Đa Lão hội xong rồi, trong lòng Ngu Vinh Trú cũng nhận ra được, quyết định của lão đầu từ, mười phần là thâm mưu viễn lự.

Có điều y vẫn cứ hận lão đầu từ.

Bốn vị trưởng lão Vọng Văn Vắn Thiết trong Đa Lão hội, ăn không ngồi rồi, ý mình già lão, cứ đi tranh quyền và trở ngại bao nhiêu chuyện cạnh tranh của y, bốn lão này nếu mà không trừ khử đi, địa vị của mình nhất định sẽ không củng cố nổi, sau này có muốn thi triển thần oai, e rằng cũng không được như y muốn.

Còn chuyện nếu mà không hủy diệt bọn Cô Hân minh trước, Cô Hân minh nhất định sẽ thanh toán ngay Đa Lão hội, đó gọi là Tiên Hạ Thủ Vi Cường, kẻ gì đến giang hồ đạo nghĩa! Đối với điểm đó, Ngu Vinh Trú cho rằng lão đầu từ không những có lỗ sĩ, mà còn hủ lậu nữa!

Bang quy của Đa Lão hội mà không thay đổi đi, sẽ có rất nhiều quy luật không được thi hành nhanh chóng gọn ghẽ, Đa Lão hội vốn là bang phái tư cách xưa nhất trong Thất bang Bát hội Cửu liên minh, thanh thế cường tráng, có điều đạo sau này đã bị các bang hội bạn vượt qua mặt, bang quy cũ rích đó đã chẳng còn hợp với tình thế mới mẻ, nếu hội quy còn chưa chịu biến đổi, chắc chắn là không xong nữa rồi!

Mấy tay cao thủ đời thứ ba trong Đa Lão hội, rất có liên hệ mật thiết với y, những người trên y một đời mà không thay thế, bọn cao thủ đó sẽ không lên

cấp nôi, cũng có thể nói là, thủ hạ của y chẳng thể nào nằm vào tới khu vực quyền hành trung ương, chỉ có Bạch Văn mấy tên là miễn cưỡng lọt vào được, như vậy không khác gì nói thẳng ra rằng: trong Đa Lão hội, y vẫn còn chưa được đến mức muốn gió là gió, muốn mưa là mưa, nhiều lắm cũng chỉ bất quá là muốn mưa thì được gió muốn gió thì được mưa thế thôi.

... Đối với đa số người mà nói, đây đã là cái địa vị “chỉ dưới một người và trên hết vạn người”, cái thứ mà người ta nằm mơ muốn được mà còn chẳng được, nhưng đối với Ngu Vinh Trú mà nói, y chỉ có trật đi một bước là lên trời rồi, không có lý do gì mà tâm mãi ý túc ngay tại chỗ đó, không bước thêm bước nữa cho xong.

Cái chuyện cưới Thịnh Tiểu Nha về, tuy y chẳng tình nguyện gì, nhưng lấy Thịnh Tiểu Nha rồi, Ngu Vinh Trú gián tiếp được Sinh Tiền bang ủng hộ, thanh thế tăng cường, bất quá, chỉ có Ngu Vinh Trú là trong bụng tự biết, chuyện y không muốn lấy Thịnh Tiểu Nha, chỉ có lão đầu tử là biết.

Lúc đó, y chỉ muốn lấy Bộ Tiểu Tuyền.

Lão đầu tử phản đối kịch liệt Lão đầu tử cho rằng, nếu Ngu Vinh Trú mà làm vậy, Sinh Tiền bang sẽ không buông tha y, Ngu Vinh Trú gặp phải một kẻ cừu địch mạnh mẽ như vậy, có thể nói là lãnh đủ cả trăm thứ hại, mà chẳng có cái gì là lợi cả.

Ngu Vinh Trú lúc đó nhất định không chịu, lão đầu tử cơ hồ đem y trời lại rồi mới dẫn y vào bái đường mới xong, lúc đó lão đầu tử đưa cho y một cái “quyết tuyệt lệnh”: nếu y mà không lấy Thịnh cô nương, mấy thứ cơ nghiệp của ta ở đây, chẳng có liên quan gì đến mi cả!

Ngu Vinh Trú có thể nói là vì cái câu đó mà đành nhẫn nhục chịu trận.

Đợi đến lúc Ngu Vinh Trú lấy xong Thịnh Tiểu Nha rồi, phát hiện ra quả thật Thịnh Tiểu Nha là một tay giúp đỡ đắc lực cho sự nghiệp của mình, y lại bắt đầu sinh ra lo lắng một chuyện: chuyện năm xưa y không muốn lấy Thịnh Tiểu Nha, chỉ có lão đầu tử và Bạch Văn hai người là biết rõ tường tận.

Bạch Văn là kẻ tâm phúc của y, chắc chắn là sẽ không nói ra.

Nhưng lão đầu tử thì chưa chắc.

Lão đầu tử rất có thói.

Những lời lão nói, người khác nhất định sẽ tin.

Cho dù Thịnh Tiểu Nha cũng sẽ không nghi ngờ mây may.

Giả sử như có một ngày, lão đầu tử bỗng dưng nghi ngờ gì y, đem chuyện năm xưa y không chịu lấy nói cho Thịnh Tiểu Nha nghe, hoàn cảnh của y sẽ làm sao còn khá nổi, đã thất thế trong Đa Lão hội, lại không còn được ủng hộ gì nơi Sinh Tiền bang, không lẽ y còn có thể một mình đứng đó mà đợi trời được sao?

... Không được, chuyện này thủy chung cứ nằm trong đầu y như một hòn đá nặng trĩu.

Mà cái hòn đá nặng trĩu ấy lại càng lúc càng to lớn ra.

Nhất là mới gần đây, lão đầu tử người đã già mà lòng chẳng già tí nào, lấy thêm cô thiếp nữa tên là Tiểu Mảo.

Tiểu Mảo thật ra đã dan díu với y từ lâu.

Nhớ đến cái đêm đó, y mượn cơ say rượu mất bảy phần, cố ý đi lộn vào phòng Tiểu Mảo, cưỡng ép cô với mình, cái mùi vị kích thích hoang đàng đó, y còn cho là một khoái lạc bình sinh của mình, chẳng lúc nào quên nổi.

Sau đó rồi, y cứ hay lên lại chỗ phòng Tiểu Mảo, Tiểu Mảo nửa ưng nửa không, rốt cuộc thì cũng chịu theo ý của y.

Tiểu Mảo rất ôn nhu nghe lời.

Y thổ lộ cho Tiểu Mảo nghe rất nhiều tâm sự... bao quát luôn những chuyện mà y bắt mắt với lão đầu tử.

Nào ngờ đâu, Tiểu Mảo lại đi lấy lão đầu tử, đây còn là chủ ý của bốn vị trưởng lão Vọng, Văn, Văn, Thiết, nói nào là: “Căn cứ vào toán mệnh, lão gia tử căn mệnh thuộc Đào Hoa, thế nào cũng phải ứng theo số phong lưu, lại càng giúp thêm vào đường quan lộc quyền vị, hội của mình chính đang cần phát dương quang đại, lão gia tử mà thêm chuyện vui về đường thế thiếp, thì là một điều phúc cho Đa Lão hội lắm”. Cứ thế mà lão đầu tử bèn rước Tiểu Mảo về làm vợ.

... Thế mà sao chịu được!

Tiểu Mảo sớm muộn gì rồi cũng đem hết chuyện của mình, tận tình cáo tổ cho lão đầu tử biết. Ngu Vinh Trú có dịp tiếp xúc qua không ít với đàn bà, y biết đàn bà mất thì khư khư lắm, nhưng miệng thì hồ vô cùng, giữ không nổi bí mật. Giết đi Tiểu Mảo, y lại không nhẫn tâm, không nỡ bỏ mất, có muốn giết, chỉ có...

Vì để cho Thịnh Tiểu Nha không còn tin tưởng vào lão đầu tử, Ngu Vinh Trú nói xấu lão đầu tử trước mặt cô ta không biết bao nhiêu lần, đề phòng có ngày lão đầu tử mà có ngày đối phó với mình, Thịnh Tiểu Nha sẽ không thành ra người đi ủng hộ cho kẻ địch.

Có điều, nếu Tiểu Mảo mà đi nói chuyện của mình với lão đầu tử nghe, sự tình một khi đã náo động lên rồi, Tiểu Nha lại biết ra có chuyện giữa mình và Tiểu Mảo, thì...

Trong lòng Ngu Vĩnh Trú, dần dần rồi, “giết người bịt miệng” còn khẩn yếu hơn là “giết người đoạt quyền” nữa.

Nói đến quyền vị, nếu lão đầu tử không buông tay ra sớm hơn chút, thì cho dù lão chết đi, đại quyền vẫn còn giữ cứng trong tay mấy vị trưởng lão, y chẳng thể nào ngồi đó mà chờ cho hết những lão già đó chết đi rồi mới lên nắm quyền.

Về mặt tình cảm, y lại càng cảm thấy rõ ràng hơn gì hết, là mọi chuyện đều nằm trong tay lão đầu tử, nếu có ngày nào đó lão đầu tử bỗng dưng chẳng muốn nhận mặt thân thuộc, đem mình ra trừ khử, thì đó cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Không được.

Y không thể nào cứ thế mà chỗ nào cũng ý ra chịu đòn.

Cái gì cũng phải “Tiên hạ thủ vi cường”.

Giết ngay lão đầu tử.

Có điều, hạ thủ bằng cách nào nhỉ?

... Trong giang hồ, người này gian kế kia trá, đánh nhau mảy chết tao sống với nhau, muốn giết một người đi, hình như cũng là chuyện dễ dàng mà lý sở đương nhiên thôi.

Bất quá, lần này muốn giết lại là, lão đương gia của Đa Lão hội là Ngu Lịch Chi!

... Huống gì, người này còn là phụ thân của y...

Dĩ nhiên, những loại chuyện này, không tiện (cũng không thể) đi thương lượng với người ngoài.

Trừ một người.

Bạch Văn.

Bạch Văn trẻ hơn y mười hai tuổi, là người anh em tâm phúc do y một tay bồi dưỡng lên.

Bạch Văn rất năng cán, năng cán đến độ thành ra “bạch văn”.

Bạch Văn dĩ nhiên là họ Bạch, tên của y vốn không phải là Văn, nhưng bởi vì y năng cán quá, làm chuyện gì cũng biết ý người trên, biết lòng người dưới, làm gì cũng nhanh nhẹn, cũng được việc, lúc nào cũng nắm được điểm chính yếu trong ngàn thứ công việc. Làm việc thật hữu hiệu, mà lúc xong rồi lại không nhận công, do đó mà không xảy ra chuyện “công cao chán chúa” nguy hiểm... bởi vì công lao của y đã được “trên đầu” và “hạ thuộc” nhận hết cả.

Bạch Văn còn trẻ, anh tuấn, biết nhẫn nhịn, mà còn văn vũ song toàn nữa.

Hạng nhân tài như y, trong Đa Lão hội tuyệt đối không có bao nhiêu.

Cho dù là trong giang hồ, trong võ lâm, cũng không có bao nhiêu người.

... Bất kỳ ở đâu, cũng rất cần nhân tài.

... Nhân tài thuộc loại như Bạch Văn!

... Trong Đa Lão hội, muốn mưu đồ phát dương quang đại, đối với nhân tài phải là cầu như kẻ khát cầu nước.

Vì vậy mà Bạch Văn bận rộn vô cùng, từ sáng sớm, bận rộn cho đến chiều tối, từ chiều tối, lại bận rộn cho đến sáng sớm.

Người ta nói, chỉ cần có Ngu Vĩnh Trú đó, là “lúc nào cũng ban ngày” (vĩnh trú), đấy dĩ nhiên là những lời tán dương của những kẻ ủng hộ a dua theo Ngu Vĩnh Trú.

Bạch Văn có đó, lại thành ra “bạch thiên văn thượng”, buổi sáng cũng cần có y, buổi tối cũng cần có y, bất kể là sáng hay tối, đều không thể không có y.

Vì vậy mà ai ai cũng gọi y là Bạch Văn.

Do đó mà có thể thấy được trình độ và năng lực trọng yếu của Bạch Văn.

Ngu Vĩnh Trú trước giờ rất coi trọng Bạch Văn.

Y bồi dưỡng Bạch Văn từ lúc đầu.

Y dẹp tan trở lực chướng ngại trên đường đi cho Bạch Văn.

Y muốn Bạch Văn thành ra kẻ tâm phúc cho mình.

Y đối xử với Bạch Văn như anh em ruột.

... Dĩ nhiên, mục đích của y không chừng bất quá chỉ là vì: y muốn Bạch Văn bán mạng cho mình; bất quá nói ngược lại, y cũng duy trì địa vị và ích lợi cho Bạch Văn hết mình; cái thứ hồ tương cho và nhận đó, lại càng làm cho hai người cùng dính chùm vào một bên trận tuyến.

Y thành công, Bạch Văn cũng tương tự thành công.

Bạch Văn có lợi, y cũng tương tự có lợi.

Bạch Văn đi theo y, cũng như đi cùng một thuyền, chẳng ai muốn thuyền bị lật cả, do đó gặp phải gió gặp phải mưa, bọn họ đều hồ tương nương tựa vào nhau, cùng nhau kháng cự.

Do đó, cái bí mật “Trừ Bạo”, người khác không ai được biết, nhưng Nhu Vinh Trú dám đi thổ lộ với Bạch Văn.

Bởi vì y cần Bạch Văn giúp đỡ.

Bạch Văn không những giúp đỡ, mà còn chủ động hiến kế, mãi cứu đi mãi cứu lại, chấp hành hăng hái.

Chấp hành kế hoạch Trừ Bạo.

... Kế hoạch lớn lao “Giết Cha Đoạt Quyền” của Ngu Vinh Trú.

Bạch Văn kêu mấy đứa thủ hạ tâm phúc lại, trong đó có mấy tên hảo thủ trẻ tuổi đời sau này trong hội, bọn Tam Bát Bệnh Phu Tế Tuyết, Phong Thủy Luân Trương Nhất Viên, Khẩu Thị Trang Độc Chung, Tâm Phi Dương Độc Chữ, Long Phi Phụng Vũ Tống Tiểu Kê, Đại Triệt Đại Ngộ Tăng Kim Giác.

Mấy gã đó, không nghỉ ngơi cả, là cao thủ trong các cao thủ đời thứ ba của Đa Lão hội.

Bọn họ chỉ biết trung thành với Ngu Vinh Trú và Bạch Văn.

... Muốn giết phát lão đầu từ được thành công thuận lợi, ắt cần có người bang trợ.

... Những gã này chính là kẻ bang trợ.

Kế hoạch Trừ Bạo sẽ được thi hành trong lúc lão đầu từ và Cô Hàn minh đang tham dự cuộc hòa đàm bí mật.

Minh chủ của Cô Hàn minh là Tế Qua Hán dĩ nhiên không tự mình lại tham dự, án theo địa vị của Thất bang Bát hội Cửu liên minh, Minh lớn hơn Hội, địa vị trong giang hồ cũng giống như cao nhân vậy, do đó Tế Qua Hán chỉ sai Phó bang chủ là Toại Nhật Thiên Vương Tần Hướng Dương lại.

Vọng Văn Vấn Thiết bốn vị trưởng lão, thế nào cũng có hai vị lúc nào cũng đi theo bảo vệ lão đầu từ sớm trưa chiều tối, lần này hai vị đó là Tư Không Vọng và Tư Đồ Văn hai người.

Tần Hướng Dương dĩ nhiên cũng không phải một mình một đao đi phó hội.

Y cũng đem theo ba tay cao thủ trong hội lại.

Bọn họ đã ước hẹn sẵn ở một nơi thế lực của đôi bên đều không có, nhưng lại thuộc về Sinh Tiền bang thống lĩnh, là Tứ Nhi Nham, cùng nhau thương lượng hòa đàm đại kế.

Lần này, hai bên vốn thật lòng cùng nhau thương nghị hòa đàm.

Cô Hàn minh bởi vì hành sự quá đỗi dã man hung bạo, làm cho Vạn Kiếp minh và Mãnh Quỷ bang liên thủ với nhau, muốn đối phó với họ. Cô Hàn minh vì không muốn có nhiều kẻ địch quá, đành phải cùng Đa Lão hội “biến can qua ra ngọc bạch”, tạm thời giảng hòa Đa Lão hội thì trước giờ vốn không muốn thù địch gì với Cô Hàn minh.

Chuyện hòa đàm xem ra có vẻ “cười lên một tiếng là xóa tan hận cừu”, rốt cuộc vẫn phải bị phá hoại.

Bởi vì Ngu Vinh Trú sai Bạch Văn đi, Bạch Văn “mạo hiểm sống chết” đi báo với Tần Hướng Dương: lần này, mục đích của hòa đàm là do cái ý của lão đầu từ muốn giết trừ đi vài tên cường địch trong Cô Hàn minh.

Tần Hướng Dương lúc nhận được tin đó, đã không còn đường rút lui.

Bởi vì y phát giác ra Sinh Tiền bang cũng đang lao nhao muốn động thủ, nếu bọn họ thoái lui lại, e rằng khó mà toàn thân chạy về.

Tần Hường Dương tỉnh tỉnh trước giờ vốn cương liệt, nếu không y đã chẳng được xưng là Toại Nhật Thiên Vương, huống hồ, y vẫn ý thị mình khinh công cao cường, vạn nhất không địch nổi, muốn tháo thân chạy một mình cũng không đến nỗi gì khó khăn lắm.

Do đó y quyết định “tiền hạ thủ vi cường”.

Y mặt mày tỉnh bơ, cùng với lão đầu tử trong Tứ Nhi Đình đàm phán, nói được nửa chừng, y đối với định lực của lão đầu tử, vẻ mặt thông dong tự nhiên, bất giác khâm phục sát đất.

... Càng khâm phục, càng cảm thấy băn khoăn.

... Càng băn khoăn, càng thấy cần phải mạnh mẽ lên.

Vì muốn mạnh mẽ lên, chỉ còn nước xuất thủ.

Xuất thủ để phán quyết sống chết.

Tần Hường Dương và ba tay cao thủ trong hội, đồng thời đều hạ sát thủ vào Ngu lão đầu tử!

Ngu lão đầu tử cũng chẳng phải là thứ dỏm.

Tư Đồ Văn và Tư Không Vọng cũng đồng thời động thủ, một mặt vừa mắng chửi bọn Cô Hàn minh không thủ tín ước, không kể gì đến giang hồ đạo nghĩa, bảy tay cao thủ trẻ tuổi đời sau trong Đa Lão hội cũng gia nhập chiến đoàn, xuất thủ bao vây, nhưng không sử hết toàn lực.

Kết quả của cuộc xung sát: hai vị trưởng lão kịch chiến bị thương vong, ba gã cao thủ của Cô Hàn minh cũng không thoát chết, Tần Hường Dương giết Tăng Kim Giác rồi, đang tỉnh thì triển khinh công, mắt thấy đã muốn trốn ra khỏi, nào ngờ bị Bạch Văn xáp gần lại, cho y một cú Thiên Ngoại Thiên vào sau ót, lập tức bỏ mạng!

Lão đầu tử kinh hồn còn chưa kịp tỉnh lại, xót xa cái chết của hai vị trưởng lão, có điều lão chẳng vì đang bị thương mà mất đi cái tỉnh minh hằng ngày, lão gần giọng hỏi bọn Trang Độc Chung, Dương Độc Thác, Tống Tiểu Kê, Tế Tuyết, Trương Nhất Viên: “Tại sao các ngươi lúc này không đem hết toàn lực ra?”

Lão đầu tử oai vọng trước giờ, trong hội không ai là không sợ không kính, nhất thời mọi người nhìn nhau thất sắc, Bạch Văn đưa mắt ra hiệu cho Ngu Vinh Trú, Ngu Vinh Trú hội ý, bước tới một bước, hạ giọng nói: “Ba, còn có một kẻ địch mạnh hơn thế nữa chưa chết, bọn họ cần phải để dành thực lực”.

Lão đầu tử lấy làm kỳ lạ hỏi: “Kẻ địch còn mạnh hơn thế nữa, là...”

Còn chưa nói hết lời, thanh Kích Thiên Kim Thương của Ngu Vinh Trú đã cắm hết vào trong bụng của lão đầu tử, rồi mũi thương ló từ phía sau lưng ra.

Lão đầu tử gào lên một tiếng thảm thiết, vừa bị thương vừa rống: “Mày... mày giết tao!”

Ngu Vinh Trú thoái lui mấy bước, nói: “Tôi chẳng đã làm rồi đấy sao?”

Lão đầu tử gào lên: “Tao là cha của mày...”

Ngu Vinh Trú mặt không có chút biểu tình gì nói: “Vậy rồi sao?”

Bạch Văn bồi thêm một chương Thiên Ngoại Thiên, đánh lão đầu tử ngã sầm xuống, rồi nói với Ngu Vinh Trú: “Nhỏ cô phải nhớ tận gốc”.

Ngu Vinh Trú bấy giờ mới thở phào ra một hơi: “Ngu lão đầu tử dĩ nhiên là bị người của Cô Hàn minh giết, mọi người phải vì tiên phụ báo thù, dĩ nhiên là đi tìm Tế Qua Hán”.

Bạch Văn nói: “Đúng vậy, có điều...”

Ngu Vinh Trú hỏi: “Còn có chuyện gì nữa?”

Bạch Văn từ từ nói: “Như mà Ngu lão đầu tử và Ngu đại thiếu gia đều bị Cô Hàn minh hạ độc thủ, nếu ông là một người trong Đa Lão hội, có đi nghe lời mấy vị trưởng lão chuyên môn bảo thủ sợ chuyện, để bọn họ kiểm chế, đối kẻ địch cứ chỉ thủ mà không tấn công không?”

Ngu Vinh Trú ngẩn mặt ra, chính ngay lúc đó, một bọn cao thủ trẻ tuổi đời sau này, toàn bộ thành linh động thủ vào y.

Ngu Vinh Trú chỉ trong khoảnh khắc đã bị trọng thương, tuy bị thương nhiều chỗ, bất quá y cũng vừa xuất thủ là giết ngay Dương Độc Thác.

Sau đó y bỏ chạy.

Chạy trốn.

Bạch Văn rượt theo.

Chính ngay lúc đó, lại có người xuất hiện.

Chính là bà vợ của y là Thịnh Tiểu Nha.

Ngu Vinh Trú vừa gặp Thịnh Tiểu Nha, trong lòng mừng rỡ, nghĩ rằng mình đã được cứu: bụng nghĩ nơi đây thuộc phạm vi thể lực của Sinh Tiền bang, không cho Bạch Văn có cơ hội hành hung.

Nào ngờ, Đồng Thâm Tiền của Thịnh Tiểu Nha, không nhắm về truy binh mà đánh, lại một tiễn cắm ngay vào trong bụng dưới của y.

Ngu Vinh Trú đau đến tận tim gan, y ngã xuống, ngay trong vũng máu của mình.

Nhưng y vẫn còn chưa tắt hơi, Y vẫn còn thấy được Thịnh Tiểu Nha và Bạch Văn đang mày đưa mắt liếc với nhau.

Y hiểu rõ ý nghĩa chuyện đó.

... Y và Tiểu Mảo cũng đã có những cử chỉ đó.

Y còn nghe Bạch Văn đang nói với bọn “tâm phúc” của y với giọng thật trầm trọng: “Tuy ông ta là anh em kết nghĩa với ta, nhưng ông ta dám giết cha của mình, một người nếu chẳng đối đãi với song thân tử tế thì nhất định sẽ không đối đãi anh em tử tế được, Đa Lão hội của chúng ta xấu hổ đã có một nhân vật như ông ta, do đó ta phải trừ khử đi...”

Bọn tinh anh đời thứ ba trong Đa Lão hội, toàn bộ vẻ mặt nghiêm trang, vâng vâng dạ dạ.

Ngu Vinh Trú muốn cười lên.

Y muốn cười lớn lên Y còn muốn nói: một người nếu không đối đãi tử tế được với cha mẹ của mình, chắc là không đối đãi tử tế với anh em; nhưng một người nếu không đối đãi tử tế được với anh em của mình, cũng sẽ không thể đối đãi tử tế được với thù hạ...

... Thế nào rồi sẽ có ngày, y cũng...

Có điều, y đang đau quá.

Y cười không nổi.

Bạch Văn còn đang nói tiếp: “Nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, gió thổi...” một mặt đang bước lại gần.

Tuy y cười không nổi, nhưng y vẫn cứ muốn cười.

Bởi vì y biết cái kết quả của chuyện cứ thế mà giết hoài giết mãi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tuyết trong lửa

Má đào ánh tuyết lồng ánh lửa

Bốn bề hoang vắng thê lương, không những thế cái lạnh còn thấm vào da thịt.

Mặt đất phủ một tầng sương tuyết, cũng may sương tuyết chẳng quá dày. Tuyết tụ vào nhau rải rác trong thung lũng, tuyết ngưng kết thành băng vụn bám trên cành cây khô, tuyết làm cho mặt đất trở nên ẩm thấp, tuyết che phủ cả nơi này. Nhưng tuyết cũng dần tan biến để lộ mặt đất hoang tàn như một cơ thể trĩu nặng vết thương, khiến cho khung cảnh càng cô liêu tịch mịch.

Tuyết rơi lạnh lẽo nhưng ý tuyết còn lạnh lòng hơn.

Câu, Quái nhị hiệp đều nghĩ vậy.

Hai người cùng cười trên lưng ngựa, nén chịu cảm giác về một cái lạnh thật sắc, thật sâu. Cảm giác này có thể gọi là cô tịch. Nỗi cô đơn thật sự cũng giống như cái lạnh, thấm vào xương cốt. Người ta khi huyền não thì nóng mà khi cô đơn thì lạnh. Đòi người khi thì lạnh, khi thì nóng, cho đến khi không còn cảm giác gì nữa.

Hai người bọn họ làm cái nghề bảo tiêu này đã hai chục năm nay, đường đời gặp ghềnh, còn có gì mà chưa nếm trải. Máu tươi đã đổ, nước sôi lửa bỏng đã nhảy vào, sóng to gió lớn đã vượt qua. Mỗi lần làm nhiệm vụ giống như là một lần xuất chinh, ngao khí ngất trời, kiêu hùng oai dũng, không biết thoái lui là gì.

Cũng chẳng biết tại sao, lần này không làm nhiệm vụ bảo tiêu, nhưng đến Lang Nha ao, gặp cảnh tuyết thâm hàn, trong lòng họ lại không nguôi hoài niệm về những chiến công nơi Thập vạn đại sơn trừ yêu diệt quỷ, nơi Đại Hành sơn chém đầu Thập Tứ Thái Bảo... những ngày tháng oanh liệt hào hùng.

Rượu rất nồng, ngựa chạy rất nhanh và máu kẻ thù bao giờ cũng đỏ.

Quãng thời gian đặc ý ấy, thật hào hùng như một khúc trường ca.

Tướng quân bách chiến thân oanh liệt.

Đình Quải Tử và Trương Câu Tử đã bao phen toác đầu, hộc máu, gãy tay, thân thể hầu như chỗ nào cũng từng đập vỡ, nhưng tiếng tăm thì không “vỡ” bao giờ, chỉ có càng ngày càng thịnh.

Không thôi hoài niệm về những ngày xa cũ!

Ấn tuyết nằm sương, giang hồ xung sát, khoái ý trường ca, đều là những tháng ngày oanh liệt.

Chỉ có điều, không biết tại sao, nơi Lang Nha ao này đây, họ đều cảm thấy nổi thê lương cùng với cái lạnh xuyên vào trong cốt tủy.

Vì sao có thể như thế được?

Già rồi!

Đình Quải Tử và Trương Câu Tử trong lòng không hận mà cùng chung ý nghĩ: “Có thể giống như Bạch Y đại hiệp Long Hỷ Dương là tốt nhất!” Đình Quải Tử nói: “Người đó tuổi còn trẻ mà đã danh động võ lâm, thống soái giang hồ. Chỉ bằng chúng ta cũng giống như vậy, làm hai kẻ hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian diệt bạo! Ta chỉ tiếc hai mươi năm trước không gặp được con người như thế này để cùng hấn vào sinh ra tử, dù có chết cũng không từ”. Trương Câu Tử nói xong, cất tiếng cười, tiếng cười vang vọng đến trời cao: “Chúng ta già mất rồi!”

Cuối cùng ông cũng phải thốt lên như vậy!

Nếu vừa rồi không có dịp hạnh ngộ Long Hỷ Dương ở trạm Bách Phúc, cái cảm giác già rồi này hẳn sẽ không ập đến, dằng dặc và ngổn ngang đến thế.

Long Hỷ Dương tuy tuổi trẻ tài cao nhưng rất mực khiêm cung hữu lễ. Mọi điều tốt đẹp không hận mà tương tự nơi con người trẻ tuổi anh tuấn này.

Trong cái đêm tuyết lạnh không hận mà gặp ấy, ba người đã cùng đàm thi luận kiếm, bàn chuyện giang hồ. Không những Trương Câu Tử và Đình Quải Tử đối với Long Hỷ Dương vô cùng ngưỡng phục mà bao nhiêu kẻ đứng chân nơi trạm dịch cũng chú ý đến chàng. Họ tụ tập nơi tuyết địa bên ngoài Lăng Thần Điện để so tài cao thấp. Long Hỷ Dương chỉ dùng một chiếc đũa mà cùng lúc đã bại cả Thần Câu và Tiên Quải của hai người.

Thần Câu, Tiên Quải đã giúp hai người bọn họ thành danh trên giang hồ ba chục năm nay, giờ lại đại bại dưới tay một người trẻ tuổi mà vũ khí chỉ là một chiếc đũa.

Câu, Quải nhị hiệp ngưỡng ngộ đến mức có thể quỳ xuống sát đất để tỏ lòng bội phục, trong lòng càng thấm thía hơn nữa cái đáng sợ của hai chữ “già rồi”.

Già rồi! Bởi vì chỉ cần nhìn ánh mắt của Lâm Văn Tiểu và Chu Kim Tú, thậm chí của hai con a hoàn Tiểu My và Tiểu Ty là đủ biết. Trong mắt họ chỉ có tráng sĩ trẻ tuổi anh tuấn kia là đáng kể, còn hai kẻ già nua như hai ngọn nến tàn trước gió này thì có gì đáng để nói?

Lâm Văn Tiểu và Chu Kim Tú là nguyên nhân khiến lần này hai kẻ già nua ấy phải nhọc lòng.

Chu Kim Tú thân thể chẳng phải tầm thường. Nàng là con gái duy nhất của quan ngự sử tiền triều Chu Ứng Thái. Chu đại nhân bởi nhận được thỉnh cầu của người em họ là Chu Nguyệt Minh đại nhân hiện đứng đầu Tổng ban Hình bộ mà ra trợ trị đại cục. Chu đại nhân đến kinh trước, đợi khi thu xếp xong xuôi rồi mới nhờ hai vị Đình, Trương hộ tống con gái mình đến sau.

Đình Quải Tử và Trương Câu Tử đã từng chịu ơn Chu đại nhân, lần này được nhờ cậy, việc dù nhỏ cũng không thể chối từ.

Lâm Văn Tiểu thì là con gái của một gia đình danh giá đất Lạc Dương, cha nàng bị thuộc hạ mưu phản, cả nhà bị biết giết hại, chỉ có nàng và một người anh trai may mắn sống sót. Anh trai nàng lưu lại Lạc Dương, cùng những người trung thành lập mưu báo thù rửa hận. Lâm Văn Tiểu được gửi gắm trong phủ của Chu gia, làm bạn với Chu Kim Tú. Lần này Chu Kim Tú vào kinh, nghĩ đến ở nơi xa lạ không có bạn bè thì một mực kéo nàng đi theo. Lâm Văn Tiểu còn lưu luyến gì mảnh đất đau thương này nữa nên cũng chẳng ngần ngại đồng hành cùng Chu Kim Tú.

Chỉ e rằng trong tận đáy lòng, Trương Đình nhị hiệp còn yêu thương nàng hơn cả Chu Kim Tú.

Có thể vì nàng gặp phải con gia biến đáng thương chẳng, hay vì nàng thuần khiết ôn hòa gặp bội phần Chu Kim Tú. Gặp cảnh ngộ đau lòng như vậy mà không hề oán thán, người khác có thể chỉ là khéo léo bừa bịp qua mắt thế gian, còn nàng là tự bản thân mình không muốn phiền lụy đến ai, nên càng khiến người ta mến phục. Đó là nguyên nhân đích thực chẳng?

Hơn nữa nàng lại vô cùng xinh đẹp.

Tiểu My và Tiểu Ty là nữ tì của Chu Kim Tú, nhưng họ cũng yêu mến cô gái họ Lâm này nhiều hơn.

Bởi vì Lâm Văn Tiểu quả thực là người tốt, từ nhỏ đã đối đãi với hai nàng vô cùng tử tế.

Chu Kim Tú thực ra cũng rất mến thích nàng.

Chỉ trừ buổi tối hôm qua.

Vào cái lúc mà Long Hỷ Dương cùng với hai vị đại hiệp đang say sưa cao đàm khoát luận, Chu Kim Tú chỉ đắm đắm nhìn chàng. Đôi mắt đẹp chan chứa nhu tình không rời khỏi chàng một giây. Nhưng Long Hỷ Dương lại chỉ len lén nhìn trộm Lâm Văn Tiểu.

Lâm Văn Tiểu hơi mỉm cười, đầu cúi xuống, hàng mi dài chớp động. Lửa trong phòng ánh sắc hồng lên gương mặt diễm lệ của nàng, còn tuyết ngoài kia tôn thêm màu trắng của đôi má lúm đồng tiền e lệ.

Vào lúc đó, Chu Kim Tú có một cảm giác gần như là ghen ghét.

Lẽ ra chỉ có nàng và Long Hỷ Dương mới xứng là một cặp trời sinh.

Hai vị đại hiệp có gì mà lại không nhận thấy?

Lâm Văn Tiểu yên lặng ngồi cách xa bọn họ, không làm theo Chu Kim Tú lúc đó đang luôn miệng hỏi han Long đại hiệp chuyện trên trời dưới bể, cũng không giống Tiểu My và Tiểu Ty đang kéo vạt áo nhau mà rúc rích cười.

Nàng cứ lặng thinh như vậy, không biết đang suy nghĩ điều gì? Hay là chẳng suy nghĩ điều gì cả?

Ai mà biết được!

Hai vị đại hiệp lần này bảo vệ hai thiếu nữ ngây thơ, với người khác vô thù vô oán, trên danh nghĩa là bảo vệ con gái của Chu đại nhân, kì thực như là người cha bảo vệ con gái mình, đưa chúng đi chơi hội chùa, đi xem phố phường náo nhiệt. Trên đường đi họ cũng không gặp phải hiểm nguy gì.

Nhưng trong cuộc sống có những chuyện không ai lường trước được.

Nếu đưa con gái mình đi xem hội chùa, trên đường không may gặp chuyện bất ngờ thì sao?

Cái bất ngờ ấy nếu chỉ là không cẩn thận mà vấp ngã, bị bọn côn đồ trên ghẹo hay bị kẻ trộm lấy mất đồ thì cũng chẳng sao.

Chỉ e trong sự bất ngờ có những thứ vô cùng đáng sợ.

Đường đời lắm hố sâu không lường trước được. Đốm lửa nhỏ nếu không dập tắt ngay sẽ thiêu cháy cả cánh đồng. Hậu quả của những việc tưởng là nhỏ nhặt ấy lại không thể hình dung được.

Điều bất ngờ xảy đến với họ cũng vậy.

Trương Đình nhị hiệp làm bảo tiêu đã ba chục năm nay, có điều gì còn chưa rõ, sớm đã biết Lang Nha ao này không phải chốn vắng lai của bọn thổ phi đạo tặc. Mà nếu chỉ có một toán lưu manh nhỏ nhoi thì cũng chẳng hề gì.

Vì vậy họ mới có được chút thư nhàn để dừng lại ven bờ con sông chảy dọc theo thung lũng, đốt một đồng lửa để sưởi ấm, xoa dịu đôi chân và ăn chút lương khô.

Lang sói đội chính lúc này để nhẹ nhàng thò vuốt Nhất Thượng Lai, Tài Chiêu Diện, Du Lạt Thủ, Thực Ca Thi, Thảng Tiểu Thất, Đức Quyền, Ngu Đàm - mấy tên lưu manh đều đã bị giết chết.

Bởi vì Trương, Đình hai người tuy bị bất ngờ song vẫn kịp thời ứng biến. Móc câu và song quai từ trong tay nải đồng thời rút ra, khiến cho kẻ thù khó mà toàn mạng. Nhưng đứa cháu nhỏ của Trương Câu Tử và hai phu khiêng kiệu cũng bị giết chết trong cuộc hỗn chiến này.

Ngoại trừ hai phu khiêng kiệu lúc này mặt cắt không còn hột máu và Tiểu My, Tiểu Ty hồn phi phách tán đang run rẩy, chỉ có người trong kiệu cùng Trương, Đình là còn sống.

Bọn cướp vừa xuất hiện đã ra tay sát thủ, bởi chúng không phải đạo tặc thổ phi thông thường. Rồi đây lành ít dữ nhiều.

Chúng kéo đến càng ngày càng đông, vượt quá tưởng tượng của hai người. Đang bao vây họ có đến mười một, mười hai tên cướp, nhưng đối diện thì chỉ có ba tên, ba tên đó rõ ràng là thủ lĩnh.

Trương Câu Tử và Đình Quái Tử không phải éch ngồi đấy giằng, nhìn một cái là có thể nhận ra hai trong ba người đó.

Là ác nhân thật rồi!

Hào hán trong chính đạo sớm đã coi hai ác nhân đó là tử địch.

Cái gọi là tử địch có nghĩa là: Khi gặp kẻ đó thì phải rút đao ra mà liều mạng, đến chết thì mới thôi.

Dĩ nhiên, phải làm được thì mới có thể liều được.

Hạ được hai kẻ này, rất ít người làm được.

Ít ra Long Hỷ Dương là một người như thế.

Trương Đình sớm đã có điều hối hận: sao lại không để cho Long Hỷ Dương đi cùng mình. Nếu có người đó ở đây, cả ba hợp lực, cục diện chắc sẽ không nghiêng về phe bọn cướp.

Kì thực hai người sớm từ biệt Long Hỷ Dương như thế chỉ vì e ngại trên đường đi có điều khó xử. Chu tiểu thư rõ ràng đã quyến luyến Long đại hiệp, mà trái tim chàng như sớm đã bị Lâm Văn Tiểu vô tình cướp mất.

Hai người tuy già nhưng mắt vẫn sáng và tâm vẫn minh.

Dù thế nào cũng không thể dùng dằng. Đã chịu ơn của Chu đại nhân, sao có thể để cho Chu tiểu thư đau lòng.

Tốt nhất là để tránh chuyện lời thôi thì hãy chia tay ngay lập tức.

Ai có thể ngờ ở Lang Nha ao lại gặp phải lũ cướp này?

Bọn cướp này chiếm cứ một vùng núi khác. Trong bọn chúng có hai tên ác tặc giết người không chớp mắt. Thứ nhất là “Ngũ Mã Phan Thây” Cám Thế Di, thứ hai là “Trọng Sắc Khinh Bạn” Lôi Bằng Bằng.

Trên thế gian này kỳ thực có không ít kẻ trọng sắc khinh bạn, nhưng những kẻ trọng sắc khinh bạn thông thường, vì biết đó là việc không nên làm, nên dù có làm trong lòng cũng không dám thừa nhận. Lôi Bằng Bằng hoàn toàn không như thế. Hắn vô cùng cao hứng, coi biệt hiệu này là một thứ vinh quang.

Cám Thế Di ngoại hiệu là Ngũ Mã Phan Thây, cách gọi ấy mô tả đao pháp của hắn. Hắn luôn ưu ái dành cho kẻ địch của mình cái cực hình ngũ mã phanh thây, nghĩa là dùng dao chém người ta thành năm mảnh. Tất nhiên ngoại hiệu ấy cũng là cách người ta nguyên rủa hắn, cầu cho hắn cũng có ngày bị ngũ phanh thây như vậy.

Trương Đình nhị hiệp vừa gặp Lôi Bằng Bằng đã hiểu ngay ra việc bọn chúng định làm. Cặp mắt hắn hau háu nhìn vào trong kiệu, cặp mắt của loài lang sói muốn lột trần người ta.

Nhưng hai kẻ đó còn đang phải chú ý đến “lão đại”.

“Lão đại” là một gã gầy nhom.

Hắn vừa gầy vừa đen đúa, cầm mộc đầy râu, tay cầm tẩu thuốc, trông giống một học giả hơn là một tên đầu sỏ.

Trương Đình chưa hề gặp người này.

Tình hình này, nếu còn chưa phân kẻ chết người sống thì chưa thôi, vốn biết chẳng có gì hay ho để nói cũng không thể không lên tiếng.

“Lôi Bằng Bằng, Cám Thế Di! Chúng ta nước sông không phạm vào nước giếng, các người vừa ra tay đã hạ độc thủ, như thế còn gọi gì là anh hùng hảo hán!” Trương Câu Từ lớn tiếng hỏi.

“Ta vốn không phải anh hùng hảo hán gì hết” gã họ Lôi cười “Hi hi. Nếu không giang hồ đã chẳng gọi ta là trọng sắc khinh bạn”.

“Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, có gì bọn người qua đây gây chuyện?”

“Vi đại ca của ta,” Cám Thế Di nói. “Đại ca muốn đến nên ta đến”.

“Ai là đại ca của các người?”

“Là người kia”. Cám Thế Di trỏ tay vào vị “lão học giả”.

“Ta không là đại ca thì ai có thể là đại ca được nữa?” Lão học giả cười gằn. “Tứ đại danh bổ truy đuổi ta đến tận Thiên Mục sơn, nhưng ta lại đang ở Lang Nha ao, ai có thể ngăn cản ta được. Chuyện này xuất sơn, ta chọn các người để mở màn”.

Trương Câu Từ đột ngột nhận ra, sắc mặt đại biến, líu lưỡi không nói nên lời “Người là...”

Đinh Quải Tử hạ giọng xuống hỏi: “Hắn là ai vậy?”

Trương Câu Tử hướng về những người kia mà nói: “Các vị, chúng ta vốn đã không có oán thù với nhau, xin hãy giữ cao đánh khẽ, mở cho bọn ta một con đường sống!”.

Cám Thế Di và Lôi Bàng Bàng cười rộ lên.

Đinh Quải Tử phẫn nộ nói: “Đại ca, chúng ta cần gì phải nhu nhược quy lụy người ta như vậy”.

Trương Câu Tử cười thâm đáp lời: “Đệ chẳng lẽ còn không biết hắn là ai à?” Đinh Quải Tử cũng đột nhiên biến sắc “Lẽ nào hắn chính là...”

Tên lão học giả ngắt lời: “Trương Đình nhị hiệp bảo tiêu đã mấy chục năm, không ai không biết. Lần này hai vị tái xuất giang hồ, món đồ giấu trong kiệu kia hẳn là giá trị không tầm thường. Dùng cách ấy để che mắt thế gian, thực là nhỏ mọn quá đó!”

Trương Câu Tử vội vã đáp: “Lần này chúng ta chỉ hộ tống gia quyến của một người bằng hữu, chẳng có hàng hóa gì đáng kể. Hắc tiên sinh xin hãy xem xét”.

Tên lão học giả nhú mày “ồ” lên một tiếng Lôi Bàng Bàng sợ tên đại ca đổi ý thì vội vã cướp lời: “Nếu đúng là chỉ có gia quyến thật, thì nữ tử ngồi trong kiệu kia, bỏ đi cũng đáng tiếc vô cùng”.

Cám Thế Di cũng nói “Đại ca, chúng ta lần đầu tiên đến nơi này mở mang, nếu ra về tay trắng, bị thiên hạ chê cười thì còn ra cái gì nữa!”

Tên đại ca nhún vai một cái: “Hai vị nghe rõ rồi đấy. Không phải ta không muốn mà hai người anh em của ta đã quyết rồi. Xin đắc tội!”

Trương Câu Tử toan giảng co thêm nữa: “Hắc tiên sinh...”

Hắc tiên sinh châm lửa hút thuốc, hắn đã dứt khoát rồi, tàn lửa rơi xuống tuyết nứt ra thành những đốm đỏ.

Đinh Quải Tử nói: “Đại ca, nói nữa cũng vô dụng thôi. Chúng ta quyết một trận sống mái với chúng. Thà chết chứ không thể để cho hai vị tiểu thư thọ nhục”.

Trương Câu Tử vung móc câu sắc nhọn của mình lên, móc câu xoay tròn tỏa ra một luồng kim quang sắc nhọn, kêu lớn: “Làm tới đi!”

* * * * *

Máu đã nhuộm đỏ cả tuyết địa.

Tuyết đang chảy máu.

Trương Câu Tử múa lưỡi móc câu bằng đồng, Đinh Quải Tử song quải ào ạt như gió bão, bước chân vun vút dẫm đạp lên những vết máu trên mặt đất.

Từ giờ phút này trở đi, họ đã không nghĩ rằng mình có thể sống sót. Họ chỉ mong cứu được Chu Kim Tú và Lâm Văn Tiếu.

Không trách được trên giang hồ, toàn những chuyện người này sống thì người kia phải chết. Bởi bản năng sinh tồn, phải vắt sức bình sinh ra mà tiêu diệt cơ hội sống sót của đối thủ, toàn mạng cho mình. Kỳ thực ai cũng có bản năng đó. Mà trong võ lâm những chuyện thế này lại càng khốc liệt.

Cũng quang minh chính đại cả thôi!

Khi Hắc tiên sinh còn chưa ra tay thì Trương Câu Tử và Đinh Quải Tử còn chưa đến nỗi bại. Họ đã hợp sức giết chết bốn tên rồi. Đến lúc ấy Cám Thế Di và Lôi Bàng Bàng cũng không thể đứng yên. Cửu Tiết Đồng Tiên của Cám Thế Di nhằm Trương Câu Tử mà phóng tới. Khoái đao của Lôi Bàng Bàng khắc chế thiết quải của Đinh Quải Tử.

Nhuyễn giới kị câu đồng. Roi đồng của Cám Thế Di không khác chế nỏ móc câu lạnh lẽo như tuyết của Trương Câu Tử. Song quải của Đinh Quải Tử cũng không kém cạnh Lôi Bàng Bàng.

Nhưng mà còn Hắc tiên sinh Hắn vừa động thủ, bàn tay lập tức phóng ra sấm sét và cả tuyết quang. Tuyết quang lấp lánh như hoa, khiến hai người không phân biệt nổi đâu là thật, đâu là giả. Sững sờ một chốc, Trương Câu Tử đã trúng liền một lúc chín bông hoa tuyết. Hoa tuyết ngay lập tức biến thành màu đỏ.

Song quải của Đinh Quải Tử ngay lúc đó cũng bị Lôi Bàng Bàng giữ chặt. Cám Thế Di đao bất dụng tình, ngay lập tức xé Đinh Quải Tử ra thành năm mảnh.

Máu đã đỏ cả tuyết địa.

Càng hải hùng.

Càng kinh tâm.

Thứ mà Hắc tiên sinh vừa phóng ra đương nhiên không phải là hoa tuyết thật. Nhưng âm khí này cũng giống như hoa tuyết. Tên của nó là “Tuyết Lý Hồng”. Ngoại hiệu của Hắc tiên sinh cũng là Tuyết Lý Hồng.

Dù là hắc đạo hay bạch đạo, không ai là không biết Hắc tiên sinh.

Đinh Quải Tử chết rồi. Trương Câu Tử bị trọng thương quy gối trên nền tuyết.

Bây giờ là lúc chia chác chiến lợi phẩm. Bất cứ cuộc chiến nào cũng chỉ vì chiến lợi phẩm.

Hắc tiên sinh vừa hô một tiếng, Cám Thế Di đã tung chân đạp bay một phần chớp kiệu. Quả thật trong kiệu không có vật quý, chỉ có người!

Cô gái vừa thét lên vừa bò ra khỏi kiệu. Cám Thế Di nắm tóc nàng mà kéo, đến nỗi nàng phải ngẩng đầu lên. Nước mắt đầm đìa trên má, trên mặt nàng. Toàn thân nàng run rẩy, sợ hãi đến mức không thể thốt lên được thành lời. Tiếng rên rỉ tắc nghẹn trong cổ họng.

Hai nữ tỳ kinh hãi kêu lên nho nhỏ: “Tiểu thư!”

Cám Thế Di vô cùng đắc ý: “Đây là tiểu thư của các người?”

Cả hai chỉ dám run rẩy gật đầu “Tốt lắm” Hắc cười lớn. “Lão gia đây thích con gái nhà khuê các. Chuyến này không có tiền tiêu được nhưng chơi được, chúng ta không lỗ!”

Lôi Bàng Bàng thêm thường liêm môi “Tốt quá rồi!”

Bỗng một tiếng thét lớn vang lên: “Dừng tay!”

Cám Thế Di và Lôi Bàng Bàng tự nhiên hoảng hốt, chỉ nhìn thấy một thiếu nữ từ trong kiệu đi ra. Tấm rèm lụa che kiệu thấp thoáng những đóa mai vàng, vừa như che giấu vừa như phô bày một dung nhan tuyệt thế.

Tiểu My, Tiểu Ty cũng mi thanh mục tú, Chu Kim Tú cũng thập phần diễm lệ, nhưng bên cạnh thiếu nữ này, tất cả đều trở nên mờ nhạt.

Thiếu nữ ấy thanh nhã nhưng mặn mà, dáng cao, đôi mày cong, đôi mắt hoa đào, đôi môi mềm mại tựa hoa mai. Giữa trời tuyết trắng xóa nàng rực rỡ như lửa cháy.

Kì lạ một điều, thiếu nữ dịu dàng thanh khiết ấy bên trong vẻ ôn nhu lại ẩn tàng nét mạnh mẽ, như lửa cháy trong tuyết, ấm nồng, rạo rực.

“Ha,” Hắc tiên sinh im lặng này giờ này cũng phải lên tiếng: “Thà cô ta ra? Vậy thì nàng thay vào nhé!”

Cám Thế Di buông Chu Kim Tú, cô gái vừa được thả ra, hoảng sợ ôm chặt lấy hai nữ tỳ mà khóc.

Trong khung cảnh ấy, Lâm Văn Tiểu nổi lên, kiêu hãnh tựa phượng hoàng.

“Ngươi không dọa nổi ta đâu!” nàng nói.

“Ngươi không sợ à?” Lôi Bàng Bàng đã ý loạn tình mê sai chân bước tới.

“Cho ngươi biết lão gia ta lợi hại thế nào”.

“Không được chạm vào ta!”

“Ta muốn xem nàng có thật là tam trình cửu liệt!”

Lâm Văn Tiểu rút lên bên mình ra một con dao nhọn, hướng thẳng vào ngực mình, kiên quyết nói: “Ta thà chết chứ không theo ngươi!”

“Đợi đã!” Hắc tiên sinh vội nói. “Người chết thì không thể bằng người sống!”

Cám Thế Di mắt lóe sáng: “Thì ra đại ca đã động lòng?”

Hắc tiên sinh lắc đầu, tặc lưỡi: “Người đẹp mon mọn thế này, cả đời họa may là gặp được một lần”.

Trương Câu Tử trọng thương nằm phục trên mặt đất bỗng nhảy vọt lên, hươu móc sắt đã thương Cám Thế Di lúc này đang đứng chết trân trước mặt người đẹp rồi gầm lên: “Chạy đi!”

Lôi Bàng Bàng vung đao lên.

Một thân người gục xuống.

Lâm Văn Tiểu chạy vội đến, xốc Chu Kim Tú lên, nói nhỏ: “Chạy mau!”

Chu Kim Tú vùng lên chạy, kéo theo cả Tiểu My, ngã lăn ra. Tiểu Ty đang hoảng loạn, không kịp quay người lại, cuống cuồng chạy trốn. Hắc tiên sinh vung tay, tuyết quang phóng ra như chớp. Nàng đổ gục xuống, máu tươi loang ướt áo rồi tràn ra lênh láng trên mặt đất.

Lâm Văn Tiểu dìu Chu Kim Tú chạy đi. Cầm Thế Di đuổi theo, đoạt được con dao trong tay nàng. Lúc giằng co ấy, bị vẻ đẹp khác thường của nàng làm cho mục mẫn, hần ngơ ngẩn cả người, trong nháy mắt đã trúng một dao vào bắp tay.

Người bình thường, đối với thiếu nữ tuyệt sắc này tự nhiên có cảm giác không thể nào xâm phạm.

Tiếc thay, những kẻ đại ác này có việc gì mà không dám làm!

Cầm Thế Di bị thương hai chỗ, máu tươi chảy ra, thú tính của hắn càng bùng phát. Hắn đã tóm được nàng. Nàng thậm chí còn cao hơn hắn. Hương thơm và sức nóng của nàng, cái chất nữ tính mê hoặc của nàng, trong lúc vậy vùng cự tuyệt càng kích phát, khiến cho hắn như phát cuồng.

“Đại ca, cô gái này phải dành cho ta trước!”

“Người...”

Cầm Thế Di không nhịn được cũng quát lên: “Ta bị thương vì cô ta”.

Hắc tiên sinh quát to: “Bỏ cô ta ra!”

Trong lúc Cầm Thế Di quyết liệt không chịu bỏ, Hắc tiên sinh đã thò tay vào túi phi tiêu trong vạt áo.

Cầm Thế Di không phải kẻ ngu dốt, đến mức này hắn đành nhượng bộ: “Được rồi! Thôi được!”

Lôi Bàng Bàng thấy thế thì làm sao có thể cam chịu được: “Còn ta thì sao hả?”

Đúng lúc ấy tiếng ngựa hí từ xa dội lại.

Một con bạch mã từ đầu vun vút lao tới, đập cả lên người mấy tên sơn tặc. Móng ngựa đâm tung đồng lửa, tàn lửa văng tung tóe. Người trên ngựa dùng tay nhắc bổng Lâm Văn Tiểu lên lưng ngựa. Lôi Bàng Bàng tức giận gầm lên, vung đao bổ xuống. Người này cũng rút kiếm ra, đao kiếm chạm vào nhau tóe lửa. Tuyết rơi xuống càng dày.

Tuyết. Băng khiết. Cô đơn. Lạnh cóng

Lôi Bàng Bàng vận đao quay cuồng như gió, phả phập chém tới. Đối phương tay phải kẹp chặt Lâm Văn Tiểu, tay trái vung kiếm đâm trả. Đao kiếm va vào nhau chan chát.

Cầm Thế Di xoay tròn ngọn roi dài rồi giật mạnh, tung ra một đường roi thẳng tắp nhanh như một ngọn trường mâu, nhằm sau lưng người kia mà phóng đến.

Lâm Văn Tiểu bị kẹp chặt, người ấy vừa điều khiển ngựa vừa múa kiếm, kiếm khí tỏa ra ào ạt như cuồng phong, ép nàng đến ngạt thở. Tuy vậy nàng vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhìn thấy ngọn roi từ đằng sau bên hông lớn: “Long đại hiệp, cẩn thận đằng sau!” Bạch y bạch mã, kiếm quang như tuyết. Long Hỷ Dương! Đúng là chàng!

Long Hỷ Dương tung mình nhảy ra khỏi lưng ngựa. Lôi Bàng Bàng không ngờ đến điều này, đao của hắn vẫn theo đà phóng tới, chém đúng vào yên ngựa. Bạch mã hí vang, tung chân đá cho hắn một cước.

Cầm Thế Di cũng không kịp trở tay.

Hắc tiên sinh đứng từ xa mà nhìn lại, thấy cảnh ấy đột nhiên tái mặt, hét lên: “Cẩn thận!”

Long Hỷ Dương nhẹ nhàng như tuyết lánh mình tránh đường roi, phóng đến trước mặt Cầm Thế Di. Cầm Thế Di muốn ra tay nhưng Lâm Văn Tiểu đã chắn trước mặt Long Hỷ Dương mất rồi. Hắn do dự một giây, bởi không nỡ làm tổn thương người đẹp. Kiếm của Long Hỷ Dương đâm thẳng vào lưng hắn.

Hắn đau đớn ngã vật ra, roi đồng quấn chặt trong tay định đánh trả nhưng kiếm của Long Hỷ Dương đã lập tức kẻ sát cổ. Hắn toát mồ hôi lạnh, không dám nhúc nhích.

Hắc tiên sinh nắm chặt phi tiêu, nhưng Long Hỷ Dương đã không chế được Cầm Thế Di rồi. Bên cạnh Long Hỷ Dương lại có Lâm Văn Tiểu. Hắn chẳng biết làm thế nào. Tuyết Lý Hồng, nếu phóng ra, không biết máu ai sẽ đổ.

Vì vậy hắn chỉ cố nén cơn giận dữ. Hắn không chỉ kim nén bản thân mà còn ngăn Lôi Bàng Bàng ra tay.

“Người muốn gì?”

“Ta chẳng muốn gì cả”. Long Hỷ Dương vừa điểm huyết Cầm Thế Di vừa nói: “Ta không muốn giết người, cũng không muốn đắc tội với các vị. Chỉ cần các vị thả Lâm cô nương, ta cũng sẽ không làm khó dễ người anh em này”.

Hắc tiên sinh trầm ngâm.

Lôi Bàng Bàng vung đao tới. Hắc cuồng loạn gầm thét vang trời: “Đại ca, mặc kệ hắc. Ta sẽ băm thẳng oắt con này ra thành trăm mảnh”.

Hắc tiên sinh bỗng nói: “Ngươi là Long Hỷ Dương?”

Long Hỷ Dương đáp lời: “Bái kiến Hắc tiên sinh!” nhưng khẩu khí ấy lại không có chút gì gọi là thật lòng bái kiến.

Hắc tiên sinh lạnh lùng nói: “Ngươi biết ta chứ?”

“Hắc sơn bạch thủy, hoàng hoa lục thảo thiên lâm. Hắc tiên sinh đại danh lừng lẫy, như sấm bên tai. Văn bối tất nhiên là biết!”

“Hay lắm! Long Hỷ Dương - Ngoại tam đường chủ của Thất bang Bát hội Cửu liên minh, ta đã sớm nghe danh”. Hắc tiên sinh nói giọng nhu hòa: “Ngươi đi đi!”

Lôi Bàng Bàng phẫn nộ kêu: “Đại ca!”

Hắc tiên sinh chỉ khoát tay.

Long Hỷ Dương đáp: “Thịnh tình của Hắc tiên sinh văn bối xin đa tạ. Giờ xin được đưa Lâm cô nương cùng đi”.

Lâm Văn Tiểu nói: “Đại hiệp, xin mang theo Chu tiểu thư!”

Lôi Bàng Bàng nhìn thấy Lâm Văn Tiểu thì thầm bên tai Long Hỷ Dương. Nàng đẹp như mây như tuyết, Long Hỷ Dương anh tuấn phi phàm. Trong lòng hắc lửa cháy bùng bùng, không kìm chế được, lại vung đao tới.

Không ngờ Long Hỷ Dương trong nháy mắt đã giải khai huyết đạo của Cám Thế Di, hắc kinh hải thu đao về. Cám Thế Di nghĩ bụng: “Lôi Bàng Bàng vốn là kẻ trọng sắc khinh bạn, vậy mà lần này thấy người đẹp vẫn vung tay ác sát thì với mình hắc có nể nang gì?” Giây phút này sống chết trong gang tấc, tính mạng là quan trọng, hắc rút nhanh roi đồng, dùng hết sức đâm thẳng vào ngực gã họ Lôi. Ngọn roi xuyên qua người tên ác tặc.

Lôi Bàng Bàng học lên một tiếng, trước mắt bỗng tối sầm. Đến chết hắc vẫn không tin Cám Thế Di có thể hạ độc thủ với mình như vậy.

Cám Thế Di nhìn thấy hắc như vậy thì cũng hoảng hồn, chân tay dờ ra, bị Long Hỷ Dương xách như xách một con chim, phóng tóa huyết đạo, quăng lên lưng ngựa. Long Hỷ Dương huýt một tiếng sáo, quát ngựa chạy nhanh, vừa chạy vừa nói vọng lại đằng sau: “Hắc tiên sinh, xin đặc tội, đi được một đoạn rồi sẽ trả ngươi”.

Với Lâm Văn Tiểu ở trước mặt, Cám Thế Di đằng sau lưng, Long Hỷ Dương điều khiển ngựa vút đi, bỏ mặc Chu Kim Tú đang ngất lịm đằng sau.

Hắc tiên sinh tay cầm sẵn phi tiêu, nhìn phía trước chỉ thấy vó ngựa cuốn tung bụi mù, lại thấy Cám Thế Di trên lưng ngựa thì tức giận lồng lên: “Tên ngu xuẩn này làm hỏng hết ý đồ của ta!”

Hắc định đợi Long Hỷ Dương thả người rồi sẽ phóng phi tiêu kết liễu đời địch thủ. Nào ngờ Long Hỷ Dương không chỉ nhìn thấu ý đồ của hắc mà còn dùng chính tay chân của hắc yểm hộ cho mình.

Hắc càng nghĩ càng tức, nhưng chỉ biết nghiến răng giận dữ.

* * * * *

Nửa ngày sau Cám Thế Di mới lết được về!

Long Hỷ Dương quả thật không giết hắc, còn cho hắc đem về một câu: “Đa tạ Hắc tiên sinh rộng lượng!” Hắc tiên sinh nghe hết câu này rồi mới cho tên thuộc hạ một cái bạt tai.

Hắc vô cùng giận dữ: “Họ Long kia, xem ngươi thoát khỏi bàn tay ta bằng cách nào?”

Hắc lập tức hỏi xem Long Hỷ Dương đi hướng nào. Cám Thế Di có chết cũng chả dám quên. Là hướng Tây Bắc.

Hắc tiên sinh phẫn chấn trở lại. Hắc thề truy sát hai kẻ kia đến cùng.

Nhưng... Long Hỷ Dương đã không đi về hướng Tây Bắc. Chàng chỉ đánh lừa Cám Thế Di và lừa cả Hắc tiên sinh.

Chàng hiện đang ở phía Đông Bắc của Lang Nha ao, trú ẩn ở một nơi gọi là Mai Sơn. Đống lửa nhen lên, trời vừa sập tối, tuyết rơi trắng xóa cả màn đêm.

Đây là vùng hoang lương nhất của Lang Nha ao. Không có dấu chân người, vô cùng lạnh lẽo.

Long Hỷ Dương hơi nóng lưng khô, đưa cho Lâm Văn Tiểu. Nàng một mực cúi nhìn xuống chân, chiếc bánh đưa tới, hàng mi dài mới nhướng lên một

chút. Trong mắt nàng vẫn thấp thoáng tia kinh hãi.

Tuyết xuống mỗi lúc một dày. Lửa vẫn hồng rực.

Lửa ánh hồng lên gương mặt nàng, gương mặt thanh khiết màu băng tuyết, như tranh lấy một chút dịu dàng.

Họ đang trú trong căn lều của những người đi săn. Bạch mã buộc ở bên ngoài. Mùa đông đến những người thợ săn cũng rời khỏi đây. Lều cỏ trống rỗng này có thể làm nơi tạm trốn cái rét tê tái của mùa đông.

Nàng khi này còn ở trong lòng chàng, nơi ấy còn vương lại một chút hơi ấm, một làn dư hương.

Nàng như cũng biết người đó đang nhìn mình. Khi hàng mi dài khẽ chớp, chàng mới nhìn thấy rõ hàng mi ấy lượn thành một đường cong diễm tuyệt.

Như một giấc mơ.

“Sao chàng không cứu Chu tiểu thư?”

Hàng mi ấy vẫn còn run rẩy.

“Hắc tiên sinh lợi hại vô cùng, ta không chắc sẽ mình thắng được hấn”. Long Hỷ Dương trả lời vậy rồi đưa bình nước cho nàng “Nàng uống ít nước rồi ăn chút gì đi”.

Nàng chỉ lắc đầu.

Long Hỷ Dương trải áo lông trên nền đất. Không, trên nền tuyết lạnh. Chàng mở tay nải, lấy ra một ít quần áo mặc trong, phủ lên trên tuyết.

“Nàng biết vì sao ta cứu nàng chứ?”. Chàng hỏi, rồi nói tiếp: “Nàng nhất định không ăn uống gì, người của Hắc tiên sinh đuổi tới thì lấy sức đâu mà chạy nổi?”

Lâm Văn Tiểu ngẫm nghĩ rồi cúi xuống uống chút nước. Thực ra nàng đã khát khô cổ họng cho nên uống mấy hớp liền rồi mới hỏi: “Vì sao?”

“Vì nàng!”

Long Hỷ Dương lúc này mới có thể nói thật.

“Vì ta?”

“Nàng biết những thứ quần áo này trải ra để làm gì không?”

...

“Cũng là vì nàng!”

Nàng vội nhìn lên, nhìn vào mặt con người đó. Nàng nhảy cảm vô cùng, có thể nào mà không hiểu. Cảm giác này khiến nàng sợ hãi đến lạnh người, lạnh hơn cả trời tuyết ngoài kia.

“Vì hôm qua ta đã nhìn thấy nàng, rồi sáng nay lên đường, ta làm cách nào cũng không quên nổi nàng, nên ta đã quay lại âm thầm đi theo nàng”.

Long Hỷ Dương sán lại gần nàng, đẩy nàng ra cách xa đồng lửa. Hai bàn tay ấy trước khi nàng kịp có phản ứng đã vội vã siết chặt lấy đôi vai nàng, như dày vò, như ngấu nghiến.

“Ông trời ơi! Nàng đẹp đến thế này, cả đời ta không có cơ may gặp lại. Ta đã thề, dù thế nào ta cũng phải có được nàng, nếu không ta thà bị sét đánh chết!”

Lâm Văn Tiểu vùng ra.

Dù nàng biết như thế là vô ích.

Nàng thờ ngất quăng. Lúc giằng co giữa một thứ nhan sắc vừa mềm yếu vừa cương liệt đồng hiện trên đôi má đỏ bừng của nàng, làm cho Long Hỷ Dương càng rạo rực. “Chàng đã đến từ sớm” - Nàng nói - “Chàng đã tận mắt nhìn thấy Trương Đình nhị hiệp vong mạng, chàng...”

“Đúng, ta chỉ cần nàng!”

Long Hỷ Dương cười thành tiếng: “Ta chỉ cần một mình nàng sống”.

Trong khoảnh khắc ấy, nàng chợt nghĩ không biết mình hôm nay đã rơi vào tay của tên đạo tặc Hắc tiên sinh hay là rơi vào tay của vị “Long đại hiệp” này.

“Xin chàng, buông ta ra...”

Tiếng kêu cuối cùng, trước khi nàng bị ấn chặt xuống đất. Y phục vương trên đất bắt đầu rã rời tán loạn. Lưng nàng dính chặt xuống nền tuyết lạnh. Lạnh vô cùng!

Nàng cảm thấy một cơn đau khủng khiếp xộc vào giữa thân mình.

Nàng không cầu xin nữa. Nàng chỉ cầu chết, nhưng trí não nóng bừng, tim đập cuồng loạn, hơi nóng tỏa ra trên người nàng càng rạo rực.

Tấm lưng trần ấy đã trời chặt cánh tay nàng.

Đôi tay mềm yếu.

Tấm thân trong trắng ấy, mềm mại như một đóa bạch mai, kiều ngạo như tuyết và trinh bạch như tuyết.

“Không cần đâu, ở đây không có người, nàng có muốn chết cũng không được đâu,” Long Hỷ Dương nói. “Nàng vừa nãy đã uống Tạng Phi Tô, dù chỉ có vài hớp nhưng nàng cũng không thể nào kháng cự ta được nữa, đúng không?”

Nàng cắn chặt môi đến ứa máu.

Hắn dán chặt lên người nàng, lột bỏ y phục của nàng. Làn da mượt mà nhường ấy làm cho hắn mê cuồng. Hắn giật đứt chiếc dây chuyền mặt hình chìa khóa trên cổ nàng, vùi mặt xuống..

Không biết cái đó mệnh bài của gia đình nàng, hay là một món trang sức quý giá?

Lâm Văn Tiểu bật ra tiếng rên rỉ.

Đau đớn và ô nhục.

“Nàng đẹp thế này, trời ạ, đẹp thế này!” Long Hỷ Dương chưa hết ngỡ ngàng trước tấm dung nhan tuyệt thế. Dục vọng của hắn đã lên đến đỉnh điểm. Nhưng nhan sắc yếu đuối nhường kia khiến hắn không nỡ giày vò.

“Cho ta, lần đầu tiên của nàng!”

Nàng không quay mặt đi. Một giọt lệ rơi xuống tan vào lòng tuyết lạnh.

Lửa cháy ở không xa. Một cành củi bị đập tung văng ra trên tuyết, phát ra tiếng rì rì không rõ nét. Lửa tắt thật nhanh mà băng tan cũng thật nhanh, tạo thành một vũng nước nhỏ.

Tuyết băng hàn, tịch mịch. Lạnh cóng.

Tuyết Thiên Vũ Kiếm. Tuyết Địa Hỏa Quang

Nước mắt?

Lửa?

Thế gian này có gì là sáng tỏ.

Có lẽ từ khi mặt trời xuống núi, những thứ gì có thể chứa đựng ánh sáng đã mất đi. Chỉ có những vì sao nơi cuối trời kia, lẻ loi chiếu sáng.

Ngoài ra còn có ánh tuyết.

Lâm Văn Tiểu biết rằng khi đồng lửa này tàn hết, Long Hỷ Dương sẽ giết chết nàng, vì hắn không thể để nàng được sống.

Long Hỷ Dương cũng đang nghĩ vậy.

Thiếu nữ này thanh lệ như tuyết và cũng mong manh như tuyết, không thể nào có được nàng trong tay. Dù trân trọng nàng đến đâu cũng không thể mang nàng theo bên mình mà rong ruổi nhân gian.

Vì việc hắn vừa làm không thể để người thứ ba biết được.

Hắn chỉ có thể làm bông tuyết ấy tan ra trong tay mình.

Là do dự hay là đau khổ?

Hắn thèm muốn biết bao được cả đời này ôm ấp trong tay tấm thân mềm mại, lạnh giá vô ngần mà ấm áp vô ngần ấy. Nhưng hắn phải nhanh chóng giết nàng.

Hắn nhìn thẳng vào tấm lưng đang xoay lại đối diện với mình. Đôi bờ vai rung khe khẽ, nàng đang khóc chẳng? Hắn sờ tay vào cây đao, nhìn nàng. Bờ vai mềm mại thấp thoáng sau làn vải mỏng, lượn cong như một sườn núi, nơi kẻ si tình không tránh khỏi trượt chân. Sao nàng vẫn chưa mang y phục? Long Hỷ Dương nhìn xống áo tan tành trên mặt đất, nhớ lại cảm giác mà nàng vừa cho hắn trải qua, nhất thời cảm thấy mình không thể nào xuống tay.

Hay là đợi nàng mặc y phục đã?

Về đẹp hoàn mỹ ấy, đã thuộc về hắn thì không thể để cho một kẻ thứ hai làm cho ô uế.

Vì nàng là của hắn.

Vào lúc ấy, nàng nhẹ quay người lại, dịu dàng nói. “Thiếp đã là của chàng rồi”.

Tìm hắn đập cuồng loạn. Hóa ra nàng không khóc.

“Chàng biết vì sao thiếp bảo chàng phải cứu được Chu tiểu thư không?”

Ngón tay mềm mại của nàng cầm lấy chiếc dây chuyền đã bị giật đứt. Món trang sức lỏng vào chiếc dây chuyền này do một người thợ khéo làm ra. Nàng mỉm cười nói tiếp: “Chàng làm sao có thể không cứu cô ấy?”

Long Hỷ Dương cảm thấy trong lòng rạo rực, buột miệng hỏi: “Vì sao?”

“Chàng chắc hẳn phải biết, lần này Trương Đình nhị hiệp đưa bọn thiếp vào kinh chẳng qua là để che mắt người đời. Trong kiệu quả thật có đồ vật quý, chính là ‘Khải Tắt Ngưu Hà Bình’ và ‘Ngọc Diệp Bàn Long Bôi’.” Long Hỷ Dương nghe vậy, nhướn mày lên chờ nàng nói tiếp “Chàng biết đấy, Chu bá phụ lần này vào kinh, tất phải mang theo lễ vật cống triều đình. Chu bá phụ sợ kẻ gian nhòm ngó nên đã không mang bảo vật theo bên mình. Bọn Hắc tiên sinh quả thật đoán không sai”.

Long Hỷ Dương trong lòng đã bắt đầu rung động bèn hỏi lại: “Thật à?”

“Tiếc là muộn mất rồi!”

“Sao vậy?”

“Chu Tiểu thư bị bọn gian ác ấy bức hiếp, e rằng sẽ để lộ bí mật này. Bảo vật một khi đã rơi vào tay bọn Hắc tiên sinh thì khó lòng mà lấy lại được”.

Nàng đột nhiên mỉm cười khó hiểu: “Nhưng vẫn còn có thể yên tâm”.

Long Hỷ Dương mắt bị người đẹp làm cho mê đắm, tâm bị con hiếu kỳ thúc giục, vội vàng kêu lên: “Ồ!”

Nàng hơi hé môi cười, hé lộ cả một chút phong tình, đồng thời lại có vẻ gì đó như là trầm mặc, quả quyết, không chịu nói gì thêm.

Long Hỷ Dương không nhịn được bèn hỏi tiếp: “Rơi vào tay bọn cướp ấy mà có thể yên tâm được sao”.

“Thiếp không nói cho chàng biết đâu”. Nàng có vẻ như vừa e lệ, vừa hờn dỗi, tay nghịch nghịch chiếc chìa khóa bạc.

Về đẹp ấy làm cho tim hắn loạn nhịp.

“Nhưng, thiếp đã là của chàng rồi, cũng nên cho chàng biết mới phải”.

“Đúng rồi” Long Hỷ Dương nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, ngón tay hắn lần lần qua viền áo, mân mê mấy sợi tóc mềm mại sau gáy nàng “Có chuyện gì cũng phải nói với ta”.

“Cái tráp đựng bảo vật ấy nằm ở ngay dưới góc kiệu chỗ thiếp ngồi. Không có cái chìa khóa bạc trên trên dây chuyền của thiếp và của Chu muội muội thì sẽ không mở được nó đâu, và cách mở cũng chỉ có thiếp và Chu muội là biết”. Nói đến đây nàng cảm thấy những ngón tay của hắn không còn tuân theo khuôn phép nữa, cả hơi thở của hắn cũng đang bị kích động. “Cái tráp ấy do người thợ giỏi nhất thành Lạc Dương làm ra, nếu dùng sức mà cậy mạnh, bảo vật bên trong sẽ vỡ nát hết. Bọn chúng đâu có ngu ngốc mà làm vậy!”

Long Hỷ Dương vui mừng kêu lên: “Vậy thì tốt quá rồi!”

Nàng chợt tựa người vào hắn, miết nhẹ tay lên vạt áo hắn “Võ công của bọn chúng lợi hại như vậy, đáng sợ như vậy...”

“Sợ?” Long Hỷ Dương đột nhiên siết chặt nàng vào lòng: “Có ta ở đây rồi nàng hà tất phải sợ kẻ nào nữa?”

Hắn không nhận ra môi nàng còn hắn vết răng cắn mạnh.

Thực ra hắn không thể không sợ. “Thất Lý Hồng” của Hắc tiên sinh người trong võ lâm không ai không ngại phải đối đầu.

Nhưng hắn không từ bỏ được lòng tham. Vì thế hắn bất chấp phong tuyết, đem theo Lâm Văn Tiểu bí mật trở về Lang Nha ao, thăm dò động tĩnh của

Hắc tiên sinh.

Chỉ cần nhân lúc hắn không phòng bị mà đột ngột ra tay, giết chết Hắc tiên sinh rồi, những kẻ còn lại hoàn toàn không đáng ngại.

Hắc tiên sinh có nằm mơ cũng không ngờ Long Hỷ Dương có thể quay trở lại.

Bọn chúng vẫn đang say sưa chèn chế cho dù xác của những tên bị giết vẫn nằm ngay đó, có cả xác của Lôi Bằng Bằng. Cám Thế Di thì đang bận dưỡng thương. Tiểu Mỹ đã chết. Chỉ còn lại Chu Kim Tú, đến một chút hơi sức để khóc cũng không còn, đôi mắt thất thần trống rỗng nhìn về nơi có ánh lửa, áo quần xộc xệch, vô cùng tiêu tụy đáng thương.

Long Hỷ Dương đã đến sau lưng Hắc tiên sinh, chuẩn bị tung một đòn chí mạng. Lâm Văn Tiểu bỗng đột ngột kêu lên: “Ồ đó! Báu vật nằm ở đó!”

Đám người đang huyền não bỗng dừng im bật.

Long Hỷ Dương đột ngột quay người lại, nhưng đã không kịp ngăn Lâm Văn Tiểu. Hắn biến thành một đạo kiếm quang, bay vút tới. Chỉ thấy Hắc tiên sinh đầu lia khỏi cổ, văng ra xa vài trượng, rơi trúng vào đồng lửa. Từ trong đồng lửa phát ra một âm thanh kỳ dị và một thứ mùi tòm lợm.

Thế nhưng trên ngực Long Hỷ Dương vẫn trúng liền ba bông hoa tuyết.

Hoa tuyết rất nhanh biến thành hoa máu.

Bọn cướp hốt hoảng quơ vôi vũ khí, bao vây Long Hỷ Dương.

Long Hỷ Dương cắn răng chịu đau, quay cuồng múa kiếm, oai lực vẫn vô cùng sung mãn, quét ngã ba tên, những tên còn lại tan tác như bình sa lạc nhận.

Chỉ còn sót lại một mình Cám Thế Di, đang múa may roi đồng. Roi đồng của hắn quấn vào giá đỡ của căn lều vải, giật mạnh, lều vải đổ ụp xuống. Long Hỷ Dương chỉ muốn vùng dậy chạy đến chỗ cái tráp quý giá. Nhưng Cám Thế Di biết vậy càng ra sức ngăn cản.

Màn trướng đổ ụp lên đầu Long Hỷ Dương. Hắn cố xé rách vải để chui ra, không ngờ một con dao đã kề vào ngay cạnh. Lâm Văn Tiểu nhắm vào hắn mà đâm thật mạnh.

Máu tươi phun ra, bắn xuống đất, ướt đỏ cả nền tuyết.

Bức trướng bắt đầu bén lửa.

Cám Thế Di ngăn người ra, hắn không hiểu cô gái kia là thù hay là bạn. Hắn vội ngừng vung roi đồng. Lâm Văn Tiểu chỉ vào cái tráp nằm ngay cạnh bức trướng đang cháy dở, kêu lên: “Nhanh lên, bảo vật ở trong đó!”

Cám Thế Di nghe thấy vậy, loáng một cái đã phi thân đến bên cái tráp nhỏ, tưởng như đã chạm tay vào nó. Nào ngờ, màn trướng rách toạc, Long Hỷ Dương như một hung thần toàn thân đầm máu nhảy vọt ra, chọc thẳng kiếm vào tim tên ác tặc.

Long Hỷ Dương run rẩy ôm lấy cái tráp. Hắn thở không ra hơi, bủn rủn không còn mang nổi kiếm, buông thõng tay xuống, vội bảo Lâm Văn Tiểu: “Mau! Mau! Thuốc giải trong vạt áo hắn!”

“Thuốc giải?” Lâm Văn Tiểu chạy đến bên cái xác của Hắc tiên sinh tìm kiếm một hồi. Lửa đỏ cháy bùng bùng như sắp thiêu trụi tất cả. Nàng chạy đến, đưa cho hắn hai cái túi nhỏ, hỏi dồn: “Túi nào là thuốc giải?”

Long Hỷ Dương nhìn đau, gắng gượng nhìn cho kỹ hai túi thuốc. Bỗng hắn cảm thấy cái tráp trong tay mình bật khoá, vội vàng mở ra xem. Cái gì thế này? Toàn là đồ trang sức và son phấn! Hắn sững người, lặc giọng kêu lên: “Đây là...”

Chưa dứt lời, Lâm Văn Tiểu một tay đầy phấn và tuyết, vung cả vào mặt hắn.

Con thú bị thương gào lên điên loạn, hai tay bưng lấy mặt, quay cuồng tìm kiếm. Nhưng kiếm đâu mất rồi! Mọi thứ trước mắt hắn tối sầm lại rồi lập tức sáng lên, sáng chói đến phát sợ. Hơi nóng hùng hực điên cuồng bao trùm lấy hắn.

Lâm Văn Tiểu quăng cả tấm màn cháy rực lên đầu hắn. Trước khi hắn kịp thoát ra, nàng đã rút kiếm - thanh kiếm của chính hắn - đâm xuyên qua lớp vải, xuyên qua người hắn.

Tiếng kêu gào chết cuối cùng bắn vọt ra! Nàng rút kiếm, máu tươi ộc ra như suối, bắn cả lên vạt áo nàng, lênh láng tràn ra trên nền tuyết.

Cả người hắn đã biến thành ngọn đuốc.

Lâm Văn Tiểu cắn chặt môi, cầm lấy kiếm. Nàng bước đến gần, vuốt lại mái tóc, chỉnh lại y phục cho Chu Kim Tú, dịu dàng đứng dậy rồi dịu dàng nói: “Tú muội! Ta sẽ đưa muội về với cha!”

Hai tên đạo tặc ở đằng xa, nhìn hai người con gái yếu đuối đứng trên nền tuyết trắng xóa, bên cạnh đồng lửa hùng hực ấy nhưng tuyệt không dám động lòng tà tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thất Bang Bát Hội Cứu Liên Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.